

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TATLI ŞEY TAN

WENDY HIGGINS

ZEVK GÜNAHIN TUZAĞIDIR

On altı yaşındaki, lise öğrencisi Anna Whitt yaşıtlarından biraz farklı bir genç kızdır. Anna, renkler vasıtasıyla insanların duygularını görür, hatta isterse hisseder. Kilometrelerce ötedeki sesleri duyar, kokuları alır. Anna, farklı olduğunu bilir ama “ne” olduğuna dair en ufak bir fikri yoktur. Ta ki gizemli yakışıklı Kaidan Rowe ile tanışana dek. Kaidan, onun da kendisi gibi, iblis soyundan gelen bir Nefil olduğunu açıklayınca Anna’nın önünde karanlık bir dünyanın kapıları aralanır. Kaidan’ın büyüüne kapılıp bu dünyaya adımını attığında artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Hayatı boyunca “iyi bir kız” olan Anna, ya diğer Nefiller gibi iblislere boyun eğip kötülüğe hizmet edecek ya da kaderini baştan yazacaktır...

₺17.00

MERYEM ANA MANASTIRI, LOS ANGELES

Yaklaşık on altı yıl önce...

Ebe kadın, yeni doğan bebeği battaniyeye sarıp aceleyle rahibe Ruth'a verirken bebek acı acı feryat ediyordu. Manastırın ihtiyarlıktan iki büklüm, en yaşlı rahibesi, son nefesini vermek üzere olan annesini göstermemeye çalışarak minik kundağı pıpsışlarken etrafına görkemli bir hava yayıyordu.

Steril odanın bir köşesinde, kafası sinekkaydı tıraş edilmiş, keçi sakallı, iri bir adam durmuş, olanları sessizce izliyordu. Genç ebe, yataktaki kadını hayata döndürmeye çalışırken adamın yüzü karardı.

Kadına kalp masajı yapmaya devam ederken ebenin şakaklarından terler akıyordu. Kafasını sallayarak panikle, "Doktor nerede? Şimdiye kadar gelmiş olması gerekirdi!" diye söylendi.

Hastanın göğsünden yükselip cansız bedeninin üzerinde asılı kalan yoğun sis tabakasını ebe kadın görmedi ama köşedeki adam gördü.

WENDY HIGGINS

Kadının bedeninden, ilkinden daha güçlü bir başka sis bulutu yükselirken adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Sis, bir şekil aldı: Gözleri kör eden saflıkta, kanatlı bir varlıktı bu. Ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalan rahibe Ruth, yüzü görünsün diye bebeği yukarı doğru kaldırdı.

Daha büyük olan ruh alçalıp küçük kıza hafif bir esinti kadar yumuşak bir öpücük kondurdu. Sonra köşedeki adamın yanına gitti; adam hıçkırarak ona doğru uzandı. Duygularını dizginleyip çehresini boş bir maskenin ardına gizlemeden önce adamın gözünden bir damla yaş aktı.

Ruh, bir dakika daha adamın önünde durduktan sonra daha zayıf olan ruhu kollarına aldı ve rüzgâr gibi uçup gitti.

“Özür dilerim! Ben... Ne olduğunu anlamadım.” Ölen kadının ufacık bedenini örten ebe kadının sesi ve elleri titriyordu. Haç çıkartıp kadının gözlerini kapattı.

“Sen elinden geleni yaptın,” dedi Rahibe Ruth şefkatle. “Vadesi dolmuş.”

Sessiz, korkutucu adam sert bakışlarını yataktan bebeğe çevirdi.

Rahibe Ruth tereddütle adam görebilsin diye bebeği hafifçe çevirdi. Yeni doğmuş bebek mızıldanıp kara gözlerini kocaman açtı. Adamın yüzü bir anlığına yumuşadı.

Kapı sertçe açılıp ebe çılgılık atınca bakışlarını birbirlerinden ayırdılar. Polisler hızla içeri girerek küçük odayı doldurdu. Rahibe Ruth duvara doğru gerileyip bebeğe sıkı sıkı sarıldı.

“Yüce Tanrım!” dedi fısıltıyla.

TATLI ŞEYTAN

Polisler etrafını sararken köşedeki adam herhangi bir Şaşkınlık veya korku belirtisi göstermedi.

“Jonathan LaGray,” dedi öndeki memur. “Nam-ı diğeri John Gray

“Benim,” dedi kulak tırmalayan, boğuk bir sesle; ifade-siz suratına, meydan okuma ve tehdit kokan uğursuz bir tebessüm yayılmıştı.

Polisler kelepçelerle gelip ona haklarını okurken karşı koymadı.

“Tüm eyalette ve uluslararası sınırlarda yasadışı uyuşturucu ticareti yapmaktan tutuklusunuz...”

Polisler Jonathan LaGray’e suçlarını okuyarak onu odaya çıkarırken adam bebeğeri bakmak üzere döndü; yüzünde gergin, ironik bir gülümseme vardı.

“Uyuşturucuya sakın bulaşma, tamam mı evlat?”

Ardından gözden kayboldu ve bebek tekrar ağlamaya başladı.

“Zevk, günahın tuzağıdır.”

–Platon

BİRİNCİ BÖLÜM

YALANLAR VE ŞEHVET

Konser için sırada beklerken kot eteğimi çekiştirdim ve bluzumun askılarıyla oynamamaya çalıştım. Omuzlarım ve kollarım çıırılçıplak kalmıştı. Bu kıyafeti Jay'ın ablası benim için on altıncı doğum günü hediyesi olarak seçmişti. Jay de, aralarında hayranı olduğu son müzik grubu Lascivious'ın da bulunduğu birkaç yerel grubu dinlemek için bu konser biletlerini almıştı. Grubun isminde bile hayır yoktu ama yine de Jay'ın hatırına yüzüme bir gülümseme yerleştirmiştim.

Ne de olsa, o benim en iyi arkadaşım. Hatta tek arkadaşım.

Okuldakiler, Jay ile aramda bir şey olduğunu sanıyorlardı ama yanlışlardı. Ben Jay'den o şekilde hoşlanmıyordum ve hiç şüphe yoktu ki, o da benden o şekilde hoşlanmıyordu. Hislerini biliyordum.

Onun hislerini, kelimenin tam manasıyla, görebiliyordum. İstersem hissedebiliyordum da...

Jay bu akşam tam havasındaydı, parmaklarını kalçalarına vurarak ritim tutuyordu. Heyecanını, vücudunun etrafında, göz alıcı sarı-turuncu bir renk olarak görebiliyordum. Kendimi onun bu mutlu ruh haline bıraktım. Bir elini kısa kesilmiş, gür, sarı saçlarında gezdirdikten sonra alt dudağının altındaki bir tutam sakalı çekiştirdi. Sağlam yapılı ve bir erkek için biraz kısa boyluydu ama yine de benden uzundu.

Jay'ın cebinden bangır bangır bir melodi yükseldi. Jay, bana şapşal şapşal sırtıp kafasını ritme uygun olarak ileri geri sallamaya başladı. Of hayır, lütfen o çılgın popo dansını yapmasın!

"Lütfen yapma," diye yalvardım.

Jay, cep telefonu melodisine kendisini kaptırmış, omuzlarını oynatıyor, kalçalarını bir o yana bir bu yana sallıyordu. Etrafımızdaki insanlar şaşkın şaşkın geri çekildiler, sonra da gülerek tempo tutmaya başladılar. Ben parmaklarımı dudaklarıma götürerek mahcup gülümsememi saklamaya çalıştım. Tam zil sesi sona ermek üzereyken başıyla hafif bir selam verdi, vücudunu dikleştirdi ve aramaya cevap verdi.

"N'aber?" dedi. "Kanka, biz hâlâ sıradayız, sen neredesin?" Hımm, arayan Gregory olmalıydı. "Bizim CD'leri getirdin mi? Tamamdır. Şahane! İçeride görüşürüz."

Telefonu cebine tıktırdı.

Çıplak kollarımı ovuşturdum. Atlanta'da harika bir ilkbahar günü geçirmiştik ama güneş yüksek binaların

TATLI ŞEYtan

ardında gözden kaybolunca hava sıcaklığı da düşmüştü. Buranın bir saat kadar kuzeyinde, küçük Cartersville kasabasında yaşıyorduk. Özellikle de akşam vakti şehir merkezinde olmak tuhaftı. Üzerimizdeki sokak lambaları yanmaya başladı ve akşam karanlığının çökmesiyle kalabalığın gürültüsü daha da yükseldi.

Jay bana doğru eğilerek, “Hemen bakma,” diye fısıldadı, “ama saat üç yönündeki eleman seni kesiyor.”

Ben hemen o tarafa bakınca Jay homurdandı. Komik ama çocuk gerçekten de bana bakıyordu. Gözleri kan çanağı gibiydi. Başını bana doğru sallayınca hemen kafamı çevirdim; kızlar gibi kıkırdamamak için kendimi zor tutmuştum. Sarı saçlarımın bir tutamıyla oynayarak kendimi meşgul etmeye çalıştım.

“Yanına gidip konuşsana,” dedi Jay.

“Hayatta olmaz!”

“Neden olmasın?”

“Çünkü o...uçmuş vaziyette,” diye fısıldadım.

“Nereden biliyorsun?”

Biliyordum işte. İnsanların duygularının renkleri, vücutları herhangi bir maddenin etkisi altındayken bulanıklaşıyordu. Bu çocuğun duygularının renkleri ise, en iyi ifadeyle buğuluydu.

Duyguları renk olarak görebilmek, benim başkalarının hislerini, auralarını hissedebilme yeteneğimin bir uzantısıydı. Bu yetenek bende çocukluğumdan beri mevcuttu. Renk yelpazesi, aynen duygular gibi karmaşıktı; bir rengin tonları farklı anlam-

lara gelebiliyordu. Basitçe anlatmak gerekirse, olumlu hisler her zaman için parlak tonlardan pastel tonlara uzanan renklerdeydi. Olumsuz duygular ise siyahın tonlarında; birkaç istisna dışında tabii: Kıskaçlık yeşildi mesela. Kibir mordu. Şehvet de kırmızı. Kırmızı en popülerleriydi.

Renkler bazen yavaş yavaş bazen de birbiri ardına değişerek beni büyülüyordu. İnsanları sürekli okumamaya veya gözlerimi dikip onlara bakmamaya çalışıyordum; bu, onların özel hayatlarını ihlal etmek gibi geliyordu çünkü. Kimsenin bu yeteneğimden haberi yoktu, hatta Jay'ın ve üvey annem Patti'nin bile.

Kulübe giriş sırası yavaş ilerliyordu. Eteğimi tekrar çektiirdim ve etek boyumun ne durumda olduğuna bakmak üzere başımı eğdim. Gayet normal, Anna. En azından, son zamanlarda bacaklarım biraz kaslanmıştı ve artık bir çift kurdan gibi görünmüyorlardı. Çocukluğumdan beri "Çubuk Kraker" ve "Fasulye Sırgı" gibi lakaplarla büyümüş olsam da, ben vücut şeklime ya da şekilsizliğime fazla takılmamıştım. Takviyeli sutyenler benim için faydalı bir buluştu ve bel kıvrımları olarak yanlarımdaki minik girintilerle pekâlâ idare edebiliyordum. Beş hafta önce, vücudumun "ruhumun tapınağı" olduğunu öğrendiğimden beri koşmak, yeni hobim haline gelmişti.

Sağlıklı bir tapınağım var mıydı? Evet.

Biz birkaç adım daha ilerlerken Jay ellerini ovuşturdu.

"Baksana," dedi. "İçeri girdiğimizde bize birkaç içki alabilirim büyük ihtimalle."

Kalbim daha hızlı atmaya başlarken, “İçki yok,” dedim.

Jay, “Peki, anladık. İçki yok. Uyuşturucu yok. Hiçbir şey yok,” diye gözlerini devirerek beni taklit etti, sonra da, sanki kötü biri olması mümkünmüş gibi, şaka yaptığını göstermek için beni dirseğıyle hafifçe dürttü. Ama benim bu tür maddelerden hiç hoşlanmadığımı bilirdi. Hatta şu anda bile, onun içki ve uyuşturucu ile ilgili yorumları beni rahatsız etmiş ve bende neredeyse fiziksel bir tepki uyandırmıştı. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

Nihayet sıra bize gelmişti, burada genç bir güvenlik görevlisi bileğime reşit olmadığımı gösteren bir bant taktı ve belime kadar uzanan saçlarımı inceleyip beni beğeniyle süzdükten sonra kadife halatı kaldırdı. Ben önde Jay arkada içeri daldık.

“Cidden Anna, bu gece bu adamlarla arana girmeyeyim ben,” dedi Jay arkamdan gülererek; şimdiden tıklım tıklım olmuş, bangır bangır müzik çalan alana girerken sesini yükseltmişti. Buraya gelirken saçlarımı toplamam gerektiğini biliyordum ama Jay’ın ablası Jana açık bırak diye tutturmuştu. Saçlarımı bir omzumun üzerine atıp parmağımla saçımı düğümledim, sonra gürültü ve duygu patlamaları karşısında hafifçe ürpererek etrafa göz gezdirdim.

“Beni tanımadıkları için benden hoşlandıklarını sanıyorlar,” dedim.

Jay kafasını sallayarak, “Böyle şeyler söylemenden nefret ediyorum,” dedi.

“Nasıl şeyler? İstisna-Ve-De-Müstesna olduğum gibi şeyler mi?”

Biz güneylilerin pek normal olmayan insanlar için sıkça kullandıkları bir terimi dillendirerek şaka yapmaya çalışmışım ama Jay’in göğsünden yükselip daha sonra sönen siyah öfke dalgası beni şaşırtmıştı.

“Kendin için böyle şeyler söyleme. Sen sadece... utan-
gaçsın.”

Ben tuhaf bir kızdım ve ikimiz de bunu biliyorduk aslında. Ama onu üzmemek istemiyordum, zaten böyle ciğerlerimiz patlarcasına bağırarak zorundayken ciddi bir konuşma yapmak da saçma geliyordu.

Jay telefonunu cebinden çıkardı ve alet elinde titrerken ekranına baktı. Sonra sırtıarak telefonu bana uzattı. Arayan Patti’ydi.

“Alo?” derken, duyabilmek için bir parmağımı diğer kulağıma soktum.

“Sadece sağ salım gittiniz mi diye sormak için aradım, tatlım. Vay canına, orası ne kadar gürültülü öyle!”

“Evet, öyle!” diye bağırardım. “Her şey yolunda. On bire kadar evde olurum.”

İlk defa böyle bir yere geliyordum. Hayatımda ilk defa. Jay, izin almak için Patti’ye bizzat kendisi yalvarmıştı ve bir mucize eseri onu ikna etmeyi başarmıştı. Ama Patti durumdan pek memnun değildi. Bütün gün endişeyle hop oturup hop kalkmıştı.

“Jay’in yanından ayrılma ve eğer tanımadığın insanlar seninle konuşursa...”

TATLI ŞEYTAN

“Biliyorum, Patti. Merak etme, tamam mı? Kimse benimle konuşmaya çalışmıyor,” dedim. Böyle bağıırırken ve sağa sola itilirken onun içini rahatlatmak kolay olmuyordu.

DJ, Lascivious’ın beş dakika içinde sahneye çıkacağını anons etti.

“Kapatmam lazım,” dedim ona. “Grup çıkmak üzere. Güvendeyim. Yemin ederim!”

“Tamam, tatlım. Belki eve dönerken beni ararsın?” dedi. Bu bir soru değildi.

Patti bazı fiziksel savunma tekniklerinden veya başka çılgın fikirlerden bahsetmeye başlamadan, “Tamam. Seni seviyorum, hoşça kal!” diyerek, telefonu kapattım. Onun uyarı listesi yüzünden bu akşam evden zor çıkmıştım. Bir yanım, onun bizi kulübe kadar takip edecek kadar parano-yak olabileceğini bile söylüyordu.

“Hadi,” diyerek Jay’i elinden tuttum ve kalabalığın içine doğru çektim. Eklektik bir karışımdı: Punklardan gotiklere, özel okullulara kadar herkes vardı. Sahnenin önlerine doğru ilerlerken birkaç kişiyi hafifçe iterek sinirlendirdiysem de özür dilemeyi ihmal etmedim. Canını sıktıysam da Jay’e önlerden bir yer bulmak boynumun borcuydu.

Ahşap sahne, tıpkı yapının içindeki bütün yüzeyler gibi yıpranmıştı. Kulüp küçük ve kutu gibiydi ancak tavanı yük-sekti. İnsanları balık istifi gibi üst üste yığmak ve bilinen bütün yangın yönetmeliklerini hiçe saymak ortama ayrı bir hava katmıştı.

DJ, Lascivious’ı alkışlarla sahneye davet ederken biz de

yerlerimizi almıştık. Grup, alkış ve tezahüratlar ile karşılandı; söyledikleri ilk şarkı, okula giderken Jay'ın zaman zaman arabada çaldığı bir şarkıydı. Genelde aşırı çekingен bir yapım olmasına rağmen, farkına varmadan kendimi müziğe kaptırarak yerimde zıplamaya ve olanca gücümle bağırarak şarkılara eşlik etmeye başladım. Jay de benim yanımda, aynı şekilde eğleniyordu. Bu duruma inanamıyordum. Bu, eğlenceliydi. Kalabalıkla birlikte zıplayarak etrafımı saran heyecana kendimi bıraktım.

İlk şarkı bittiğinde Jay bana doğru, “KaKa!” diye bağırdı. “Muh-te-şem-ler!”

İkinci şarkı başladı, daha yavaş bir şarkıydı. Ben de biraz sakinleşerek grubu inceledim. Grubun solisti etrafa kibir saçıyordu. Dar tişörtünün ve vücudunu saran kot pantolonunun altından koyu mor aurası adeta etrafa fışkırıyordu. Diken diken saçları yana yatırılmıştı. Mikrofonu sevgilisini tutar gibi tutuyordu. Nakarata gelindiğinde şarkının temposu hızlanarak ardı ardına gelen coşkulu davul seslerine dönüştü. Bu da, coşkulu kalabalık tekrar zıplamaya başlarken benim dikkatimi davula çekti.

Davulcuyla ilgili birkaç şeyi aynı anda fark ettim. Şu an yapmakta olduğu işe odaklanmış ve mükemmel ritmi tutturmuştu. Gövdesinden yayılan şeffaf renkler girdabı yerine, sadece göğüs kafesinden küçük, yoğun, parlak bir kırmızı renk yayılıyordu. Bunun dışında aurası boştu. A-aaa! Bu çok ilginçti. Ama düşünecek vakit bulamadan gözlerim yüzüne takıldı.

Vay anasını!

Çocuk alev alev yanıyordu. Yani cayır cayırırdı! O zamana kadar kızların neden fazladan bir “r” ekleme gereği duyduklarını anlamıyordum. Bu çocuk fazladan “r”ye değeri. Bir kusur bulmaya çalışarak onu inceledim.

Saçları kahverengiydi. İlginç bir saç kesimi vardı. Yanları ve arkası kısa; üst kısımları uzundu ve kıvrılarak alına uzanıyordu. Gözleri kısık, kaşları da biraz kalındı... Hadi ama! Kimi kandırıyordum? İstesem bir kusurunu bulabilirdim ama kısık gözleri bile onu daha çekici biri yapıyordu.

Bateri çalarken, transa geçmiş gibiydi; sanki içindeki tutkuyu müziğe bırakmış ve bunun dışındaki her şey önemini yitirmişti. Müziği hissediyordu, müziğin içinde kaybolmuştu ve gerçekten iyi çalışıyordu. Kollarındaki ve yüzündeki ince ter tabakası şakaklarındaki saçları ıslatıp rengini koyultmuştu.

Hayatımda hiç böylesine ani bir fiziksel çekim hissetmemiştim. Gücü sarsıcıydı. Yakışıklı çocukları fark ederdim tabii ama genellikle duyguları dikkatimi dağıtırdı.

Ama şimdi, davulcunun aurası olmadan, davula her vuruşunda gerilen kol kaslarını izleyebiliyordum. Vuruşlar büyüleyiciydi, içimdeki her bir sinir ucunu uyarıyorlardı. Bütün vücudu su gibi akıyor, vuruşların etkisiyle zıplıyordu; yüzü ise dikkatli ve kendinden emindi.

Tekrar göğsünden yayılan kırmızı pırıltılara baktım. Bu, o zamana dek gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. O anda, tam anlamıyla müziğine odaklanmışken şehvet hisse-

diyor olamazdı. Bu, tuhaftı. Şarkı son notaların yükselmesi ile son bulunca bagetleri parmakları arasında çevirip kolunun altına aldı. Jay, kalabalıkla birlikte alkışlayıp tezahürat ediyordu. Bense büyülenmiş bir şekilde kalakalmıştım.

“Eğleniyor musun?” diye sordu.

“Evet, hem de nasıl,” dedim; davulcu kahverengi, düz saç tutamlarını gözlerinin önünden itip sahnenin diğer ucundan kendisine seslenen iki kıza bakarken ben hâlâ onu izliyordum. Onlara bakarken yüzünde hayatımda gördüğüm en tatlı, en umursamaz tebessüm belirdi. Yüfleğim hop etti. Kızlar çığlıklar atarak oldukları yerde zıplıyorlardı, göğüsleri her an derin dekoltelerinden fırlayıp çıkacak gibiydi. Davulcunun kızıl yıldız patlaması birazcık daha genişleyince içim parçalandı –işte yeni bir his daha. Onlara bakmasını istemiyordum.

Kıskançlık mıydı bu? Yok canım!

“Bu haksızlık, kanka,” dedi, bakışlarımı takip eden Jay. “Bazı herifler çok şanslı!”

Nihayet içinde bulunduğum transtan kurtularak Jay’e bakıp “Ne?” dedim.

“Şu çocuk. Davulcu. Acayip iyi müzisyen, tonlarca hatunu götürüyor, babasının eşek yüküyle parası var ve bunlar yetmezmiş gibi bir de lanet İngiliz aksanıyla konuşuyor.”

Jay’in bu kıskançlık ve hayranlık karışımı duyguları karışısında gülümsemeden edemedim.

Üçüncü şarkı başlarken, “Adı ne?” diye haykırdım.

“Kaidan Rowe. Ah, o da ayrı mesele. İsmi bile havalı! Lavuk.”

“Nasıl yazılıyor?” diye sordum. Bana yazılışı Ky-den gibi gelmişti.

Jay yazılışım söyledi. “A ve I ile yazılıyor. Thai yemeği gibi düşün,” diye açıkladı.

Kai, aynı Thai yemeği gibi ama daha lezzetlisi. Amanın! Beynimi istila eden bu kız da kimdi böyle?

Kaidan Rowe ismi tanıdık geliyordu. Onu daha önce hiç görmemiştim ama duymuştum.

Başımı gruba doğru sallayarak, “Kaç yaşındalar?” diye sordum.

Jay kulağıma, “Seneye lise son sınıf olacaklar,” diye bağırdı. İtiraf etmeliyim, çok etkilenmiştim. Bizden sadece bir yaş büyüktüler ve çok yetenekliydi ler. Jay’e göre bu çocuklar patlama yapacaktı. Los Angeles’taki plak şirketlerine satılan kısa bir albüm yapmışlardı ve bu yaz bölge turnesine çıkacaklardı. Jay, onların gerçek bir hayranıydı.

Arkamızda bir itiş kakış oldu. Dönüp bakınca Gregory’nin ahlak suratını ve karman çorman kahverengi saçlarını gördüm. Kendisine birkaç beden büyük gelen Hawaii gömleğiyle kalabalıkta ilerlemeye çalışıyordu. Gregory ile Jay birlikte müzik yapıyorlardı. Birlikte birkaç şarkı yazmışlardı ve müziği gerçekten çok seviyorlardı. Ama sorun şu ki; ikisi de şarkı söyleyemiyordu. Hem de hiç.

“Nerde kaldın, G!” dedi Jay. O ve Gregory daracık yerde, erkeklere özgü el sıkışıp göğüs tokuşturma hareketini yaptılar. Gregory ile ben birbirimizi başımızla selamladık. Gregory bakışlarını bacaklarıma indirdiğinde aurasına ya-

yılan kırmızılık beni hem şaşırttı hem de iğrendirdi ama dikkatini Jay'e çevirince bu renk çabucak kayboldu.

Gregory, ağır Georgia aksanıyla, "Kanka, buna inanamayacaksın," dedi. "Az önce Doug ile konuşuyordum –Doug'ı biliyorsun ya, güvenlik görevlilerinden biri– bizi sahne arkasına alabilirmiş!"

Kalbim göğüs kafesimde dans etmeye başlamıştı.

"Şaka yapıyorsun!" dedi Jay. "CD'ler nerede?"

Gregory, söz ve bestelerini kaydettikleri iki CD'yi havaya kaldırdı. Yaptıkları şarkılar güzeldi aslında ama bunların Lascivious'a verilmesi fikri beni korkutuyordu. Muhtemelen gruba hayranlardan sürekli bu tür şeyler geliyordu. Jay ve Gregory'nin emeklerinin, zavallılar gibi bir kenara atıldığını düşünmek istemiyordum. Ama ikisi de o kadar mutlu, sarı auralarla çevrelenmiş durumdaydılar ki, elimden onları desteklemekten başka bir şey gelmiyordu.

O an çalan şarkı biterken Kaidan'ın son notaları parmaklarıyla susturmasını izledim, ardından bagetleri tekrar kolunun altına sıkıştırıp nemli saçlarını gözlerinin önünden çekti. Su şişesini almak için eğildiğinde göz göze geldik. Nefesim o an ciğerlerimde asılı kaldı, etrafımdaki gürültüler statik bir cızırtıya dönüşüverdi. Davulcunun şehvetli yıldız patlaması muhteşem bir an boyunca titreşti, sonra alını kırıştı ve bakışları sertleşti. Gözleri, tekrar yüzüme dönene dek bütün vücudumda dolaştı. Sonra gözlerini kaçırıp suyu yere bıraktı ve bir sonraki şarkıya geçti.

Bu kısa bakışma benim cesaretimi kırmıştı.

TATLI ŞEYTAN

Jay'e, "Ben tuvalete gidiyorum," diyerek, cevap beklemeden arkamı döndüm. Kalabalığın içinde, sahneden ters yöne doğru çok daha rahat ilerlenebildiğini fark ettim.

Kızlar tuvaletindeki hava, idrar ve kusmuk kokusu ile ağırlaşmıştı. Burada bulunan üç tuvalet bölmesinden yalnızca biri henüz tıkanmamış durumdaydı ama bu, kızları tuvaletleri kullanmaktan alıkoymuyordu. Tuvaletimi tutmaya karar verdim. Aynaya bakarak dudak parlaticımı tazeledim ve tam oradan ayrılmak üzereyken, küçük bölmelerden birinin içine tıkmış olan iki kızın konuşmalarına kulak misafiri oldum.

"Kaidan Rowe'u istiyorum."

"Bilmez miyim? Telefon numaranı yazıp atsana ona. Ama ben Michael'ı istiyorum. O mikrofona yaptıklarını bana da yapabilir," diye karşılık verdi öbürü. Bölmeden kıkırdarak güçlükle çıktılar ve seksi göğüslerinden bunların sahnenin önündeki kızlar olduğunu anladım. İkisinin de aurası soluktu.

Saç tokalarımı düzelttim. Jay'in ablası Jana, ince saç tutamlarıma dağınık, hoş bir şekil vermişti, ben de bu şekli büyük bir başarı ile mahvetmekteydim. Yüzüme birazcık makyaj yapmasına da izin vermiştim ama ondan üst dudacağımın kenarındaki sinir bozucu beni kapatmasını istediğimde çıldırmıştı. *Sen deli misin? Sakın bu güzellik nişanesini kapatayım deme!* İnsanlar neden bu bene öyle diyorlardı ki? Bir benin neresi güzeldi? Küçük, kara bir lekeydi ve dikkat çekiyordu. İnsanlar benimle konuşurken gözlerinin ona kaymasından nefret ediyordum.

Son tokayı da yerine taktım ve kızlar ellerini yıkayabilsinler diye kenara çekildim. Musluğu birlikte kullandılar, sabun olmamasından şikâyet ettiler ve sonra vücutlarının açıkta kalan yerlerine hafifçe su serpmeye başladılar. Onlara bakarken, birlikte kendilerini ne kadar rahat hissettiklerini düşündüm ve bir kız arkadaşım olsa nasıl olurdu acaba diye merak ettim. Tam oradan çıkıyordum ki konuştukları bir şey beni durdurdu.

“Barmen, Kaidan’ın babasının New York City’deki PP’nin sahiplerinden biri olduğunu söyledi,” dedi kızlardan biri. Karnıma bir ağrı girdi. PP, Pristine Publications’ın kısaltmasıydı; yani pornografik dergiler, videolar ve kim bilir daha neler yayımlayan, dünyaca ünlü bir kuruluş.

“Hadi canım!” dedi arkadaşı.

“Aynen öyle. Hey, sahne arkasına geçsek ya!” diyen kız heyecanlanarak dengesini kaybedince ayağıma basarak omzumu tuttu. Ben de uzanarak dengesini sağlamasına yardımcı oldum.

“Ah, pardon,” dedi bana yaslanarak.

Kız, dengesini sağlayınca ben de onu bıraktım.

Sonra birden, içimde karanlık bir dürtü belirdi; ağzımı açıp doğru olmayan ve hoş olmayan bir şeyler söyleme isteği.

“Kaidan denen çocukta bel soğukluğu varmış diye duydum.”

Ve işte bu sözler ağzımdan çıkıvermişti. Kalbim güm güm atıyordu. Bir sürü insanın birçok şekilde yalan söylediğini biliyordum, hatta bazıları her gün yalan söylüyorlardı. Ama her nedense ben küçük, beyaz yalanlar söylemeye

TATLI ŞEY TAN

hiçbir zaman meyilli olmamıştım. İnsanlar sorduğı zaman iyi değilsem “İyyim,” demiyordum. Kimse bana o gün giydiği kıyafetin kalçasını büyük gösterip göstermediğini sormuyordu. Tüm bildiğim, o ana kadar kimseyi kasıtlı olarak kandırmamış olduğumdu. Kızların yüzündeki şok ifadesi benim suratımdaki şok ifadesini yansıtıyordu.

“İyy! Ciddi misin?” diye sordu Kaidan’a göz koyan kız. Cevap veremedim.

“Ay, çok iğrençmiş!” dedi diğer kız.

Tuhaf bir sessizlik oldu. Bel soğukluğu hakkında hiçbir şey bilmiyordum; cinsel yollarla bulaşan bir hastalık olması dışında tabii. Benim derdim neydi böyle? Kaidan’ı beğenen kız elini uzatarak saçlarıma dokununca irkildim.

“Aa, inanmıyorum. Saçların yumuşacık. Bal gibi,” dedi kız. Duygu renkleri alkol yüzünden karman çorman olmuştu, bu sebeple hislerini doğru düzgün okuyamıyordum ama samimi gibiydi. Suçluluk duygusu yüzünden karnıma ağrıları girdi.

“Teşekkürler,” dedim. Kendimi berbat hissediyordum. O iğrenç yalanı devam ettiremezdim. “İıı, aslında ben bunu doğrudan Kaidan’dan duymadım,” dedim. Şaşkın şaşkın bana baktılar ve ben yutkunarak kendimi devam etmeye zorladım. “Kaidan’da bel soğukluğu yok. Yani bildiğim kadarıyla yok,” dedim.

“Neden böyle bir şey uydurdun ki?” diyen diğer kız daha ayık görünüyordu ve bana hak etmiş olduğum bir aşağılama ifadesi ile bakıyordu. Sarhoş olan kız hâlâ şaşkın görün-

yordu. Şaka yaptım demeyi düşündüm ama bu da bir yalan olacaktı ve ayrıca kim cinsel yollarla bulaşan hastalıklar konusunda böyle bir şaka yapardı ki?

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım. “Sadece... özür dilerim.” Geri geri gidip oradan mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde çıktım. İyi ki de hemen çıkmıştım çünkü Lascivious’ın son şarkısı da bitiyordu ve bütün kızlar tuvalete doğru sendeleyerek yürümekteydi. Şimdi sahneye başka bir grup çıkacaktı. Kalabalık etrafımda dalgalanırken ellerimi ovuşturup alt dudacağımı ısırarak Jay’i aramaya başladım. Eve gitmek istiyordum. Veya Jay’in işi bitene kadar gidip arabasında beklemek.

Jay, “Anna!” diye seslenip el salladı, ben de kalabalığın arasından Jay’in önünde durduğu kapıya doğru ilerledim; burada iri yarı bir adam, tipik güvenlik görevlisi duruşu ile kollarını göğsünde birleştirip kaşlarını çatmış vaziyette dikiliyordu.

Az önce yalan söylemiştim! Başka bir şey düşünemiyordum. Korkunç duygular karnımda yılan gibi kıvranıp duruyordu.

Gregory parlak bir kart uzattı, güvenlik görevlisi de kapıyı açmadan önce karta şöyle bir baktı.

Jay’in kolunu tutarak, “Bir dakika, Jay, ben burada mı kalsam acaba?” dedim.

Jay bana döndü. “Hayatta olmaz. Eğer seni bırakırsam Patti beni öldürür. Sorun yok. Hadi,” deyip beni çekerek kapıdan içeri soktu.

TATLI ŞEYtan

Aceleyle sahne ekipmanlarını taşıyan görevliler arasından yürüdük. Koridorun sonundaki bir odadan müzik sesleri yayılıyordu.

“Bunu gerçekten yapacak mıyız?” diye sordum. Sesim gerçekten bu kadar tiz ve titrek mi çıkmıştı? Çığlık atmak istiyordum.

“Sakin ol, Anna. Sorun yok. Rahat davran,” dedi Jay.

Sıcak odaya girdiğimizde bir sigara dumanı dalgası ve alkol kokusu suratımıza çarptı. Ellerimi kalçalarımaya dayadım ve kolsuz bluzumda ter izleri var mı diye çaktırmadan kontrol etmeye çalıştım. Küçük nemli noktalar oluştuğunu görünce kollarımı tekrar aşağı indirdim.

Rahat davran, demişti Jay. Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi.

Onu bulmak için odaya sadece birkaç saniye göz gezdirmem yetti. Modadan anladıkları her hallerinden belli olan üç uzun bacaklı güzelle karanlık bir köşede dikiliyordu. Kırmızı bir aura kurdelesıyla çevrelenmişlerdi. Kızlardan biri bir sigara çıkarttı. Kaidan bir kibrit kutusu çıkarıp kutuyu açarak sihirbaz gibi sadece başparmağıyla bir kibrit çaktı. Bunu nasıl yapmıştı?

Jay beni elimden çekti ama ben elimi geri çektim.

“Yok çocuklar, siz gidin. Ben burada bekleyeceğim,” dedim. Kapıya yakın durmak istiyordum. Midem pek iyi değildi.

“Emin misin?”

“Evet. İyiyim ben. Burada bekleyeceğim. Size iyi şanslar, şeytanın bacağına kırın, falan filan.”

Jay ve Gregory dönüp kalabalığa doğru ilerlerken benim hain gözlerim de tekrar odanın köşesine çevrildi ve meşum bir şekilde bana bakmakta olan bir çift gözle karşılaştı.

Üç uzun saniye boyunca bakışlarımı yere indirdim ve sonra çekingen bir şekilde tekrar yukarı baktım. Davulcu hâlâ bana bakıyordu, onun dikkatini geri kazanmaya çalışan üç kıza karşı tamamen kayıtsızdı. Kızlara bakarak bir parmağını yukarı kaldırdı ve "Affedersiniz," gibi görünen bir şeyler söyledi.

Aman Tanrım! Ne yapıyordu? Of, hayır. Evet, benim olduğum tarafa doğru geliyordu.

Vücudumdaki sinir uçları alarma geçti. Etrafa bakındım ama yakınlarda kimse yoktu. Tekrar bakışlarımı kaldırdığımda karşımda duruyordu, tam önümde. Vay canına, o gerçekten çok seksiydi; bu sözcük o ana kadar benim kelime hazinemde kendine asla yer bulamamıştı. Seksi olmak bu çocuğun doğasında var gibiydi. On yedi yaşındaki bir erkeğin bu kadar... seksi olması normal değildi.

Gözlerimin tam içine bakarak bütün hislerimi altüst etti çünkü o ana kadar kimse gözlerime böyle bakmamıştı. Belki Patti ve Jay bana böyle bakmışlardı ama onlar da bakışlarında bu kadar ısrarcı olmamışlardı. O gözlerini kaçırmıyor, ben de bakışlarımı bu mavi gözlerden ayıramıyordum.

Bodoslama, hatta neredeyse agresif bir şekilde, "Kimsin sen?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Bu şimdiye kadar duyduğum en tuhaf tanışma cümlesiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Adım... Anna?”

“Peki. Anna. Ne güzel,” dedi. Ben ise onun söylediği her şeyin kulağa güzel gelmesini sağlayan şahane aksanına değil de söylediği sözlerle odaklanmaya çalışıyordum. Bana daha da yaklaşarak eğildi. “Ama kimsin sen?” dedi.

Bu, ne anlama geliyordu? Onun huzuruna çıkabilmek için bir unvan ya da sosyal statü sahibi olmam falan mı gerekiyordu?

“Ben arkadaşım Jay’le geldim?” dedim. Of, gerildiğim zaman bütün cümlelerimi soru sorar gibi tonlama alışkanlığımdan nefret ediyordum. Jay ve Gregory’nin olduğu tarafı işaret ettim ama o ama o gözlerini benden ayırmadı. Ben de bir şeyler gevelemeye başladım. “Onlar şarkı yazıyorlar da. Jay ve Gregory yani. Sizin de dinlemenizi istiyorlar. Yani grubunuzun. Onlar gerçekten... başarılılar?”

Gözleri bütün vücudumda gezinip küçük, acınası göğüslerimde durdu. Kollarımı göğsümde birleştirdim. Bakışları dudağımın üstündeki o aptal bene takıldığı zaman, yüzüme portakal, limon ve toprak kokusu çarptı. Erkeksi ve hoş bir kokuydu.

“Hı-hı,” derken yüzüme biraz daha yaklaştı, derin sesi hırıltı gibi çıkıyordu ama artık tekrar gözlerime bakıyordu. “Ne kadar tatlı! Peki, senin meleğin nerede?” dedi.

Neyim? Bu İngiliz argosunda erkek arkadaş mı demekti acaba? Zavallı gibi görünmeden nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Kara kaşlarını beklenti içerisinde kaldırdı.

“Eğer Jay’i kastediyorsan, işte şurada, takım elbiseli bir

adamla konuşuyor. Ama o benim erkek arkadaşım ya da meleşim ya da öyle bir şeyim değil.”

Yüzümü ateş basmıştı, göğsümde birleştirdiğim kollarımı daha da sıktım. Daha önce hiç böyle aksanı olan biriyle karşılaşmamıştım ve bu aksanın üzerimde yarattığı etkiden utanıyordum. Çocuk basbayağı kabaydı ama ben yine de konuşmaya devam etmesini diliyordum. Bu, hiç mantıklı değildi.

Bakışları yumuşadı ve bir adım geri çekildiğinde şaşır-mış görünüyordu ancak ben onun duygularını okuyamıyordum. Neden onda hiçbir renk göremiyordum? Sarhoş ya da uçmuş gibi bir hali yoktu. Bir de şu kırmızı şey... neydi öyle? Bakışlarımın sürekli oraya kaymamasını sağlamak benim için zordu.

Nihayet, menajer gibi görünen bir adamla hararetli bir konuşmaya dalmış olan Jay’e baktı.

“O senin erkek arkadaşın değil demek, öyle mi?” derken sırtıyordu. Ben gözlerimi kaçırarak cevap vermeyi reddettim.

“Senden hoşlanmadığına emin misin?” diye sordu Kaidan. Tekrar ona baktım. Gülümsemesi şimdi müstehcen bir hal almıştı.

“Evet,” diye kendimden emin bir şekilde cevap verdim. “Eminim.”

“Nereden biliyorsun?”

Ona, Jay’in renklerinin, onun bana karşı hafif bir çekim hissettiğini gösterdiği tek günün, benim kazağımı çıkarır-

ken yanlışlıkla atletimi de yukarı çekerek kendimi teşhir ettiğim gün olduğunu söyleyemezdim. O zaman bile bu çekim sadece birkaç saniye sürmüş, sonra bunun yerini utanç almıştı.

“Biliyorum işte, tamam mı?”

Sahte bir teslim olma hareketiyle ellerini havaya kaldırdı ve küçük bir kahkaha attı.

“Çok özür dilerim, Anna. Çok kaba davrandım. Seni... başka biriyle karıştırdım da,” diyerek elini uzattı. “Ben, Kaidan Rowe.”

Sıkı sıkı vücudumu saran kollarımdan birini kurtararak elini tuttum. Bedenimin her santimetresindeki tüyler ürperdi ve yüzüm alev alev yanmaya başladı. Ortamın ışığının loş olmasına şükrediyordum. Ben öyle utanınca yanakları pembe pembe olanlardan değildim; benim bütün yüzüm pancar gibi kızarır, boynum da benek benek olurdu. Hiç hoş değildi. Kanın yüzüme hücum etmesi her seferinde başımı döndürüyordu. Elimi o zaman çekmem gerekirdi, ama çekmedim; kocaman eli ve uzun parmakları öyle hoşuma gitmişti ki.

Derinden gelen bir kıkırdama koyuverdi ve elini, tenlerimiz artık birbirine değmeye dek yavaş yavaş çekti. Tekrar göğsümde birleştirdiğim kollarıma dikkatlice baktı ve çenesini kaldırarak havada bir şeyler kokladı.

“Ah, çok güzel kokuyor! Amerikan sosislileri kadar lezzetlisi yok. Birazdan bir tane yiyeceğim sanırım.”

Pekâlâ. Çok alakasız olmuştu bu. Ben de havayı kokladım.

WENDY HIGGINS

“Ben koku almıyorum,” dedim.

“Gerçekten mi? Kapıya doğru eğil biraz. Biraz daha... derin nefes al.”

Dediğini yaptım. Koku falan yoktu. Azimle, nadiren yaptığım bir şeyi yaptım: Koku alma duyumu daha da genişlettim.

Kulübün hiçbir yerinde sosisli kokusu yoktu. Sadece bayat alkol ve çamaşır suyu kokusu vardı. Duyumu daha da genişlettim. Yandaki restoranda da bir şey yoktu. Daha uzağa gittim. Burnumda bir yanma hissettim ve başım dönmeye başladı. Daha da uzağa. Ve işte kokuyu bulmuştum. Neredeyse bir buçuk kilometre uzaklıktaki sokak satıcısından gelen sosislinin kokusunu aldım. Koku alma duyumu hemen geri çektim ve Kaidan’ın beklentiyle beni izlemekte olduğunu gördüm. Nasıl bir oyun oynuyordu böyle? Oradaki sosislinin kokusunu almış olamazdı. Neden böyle bir şey uydurmuştu?

Kafamı sallayıp renk vermemeye çalıştım.

“Hmm,” dedi gülümseyerek. “Yanıldım herhalde.”

Tanrım, gözleri muhteşemdi. Etrafı koyu safir renginde tropikal balayı denizleri, gür kirpiklerle çevrelenmişti.

Ne? Balayı denizleri mi? Kendine gel!

Hafif parfüm sürünmüş bir kız gelip Kaidan ile aramda durdu. Sırtını neredeyse suratıma dayayınca gerilemek zorunda kaldım.

“Canımız sıkıldı,” dedi kız. Ellerini Kaidan’ın göğsünden yukarı doğru kaydırarak omuzlarına götürdü. Kaidan’a

TATLI ŞEY TAN

dokunduğu zaman kızın bedeninden kırmızılar fıŖkırıyor-
du, Kaidan da onun sıska poposunu avuçladı. Kızın gön-
lünü alan cevabını duymamak için başımı çevirdim. Kız
köşesine dönmeden önce bana ters ters baktı.

Kaidan da, “Belki yine görüşürüz, Anna. Erkek arkada-
şın Jay’ın şarkılarını kesinlikle dinleyeceğim,” deyip gitti.

Arkasından heyecanla, “O benim erkek arkadaşım de...”
dedim.

Kaidan’da kusur bulmaya çalışırken yanlış yere bakıyor-
muşum. Onun kusuru yüzünde değil, kişiliğindeydi. Kendi-
ne güven iyi bir şeydi ama fazlası zarardı. Kendimi aptal ve
yalnız hissederek etrafıma bakındım.

Tek başıma kalakalmıştım, neyse ki yalnızca birkaç
saniye sonra Jay sevinçten uçarak yanıma geldi. Onun bu
duygusunun beni sarıp sarmalamasına izin verdim.

“Kaidan Rowe’la ne konuşuyordunuz?” diye sordu Jay.
“Birbirinizin üstünü başını parçalayacak gibiydiniz!” Kolu-
na bir yumruk indirdim ama geri adım atmadı.

“Hiç de bile,” dedim. Gözlerim çok kısa bir an için
Kaidan’a kaydı ve bizi duyamayacak kadar uzakta olsa
bile bana göz kırpması benim yine utançtan kıpkırmızı
olmama sebep oldu.

“Eee?” dedi Jay. “Konuşacak mısınız? Ne diyordu sana?”

Jay’ın kafasının da benimki kadar karışmaması için ona
ne söyleyebilirdim acaba? Tekrar Kaidan’a baktım ve arka-
sını dönmeden önce onun da son kez bize baktığını gördüm.

“Hiçbir şey, aslında,” diye geçiştirdim. “Tuhaftı. Sonra

anlatırım. Patti'yi arayıp yola çıktığımızı söylemem lazım, sonra da sen anlat bakalım. Konuştuğun adam kimdi? Sana ne dedi? Gregory burada kalacak sanırım?"

Biz kulüpten çıkarken bu dikkat dağıtma taktiğim hemen işe yaramıştı. Arabayı hep Jay kullanırdı. Ben Patti'yi aradıktan sonra bana Lascivious'ın menajeriyle yaptığı konuşmanın tamamını anlattı. Biz de kullanılan her kelimeyi bir umut ışığı yakalamak için uzun uzadıya masaya yatırdık ve grubun menajerinin, Jay ile Gregory'nin yeteneğinden ve tutkusundan bir hayli etkilendiği ve ikişinin de yılsonuna kadar kesinlikle rock yıldızı statüsü kazanacağı sonucuna vardık. Jay ile büyük hayaller kurmak genelde eğlenceli olurdu ama bu gece aklım tamamen başka yerdeydi.

O aptal sosisli kokusunu bulmak için güçlü duyularımı kullanmam, düşüncelerimi karman çorman etmişti. Evime bir kilometre kala gözlerimi etrafta dolaştırırken yanından geçtiğimiz karanlık, terk edilmiş bir eve takılıp kaldım. Üzerleri tahtayla kapatılmış yanık pencerelerine ve alevlerin uzun zaman önce yuttuğu yarı göçmüş çatısına baktım. Eğer istesem büyük ihtimalle kokusunu alabilir, bir ağız dolusu kül tadına varabilirdim...

Dokuzuncu yaş gününden bir hafta önce, sabahın ikisinde burnumu yakan güçlü bir duman kokusuyla uyanmıştım. Evimiz yanıyordu. Bana öğrettikleri gibi mümkün olan en kısa sürede aşağı inmiş ve karanlığın içinde nefes nefese emekleyerek Patti'nin odasına gitmiştim.

"Uyan!" demiştim. "Her yer duman olmuş!"

TATLI ŞEY TAN

Patti, panikle yatağından fırlayıp hole koştı ve ben öksürüklere boğulurken o odalara daldı, hatta yan bloklara bakmak için dışarı çıktı.

“Yangın yok, tatlım. Kâbus gördün herhalde. Bu gece benim yanımda yat. Ben sana göz kulak olurum.”

Gerçekten de kâbustu ama onun kastettiğı şekilde değil. Bir buçuk kilometre uzakta yanan evlerinin kokusunu kendi evimmiş gibi alabildiğim aile için o gece, gerçek bir kâbus-tu. Benim için de uzun, ızdırap dolu bir gece olmuştu bu: Beş duyumun gelişmeye başladığı geceydi.

“Kaidan Rowe’u düşünüyorsun, değil mi?”

Kafamı kaldırdım. Evimin önünde durmuştuk.

“Hayır,” diye mırıldandım. “Onu düşünmüyordum.”

Jay gülünce koca koluna elimin tersiyle bir kez daha vurdu.

Ona burnumun bir av köpeğı gibi koku alabildiğini ve gözlerimin dürbün kadar uzağı görebildiğini söylesem ne tepki verirdi diye düşünerek iç çektim. Benim böyle tuhaf biri olmamı sorun etmiyordu ama gerçekte ne kadar acayip olduğumdan haberi yoktu.

“Bu akşam beni dışarı çıkardığın için teşekkürler,” dedim. “Çok eğlendim!”

“Gerçekten mi? Seveceğini biliyordum! O halde, pazar-tesi okula giderken seni alıyorum?”

“Evet, görüşürüz.”

Arabadan inip merdivenlere yöneldim. Kapalı bir kütuda saklanması gereken anıları gün yüzüne çıkardığı için Kaidan denen çocuğa çok kızgındım.

İKİNCİ BÖLÜM

İYİ KIZ SENDROMU

Pazartesi sabahı koşudan döndüğümde Patti, küçük dairemizde yumurta pişiriyordu. Onu izlemek üzere tezgâha yaslandım. Yüzüne düşen kızıl-sarı saç buklesini bileğiyle geriye iteledi. Saç geri düşünce ben uzanarak düşen saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. Göğsünden şeffaf, soluk sarı bir duygu dalgası yayılarak beni ısıttı.

Yumurtayı tavada çevirince bir tıss sesiyle yumurtanın sarısı dağıldı. Onu ocağın başında seyrederken, keşke benim gerçek annem o olsaydı da onun genlerini alsaydım, diye düşündüm. Onun gür kıvrıkcık buklelerinden ve asil seksapelinden bende de olsun isterdim.

Tabii ki cumartesi gecesi ben eve gelene kadar yatmamış, sonra bütün detayları anlatmam için ısrar etmiş ve ben onun endişeden yerinde duramadığını fark etsem de benim

için heyecanlanmış gibi yapmıştı. İnsanlara yalan söylediğim ve tuhaf bir çocukla tanıştığım kısımları atlayarak ona uygun yerleri anlattım sadece. Ben konuşurken dudaklarını ısırarak yüzümlü incelemiş ama sonra söylediklerime inanıp rahatlamıştı.

Patti bana bir tabak uzattı ve elindeki kaşığı sallayarak beni masaya kovaladı. Bir yığın ödenmemiş faturayı ve Patti'nin serbest fotoğrafçılık işlerinden gelen fotoğraf filmlerini kenara iterek yuvarlak yemek masamıza oturdum.

"Bugün ne yapacaksın?" diye sordum ona.

"Dispatch gazetesi beni bugün valiyle yapılacak basın toplantısında fotoğraf çekmem için tuttu. Saat dört gibi evde olurum."

Saatin kaç olduğunu fark ederek kahvaltımı çabucak mideye indirdim ve aceleyle hazırlanmaya başladım.

On beş dakika sonra kapıdan hızla çıkmaya hazırlanarak Patti'yi öptüm ama o beni durdurmak için elini hafifçe yanağıma koydu.

"Seni seviyorum, tatlı kızım," dedi. Vücudundan açık pembe sevgi yayılıyordu.

"Ben de seni seviyorum," dedim. Yanağımı okşadı ve evden çıktım.

Jay okula giderken beni her zaman tam 7.10'da alırdı. Çok dakikti. Bu hoşuma gidiyordu.

"N'aber?" dedi arabaya bindiğimde. Yataktan yeni kalktığı için gözleri hâlâ şişti.

"Günaydın tatlı şey," dedim. Gıcırdayan kapıyı kapatabil-

TATLI ŞEY TAN

mek için iki kere sertçe çekmem gerekti. Islak saçlarımı çevirerek omzumun üzerine aldım. Kuruyunca toplayacaktım.

Genellikle okula giderken konuşmazdık çünkü Jay sabahları pek konuşkan olmazdı ama cumartesi gecesi beni eve bıraktığından beri konuşamamıştık.

“Her zaman senin ne tip erkeklerden hoşlandığını merak etmişimdir ama çılgın rockılardan hoşlanacağına hiç aklıma gelmezdi!”

İşte başlıyordu. Oysa ben Jay’ın bu konuşmayı yapamayacak kadar uykulu olacağını ummuştum.

“O benim tipim değıl. Ben... kibar tiplerden hoşlanırım. Asabi, kendini beğenmiş, zampara kılıklılardan değıl.”

“Az önce zampara mı dedin sen?” diyerek güldü Jay. “Vay anasını, bugüne kadar senin ağızından çıkan en kötü söz bu herhalde.”

Utanarak ona kötü kötü baktım, o da bunun üstüne daha da yüksek sesle güldü.

“Al sana bir bilmece. Davulcularla takılanlara ne denir?”

Cevap bekleyerek kaşlarını kaldırdı, ben de bir an düşündükten sonra omuz silktim. “Bilmiyorum, ne denir?” dedim.

“Zurnacı!” dedi. Jay, tekrar Kaidan ile ilgili sorularla beni sıkıştırmaya başlamadan önce kendi şakasına kahkahalarla gülerken ben de başımı salladım. “Pekl, yani benim CD’lerimden bahsettiniz, kullandığı bir kelime üzerine kültür atışması yaşadınız ve sonra sosislilerden mi bahsettiniz? Yalnızca bunları konuşmuş olamazsınız. Acayip hararetli grnyordunuz.”

“Çünkü aslında havadan sudan şeylerden bahsetse de o çok hararetli konuşuyordu. Bu tarzı beni gerdi.”

“Onu çok çekici buldun, değil mi?”

Pencereden dışarı, akıp giden ağaçlara ve evlere baktım. Neredeyse okula varmıştık.

“Biliyordum!” diyerek eliyle direksiyona vurdu Jay, benim rahatsızlığımın her saniyesinin tadını çıkarıyordu. “Bu çok acayip! Anna Whitt birinden hoşlanıyor!”

“Peki, tamam. Onu çekici buldum. Ama bunun bir önemi yok çünkü onda hoşuma gitmeyen bir şeyler var. Tam olarak açıklayamıyorum. Beni... korkutuyor.”

“O senin gibi biri değil, eğer demek istediğin buysa. Dikkatli ol da iyi kız sendromuna kapılma.”

“O neymiş?”

“Biliyorsun ya. İyi bir kız, kötü bir çocuğa âşık olur ve kötü çocuğun da kendisine âşık olmasını ve mucizevi bir şekilde değişmesini bekler. Ama değişen tek kişi kız olur. Jamie Moore’u hatırladın mı?”

Jamie Moore! Kaidan’ın adını ondan duymuştum! Jamie seneye son sınıfa geçecekti.

Cass Lisesi’nin otoparkında her zamanki yerimize park ettik.

“Yemekte görüşürüz,” dedi Jay. Gözleri üç park yeri ötede arabasından inmekte olan Kaylah isimli kızın üzerindeydi.

“Tamam, görüşürüz,” dedim. Jay kıza selam vermek için oyalanırken ben de okula doğru yürümeye başladım.

Jamie Moore bütün gün aklımdan çıkmadı.

TATLI ŞEY TAN

Yemekte Jay ile birlikte oturduk ama ben Jamie'yi incelemekten kendimi alamadım, yine aynı arkadaş grubuyla oturuyordu ama Şimdi biraz dışlanmış gibi bir hali vardı. Diğerleri şakalaşıp flört ederken o sessizce, en uğta oturuyordu.

Sosyalleşememek ve ortama ayak uyduramamak daha önce Jamie'nin hiç başına gelmemişti. Benden bir yaş bti-yüktü, çok güzeldi ve geręekten iyi bir insandı. Daha önce onun baskın rengi sapsarı mutluluk rengiydi. Bu okul yılının başında okulun amigo kızlarından biriydi ve tiyatro kulübünün başkanıydı. Sonbaharda Atlanta'daki bir lisede okuyan ve bir müzik grubunda çalan bir çocukla beraber olduğunu duymuştum.

Kaidan Rowe'la.

O zaman Jamie'nin renkleri değişmeye başlamıştı. Sarıdan kırmızıya. Kırmızıdan griye. Griden siyaha. Önce öfke dolu biri olmuştu, sonra kendinden nefret etmeye başlamıştı ve son zamanlarda da depresyondaydı. Jamie'nin erkek arkadaşının cep telefonuyla çekilen fotoğraflar ve nihayetinde ayrılmalarıyla ilgili dedikodular dönüyordu. Çok geçmeden, düşen notları sebebiyle amigoluktan atıldı. Daha sonra onun sürekli partilere gittiği, her gün başka erkeklerle takıldığı ama asla mutlu olamadığı ile ilgili hikâyeler yayıldı. İlk defa, kışın düzenlenen tiyatro oyununda ona başrol verilmemişti.

Uzun yemek masasının ucunda oturan Jamie'ye bakarken kalbim sıkıştı. Hâlâ modaya uygun giyiniyor ve saçla-

rına güzel şekil vermeye özen gösteriyordu ve muhtemelen hâlâ o yemek masasında diğerlerinin yanında oturabilmesinin sebebi de buydu. Ama sapsarı rengi yerini cansız, gri bir sise bırakmıştı.

Zil çalınca Jamie aceleyle kafeteryadan çıkıp gitti.

Hayır, Kaidan'ı bir daha görmek istemiyordum. Bundan emindim.

Kalabalık koridorlardan geçerken etrafımı saran insanlardan gelen duyguların hücumu karşısında artık korkup sinmiyordum. İlk sekiz yılımı küçük bir özel okulda geçirdikten sonra büyük bir okula adapte olmakta zorlanmıştım ama artık buna alışmıştım.

Okul yılı bitmek üzereydi; sadece iki hafta kalmıştı. Bastıran Georgia sıcağı kolsuz bluzların ve parmak arası terliklerin, aynı zamanda da hiçbir sır saklamayan şortların ve eteklerin ortaya çıkmasını sağlamıştı. Ben bu kadar açık şeyler giymekten utanıyordum; bunun sebebi kısmen babaanneler gibi mütevazı olmam kısmen de yaşıtım olan erkeklerle acıyor olmamdı. Birçoğu onları kontrol eden hormonları dışında başka bir şeye odaklanmakta zorluk çekiyordu.

Koridorda Jay yanımdan geçerken, müzik sınıfındaki çocuklarla yaptığı konuşmayı hiç kesmeden benim saçlarımı karıştırdı. Gülümseyerek saçlarımı düzelttim.

İspanyolca dersine girdim ve hemen tahtada yazan ödevi yapmayakoyuldum. Ödevimi bitirdiğim zaman başımı kaldırarak yanımda oturan Scott McCallister'a baktım. Bitiremediği fiil çekimlerinin üzerine kafasını koymuş uyuyordu.

TATLI ŞEY TAN

Scott, eyaletler arası bir greŐçiydi; büyük kahverengi gözleri ve bebeksi yüzüyle çok tatlı bir çocuktu. Bana karşı her zaman nazik, hatta flört eder gibi davranırdı ama ben diğerkızlarla da flört ettiğini gördüğümden bunu çok ciddiye almazdım.

Ders erken bitti ve bizden final projemize çalışmamız istendi.

“İıı, Seņora Martinez?” diyerek elimi kaldırdım ve o da başıyla onayladı. “devleri toplayacak mısınız?”

Öğrencilerden toplu bir homurtu yükseldi ve Scott’ın yanında oturan ocuk, “Kapa eneni, aptal!” diye mırıldandı. Ben sandalyeme gömüldüm, kendi rezilliğim karşısında dehşete düŐmüŐtüm.

“Ah, sı!” dedi Seyora Martinez. “Gracias, Anna!”

“Neden sürekli bu kadar iyi olmak zorundasın ki?” diye fısıldadı Scott. Bakışlarımı kaldırdım ve onun dalga geçen ifadesini gördüm. Öğretmen geldiğinde Scott’ın ona verecek bir devi yoktu.

Öğretmen devleri toplamayı bitirdiğinde yüzüm hl yanıyordu. Önümde oturan Veronica dönüp bana anlayıŐlı bir Şekilde baktı. Ödevini yapan az sayıda öğrenciden biri de oydu.

O andan sonra kimse final projesine çalışmadı. Yani ben çalıştım tabii ki, kurallara uymayı görev biliyordum. Bütün sınıf boş ders sohbetine dalmıŐtı ve Senora Martinez de bizimle ilgilenmeyi bırakıp bilgisayarına odaklanmıŐtı. Öğretmenler bile bu yılı bitirmeye hazırđı.

Defterimi açtım.

Veronica eşyalarını çantasına koymak üzere eğilince benim sandaletlerimi gördü.

“Ayakkabıların ne güzelmiş!” dedi bana. “Nereden aldın?”

Ah, o an yalan söyleyebilmeyi ne kadar isterdim. “Teşekkürler. Iıı, sanırım bitpazarından falan almıştım.”

“Öyle mi?” diyen Veronica ayakkabılarıma bir kez daha, bu kez daha az beğeniyle baktı ve ardından birbirimize kibarca gülümsedik. Veronica’nın kısa kesilmiş koyu renk saçları ve hafif kemerli bir burnu vardı. Bēni burnuna bakarken yakalayınca, vücudundan yayılan siyah kendinden tikslenme dalgaları karşısında şaşırdım, sonra arkadaşlarıyla konuşmak üzere önüne döndü. Elbette, Veronica’nın kendisiyle ilgili en sevmediği özelliği olan burnu bana göre onu çok doğal bir şekilde, benim olmayı hayal bile edemeyeceğim kadar çekici kılıyordu.

Scott sırasında bana doğru döndü.

“Eee, haftaya cuma ne yapıyorsun, бүcür?”

“Nada,” diye cevap verdim.

“Hı?” derken Scott’ın yüzündeki şaşkın ifade beni gülümsetti.

“Nada,” dedim yine. “Biliyorsun ya, İspanyolcada ‘hiçbir şey’ demek.”

“Ah, evet. Sanırım benim burada dersi dinlediğimi falan zannediyorsun sen. Her neyse, cuma günü bir parti var, gelmek ister misin? Gene’in ailesinin göl kenarında bir evi varmış.”

TATLI ŞEY TAN

Mideme kramp girmişti. "Vay canına, ne güzelmiş! Ama bilemiyorum," diyerek dirseğimi sıraya dayadım ve ahşap sıranın üzerine kazınmış Őekilleri incelemiş gibi yaptım.

"Jay de partiye davetli. Hadi ama, hiÇ beraber partiye gitmedik," dedi. Muhtemelen bana bÖyle romantik romantik bakan kişi Scott değil de başka biri olsaydı kendimi Đok rahatsız hissederdim. Onun duygularına baktım. Mutluydu. Umutluydu. Ve birazcık da Şehvetliydi. AĐıkĐası onun bu daveti ve bariz ilgisi karşısında gururum okŐanmıŐtı.

"Jay'le konuŐurum," dedim, Patti'yi de ikna etmem gerektiğine değinmeyerek. "Ama aslında ben partilere pek gitmem, yani o bildiğimiz partilere," dedim. Bu kadar ezik bir Şey sÖyledikten sonra artık onun gözlerine bile bakamıyordum ama onun farklı beklentiler iÇine girmesini de istemiyordum.

"Evet, biliyorum," dedi. "Neden peki?"

Bunu nasıl açıklayabilirdim ki? Akranlarımla içki iğmesini veya partilere gitmesini yargılamak iÇin herhangi bir argümanım yoktu. Bunun onlar iÇin masum bir isyan etme ve kendini keŐfetme yöntemi olduğunu biliyordum. Ama bu ortamlar hep, benim yoğun bir Şekilde arzuladığım o tehlikeli heyecanı vadediyordu. İronik bir Şekilde beni iten de işte bu arzuydu.

"Korkuyor musun?" diye sordu Scott. Ayaklarımı, önümdede oturan Veronica'nın sandalyesinin altına dayadım.

"Biraz," diye itiraf ettim. "Partilerde normalde yapmayacağım Şeyleri yapma olasılığım var ve ben bu durumdan hoŐlanmıyorum."

“İşin eğlencesi de burada ya. Partiler insanı dışa açık ve özgür kılıyor.”

Dışa açık ve özgür... Acaba geçen sene Danny Lawrence bir partideyken evin bahçesinde bayıldığında ve diğer sarhoş çocuklar onun etrafında toplanıp üzerine işemenin çok eğlenceli olacağına karar verdiklerinde Danny kendini dışa açık ve özgür mü hissetmişti? Veya Cass'te hiç kimsenin bahsetmediği, Noel tatilinde meydana gelen o korkunç olay –kafası bir milyon vaziyette araba kullanırken yoldan çıkan ve yolcu koltuğunda oturan en yakın arkadaşının ölümüne sebep olan son sınıf öğrencisi o kız, kendini çok mu cesur hissetmişti? Onu koridorda, siyah bir suçluluk bulutu içerisinde yürürken her gördüğümde, içimden onun için ağlamak geliyordu.

“Sanırım ben böyle sıkıcı biriyim,” diye mırıldandım.

Artık bu konuyu kapatmak istiyordum. Başımı kaldırıp saate baktığımda zilin çalmak üzere olduğunu görünce sevindim.

“Güven bana, Anna,” diyerek bana doğru eğildi Scott. “Bir kadeh içki içsen veya bir doz ekstazi alsan, kendini kesinlikle sıkıcı hissetmezsin.”

Bütün kaslarım bir anda gerildi. Ekstazi. Bu kelime kafamın içinde, tamamen kontrolden çıkmış ve yakalaması imkânsız olan bir plastik top gibi zıp zıp zıplıyordu. Billinçaltımdaki karanlık arzular kabarmış ve soluğum kesilmişti. Ben içimdeki bu karanlığı kabullenmek istemiyordum. Her uyuşturucu ve alkol lafı geçtiğinde içimde bu

duygular kabarıyordu. Ve doğrusunu söylemek gerekirse geçen sene beni Jay'e yakınlaştıran Şey de buydu. Tıpa-tıp aynı olmasalar bile onda da buna benzer bazı duygular görmüştüm.

Jay'in duygu renklerinin altında kara bir şerit vardı. Bu kara çizgi her zaman oralarda bir yerde, tehdit edici bir şekilde kendini gösteriyordu, özellikle de alkol lafı geçtiğinde belirgin hale geliyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, sadece bu kara çizgiye karşı onunla beraber mücadele etmek istiyordum. Ona yardımcı olabileceğimi veya onu koruyabileceğimi düşünüyordum. Jay'in güçlü vücut yapısını düşününce bu fikir oldukça komikti aslında.

Bana sırtıtmakta olan Scott'a baktım. Bu art niyetli bir gülümseme değildi ama "seninle bir Şey denemek istiyorum" der gibiydi.

Veronica fısıltı halindeki konuşmalarımızın bir kısmını duymuş olmalıydı çünkü bize döndü ve ikimize, suç ortağımızmızışçasına gülümsedi.

"Partiye gelecek misin, Anna?" diye sordu.

"Bilmiyorum, belki."

"Kesinlikle gelmelisin. Çok ılgın bir parti olacak. Herkes gelecek."

Başımı eğip silgimi ahşap sıradaki oyuklara sürtmeye başladım. Acaba konuyu değiştirsem bu durumdan kurtulur muydum?

"arşamba günü on altı yaşıma giriyorum. Ehliyetimi alacağım."

“Çok kıskandım!” dedi Veronica sırama vurarak. “Ben on altı yaşına gireli üç ay oldu ama babam hâlâ ehliyetimi almama izin vermedi! Eminim benden nefret ediyor. Araba da alacak mısın?”

“Ah, hayır,” dedim. Alakası bile yoktu.

Zil çalınca sınıftaki herkes yerinden fırlayıp eşyalarını toparlamaya başladı; mengene gibi boğazımı sıkmakta olan gerilim de nihayet şeytani parmaklarını gevşetip beni azat etti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YAŞ GÜNÜ SÜRPRİZİ

Çarşamba sabahı uyandığımda kendimi bir yaş büyümüş gibi hissetmiyordum. Patti kahvesi ve gazetesiyle birlikte küçük balkonumuzda oturuyordu. Derken birden dikkat kesildi ve beni gördüğünde yüzünde güller açtı.

Patti'nin yanında hayalete benzer puslu bir şekil geziniyordu. Ellerimle gözlerimi ovuşturdum ama ellerimi çektiğimde bu şekil hâlâ duruyordu. Neredeyse Patti'nin boyutlarındaydı; belki ondan daha uzundu, beyaz, bulanık bir gölge gibi görünüyordu. Yeni bir görü yeteneği mi geliştirmiştim yoksa? Lütfen olmasın, diye düşündüm. Zaman içerisinde yeni yetenekler kazanmaktan korkmam gerektiğini öğrenmiştim; her yetenek, bir buçuk kilometre ötedeki boğucu duman dehşeti gibi yeni bir dezavantajla birlikte geliyordu.

Patti ayağa kalkıp bana sımsıkı sarılarak “Doğum günün kutlu olsun!” dedi, sonra yüzümü elleri arasına alıp gözlerinin içine baktı. “Sen iyi misin?” diye sordu.

“İı,” derken gözlerim, onun etrafında gezinen ve genel görünümü hiç değişmeyen bulutumsu şekle kaydı.

“Ne oldu?” diye Patti omzuna, benim baktığım yere doğru baktı ve eliyle, bulutun tam yanında olan kolunu silkeledi. “Lütfen saçlarımdan kepek döküldüğünü söyleme,” diyerek ellerini dalgalı saçları arasında gezdirdi ve bakabilmek için saçlarını yana doğru çekti.

“Hayır, kepek falan yok. Kusura bakma. Hâlâ biraz yorgunum, kendime gelmeye çalışıyorum.”

Tekrar bana sımsıkı sarılarak beni alnımdan öptü.

“Küçük kızımın on altı yaşına geldiğine inanamıyorum. Büyük annenden gelen kartı tezgâhın üzerine koydum. Gidip sana sıcak çikolata yapayım,” dedi. Gölgemsi şekil Patti’nin yanında yüzerek ilerliyor, sanki ona bağlıymış gibi peşinden içeri giriyordu.

Patti sıcak çikolatamı yaparken ben oturduğum plastik bir sandalyede kendimi çok gergin hissediyordum. Genelde sabahları balkonda sıcak içeceği yudumlamak çok keyif verirdi ama bugün öyle değildi. Nemli sabah havası ve az önce gördüğüm o tuhaf görüntü beni boğuyordu.

Yeni bir görü geliştirdiğime inanamıyordum. İki yılı aşkın bir süredir böyle tuhaf bir şey olmamıştı. Ben de bu durumun sona erdiğini sanmıştım. Gözlerimi kapatıp alnımı masaya dayadım. Bunun sonu yok muydu?

TATLI ŞEYTAN

Patti geri dönünce doğrudum, sıcak  ikolatamı önüme koydu ve kahvesiyle birlikte karşımdaki plastik sandalyeye yerleşti. O başını çevirince ben de buluta hızlı bir bakış attım.

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu Patti.

Normal davranmanın vakti gelmişti. Boğazımı temizledim.

“Evet. Şey, haftaya bir yılsonu partisi düzenliyorlar. Ben de acaba Jay ile birlikte gidebilir miyim diyorum, sakıncası yoksa?” dedim. Scott aklıma gelince Patti’nin evet demesini umdum.

Patti i  çekip yüzünü buruşturdu.

Gergin bir ses tonuyla, “Partiyi veren kişinin annesi babası da evde olacak mıymış?” diye sordu.

Olacaklar mıydı ki? “Bilmiyorum,” dedim.

“O halde önce annesi ve babasıyla konuşmam gerekecek. Ebeveyn gözetimi altında küçük bir toplanma ise, d ş ne im.”

T h be! Patti, sanki ben kötü davranışlara meyilliymişim falan gibi davranıyordu. Ben! Okulun Küçük Uslu Hanımefendisi. Onun bana neden g venemediğini anlayamıyordum. O anda suratım asılmış olmalı ki Patti gazetesini indirerek kolumu teselli edercesine okşadı.

“Bugün okuldan sonra ehliyetini almak istiyorsun, değil mi tatlım?” diye sordu.

“Evet,” diye cevap verdim.    nk  on altı yaşına gelen kızlar hep böyle yapıyordu. Ve ben ne olursa olsun, normal davranmak istiyordum.

“Pekâlâ. Sonra da La Tia’s’ta akşam yemeği yeriz?”

“Evet!” dedim, birden ruh halim iyileşmişti. Meksika yemeklerine ikimizde bayılıyorduk. Bütün doğum günlerinde ve Patti beklenmedik bir prim kazandığında –ki bu çok sık gerçekleşmezdi– bu ucuz restorana giderdik. Gazeteler ve ajanslar ona ihtiyaç oldukça iş veriyorlardı, bu yüzden Patti’nin hiçbir zaman düzenli bir geliri olmuyordu. Özel okula gittiğim yıllarda, aldığım bursa rağmen çok zorluk çekmiştik. Sekizinci sınıftan sonra, yemek kitaplarının arasına tıkıştırılmış ödenmemiş fatura yığını bulunca devlet okuluna geçmek için direktmişim.

“Güzel plan. Okuldan sonra seni alırım. Alelacele gitmek istemezdim ama öğleden sonra ikimiz de çok meşgul kızlar olacağımızdan, bu sabah halletmem gereken bazı işler var!” diyen Patti, yanağını sesli bir şekilde öptü. “Sen iyi olduğundan emin misin?”

“Evet, eminim. Seni seviyorum,” dedim.

“Ben de seni seviyorum,” diyen Patti’nin peşindeki bulut ile birlikte içeri girmesini izledim.

Kuşlar, yakınlardaki bir ağaçta ötüşüyordu; havada ıslak çimen kokusu vardı. İşitme duyumu kuşlara doğru genişleterek, yeteneğimi test ettim. Odaklanarak, kuşlara doğru incecik, görünmez bir çizgi yolladım ve daha sonra bu çizgiyle kuşların etrafında bir çember oluşturdum. Şu anda kuşları omzuma tünemişlercesine net duyabiliyordum.

Koku ve tat alma duyularımı uzatabilme yeteneğim, ağzımda korkunç bir tat bırakan yangın gecesi ile birlikte

TATLI ŞEYTAN

gelmişti. K    k, kapalı, havasız bir odada dumanı t  ten bir mangal ızgarasıyla kapalı kalmak gibi bir Şeydi. İlk anlarda bu yeteneğimi kontrol edebileceğimi bilmem imk  nsızdı.   lmekte veya delirmekte olduğumu d  ş  nm  şt  m.

Neredeyse her yıl bu k  bus, tomurcuklanan yeni bir yetenek ile birlikte geri geliyordu.   şitme duyum genişlediğinde kafamın patlayacağını sanmıştım. Bir bu  k kilometre   apındaki   emberin i  inde bulunan y  zlerce insan ve eşya g  r  lt  ş  , sesi en y  ksek ayarda kalmış olan televizyonların birden a  ılması gibi kafamın i  inde patlayıvermişti. Kendi   ığlıklarımı duyamıyordum bile.

G  rme duyumun genişlemesi ise ergenlik d  neminin ilk yıllarında ger  ekleşmişti. En azından bu kez g  zlerimi kapatarak kendimi koruyabiliyordum.

B  t  n duyulara h  kim olmak, ciddi   aba gerektiriyordu; migren, mide bulantıları ve burun kanamalarından bahsetmiyorum bile. Bir bu  k kilometre   apındaki   emberin i  erisinde bulunan her Şeyi duyabilmek, g  rebilmek ve koklayabilmek duyularımın   zerine   ok fazla y  k bindiriyordu. Ve maalesef, turp gibi sağlıklı olmam acı hissetmediğim anlamına gelmiyordu.

Doktora sadece yıllık kontroller i  in giderdim. Migrenler dışında hi   hasta olmamıştım. V  cudumda oluşan kesikler,   izikler veya morluklar sadece birkaç saat i  erisinde iyileşiyordu, hatta bazen daha erken. Ama televizyonda g  rd  ğ  m  z s  per kahramanların derin yaralarının g  zlerimizin   n  nde saniyeler i  erisinde kapanması ve kendi kendini

iyileştirmesi gibi değildi benimki. Yaralarımın kapanmasını saatler içerisinde, sabah güneşinde bitkilerin yüzünü güneşe dönerek iek açmasını izler gibi izleyebiliyordum ama benden başka kim buna dikkat edecekti ki?

O günlerde birçok kez okulu asmak zorunda kaldım. Dokuzuncu sınıftan önce hiçbir arkadaşımın olmamasının tek iyi tarafı açıklama yapmam gereken kimsenin olmayışıydı. En azından Patti vardı. Ben daha bebekken koruyucu ailem olarak beni yanına almış, California ve Georgia eyaletleri izin verir vermez de beni evlat edinmişti. Beni evlat edindiğinde ona "Pat-Pat" diye seslenebilecek kadar bymştm.

Yaşadıklarımın fiziksel yan etkilerini saklayamıyordum ama Patti bütün bunlar olurken hiçbir soru sormadan benimle ilgileniyordu. Dokunma duyum geliştiğinde Patti saçlarımı büyük bir özenle tarıyordu çünkü tarağın her dokunuşuyla kafatasımın derisi soyulacakmış gibi geliyordu bana. Hassas cildim ve kaslarım yüzünden kollarımı hareket ettirmek acı veriyordu.

Migren hücumu geldiğinde ve ben artık yediklerimi midemde tutamamaya başladığımda; Patti yetişkin bir adamı bayıltmaya ve saatlerce uyutmaya yetecek, reçetesiz satışına izin verilmeyecek kadar güçlü bazı ağrı kesicilere ulaşmayı bir şekilde başarmıştı. Yaklaşık yirmi dakika boyunca, bana harika gelen sersemletici bir rahatlama hissetmiştim, ardından şiddetli ağrılar tekrar başlamıştı. Bir ğleden sonra altı ağrı kesici içtiğimi görünce Patti dehşete dşmşti. İlacın reçetesinde yazan uyarılar günde iki taneden fazla

alınmaması gerektiğini söylüyordu. Patti ilaçları sakladıktan sonra iflah olmaz bir saplantı ile günlerce evi aradım ama ilaçları bulamadım.

Her fiziksel duyu, odaklandıkça kontrol etmesi daha kolay hale geliyordu. En sonunda, kendim duyularımı güçlendirmek istemediğim sürece, bütün duyularımı normal düzeyde tutabilecek duruma geldim ki bunu paylaşabileceğim biri olsaydı çok eğlenceli olurdu. Ama yoktu.

Küçük, puslu bulutlar her yerdeydi, insanları takip ediyorlardı. Herkeste bir bulut vardı. Bütün gün bu bulutlara bakmaktan kendimi alamamıştım, bu da eminim benim her zamankinden daha da tuhaf görünmeme sebep olmuştu.

Jay'in bulutunun onun etrafında dolanmasını izlerken elimdeki kitapları dolabımdakilerle değiştirdim.

Jay etrafına bakarak, "Ne oldu, doğum günü kızı?" diye sordu. "Üzerimde tükürük falan mı var?"

"Hayır, bir şey yok. Özür dilerim," diyerek bakışlarımı onun yüzüne çevirmeye çalıştım. "Bugün ehliyetimi alıyorum da."

"Şahane! İyi ki Patti'nin arabası düz vites. Bu, benim arabamı da kullanabileceğin anlamına geliyor."

"İyi ki..." dedim. Jay'in arabası tam bir küllüstüdü. Patti'nin arabası onun yanında havalı kalıyordu.

Dolabımı sertçe kapattım ve kalabalığa karışıp sınıflarımıza doğru ilerledik. Jay başka tarafa bakarken gizlice

uzanıp önümdeki beyaz buluta dokunmaya çalışınca elim bulutun içinden geçti. Jay'e döndüm.

"Haftaya cuma yılsonu partisine gitmek ister misin?" diye sordum. Jay, ters yöne giden tiyatro kulübü başkanıyla yumruk tokuşturdu. Dans ekibinden bir kız dolabını iterek kapattı ve biz geçerken Jay'e cilveli bir bakış attı. Jay bizim konuşmamıza dönmeden önce, omzunun üzerinden kıza baktı.

"Gene'lerdeki partiye mi? Sen gerçekten gitmek istiyor musun?"

"Evet, sanırım," dedim. "Patti izin verirse."

Benim sınıfıma gelmiştik. Jay başparmaklarını omuzlarında asılı olan sırt çantasının saplarına geçirdi.

"Bir şey diyeceğim," dedi tereddütle. "Scott'a dikkat et, olur mu?"

Hı?

"Bir saniye," dedim. "Kaidan Rowe gibi biri için heyecanlanıyorsun ama Scott McCallister gibi biri için beni uyarıyorsun, öyle mi?"

Jay başını eğdi ve tenis ayakkabısını gıcırdatarak ayakkabının ucunu yere sürtmeye başladı.

"Beden eğitimi dersine hazırlanırken soyunma odalarında sadece erkekler varken neler söylediğini bilmiyorsun."

"Aa," diyerek bu sözleri düşündüm. "Benim hakkımda mı konuşuyor?"

"Hayır, senin değil. Buna izin verir miyim sanıyorsun?" diyen Jay bakışlarını kaçırdı. "Neyse, boş ver. Dediklerimi unut."

Acaba Jay, Scott'ı kıskanıyor mu diye merak ettim; yani benden değil, genel anlamda. Scott popöler biriydi ama Jay de öyleydi, farklı bir şekilde olsa da. Jay'in daha önce herhangi bir şeyi kıskandığını hiç hissetmemiştim. Şu andaki rengi de sadece soluk gri-kahverengi endişe rengiydi.

"Dikkat ederim," diye söz verdim. "Ayrıca sen de orada olacaksın. Eminim Kaylah da geliyordur..."

"Tamam, tamam," dedi. "Gideriz."

Benden ayrılarak ikinci zil çalmadan önce sınıfına doğru koşmaya başladı. Beyaz bulutu da hemen arkasından onu takip ediyordu.

Sınıfa tam zamanında girdim ve sınıf arkadaşlarımla etrafında dalgalanan sınıf dolusu sis karşısında gözlerimi kırpıştırdım. Bunlara alışmak zaman alacaktı. Ders Dünya Tarihiydi ve öğretmen grup çalışması vermişti. Bu dersi Gene ile birlikte aldığım için sağa sola çekilen sıraların ve yer değiştiren insanların yarattığı hafif kaos ortamından faydalanmaya karar verdim.

"Baksana, Gene?" diye fısıldadım.

Yukarı bakıp başını bana doğru merakla salladı. Güreş sebebiyle Scott gibi kısa boylu ve kaslı bir yapısı vardı ama Gene daha hafif sıklet sınıfındaydı.

"Annem, şey... partiyle ilgili senin annenle konuşmak istiyor. Başımızda birilerinin duracağından falan emin olmak için," derken korkudan sinmemeye çalıştım. Bir saniyeliğine kaşları havaya kalktı.

"Tamam, anladım," diyerek önündeki kâğıdın köşesini

yırttı. “Partiden önce bu numarayı arasın. Ona annemin çok yoğun çalıştığını o yüzden sadece o gün anneme ulaşabileceğini söyle. Anlaştık mı?”

Ona teşekkür edip kâğıdı cebime yerleştirerek grubuma yönelirken kendimi sersem gibi hissediyordum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GÖL PARTİSİ

Ocuma okulun son günüydü ve yapış yapış bir sıcak vardı. Akşam karanlığının çökmesi bu çamurumsu sıcaktan kurtulup nefes almaya yetmiyordu. Jay'ın arabasının kliması en soğuk ayardayken bile sadece ılık bir hava üfleyebiliyordu. Gene'in göl kıyısındaki evine giderken ayaklarımı arabanın tozlu torpidosuna dayadım. Yerde bulduğum, hâlâ yağ kokan eski bir patates kızartması kutusunu yelpaze gibi kullanarak ikimizi de serinletmeye çalıştım.

Daha önce bir göl evine gitmemiştim ama kilise piknikleri vesilesiyle ve öğleden sonralarımızı geçirmek üzere Patti ile birlikte göle birçok kez gelmiştim. Ağaçlarla çevrili dolambaçlı yolların dinginliği çok hoşuma giderdi.

Çakıllarla kaplı tümsekli yoldan inip güzel, kocaman bir kütük eve ve diğer arabaların ışığına doğru yol aldık.

Arabayı park edip inerken hava daha da kararmıştı. Kurbağalar ve cırcır böcekleri bu nemli, sıcak havada dört bir tarafta serenat yapıyordu.

Ev ışııl ışııldı ama yol aydınlatılmamıştı, bu yüzden yolda herhangi bir taşa veya yere düşmüş olan dallara basmamak için görüşümü genişlettim. Uzağı görebilmenin yanında aynı şekilde ışığa olan hassasiyetimi de ayarlayabiliyordum. Bu yeteneğimi “gece görüşü” olarak isimlendirmek hoşuma gidiyordu. Ay, gümüş rengi bir hilal şeklindeydi ve ışığı normal gözlerin görmesine yetecek kadar parlak değildi ama benim için yeterliydi. Biz yürürken ayaklarımız yerdeki çakıl taşlarını eziyordu.

“Şu eve bir bak,” diyen Jay’in ağzı bir karış açık kalmıştı.

“Aynen. Kocamanmış,” dedim. Ev üç katlıydı, etrafında dolanan bir verandası ve kubbeli bir çatısı vardı. Küçük bir otel gibi görünüyordu.

Dar yoldan daha birçok araba gelip park ediyordu. Sık ağaçların arkasındaki açık alanı ve gölü görebiliyordum. Gece vakti burada olmak, daha önce piknikler günbatımına kadar uzadığında hissettiğim o heyecan verici duyguyu hissetmeme sebep oldu: Karanlığın ötesinde pusuya yatmış bekliyor olabilecek şeylerden duyduğum ürperme.

Işıklarla süslenmiş verandaya geldiğimizde görüşümü geri çektim. İçeriden gelen sesler ve kahkahalar hip-hop müzik ile karışıyordu. Gene kapıyı açtığında birden yükselen müziğin sesi bizi afallattı.

TATLI ŞEYTAN

“Olamaz! Bakın kim gelmiş, millet! N’aber Jay?” dedi Gene. El sıkıştıktan sonra Gene bana baktı. “Anna Whitt gelmiş!” diyerek eğildi ve sarıldık; nefesinde ağır bir alkol kokusu vardı. Annesiyle babasından gizli bir şeyler içiyordu herhalde.

Gitgide büyüyen kalabalık arasında omuzlara çarpa çarpa ilerledik. Yolumuza çıkan herkes Jay’e selam veriyordu. Gene’in evinin salonu karanlık bir dans pistine dönüştürülmüştü, hoparlörler patlayacak gibiydi. Yemek odası ayakta tezahüratta bulunan ve bir çeşit oyun oynayan gençlerle doluydu. Jay ve ben durduk.

Kızlar ve erkekler masanın iki tarafına karşı karşıya geçmişler, plastik bardaklarını masanın ucuna yerleştirmişlerdi ve durmadan tek elleriyle bardaklarını ters çevirmeye çalışıyorlardı. Bu bir yarıştı. Kristin Miller’in bardağı en sonunda ters bir şekilde masaya indi ve kız kollarını zaferle havaya kaldırdı. Kızlar çığlıklar atarak zıplıyor, erkekler ise homurdanarak kafalarını sallıyorlardı.

Biz kapıdan onları izlerken Jay’e, “Eğlenceli görünüyor,” dedim.

“İçki içme oyunu,” diye açıkladı Jay. “Bardak Çevirmece. Bardağını çevirmeye çalışmaya başlamadan önce içinde ne varsa içmen gerekiyor. Ayıksan diğerlerine haksızlık etmiş oluyorsun.”

“Hımm.”

Devasa mutfaka doğru ilerledik; paslanmaz çelikten elektrikli ev aletlerinin ve pişmiş kilden fayansların üzerin-

de yükselen kubbeli bir çatısı vardı. Mutfağın ortasındaki tezgâhın üzeri rengârenk plastik bardaklarla, meyve sularıyla, sodalarla, bira kutularıyla ve alkol şişeleriyle doluydu. Mideme kramp girdi. Gene'in annesiyle babası yaşımız yetmemesine rağmen açık açık içki içilmesine izin mi veriyorlardı yani?

Göle bakan büyük bir pencerenin önünde bir grup duruyordu. Gene gruptan ayrılıp yanımıza geldi.

Başparmağıyla arkasındaki mutfağı işaret edip "Ne içerirsiniz?" diye sordu.

"Ben bir şey almayayım, teşekkürler," dedim. Jay'in te reddüt ettiğini hissedebiliyordum. Onu sessiz bir şekilde, *Güçlü ol; buna ihtiyacın yok!* diye uyardım. Bana baktıktan sonra iç çekip cevap verdi.

"Yok, şimdilik bir şey almam kanka, sağ ol."

"Emin misin?" diyen Gene, bize baktı. "Ablam yirmi bir yaşına yeni girdi, biz de aramızda para topladık ve markete gidip ne var ne yoksa almasını söyledik, para üstünü de kendisine verdik."

Etrafta göz gezdirerek, "Annenle baban nerede?" diye sordum.

"Bahamalar'da."

"Bahamalar'da mı?" derken sesimdeki şoku saklayamamıştım.

"Evet; annenin aradığı numara ablamın numarasıydı. Çok güzel anne taklidi yapabiliyor. İçki içmediğinize inanmıyorum. İçkiler bitmeden bir tane kapsanız iyi edersiniz."

niz,” dedi ve kapı zili çalınca, çoraplı ayaklarıyla kaya kaya tıklım tıklım koridora fırladı. Şaşkına dönmüştüm.

“Patti, Gene’in ailesinin burada olduğunu sanıyor,” diye mırıldandım. Jay kirli sakallarını kaşıdı.

“İı, öyle mi? Gitmek mi istiyorsun? Bunu mu demek istedin?” diye gönülsüzce sordu.

Ona cevap vermedim. Gitmek istemiyordum ama aynı zamanda kalırsam kendimi kötü hissedecektim.

“Bir saat kalalım bari,” dedim. “Olur mu?”

“Anlaştık. Bir saat,” diyen Jay hâlâ ellerini saçlarında gezdiriyordu. Ondan sonra ellerini ovuşturdu, gergin bir gri renk sarı aurasına yayılıyordu.

“Aslında ben bir içki içebilirim,” dedi umutla. “Dönüşte arabayı sen kullanabilirsin.”

“Sen,” dedim, muzip bir şekilde parmağımı onun göğsüne gömerek. “Bu partinin neşesisin. Diğerleri sen ayıkken nasılsan aynen öyle olmak için içiyorlar.”

Düşünceli bir şekilde elini çenesindeki sakallara götürdü.

“Sende ne var bilmiyorum, Whitt ama bir şey yapmayı ne kadar istesem de sana asla hayır diyemiyorum galiba. Bu gerçekten çok sinir bozucu!”

Gülümsedim çünkü içinde hiçbir öfke izi bulunmayan soluk sarı memnuniyetini hissedebiliyordum.

Jay’in arkasından Kaylah’nın dümdüz saçları ve şık çerçevesi gözlükleri görüş alanıma girdi. Kız, dans ekibindeydi ve doksan altmış doksan vücut ölçüleri vardı.

“Seninkini gördüm,” diye fısıldadım.

O da bana “Şahaaane,” diye fısıldadı.

“Gidip konuşsana. Ben de gidip manzaraya bakayım,” dedim. Şişkin pazılarını sıkıp arka kapıya yöneldim. Jay’ın Kaylah’nın yanına ne zaman vardığını anlayabilmiştim çünkü kızın bütün arkadaşları Jay’in gürültülü selamlamasıyla bağrıışmaya başlamışlardı.

Arka verandada kimse yoktu. Kenara yürüyerek ellerimi tahta korkuluklara koydum. Hava artık tamamen kararmıştı. Cırcır böcekleri ve kurbağalar, kiimin daha fazla ses çıkarabileceğini görmek için yarışıyorlardı sanki. Dört bir yanda ateşböcekleri parlıyordu. Loş ışıkla aydınlatılmış taş bir yol rıhtıma ve kayıkhaneye uzanıyordu. Uzaktan gelen sesler ve hareket halindeki gölgeler particilerin orada da eğlendiğini gösteriyordu. Sudaki yakamozlar parıl parıl parlıyordu. Sıcak hava, ağır bir şekilde cildime yapışlıyordu ama yine de rahattım.

Arkamdaki kapı açıldı ve kapı tekrar kapanmadan önce sersemletici insan sesleri ve müzik dışarıya taşıtı.

“İşte buradasm.”

Sese doğru döndüm.

“Merhaba, Scott,” dedim. Ve merhaba, karnımdaki kelebekler.

Scott beni partiye davet ettiğinden beri onu düşünüyordum. Elinde kırmızı bir bardakla gelip yanımda durdu. Bardaktan ekşi bir koku yükseliyordu.

“Bira,” dedi. “Bir yudum almak ister misin?”

“Hayır, teŐekk rl r,” dedim. Kendimi mahcup hissediyordum. Scott kafasını geri attı ve birkaç büyük yudumla i kisini bitirdi, sonra başını öbür tarafa çevirerek geçirdi. Çok hoş.

“Affedersin,” dedi bardağını korkulukların üzerine bırakarak. “Eee, burada tek başına ne yapıyorsun bakalım?”

“Sadece manzaranın tadını  ıkartıyordum. Çok güzel!”

“Evet,” dedi. “Saçların da güzel görünüyor.”

Bir tutam saçımı tel tokayla arkada tutturmuŐ, gerisini açık bırakmıştım; saçlarım belime kadar uzanıyordu.

“Geçen sene coğrafya dersinde Bay Bunker’ın astrolojiyle ilgili anlattıklarını hatırlıyor musun?” diye sordum, parlayan gökyüzüne bakarak; evrenin y celi i karşısında büyülenmiştim.

“İıı, hayır,” dedi Scott gülerek.

“Tamam, Őuraya bak,” dedim parma ımla işaret ederek. “Büyükayı takımyıldızı bu. Şu kare Şeklindeki kepçe ve Şuradaki yıldızlar da onun tutacağı. Görüyor musun?” dedim. Ben ileri uzattı ım parma ımla yıldızın Şeklini gösterirken o da daha yakınımaya geldi.

“Nerede? Ah, tamam! Şimdi gördüm. Çok iyi.”

 kimiz de sessizleştik ve ben bu kadar huzursuz olmayıp da ona doğru bakabilseydim bunun aslında çok romantik bir an olduğunu fark edecektim.

“İçeri girelim,” dedi. “Bodrum katını gördün mü?” Kafamı salladım. “Orası çok güzel! Sana içecek bir Şey getireyim de gidip bakalım.”

“Scott...” diye başladım ama aynı şeyleri tekrarlamak istemiyordum. İnsanlar beni rahat bıraksın diye içki içmek neredeyse gözümde daha kolay görünecekti.

“Peki, alkol­süz bir şeylere ne dersin?” diye sordu. “Soda? Meyve suyu?”

Aslında susamıştım. “Tabii, teşekkürler. Herhangi bir içecek olur.”

Elimi tutarak beni içeri yönlendirdi. Bu, tuhaf ama hoş bir histi. İçeride şimdi daha da fazla insan vardı ve alkol tüketiminden dolayı renklerden birçoğu solmuş veya tamamen kaybolmuştu. İnsanların bulutları ise oldukları yerde durmaya devam ediyordu, auralarının aksine bulutları etkilenmemişti. Bu beyaz, gölgemsi şeyler şeffaf olsa bile, içerideki kalabalıkta bütün bu görüntüler fazla geliyordu.

Yüksek tavana rağmen içerideki hava ağır ve sıcaktı. Hâlâ el ele tutuşarak ilerlerken okulun sporcuları, “N’aber Scott?” ve “Scottie!” diye sesleniyorlardı. Geçerken yumruk tokuşturup bana baktılar, sonra da Scott’a bilmiş bilmiş kafa sallayarak başparmaklarıyla onaylama işareti veya çak bir beşlik hareketi yaptılar. Bütün bunları görmezden geldim.

Bodruma inmek üzere merdivenlere geldiğimizde utanç, stres ve aman Tanrım, heyecan hissettiğimi fark ettim. Bu partinin bizim için aslında bir “randevu” olup olmadığını merak ediyordum. Belki de bu akşam ilk kez biriyle öpüşecektim. Bacaklarım titreyince Scott’ın elini daha da sıkı tuttum.

Bir saat. Bu partide bir saat duracaktım, sonra da

Patti'nin sözünü dinleyecektim. Tamam, belki biz bu anlaşmayı yapalı on beş dakika olmuştu ama bu on beş dakika sayılmayacaktı. şu andan itibaren altmış dakika.

"Sen aşağı in," diye kulağıma doğıru bağırdı Scott. "Bize oturacak bir yer bul, ben de içkilerimizi alıp geliyorum."

Merdivenlerden aşağı inene kadar dizlerim tir tir titredi. Merdivenlerin dibinde, girişte durdum. Bu devasa oyun odası, bütün erkeklerin hayaliydi. Duvara monte edilmiş kocaman, düz ekran televizyon; yine dev, peltüş, L şeklinde bir koltuk ile çevrelenmişti. Bir bilardo masası, bir langırt masası, oyun makineleri; yan tarafta da dev bir kumar masası ve bir bar vardı. Duvarlar, üniversiteler arası spor müsabakalarından alınan ödülleri kaplıydı.

Odadaki insanları incelerken iki şey dikkatimi çekti. Birincisi; odanın koltuklarla kaplı yarısı şu anda bir fingirdeşme alanı olarak kullanılmaktaydı. Ve ikincisi; odanın diğıer yarısı benim tanımadığım, yaşı daha büyük olan ve bu ekşi-tatlı kokuyu ilk defa alıyor olsam da, içgüdüsel olarak esrar olduğıunu bildiğıim şeyi içmekte olan erkeklerle doluydu. Bu kokuyla birlikte içime dolan arzu bana neredeyse diz çöktürüyordu. Panikle merdivenleri ikişer ikişer geri çıktım.

Yukarı çıkınca, kalabalığıın içinden mutfağıa doğıru ilerlerken nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. Scott, mutfakta arkadaşlarından biri olan Kristin Miller ile konuşuyordu. Konuşurken birbirlerine fısıldama şekilleri benim durup işitme duyumu onlara doğıru genişletmeme sebep oldu.

“Kız bilmiyor mu?” diye sordu Kristin.

“Henüz bilmiyor, o yüzden çeneni kapalı tut,” dedi Scott. Kristin kahkaha attı. Kendisi nam salmış bir dedikoducuydu.

“Sana çok kızacak.”

“Sanmam,” dedi Scott. “Muhtemelen bana teşekkür edecektir.”

İşitme duyumu geri çekip onların neden bahsettiğini merak ederek olduğum yerde durdum. Belki de Scott’ın eski sevgilisi gelmişti ve onu benimle konuşurken görünce kızacaktı? Ama o zaman neden Scott, kızın ona teşekkür edeceğini söylemişti?

Bana doğru sıçrayarak gelen Jay’in kıvrıkcık saçlı kafasını göz ucuyla yakaladım. Onu gördüğüme sevinmiştim. Bana sınımsıkı sarılarak bir saniyeliğine havaya kaldırdıktan sonra ayaklarımın üzerine geri bıraktı.

“Buna inanamayacağsın!” diyen Jay nefes nefese kalmıştı. “Demin, bu geceki Lascivious konserinden gelen biriyle konuştum ve çocuk, bana grubun buraya geldiğini söyledi!”

Ne?! Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. Tuhaf ışığı olan davulcuyu neredeyse unutmuştum. Ya da belki o karşılaşmayı hafızamdan tamamen silmiştim.

“Buraya mı geliyorlar?” diye sordum. “Bu gece mi? Neden?”

“Çünkü bu, muhteşem bir parti! Burada şehrin her yerinden gelen bir sürü insan var! Herkes bu partiyi duymuş!”

“Yine de ben olsam fazla umutlanmazdım,” dedim ama bunu kendime mi söylemiştim yoksa ona mı, emin değildim.

Scott, havaya kaldırdığı iki içkiyle birlikte bodruma doğru ilerliyordu. O fark edene kadar yerimde sıçrayıp ellerimi sallayarak ona seslendim. Scott’ın bakışları yanımdaki Jay’e kaydığında alnı kırıştı. Yanımıza gelerek bardağı bana uzattı.

“Teşekkürler,” dedim. Jay ve Scott birbirlerine başlarıyla selam verdiler.

“N’aber birader?” diye sordu Jay.

“Pek bir haber yok. Senden n’aber?”

“İyidir, takılıyoruz,” diye cevap verdi Jay. Konuşmayı derin bir sessizlik takip etti. Jay ve Scott arasındaki ilişkinin buz gibi soğuk olduğunu daha önce fark etmemiştim. Ama nasıl fark edebilirdim ki; daha önce hiç böyle ikisinin yanında takılmamıştım. Auraları, sarhoş, gri bir rahatsızlıkla parlıyordu. Scott içkisinden büyük bir yudum aldı. Ben de kendi kırmızı-turuncu meyve suyuma baktım.

“Eee, ne içiyorsunuz?” diye sordu Jay, gözünü bardağıma dikerek.

“Ben bira içiyorum. Anna için de karışık meyve suyu hazırladım. Alkolsüz,” diyen Scott bana döndü ve “Aşağı inelim mi?” diye sordu. Mideme kramp giriyordu.

“Şey,” dedim. “İı, aslında ben yukarı çıktım çünkü koltukların çoğu doluydu ve ot içen tekinsiz tipler vardı.”

Scott'ın yüzü düştü.

Kaylah'nın "Jay!" diyen heyecanlı sesini duyunca hepimiz dönerek hızla bize doğru gelen ve Jay'in kollarına atlayan kıza baktık.

"Ooo, selam!" diye güldü Jay.

"Sanırım, senin şu grup az önce arabasını park etti!" dedi Kaylah, Jay'e.

"Ha!" diyen Jay, Kaylah'yı bırakıp bana döndü ve dilini çıkararak küçük, komik bir 'ben sana demedi mi?' dansı yaptı. "Eee n'oldu suratsız?"

Jay ve Kaylah el ele tutuşup giderken kalp atışlarım hızlandı ve kalbim göğsümün içinde taklalar atmaya başladı. Kaidan Rowe'u tekrar görmek istiyor olamazdım, değil mi? Ayrıca, hayatımda ilk defa bir erkek benimle ilgileniyordu ve hayatımda ilk defa ben bir erkekle ilgileniyordum. Kafamı, etrafındakileri mahveden, saygısız biriyle yormak istemiyordum.

Birden dilim damağım kuruyunca meyve suyumdan büyük bir yudum aldım. Çok güzeldi. Biraz mayhoş, ama tatlıydı... Ve başka bir şey daha vardı. Bir yudum daha aldım. Bu neydi böyle? Bardağımdaki sıvıyı kokladım. Yakıcı alkol kokusu yoktu.

Büyük bir yudum daha aldım, sonra da o içeceğin içinde bir şeyler olduğunu bile bile kafaya diktim; kendimi durduramıyordum, hayır, durdurmuyordum. İçimden panik yükselmesini bekledim ama bunun yerine bir rahatlama hissi gelmişti. Georgia'daki en pasif-agresif, en kaba ve en seksi

erkek gelmiş olsa bile bu parti k  t   sayılmazdı aslında. Hiç de onunla konuşmak zorunda değildim.

“Jay, hangi gruptan bahsediyordu?” diye sordu Scott.

“Lascivious. Jay’in en sevdiği grup.”

“Hımm. Hiç duymadım.”

Kristin Miller ve İspanyolca sınıfından Veronica fısır fısır konuşup kıkırdayarak, yanakları alkolden kızarmış bir halde yanımıza geldiler. Sa  kesimleri birbirine benziyordu, enselerini açıkta bırakan,  nleri çenelerine doğru uzayan kısa, kahverengi sa lar. Ama Veronica’nın sa  rengi daha koyuydu, neredeyse siyahtı ve kalın kırmızı r  fleri vardı. Veronica daha sarhoştu, renkleri tamamen bulanıktı. Kollarını boynuma doladı ve heceleri birbirine karıştırarak, řaŗřal, mutlu bir çığlık atıverdi.

“Kızım bir şey diyeceğim, bence sen çok tatlı bir şeydin! Geldiğine çok sevindim!”

Normalde onun benimle dalga geçip geçmediğini merak ederdim ama o anda kendimi çok hafif ve neşeli hissediyordum, bu y  zden ben de bu durumdan keyif alarak kendimi bıraktım.

“Teşekk  rler!” diye bağırdım. “Bu arada r  flerine bayılıyorum.”

G  zleri parladı. “Aman Tanrım! Sen bu gece kesinlikle benim kankim olacaksın. Hadi! Gidip dans edelim!”

Kristin g  zlerini devirdi.

“Bir dakika!” dedi Scott. “İ kini bitir yoksa dans pistine d  k  l  r.”

Harika fikir. Lezzetli meyve suyunu son yudumuna kadar içip bitirdim ve boş bardağı Scott'a verdim.

"Hadi ama! Bu şarkıya bayılıyorum!" diyen Veronica elimi tutup çekti, ben de onun beni yönlendirmesine izin verdim.

"Sen de gel!" diye omzumun üzerinden Scott'a seslendim. O ve Kristin peşimizden geldiler. Dördümüz, insanların arasından, müziğin, yüksek baslarıyla pencereleri titrettiği dans pistine çıktık.

Bütün çekincelerim gitmiş, üzerimdeki ölü toprağını atmış gibi hafiflemiştim. Veronica kollarını kaldırarak "Vuuu!" diye haykırınca, ben de aynısını yapmaya başladım. Kafamın içi tamamen bulanıktı. İnsanların renklerini hissetme yeteneğimi kaybetmiştim ve bu beni özgürleştirmişti. Bulutlar hâlâ duruyordu ama zihnimde insanların uzantısı haline gelmişlerdi. O anda beni hiçbir şey rahatsız edemezdi. O anda Kaidan Rowe'u görsem umurumda olmazdı. O bile neşemi bozamazdı.

Veronica ile birlikte dans ediyorduk. Bu, tam ve sonsuz bir mutluluk anıydı. Herkes çok iyiydi, onlara çarpmama kızmıyorlardı. Birbirine sokulmuş vücutların sıcaklığı, harikaydı. Gözlerimi kapatıp kalçalarımı sallarken, uzuvlarımin başkalarına çarpışını hissediyordum.

Yanımdaki Kristin'in sözlerini belli belirsiz duydum.

"Kız daha şimdiden etkisini hissetmeye başlamış olamaz, değil mi?"

Scott, "Kapa çeneni!" diye onu susturdu.

TATLI ŞEYTAN

Veronica bardağını ağzına g  t  rd   ama birisi ona çarpıp, bardağını yere d  ű rmesine sebep oldu.

Veronica, "Aman be!" deyince birbirimize yaslanarak g  lmeye baűladık. Kahkahalarım her zamanki gibi deđildi. Her zamankinden daha p  r  zs  z ve daha al  aktı; bir anda g  bekten gelen g  zel bir kahkaha atamayacak kadar sakinleűmiűtim. Veronica'nın tiű rt  n  n ne kadar yumuűak olduđunu fark ettim. Tiű rt  ne parmaklarımın ucuyla dokundum.

"Ŗu anda onu hissediyorsun, kızım!" dedi Veronica.

"İ kimde ne vardı?" diye merakla sordum.

"Ezilmiş ekstazi vardı. Scott'a çok kızma. Çok űanslısın aslında. Bu gece ben de ekstazi almak isterdim ama babam para vermiyor."

Kızgın deđildim. Tam tersine. Scott haklıydı. Ona teűekk  r etmek istiyordum. Kafamı geriye attım ve kendimi bu hissiyata bıraktım.  nemli olan tek űey o anda uçuyor olduđumdu. Sanki uzun zaman önce kaybettiđim bir dostum beni bulmuű ve sıcak bir battaniye gibi sarıp sarmalamıűtı. Bu duygunun sonsuza kadar s  rmesini istiyordum.

Zihnimin gerisinde rahatsız edici bir his vardı ama ben onu g  rmezden geliyordum. Biraz sonra ađzımın içine çorap tıklımış gibi hissettiđim ger  eđinden baűka hiçbir űeye odaklanamaz oldum.

"Ağzım kurudu!" diye bağırdım. "Ve diűlerim gıcır-dıyor."

"Hadi gidip sana biraz su ve sakız bulalım. Yardımı do-

kunur. Ayrıca benim de fena şekilde bir içkiye daha ihtiyacım var!”

Veronica bir kez daha elimden tutarak beni kalabalığın içinde sürükledi. Sanki yumuşak bir bulutun üzerinde yürüyormuşum ve her şey ağır çekimde hareket ediyormuş gibi hissediyordum. İnsanları iterek mutfağa kadar ilerledik, burada Veronica hızla dönerek. “Bu nasıl çekici bir şey böyle! Kim ki bu? Gördün mü?” dedi.

“Kim?” diye etrafıma bakındım.

“Koridorda. O-hooo! Biz yanından geçerken gözlerini dikmiş sana bakıyordu!”

Koridor tarafına doğru baktım ama orada çok fazla insan vardı.

“Bilmem. Görmedim,” diye omuz silktim. “Arkadaş olduğumuza çok seviniyorum.”

“Canım! Çok tatlısın! Daha önce birlikte takılmadığımıza inanamıyorum,” diyen Veronica bir parça sakızı ağzıma soktu. Deliler gibi çiğnemeye başladım, çenem özerkliğini ilan etmiş, kendi kendine bir yarışa girmiş gibiydi. Bu arada Veronica, tezgâhın üzerine bir şeyler dökerek kendine bir içki hazırlıyordu.

Birisi hafifçe omzuma vurdu. Ona doğru sakarca döndüm ve kim olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

“Jay!” diyerek kollarımı omuzlarına doladım ve başımı geriye atarak onun yüzüne baktım.

“Sen iyi misin?” diye sordu.

“Çok iyiyim,” derken normal konuşmaya çalıştım ama

bu fısıltı halindeki ses tonu kesinlikle benim sesime benze-miyordu. Avuç içlerimle onun omuzlarında küçük daireler çiziyordum. "Sen benim en iyi arkadaşısın, Jay. Seni se-viyorum," dedim.

"Sen sarhoş musun?"

Tüh. Sinirlenmişti. Ama hayır, olmaz. Her şey çok gü-zeldi. Mükemmeldi. Jay'in de mutlu olmasını istiyordum.

Veronica manikürlü elleriyle ağzına bir fıstık atarak, "O uçuyor," dedi.

Jay, fal taşı gibi açılmış gözlerle bana baktı, sonra kol-larımı tutarak aşağı indirdi ve bir adım geriledi. "Bu da ne demek oluyor, Anna?" dedi.

"Jay, lütfen. Lütfen bana kızma," diyerek ona doğru uzandım ama o kollarımı savuşturdu.

Jay'in yüzü kaskatı kesilirken, "Bu biraz ikiyüzlölük olmuyor mu sence?" diye sordu. Tek yapabildiğim, araba farı görmüş tavşan gibi öylece bakakalmaktı. Jay daha önce bana hiç bağır-mamıştı.

"Neyse arkadaşım, ne halin varsa gör," diyerek Veronica ile benim aramdan uzanarak yarısı dolu bir sek likör şişesi-ni aldıktan sonra etrafımızdaki hareket ve gürültü denizinde kayboldu. Scott yanımıza gelip Jay'in az önce giderek boş bıraktığı alanı doldurunca sevinmişim. Bu akşam boşluk görmek istemiyordum.

Veronica, Scott'a dönerek, "Az önce Jay, tam anlamıy-la neşemizi kaçırmaya çalışıyordu," dedi. "Ayrıca Anna ile benim artık kanka olduğumuzu biliyor muydun?"

Scott bana tereddütle baktı ama ben ona gülümseyince kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Jay'in sözleri bir taraftan girip bir taraftan çıkmıştı bile. Bu cennette, öfke gibi çirkin bir şeye yer yoktu.

"Merhaba," derken Scott'ın sesi ipek gibi yumuşacıktı. "Kusura bakma Veronica ama en iyi arkadaşını çalmak zorundayım."

"Siz keyfinize bakın artık," diyen Veronica göz kırptı.

Ben Veronica'ya döndüm ve birbirimizi bir daha hiç görmeyecekmiş gibi sarıldık, sonra Scott beni particilerin arasından ahşap merdivenlere, oradan koridorun sonundaki bir odaya götürdü.

Kapıyı arkamızdan kapattığı zaman çöken ani sessizlik kulaklarımda şok etkisi yaratmıştı. Scott beni misafir yatağı gibi görünen bir yatağa doğru yönlendirdi. O oturunca ben de oturdum. Dirseklerine dayanarak uzanınca, ben de aynısını yaptım. O bana doğru döndü, ben dirseklerimi serbest bırakıp yatağa uzandım ve tamamen hareketsiz kaldım.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu. Kafamı iki yana salladım.

"Her şey çok yumuşak," dedim. Parmaklarım kot pantolonumun kenarlarını okşuyordu. Normalde sert olan kot bile o an parmaklarıma ipek gibi yumuşacık geliyordu.

"Ben hapın etkisi altındayken," diye başladı "herkesin çıplak olması gerektiğini düşünürüm. Âdem ve Havva gibi."

O anda bu fikir bana son derece mantıklı geldi, aynı za-

manda eğlenceliydi de. "Tamamen doğal ve mutlu," dedim ve birbirimize gülümsedik.

"Senden ne zaman hoşlanmaya başladım, biliyor musun?" diye sordu. "Geçen sene eyaletler arası maçtan sonra... ııı... kulak hematomu geçirdiğimde."

O olayı unutmuştum. Scott eyalet maçlarında güreş minderlerinden dolayı iğrenç bir şekilde şişen kulağından çok utanmıştı. Kız arkadaşı da o kadar iğrenmişti ki onu terk etmişti.

"Sen bana hep çok iyi davrandım," dedi. "Herkes gibi gözünü dikip kulağıma bakmadın," diyerek kolunu göbeğime koydu ve bel oyuntumu okşamaya başladı. "Biliyorsun ya, Anna senin daha... popüler falan olman çok zor olmazdı aslında. Seni spor salonunda voleybol ve softbol oynarken gördüm. Aslında gayet iyisin. Spor takımlarına katılabilirsin ya da giyim tarzını falan değiştirebilirsin. Demek istediğim güzelsin ama... seksi falan olabilirsin yani."

Bir saniye sessiz kaldım. Beynimin bir kısmı bu sözlerle alınmayı düşünüyordu ama kan dolaşımdaki huzur örtüsü baskın geliyordu.

"Kusura bakma Scott ama param olsa bile, bu tarz şeylerle ilgilenmiyorum. İnsanların beni olduğum gibi sevmesini istiyorum. Sen de bunu istemiyor musun?"

Yüzüne dokunmak üzere uzandım ama o benim elimi yakaladı ve avucunun içine aldı.

"Kaç kişiyle öpüştün?"

"Kimseyle öpüşmedim," diye itiraf ettim.

“Jay’le bile mi?”

“Hayır, tabii ki. O benim kardeşim gibi,” derken Jay’i düşünmeye çalıştım. Az önce Jay’in nesi vardı? Olan şeyler beni üzmüştü ama ne olduğunu tam olarak hatırlamıyordum.

“Bu ne kadar sürecek?” diye sordum. “Bu his?”

“Yaklaşık dört saat, birkaç saat de mutsuzluk evresi sürüyor,” dedi.

Mutsuzluk mu? Bu korkunç bir fikirdi. Acaba Scott’ı bana biraz daha ekstazi vermesi konusunda ikna edebilir miyim diye düşündüm.

“Anna.”

“Hı?” ona odaklanmaya çalıştım.

“Seni ilk öpen kişi ben olmak istiyorum.”

“Tamam,” diye fısıldadım.

Scott eğilmeye vakit bulamadan kapı, partinin kulak tırmalayan gürültüsünü içeri alarak sertçe açıldı. İkimiz de yatakta doğrulduk ve ben karşımda Kaidan Rowe’un derin mavi gözlerini buldum.

“Ne oluy...” diye söze başladı Scott.

“Ah, işte buradasın aşkım! Hadi gidelim.”

Kaidan bana bakıp eliyle yanına gitmemi işaret etti. Ben-se üzerimdeki şoku atmaya çalışarak oturuyordum.

“Yürüyebilir misin yoksa seni taşımak zorunda mı kalacağım?” diye sordu Kaidan.

“Ne yapıyorsun birader?” diye sesini yükseltti Scott.

Kaidan, “Anna’yla konuşmam lazım,” derken Scott’a bakmıyordu. Gözleri benim üzerimdeydi.

TATLI ŞEY TAN

Adımı hatırlıyordu. Ve adım, o Őöyleyince kulağa çok güzel geliyordu. Scott ve ben birbirimize döndük. Kaidan ile birlikte gitmeyi reddetmek aklımın ucundan bile geçmiyordu. Benim bu uyanık rüyamın en harika parçası oydu.

Ayağa kalkarak, “Birazdan dönerim,” dedim.

Kaidan ilerleyip beni elimden çekerken, “Senin yerinde olsam beklemezdim,” dedi Scott’a. Scott, “Birader!” diye bağıırken ve Kaidan kapıyı arkamızdan çarparken, o gece beni kaç kişinin kolumdan ekiştirdiğini merak ettim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

AYNEN

Kaidan elimi sıkıca tutuyordu. Elimin onun avucunda bulunmasının tadını çıkararak, tenlerimizin birbirine değdiği yere odaklanmıştım. Evden çıktığımızı ve rıhtıma yöneldiğimizi fark etmemiştim, ancak durduğumuzda kayıkhanenin önüne gelmiş olduğumuzu idrak edebildim. Kaidan yumruğunun yanıyla kapının eşiğine sertçe vurdu.

İçeridekilere otoriter bir ses tonuyla bağırarak, “Herkes dışarı!” dedi.

Kayıkhanedeki çocuklardan biri, “İlk biz geldik,” diye karşılık verdi.

“Bas git!” diyen Kaidan’ın ses tonu korkutucu bir şekilde sakindi.

Altı kişi zayıf itiraz sözleriyle yanımızdan geçerek dışarı çıktı ve partiye yöneldi. Onlar gittiği zaman Kaidan’ın

kayıkhaneye gireceğini zannettim ama o rıhtımın ucuna girdi oturdu. Ben de onu takip ederek rıhtımın ucuna gittim ve ayaklarımı sallandırarak oturdum. Kaidan'ın, üzerinde omuz kısmından göğsüne doğru inen altın rengi bir ejderha deseni olan kahverengi tişörtünü inceledim. Tişört, altındaki şekilli vücudun hatlarını belli edecek kadar dardı. Onun yüzüne baktığımda, bana bakan gözlerindeki yoğunluk beni sarstı. Hafif bir esinti yüzümü bir tüy gibi okşadı.

Dişlerim gıcırıyordu ama bunun sebebinin ekstazi mi yoksa serin hava mı olduğunu anlayamıyordum.

Kaidan, "Kimsin sen?" diye bir kez daha sordu.

"Buna nasıl bir cevap vermemi istiyorsun, bilmiyorum."

Vücudumda duyduğum ani bir sarsılma hissi, içinde bulunduğum bulanık rüya halini yok etti. Nefesimi tuttum.

"Ne oldu?" diye sordu. Aynı şeyi bir daha yaşadım ama bu kez daha uzun sürmüştü. Gerçeklik yavaş yavaş geri geliyordu. Kendimi güvensiz ve gergin hissetmeye başlıyordum.

"Sanırım... uyuşturucunun etkisi geçmeye başlıyor. Ama Scott dört saat demişti!" dedim. Artık orada oturamaz olmuştum. Panikleyerek ayağa kalktım. İçim titriyordu. Kaidan da kalkarak çenemi tuttu ve beni kendisine bakmaya zorladı.

Gözlerimin içine bakarak, "Hayatında hiç hastalandın mı?" diye sordu.

"Hasta mı?" derken hiçbir şey düşünemiyordum.

"Grip. Bademcik iltihabı. Herhangi bir hastalık?" diye sordu. Şimdi ilgimi çekmeyi başarmıştı.

TATLI ŞEY TAN

Bir başka spazm, beni ellerimi dizlerime dayanmaya zorladı ve beni bu rüya halinden daha da uzağa itti.

Kaidan, "Belki bu küçük şeker sana iyi gelir," derken elinde beyaz bir hap tutuyordu. Evet! Hapa doğru hamle yaptım ama o benden daha hızlıydı.

"Önce sorularımı cevapla. Hayatında hiç hasta oldun mu?"

"Hayır."

"Kaç yaşını hatırlıyorsun?"

Bu soru titrememi durdurdu. Gözlerimizi dikmiş birbirimize bakıyorduk. Bunu biliyor olamazdı. Bu benim en büyük sırrımdı.

Tanıştığımız gece yaptığı gibi daha da yakınlaştı ve sesi ni alçaltarak, "Soruma cevap ver," dedi.

Başımı kaldırarak onun ağızına ve güzel dudaklarına bakarken bir saniyeliğine hap aklımdan çıktı. Boğazımı temizledim.

"Peki," diye fısıldadım. "Her şeyi hatırlıyorum. Doğduğum günü, hatta öncesini. Mutlu musun?"

İfadesiz bir şekilde başıyla onayladı. Bu sırrımı ona itiraf ettiğime ve onun bunda hiç de tuhaf bir şey yokmuş gibi tepki vermesine inanamıyordum. Aşağıya, sıkı bir yumruk halinde tuttuğu ve içinde gerçeklikten kaçış biletimin bulunduğu eline baktım.

"Daha da önemlisi," dedi. "Baban kim?"

"Bi-bilmiyorum. Beni evlatlık vermişler."

"Palavra! Kesin bir şeyler biliyorsundur," diyerek kolunu kaldırdı, eli suyun üzerinde geziniyordu.

“Bir adam vardı! Onu doğduğum günden hatırlıyorum. Jonathan LaGray. Hep onun benim babam olduğunu varsaydım ama onunla hiç konuşmadım. Lütfen! Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hapiste,” dedim ve o elini güvenli bir şekilde tekrar yanına indirirken onun elini izledim.

“Doğru, tabii,” diyen Kaidan’ın bana yönelen bakışları değişmişti. “Bu geceki davranışlarından bunu anlamalıydım.”

Söylediklerinin ne demek olduğunu anlamaya çalışacak kadar tutarlı bir düşünce yapısına sahip değildim o anda. Her yerim arzuyla titriyordu. Bu kaçış dünyamda kalmam gerekiyordu. Geri dönemezdim.

“Hapım,” diye yalvardım.

Hapı havaya kaldırarak, “Bunu mu diyorsun?” dediğinde gözlerim kocaman açıldı. “Kusura bakma, tatlım, bu sadece aspirin,” dedi ve ben dehşetle izlerken hapı sakın sakın göle attı. Hap, hafif bir şıpırtıyla suya battı.

“Hayır!” diye çığlık attım. Güçlü elleriyle kollarımı tuttu.

“O çocuk sana uyuşturucuyu vereli ne kadar oldu?”

“Ne? Bilmiyorum. Otuz, kırk dakika falan.”

“Biraz sonra sisteminden tamamen çıkmış olur. İyi olacaksın. Sadece oturup sakinleşmeye çalış.”

Kollarımı bıraktı. Ben de oturdum ve alnımı dizlerime dayayıp ileri geri sallanarak küçük titreme nöbetleriyle mücadele etmeye başladım. Scott’ın içkime o hapı atması gerçekten zalimlikti. Yıllar önce içtiğim o ağrı kesicilerden beri hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

Rüzgârı tekrar tenimde hissettim ve kıyıdaki kayalara

vuran dalgaların sesini işittim. İki dakika sonra kafamdaki kalın duman bulutu dağılmaya başladı ve ben gerçekliğın çirkinliğı karşısında mahvoldum.

Bu aptal partiye gelmemeliydim. Gene'in annesinin burada olmadığını öğrendiğim an gitmeliydim. Scott'ın bana ekstazi verdiğine inanamıyordum. Peki, ben neden hapı bu kadar sevmiş ve keşler gibi daha fazlasını arzulamıştım ki? İyy, az daha ilk öpücüğümü uyuşturucu etkisi altındayken yaşayacaktım!

Başımı kaldırınca Kaidan'ın tekrar rıhtımın ucuna oturmuş suya bakmakta olduğunu gördüm ve sorularının ne anlama geldiğini fark ettim. Benim hakkımda bir şeyler biliyordu. Bilgi almak için fazla baskı yaparsam Kaidan'ın geri çekileceğinden korkarak ona yaklaştım.

"Neden uyuşturucunun etkisi bu kadar çabuk başladı ve bitti?" diye sordum.

"Bedenlerimiz yabancı olan her maddeyle mücadele ediyor," dedi. Bedenlerimiz mi? "Mikroplar, kanser, hastalıklar ve daha birçok şeyle. Uyuşturucu ve alkol hemen uçup gidiveriyor. Hiç zahmete girmeye değmez. Sigara içmeyi denedim. Günlerce kara zift kustum."

"Çok hoşmuş," dedim.

"Aynen. Hoş olmaz olur mu," diyerek neşesiz bir kahkaha attı.

"Yani..." diye başlarken onu korkutmaktan ödüm patlıyordu. "Sen de benim gibi misin?"

"Görünüşe göre hem evet hem hayır."

İşte o zaman bir şey fark ettim. Eğer hapin etkisi altında olmasaydım bunu muhtemelen daha önce fark ederdim.

“Neden senin etrafında o bulut zimbirtısından yok?” diye sordum.

Dönüp bana şaşkın şaşkın baktı.

“Bulut zimbirtısı mı? Ciddi olamazsın.”

“Neden bahsettiğimi biliyor musun? Biliyorsun, değil mi?”

O ayağa kalmak için hamle yapınca ben de hızla kalktım. Kaşlarını çatmış, eve bakıyordu.

“Duyuların geri geldi mi?” diye sordu.

Kaidan’ın özel duyularımdan bahsettiğini biliyordum ama bunu bu kadar normal bir şekilde söyleyebilmesi beni büyülemişti.

“Sanırım,” dedim.

“Evde kavga var. Bence dinlesen iyi edersin.”

Ayağa kalkıp işitme duyumu genişlettim. Her zamankinden daha yavaş oldu ve daha fazla çaba sarf etmem gerekti ama sonunda evin içine ulaşmayı başardım. Bağırışlar. Kaos. Yumruklaşma. İtiş kakış. Kırılan bardaklar, çığlık atan insanlar, onları durdurmak için kavga edenlerin adını haykırırlar.

“Aman Tanrım, Scott ve Jay!” diyerek bacaklarımın izin verdiği maksimum hızla koşmaya başladım. Gece görüşümü açmak için yeterince odaklanamıyordum bile ama bir şekilde takılıp düşmemeyi başardım. Arka kapıyı kırarcasına açtım ve dirseklerimle insanları iterek ilerledim.

Üç devasa futbolcu Jay’i ön verandaya sürüklüyorlardı.

Jay yumruklar savuruyor ve ondan daha önce hiç duymadığım küfürler ediyordu. Kapıda durup etrafa baktım. n taraftaki odanın pencereleri kırılmıştı. Kızlar ağlıyordu. Scott, mziğın ve dansın bittiğı ve herkesin kavgayı izlemeye başladığı odadaydı. Kanayan burnunu tutuyordu, aynı şekilde kolu da kanıyordu. Tişörtü yakasından beline kadar yırtılıp kana bulanmıştı. Biraz ayılmış olmalıydı çünkü Şimdi altıncı hissimle onun ne hissettiğini görebiliyordum: İnce, kara bir korku.

Gene sendeleyerek açık alana geldi. st çıplaktı ve kız arkadaşının dağılmış saçlarına da bakılacak olursa az önce fingirdeŐmekle meŐguldüler.

“Of, kanka; annemler beni öldürecek!”

“Parti kazası,” diye fısıldadı biri kalabalığın içinden.

Sesi ağlamaklı ve burnu tıklalı gibi çıkan Scott, “Gene,” dedi. “Jay kafayı yedi. Pi, durup dururken karşıma çıkıp bana yumruk attı. Beni pencerelere savurdu. Sanırım burnum kırıldı.”

“Kahretsin!” diyen Gene ellerini başının üstüne koydu ve başını ileri geri sallamaya başladı.

Jay dışarıda tekrar tekmeler savurup bağıarak hır gr çıkarmaya başlamıştı. Yanındaki  iri ocuk onu daha da sıkı tutarken bağıarak sakinleŐmesini ve hareket etmeyi kesmesini söylediler. Kapıdan koşarak çıktım ve veranda merdivenlerini inip Jay’ın yanına gittim.

“Jay?” diye seslendim. Tanımadığım vahŐi bir adamın gözleriyle bana baktı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Du-

daklarını gererek sıktığı dişlerinin arasından hızla nefes alıyordu. Çocuklardan ikisi onu kollarından tutmuş, biri de arkasında durup göğsüne sarılmıştı. Jay nefesleri düzene girene kadar bana baktı ve sonra öfkeli bakışı acınası bir iç çekişe dönüştü.

“Sana uyutturusu vermiş, Anna. Uyusturutu.”

Ne demek istediğini anlamıştım. Futbolculara başımla teşekkür ettim. “Tamam, çocuklar, teşekkürler. Ben onu eve götüreyim,” dedim. Onu bıraktıklarında geri geri üç basamak sendeleyerek aşağıdaki çalının üzerine düştü. Bu, canını sabahleyin acıtacaktı. Hemen yanına gittim.

“Dur, arabaya kadar yardım edeyim,” dedi en iri olan çocuk. Sanırım ismi Frederick’ti, yeni mezun olmuştu. Diğer ikisi eve döndüler. Frederick, Jay’in kolunun altına girerek onu kaldırırken ben de diğer kolunun altına girdim. Frederick sağlam bir defans oyuncusuydu, bu yüzden Jay’in ağırlığını neredeyse hiç hissetmiyordum. Evin içinde müzik yeniden çalmaya başlarken biz karanlığa doğru ilerledik.

Arkamı dönüp eve doğru baktım ve Kaidan Rowe’dan bir iz görmeyi umarak geniş görüşümü açtım. Hiçbir şey yoktu. Ona sormak istediğim daha bir sürü şey vardı. En önemlisi, biz neden böyleydik? Biz neydik? Biz! Aman Tanrım! Benim gibi başka birilerinin olduğu düşüncesi bile vücudumdaki bütün tüyleri diken diken etmeye yetiyordu. Kaidan’ı tekrar görmem gerekiyordu. En kısa zamanda.

Arabaya ulaştığımızda Jay’in anahtarlarını ve cep telefonunu cebinden çıkardım ve Frederick, Jay’i içeri koyar-

TATLI ŞEYTan

ken yolcu koltuğunu tamamen geri yatırdım. Frederick'e teşekkür ettim ve çocuk partiye döndü. Jay sızdı. Aklımdan eve geri gidip Kaidan'ı bulmak geçti ama ya Jay uyanırsa diye düşündüm. Ayrıca daha fazla olay yaşamak istemiyordum.

Bunun yerine işitme duyumu rıhtıma doğru genişlettim. Orası sessizdi. İşitme duyumu evde gezdirirken gürültü saldırısı karşısında yüzümü buruşturdum ve kendi kendime, "Seninle işim bitmedi Kaidan Rowe," dedim.

Mutfakta bir yerden yalnız, aksanlı bir ses, "Aynen," diye cevap verdi.

Gecenin sıcaklığına rağmen tüylerim ürpermişti.

Arabaya binip sürücü koltuğunu ayarladıktan sonra Jay'ın telefonundan Jana'yı aradım. Jana da bir partideydi. Önceki yıl liseden mezun olmuştu ama hâlâ ailesiyle yaşıyor, okuluna evden gidip geliyordu. Kardeşinin şu anda eve yürümekten aciz olduğunu öğrenince küfrü savurdu ve bizimle evin önünde buluşacağını söyledi. Belki de annesiyle babasını uyandırmadan Jay'i eve sokabilirdik.

İşe bak!

Gece görüşümü kullansam bile, zifiri karanlık ormanın içinden, dolambaçlı yollarda araba kullanırken gerilmiştim. Araba farları gözlerinde yansıyan küçük hayvanları görünce duruyordum, bazen yolda aniden karşıma çıkıyorlar ve frenlere asılmama sebep oluyorlardı.

Ancak ormanı bitirip anayola çıktığımızda o gece olanları düşünmeye başlayabildim. Scott'ın yaptıklarını düşün-

dükçe ona daha da kızıyordum. Ve bundan keyif aldığımı düşününce de kendimden iğreniyordum. Scott'la eninde sonunda hesaplaşacaktım. Bu tür yüzleşmelerden nefret ederdim ama yaptığı yanına kalamazdı. En azından okul tatile girmişti ve bu insanlardan hiçbirini birkaç ay boyunca görmek zorunda değildim.

Ama Scott'a olan bütün öfkem ve kendi davranışlarımdan kaynaklanan utancım, Kaidan ile yaptığımız konuşmanın gölgesinde kalıyordu. Sadece bunu düşünmek bile kalp atışlarımdan hızlanmasına sebep oluyordu. Buna inanamıyordum. Gerçekten o da benim gibiydi. Peki, bu neydi? O biliyordu tabii ki. Onunla daha uzun konuşabilmiş olmayı diliyordum. Ona nasıl ulaşabileceğimi merak ettim.

Telefon numaramı iç çamaşırlarımdan birine ilâştirip bir sonraki konserlerinde sahneye fırlatabilirdim. Bu düşünce beni kahkahalarla güldürdü. Muhtemelen benim yüzde yüz pamuk, beyaz iç çamaşırama şöyle bir bakar ve çöpe atardı.

Jay yerinde kıpırdandı. Bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama dili dönmüyordu.

"Ne oldu, Jay?" diye yatıştırıcı bir ses tonuyla sordum.

"Kusacağım!"

Tüh! Arabayı kenara çektim ve Jay'in her zamanki gibi sıkışmış olan kapısını açmak üzere eğildim. Kapıyı tam zamanında açmışım.

Bundan sonra bir kez daha durmak zorunda kaldık. Zavallı Jay! O kapıyı kapatıp, cama doğru yaslanırken ben de onun sırtını ovuyordum. Elimden başka bir şey gelmi-

yordu. Jay'in mahallesinde arabayı park ederken sızlanmaya başladı.

"Önemli değil," dedim.

"Hayır, önemli. Dedem Len gibi olmak istemiyorum," derken sızlanması acı dolu bir inlemeye dönüştü.

"Kim gibi? Ne demek istiyorsun?"

Bundan sonra mantıklı bir şey söyleyemedi. Jana öfkeli bir şekilde kollarını göğsünde birleştirmiş, kaldırırda bekliyordu. Birçok sebepten ötürü yarın Jay'in yerinde olmak istemezdim. Jana'nın tersi çok pisti ve bunu Jay'in yanına bırakmayacaktı.

Jana ile birlikte Jay'i, annesiyle babasını uyandırmadan yatağına sürükledik, sonra da Jana beni eve bıraktı.

"Ne oldu da böyle körkütük sarhoş oldu?" diye sordu.

"Parti biraz yorucuydu."

"Bir dakika, şu göldeki parti miydi bu? Ben bile duydum o partiyi. Çok manyaktı herhalde!"

"Çok çılgındı!"

Birkaç dakika sessiz kaldık.

"Len dede kim?" diye sordum.

"Hı? Onu mu anlattı? Annemin babası. İflah olmaz bir alkolikti. Ama annemden dinlesen, ayıkken dünyanın en iyi adamıydı. Annem onu çok seviyordu. Herkes çok seviyordu. Sonra başlıyordu içmeye ve sanki o gidip yerine şeytani ikizi geliyordu. Çok insanın canını yaktı. Şeytana uymamak için mücadele etti ama sonunda kaybetti."

ALTINCI BÖLÜM

KARANLIK GÜNLERDEN ÇIKIŞ

Ertesi sabah dokuzda balkonumuzda kakaomu yudumlarken saat daha erken olsa da hava sıcak ve bunaltıcıydı. Yaprak bile kımıldamıyor, yakınlardaki bir otlaktan gübre kokusu yayılıyordu. Patti elinde kahvesiyle gelip kokuyu alınca yüzünü buruşturdu. O gazetesini açtı, ben de kitabımı. Ama kitaba yoğunlaşamıyordum. Geçen gece partide çok şey olmuştu.

Doğduğum günü düşünmekten hoşlanmıyordum ve bunun sebebi kısmen insanın doğduğu günü hatırlamasının normal olmaması kısmen de bugünü mantık çerçevesine oturtamamamdı. Bu konuda ne düşünmem gerektiğini bilmiyor, yanlış bir şey düşünmek de istemiyordum; tabii bu mümkünse. Ama şimdi Kaidan o yarayı kaşıyıyordu, yaram kanıyordu ve onunla ilgilenmem gerekiyordu.

Doğumumdan önceki günlere “karanlık günler” adını vermiştim. Bunun sebebi o günlerin kötü olması değil, rahimde sürekli *karanlıkta* bulunuyor olmamdı. Gece vakti sıcak bir beşikte yavaşça sallanmak gibiydi bu. En net hatırladığım şey, annemin sesiydi. Onun şakıyan sesini ilk duyduğumda şarkı söylüyordu. Uzuvarımı hareket ettirmek istediğimde, karşıma beni çevreleyen sıkı ve pürüzsüz bir yapı çıkardı ve annem de gülerek o noktadan beni geri itirdi; bu da hoplamama sebep olurdu. Jonathan LaGray’ın çatallı ve boğuk sesi de karanlık günlerimde yakınılardaydı.

Doğmak ise beni allak bullak etmişti –her şey çok parlak ve çok soğuktu– ama en kötüsü karanlık günlerimde çok iyi bildiğim bazı şeyleri artık bilmiyor olduğumu hissetmemdi.

Zarla kaplı bebek gözlerimle pek de iyi göremiyordum ama o gün bana bakan adamın gözlerinin üzerimde yarattığı etkiyi hatırlıyordum. O gözler, benim artık bilmediğim bilgilerle doluydu.

Uyuşturucuya bulaşma, tamam mı evlat?

Sert görünümlü adamın bu mesajının ciddi mi yoksa şaka mı olduğunu hiçbir zaman öğrenememişim. Onu bir daha hiç görmedim.

Etrafa saf, lavanta kokulu bir huzur yayan, buruş kırış yaşlı bir kadın olan rahibeyi hâlâ hatırlıyordum. Ve Patti; beni almaya geldiği gün üzerime eğilince saçları yüzüne düşmüştü. Beni, narin bir hediye gibi kollarına verdiklerinde sevgiyle dolup taşmıştı.

Bu kısım, hatıralarım arasında anlam verebildiğim ve bu

nedenle özgürce tadını çıkarabildiğim tek anıydı: Patti ile tanıştığım an.

Şimdi o, gazetesinin sayfasını çevirip kendi kendine mırıldanırken onu izliyordum. Köpekler havlıyor, kuşlar ötüşüyordu. Yakınlardaki bir tepede, çam ağaçlarının arasından bir tren geçiyordu.

“Benim gibi olan biriyle tanıştım,” dedim. Tren düdüğü-nü çaldı.

Gazete Patti’nin ellerinden kaydı ve hışırdayarak yere düştü. Bedeninin etrafında harekete geçen siyah duygu fırtınası beni afallatmıştı.

“Patti?” diye fısıldadım.

Patti, “Kimdi o?” derken sesindeki panik beni korkuttu. Kendini sakinleştirmek istercesine plastik masanın ucunu tuttu.

“A-aslında onu tanımıyorum,” diye kekeledim, “ama onunla dün gece biraz konuştum.”

Söylediklerini vurgulamak istercesine parmağını sallayarak, “Ondan uzak dur!” derken fal taşı gibi gözlerle bana bakıyordu.

Biz birbirimize bakarken telefon çaldı. Sonra bir daha çaldı.

“Telefona bak,” dedi. “Benim düşünmem lazım.”

Koşarak içeri girdim ve telefonu üçüncü çalışta açtım.

“Alo?”

“Selam,” dedi zayıf, çatlak bir ses.

“Jay? Sesin çok kötü geliyor,” diyerek mutfak masasına

oturdum, bir yandan da Patti'ye bakıyordum. Masanın ucunu kavramış, gözleri kapalı vaziyette, dimdik oturuyordu.

"Çok kötüyüm!" dedi Jay. "Benden ne kadar nefret ediyorsun?"

"Saçmalama Jay. Senin için endişelendim sadece. Miden bulanıyor mu?"

"Kendimi kamyon çarpmış gibi hissediyorum. Her şeyi hatırlamıyorum ve hatırladıklarım yüzünden kendimi salak gibi hissediyorum."

"Neyse ki Jana bize yardım etti," dedim.

"Yaa. Onun bedelini ödedim. İşe gitmeden önce sabahın yedisinde beni uyandırıp kendisine kahvaltı hazırlattı. Kahvaltı ederken sadece mısır gevreğinden bahsetmiyorum yani. Yumurta, pastırma falan! Ayakta duracak halim bile yoktu."

Bunu gözümde canlandırıncaya kahkahamı bastırmak zorunda kaldım.

"Dün gecedен ne hatırlıyorsun?" diye sordum.

"Senin kafayı bulduğunu düşündüğüm için sana sinirlendim, ben de bir şişe cine yumuldum. Iyy. Şu anda bunu düşünmek bile istemiyorum yoksa kusacağım. Ondan sonra herkes yanıma gelip, Scott'ın senin içkine uyuşturucu kattığını duyup duymadığımı sormaya başlayınca, kan beynime sıçradı. Ondan sonrasını çok iyi hatırlamıyorum, sadece ortalıkta deli gibi Scott'ı bulmaya çalıştığımı hatırlıyorum. O arada birkaç kişiyi itip yere düşürmüş olabilirim. Off, kanka, zil zurna sarhoş olduğuma inanamıyorum."

“Sadece bunları mı hatırlıyorsun?”

“Evet, neden? Başka ne yaptım ki?” diye sordu. Omzumun üzerinden bakınca Patti'nin şimdi ayağa kalkmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dışarıdaki ağağları izlemekte olduğunu gördüm. Sesimi alęaltttım.

“Sen, Scott ve pencereyle ilgili küçük bir olay oldu da.”

“Of, ciddi misin? Kimseye bir şey oldu mu? Cam kırıldı mı?”

“Evet, kırıldı ama kimseye bir şey olmadı. Tabii Scott'ın ufak tefek kesikleri vardı, bir de burnu kırıldı sanırım ama incinen daha çok egosu oldu. Senin ellerin acımıyor mu?”

“Her yerim acıyor. Of, kanka! Yaz için biriktirdiğim paralara yol göründü desene. Gene'i arayıp ailesi dönmeden önce camlarını yaptırmam lazım. Peki, şu uyuşturucu meselesi doğru mu? Seni gördüğümde kesinlikle çok tuhaf davranıyordun.”

Duraksadım. Yalan söyleyebilmeyi dilediğim bir başka an da buydu. “İçkimde ekstazi varmış. Beni gördüğünde onun etkisi altındaydım ama artık sebebi her neyse etkisi uzun sürmedi.”

Haykırışa benzeyen uzun, öfkeli bir ses çıkardı.

“Bak, Jay. şimdilik bu konunun peşini bırakmanı istiyorum. *Lütfen*. Bana arka çıktığın için teşekkür ederim ama Scott'ın peşini bırakmanı istiyorum. Zamanı geldiğinde onunla ben ilgileneceğim. Tamam mı?”

Beni yatıştırmak için, “Peki,” diye homurdandı ama bu bana pek inandırıcı gelmemişti.

“Teşekkürler,” dedim yine de.

“Aaa, bir dakika,” dedi. “Kaidan’la aranızda neler döndü dün? Söylentileri ilk duyduğumda seni aramaya başladım ama birisi bana onunla birlikte evden gittiğinizi söyledi.”

Midemde kelekler uçuşurken tekrar Patti’ye baktım. Dalıp gitmişti.

“Bir şey döndüğü yok,” dedim fısıltıyla. “Rıhtımda konuşuyorduk sadece. Beni hatırladı.”

“Ne konuştunuz? Seni zar zor duyuyorum. Patti yanında falan mı?”

“Evet, kusura bakma. Bilmiyorum. Üyuşturucudan ve ailelerimizden bahsettik. Onunla sohbet etmeye çalışmak gerçekten çok zor.”

“Siz birbirinize taban tabana zıtsmız ama bu senin için iyi olabilir. Biraz eğlenmek sana iyi gelir.”

“Ah, lütfen!” dedim, o an fısıldamayı unutarak. “Durum öyle değil. Tam açıklayamıyorum,” dedim.

“Ondan hoşlanıyor musun?” diye sordu.

“Onu... ilgi çekici buluyorum,” diye itiraf ettim.

“Anladım, anladım,” derken sesi mutlu geliyordu. “Bu, bir başlangıç.”

Bu, neyin başlangıcıydı, bilmiyordum ama öğrenmek istiyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

KİMLİK

Patti o kadar tuhaf davranıyordu ki kitabımı alıp kendimi odama kapatmak zorunda kaldım. Birkaç cümle okuyor, sonra dün geceyi düşünüyor, sonra biraz daha okuyor ve Patti'ye neler olduğunu merak ediyordum.

Genelde böyle insanın tepesinde dolaşıp durmazdı ama son bir saattir odamın kapısının önünde ileri geri volta attığını duyabiliyordum.

“İyi misin?” diye seslendim ona.

Etrafında gergin, gri rengiyle tereddüt ederek içeri girdi. Yatağımın ucuna oturdu. Ben de bacaklarımı toplayarak ona yer verdim ve dikkat kesildim.

“Anna,” diye boğazını temizledi. Gözleri nemlenmiş ve kırmızı halkalarla çevrilmişti. “Seni yetimhaneden aldığım gün –ya da biraz daha geriye gideyim. Söyleyeceklerim sana çok garip gelecek.”

Benimle ilgili bir şeyler biliyordun! Sabırsızlıkla söyleyeceklerini beklerken kolunu kavradım.

“Benim bütün hayatım garip geçti, Patti. Bir şeyler biliyorsan, lütfen söyle. Söyleyeceklerin beni korkutmaz ya da...”

Burnundan sesli bir şekilde nefes verdi ve kafasını salladı. “Söyleyeceğim *her şey* seni korkutacak. Tatlım, ben on altı yıldır korkuyla yaşıyorum.”

Cevap vermedim. Patti’nin kolunu bıraktım. Onun yüzündeki ifade ve etrafını çevreleyen gri korku, kalbimin daha da hızlı atmasına sebep oluyordu.

“Hep maneviyatı güçlü biri oldun sen, Anna ama gerçekten ne kadar gördüğünü... yani ne kadar inandığını bilmiyorum.”

“Tanrı’ya mı demek istiyorsun? İnanıyorum...”

“Biliyorum. Ama peki... diğer ruhlara?” diye sordu.

“Hayaletler mi mesela?”

“Hayır. Meleklerle yani.”

Boynum ve kafatasım karıncalandı.

“Elbette,” dedim yavaşça. “İncil’de, yukarıda şarkılar söyleyen ve borazan çalan meleklerden bahsedildiğini biliyorum.”

“Aynı zamanda buraya, Dünya’ya inen meleklerden de bahsediliyor. Ve iblislerden de.”

“Ta-mam. Eski zamanlarda böyle şeyler olduğunu biliyorum ama her neyse, bunun bizimle ne ilgisi var?”

Patti, “Biliyorsun, ben bir zamanlar evliydim,” dedi. Bu sohbetin nereye doğru gittiğini merak ederek başımla

onayladım. Patti ayağa kalktı ve konuşmaya devam ederken volta atmaya başladı. “Üç yıl boyunca çocuk sahibi olmaya çalıştık. En sonunda kocam doktora gitti ve sorunun onda olmadığını öğrendik. Bu da bizim için sonun başlangıcı oldu. Vücudumdaki sorunun düzelmesi ve bir bebekle kutsanmamız için dualar ettim ama aylar geçti ve ben yine hamile kalamadım. Bir gece bir rüya gördüm. Aslında kocama bunun bir rüya olduğunu söyledim ama ben gerçek olduğunu biliyordum.”

O an durarak bana baktı. Ben başımla onayladım, söyleyeceği her neyse hemen söylemesini diliyordum.

“Meleğim bana gelmişti, Anna. Los Angeles’taki bir manastırda bir bebeğin beni beklediğini söyledi.”

Tüylerim diken diken olmuştu. Patti gelip yanıma oturdu ve sanki ondan kaçacakmışım da beni tutmak istiyormuş gibi elini dizime koydu. Daha hızlı konuşmaya başladı.

“Ertesi sabah uyanınca kocama bunu anlattım ama o benim aklımı kaçırdığımı zannetti. Aslına bakarsan, bir anlamda aklımı kaçırmıştım da. Tek bildiğim, ne olursa olsun bir şekilde sana ulaşmam gerektiğiydi. Kendime bir bilet aldım, kocama da benimle birlikte gelmesi için yalvardım ama o gelmedi. Seninle birlikte eve geri döndüğümde de çoktan gitmişti. Ondan bir sene sonra da başka biriyle evlendi. Ama benim yanımda artık sen vardın ve benim için önemli olan tek şey buydu. Buraya kadar bana inanıyor musun?”

“Evet, tabii ki,” dedim ama beynim bu mantıksız hikâye

karşısında hızla inkâr bayrakları açmaktaydı. Onu sakinleştirmek umuduyla Patti'nin ellerini ellerime aldım.

"Seni bana vermeden önce, yetimhaneyi yöneten rahibelerden biri benimle konuşmak istedi. İsmi rahibe Ruth'tu. Benim hayatımda gördüğüm en yaşlı insandı; o zaman en az yüz yaşındaydı. Bana o ana kadar beni beklediğini ve seni yetiştirmek için doğru kadının ben olduğumu hissettiğini söyledi."

"Ne demek istiyordu?" diye fısıldadım.

Patti, yüzümü inceleyerek durakladı. "Seni yetiştirmek fazladan özen göstermeyi gerektirecekti çünkü sen bir insandan daha fazlasısın, Anna," dedi.

Farklı olduğumun hep farkında olmuştum ama neden bu duyduklarım delice geliyordu bana?

"O zaman ben neyim?" diye sordum korkuyla.

"Şenin annen ve baban melekti."

Gergin bir kahkaha patlattım ama Patti'nin yüzünde gülümseme belirmeyince sustum.

"Annen bir ışık meleğiymi, baban ise..."

"Babam neydi?"

"İblisti."

Kendimi nefes almaya zorladım.

"Bu mümkün değil," diye fısıldadım. "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Rahibe Ruth'un beni uyardığı her şey bir bir gerçekleşti. Sen üç yaşındayken bana doğduğun günü hatırladığını söyledin. Sonra da diğer o şeyler bir bir oldu, aynen rahibenin söylediği gibi."

“Sen onları *biliyor muydun?*” derken Őok içerisindeydim. Patti’nin bana hiçbir soru sormamasının sebebi anlaŐılmıŐtı. Patti’nin benimle ilgili ne kadar korumacı olduğu dūŐınılılrse, duyularım geliŐirken baŐlayan migrenlerim için beni doktora gtrmemesini çok tuhaf bulmuŐtum. Belki de özel kızına bakabilecekleri konusunda doktorlara güvenmediğini dūŐunmuŐtum.

“Sana bunları daha önce anlatmadığım için özür dileirim,” diyen Patti güçlükle nefes alabiliyordu. “Hep doğru zaman değilmiş gibi geldi.”

Duyduklarımı zihnimde evirip eviriyordum. Bunların mantıklı bir açıklaması olmak zorundaydı. Ama yıllardır yeteneklerim için mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıp durmamıŐ mıydım zaten?

“Belki de o rahibe, psiiik güçleri olan çatlak bir yaşlı kadın falandır,” diye bir açıklama bulmaya çalıştım.

“O zaman senin doğaüstü yeteneklerini nasıl açıklıyor-sun? Büyüdüğün zaman koruyucu melekleri görebileceğini de söylemişti.”

Bunu dūŐundm ve taŐlar yerine oturunca ŐaŐkınlıkla sıçradım.

“Beyaz bulutlar!”

“Görebiliyor musun onları?”

Oturduğum yerde doğrulduum ve Patti’nin meleğine baktım. Puslu elini Patti’nin omzuna koymuş gibi görünüyordu. Hatlarını tam olarak seçemiyordum. Sadece puslu bir bulanıklık halinde görünüyordu. Bu gerçekten bir melek olabilir

miydi? Elimi uzattım ve bulutsu elin Patti'nin omzundan aşağı kayıp benim avucuma dokunmasını izledim. Bu dokunuşu hissedemesem de ama el geri çekilmeden önce içime dolan muazzam huzur ve anlayış duygusunu hissettim.

Beni dikkatle izleyen Patti, "Gördün mü, Anna?" dedi. "Söylediklerimin hepsi doğru. Dünyada senin gibi başka biri yok. Sana benzeyenler var ama onlar sadece senin yarı gibiler. Bu çok önemli, Anna. Beni dinle," diye devam etti. Ben hâlâ onun koruyucu meleşini izliyordum, ama kendimi Patti'ye bakmaya zorladım.

"Sana benzeyen diğerleri, onların hepsi iblislerin çocukları, Anna; iblis ve insanların. Onlar, iblisler tarafından yetiştirilen çocuklar. Yani bu demek oluyor ki, senin tanıştığın o çocuk..."

Senin meleşin nerede? Kaidan'ın sözlerini duyar gibiydim.

"O, yarı iblis," diye fısıldadım.

Şimdi bütün taşlar yerine oturmuş, bu ani kavrayış göğsüme sertçe çarpmış ve soğuk su seli gibi içimden geçmişti.

"Sana bunu daha önce anlatmalıydım," diyen Patti şimdi gözyaşlarına boğulmuştu ama ben onunla birlikte ağlayamayacak kadar şaşkındım. "Bencil davrandım. Sana her şeyi anlattığım anda geri dönüş olmayacağını biliyordum. Her şey sonsuza kadar değişecekti. Ve dünyada o kadar az yarı iblis var ki. Onlardan biriyle karşılaşma ihtimalin çok düşüktü."

"Sana kızgın değilim," dedim. İçimde volkanlar patlarken

TATLI ŞEYTAN

tek bir duyguya odaklanabilmem mümkün değildi. "Sadece anlayamıyorum. İblisler ve meleklerden mi bahsediyoruz? *Ciddi ciddi?* Yani kendimize gelelim... Bu, çok... Bu..."

Dolabımdan İncilimi aldı. Komodinimden bir mendil alıp Patti'ye uzattım. Patti gözlerini ve burnunu silip boğazını temizledi. Sonra da oturup kucağına koyduğu kitabı açtı. Kitabı bana uzatarak, Yaratılış'ın* altıncı bölüm, dördüncü ayetini işaret etti. Yüksek sesle okudum.

"İlahi varlıklar insanların kızlarıyla evlenip çocuk sahibi oldukları günlerde ve daha sonrasında yeryüzünde Nefiller vardı. Bunlar eski çağ kahramanları, ünlü kişilerdi."

Bir açıklama yapmasını umarak Patti'ye baktım.

"Yıllar boyunca araştırma yaptım. İlahi varlıklar derken, melekler kastediliyor. İnsanların kızları da tabii ki insan kadınlar. Nefiller ise cennetin meleklerinin veya iblislerin çocuklarına deniyor. İblisler de zaten sadece düşmüş melekler. Sen bir Nefilsin."

Bu kelime bana tanıdık geliyordu.

"Nefillerin dev olduklarını sanıyordum ben. Golliath** gibi."

"Dev anlamına geliyor, evet ama İncil'in nasıl olduğunu biliyorsun," diyen Patti gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Neyin gerçek anlamlı neyin ise sadece metafor olduğunu anlamak zor. Onların bir dönem yaşamış, gerçek devletlerden

* Ç.N. Tanah ve Eski Ahit'in ilk beş kitabını oluşturan, Tevrat'ın birinci bölümü. Dünya'nın yaratılışını, Âdem ile Havva'yı vb. anlatır.

** Ç.N. M.Ö on birinci yüzyılda yaşadığına inanılan, Eski Ahit ve Kur'an'da bahsi geçen, savaşçı dev. İsrail Krallığı'nın gelecekteki hükümdarı Davud ile yaptığı ve kaybettiği düello ile bilinir.

oluşan bir ırk olduğunu veya bir tür genetik mutasyonun ürünü olduğunu düşünmek insanlara kolay geliyor. İncil, meleklerle ve ibislere yapılan referanslarla dolu ama inananlar bile bunların sadece efsane ve fantezi olduğunu düşünmeye meyillidir. Göremediğimiz bunca şeyi aklımızın alması zor.”

“Ama anlamıyorum. Meleklerin veya ibislerin nasıl çocukları olabiliyor? Onlar sadece ruh sonuçta, değil mi?”

“Birinin içine girmeleri gerekiyor.”

Ayy! İnsanların içine giren ibisler. Bu iş gittikçe daha da kötü bir hal alıyordu.

“Rahibe Ruth’a bir sürü soru sordum, o da bana meleklerin hiyerarşisini açıklamaya çalıştı. Elçi melekler var, o gece bana gelen melek gibi. Koruyucu melekler ruhlarımızı besliyorlar, itaatkâr olmaları sebebiyle seçilmişler. İnsan hayatlarına müdahale edemezler, tabii kendilerine bunu yapmaları için ilahi güç gönderilmemişse. Eğer birinin eceli gelmemişse, koruyucu melekler onlara mucizevi bir şekilde şifa verebilir veya felaketleri önleyebilirler. Bunun dışında tek yapabildikleri bizim acılarımızı yatıştırmak. Düşününce bu çok güzel bir şey aslında,” diyen Patti dalgın dalgın bakıyordu, onun yıllar boyunca bütün bunları uzun uzun düşündüğünü fark ettim.

“Rahibe Ruth’a soracak daha çok sorum vardı ama maa-
lesef zaman yoktu. Sana bir mesaj iletmemi söyledi,” diyen Patti’nin elleri, İncil’i benden alıp kapatırken titriyordu. “Yeterince olgunlaştığın zaman gidip onu görmeni istedi ki artık olgunlaştın.”

“Tamam, peki. Tabii ki,” dedim. Rahibe Ruth ile g r Ŗmem lazımdı. “Nedenini söyledi mi peki?”

“Bana söylemedi. Sadece seninle paylaŖacađı bazı bilgiler varmıŖ ve bunları yazmak tehlikeliymiŖ. Ayrıca...” diyen Patti gözlerini kapattı, acı çekiyordu sanki. “Babanı g rmen gerekiyormuŖ.”

Ben çok zor sinirlenirdim ama o anda “babamı” d Ŗ nmek beni sinirlendiriyordu.

“Ben onu görmek istemiyorum.”

“Biliyorum. Ben de buna karŖı olduğumu söyledim. Senin bir iblisle yan yana geleceğini d Ŗ nmek bile midemi bulandırıyor. Ama rahibenin söylediklerini sana söyleyeyim. Rahibe, annen ve babanın birbirlerine  Ŗık olduklarına inanıyor. Ve bütün melekler, her türlü duyguyu hissetme kapasitesine sahipler, d Ŗ m Ŗ olanlar bile. Yani eğer baban anneni, bir ıŖık meleğini sevdiyse, seni de sevmeyebilir mi?”

Doğduğum gün, babam annemin can vermesini ve ruhunun göge yükselmesini izlerken yüzünün aldığı hali d Ŗ nd m. Evet, annemi sevmiŖti. Ve o gün bakıŖlarını bana çevirdiğinde de gözlerinde hiçbir kötü niyet yoktu. Ama yine de, bunca yıl ondan tek bir kelime bile duymamıŖtım...

“Rahibe bütün bunları nereden biliyormuŖ?”

“O da dünya üzerinde aynen senin gibi türünün tek  rneđiyemiŖ ama senden ve diğerlerinden farklıymıŖ ancak nasıl farklı olduğunu açıklamadı. Rahibe Ruth kesinlikle özel biriydi. Tıpkı senin gibi etrafına huzur yayıyordu.  zt r

dilerim ama daha fazla bir şey bilmiyorum, Anna. O gün bütün bunları duymak yetmiş ve artmıştı bile.”

“Önemli değil, Patti.”

Beynimin bir yarısı, gerçekçi olan kısmı, az önce duyduklarımın tek kelimesine bile inanmak istemiyordu ama diğer yarısı, kalpten gelen maneviyatımın ağır bastığı taraf, bunların gerçek olduğunu hiçbir şüphe duymadan biliyordu. Ben genellikle kalbimin sesini dinlerdim. Ama Patti’nin bütün bu söylediklerini tam olarak kavrayınca gerçekten dehşete düşeceğimi de biliyordum.

“Peki rahibe, benim... karakterim ya da kişiliğim hakkında da bir şey söyledi mi?”

“Sen kötü biri değilsin, eğer bunu soruyorsan,” diyen Patti elimi tutarak kendi elleri arasına aldı. “Diğer insanların duygularını hissedebilme yeteneğini annenden almışsın. Bütün koruyucu melekler insan duygularını görüp hissedebiliyor. Babandan ise belli bir günaha karşı olan meylini almışsın ama rahibe bu günahın ne olduğunu bilmiyordu.”

Hımm, ben biliyordum galiba. Merhaba, alkol ve uyuşturucu.

“Ama kötü değilim yani,” diye belirttim yine de, emin olmak için.

“Hayır, tatlım, kötü değilsin. Kötü bir ruh, Yaratıcımızın suretinde yaratılmış olduğumuz için içimizde doğal olarak bulunan iyiliği ve sevgiyi reddeder. Seni yoldan çıkarmak isteyen bazı dürtülere karşı ortalama insanlara göre daha

fazla savaşmak zorunda kalacaksın ama bunu yapabilirsin. Sen aslında normal bir kızsın ama her şeyi olduğundan daha da kuvvetli hissediyorsun, hem iyi şeyleri hem de kötü şeyleri,” dedikten sonra durakladı, bakışlarını indirerek kucağına aldığı elime baktı ve elimi okşadı. “Beni affediyor musun, Anna?” diye sordu. “Sana bunları daha önce anlatmadığım için? Hep, bunları bilirsen senin için daha zor olacağını düşündüm ama şimdi doğru mu yaptım, bilemiyorum.”

“Seni affediyorum. Kızgın değilim,” deyip ona sarıldım. Biz birbirimize sarılırken Patti’nin hayatım boyunca yaptığı her şey anlam kazanmaya başladı: Masumiyetimi korumak ve beni sakınmak için gösterdiği aşırı korumacılık, hiç sorgu sual etmeden gösterdiği şefkat. Beni büyötmek için nelerden vazgeçtiğini fark ederek ona daha da sıkı sarıldım. Geri çekildi.

“İşte bu yüzden bana anne yerine Patti demeni istedim. Biliyorum kulağa aptalca geliyor ama annenin yukarıdan seni izlediğini bildiğim için bu unvanı ondan çalmak istemedim. Ama nereden bakarsan bak, Anna, sen benim kızsınsın ve sana olan sevgimi kelimelerle anlatamam.”

Gözömden akan bir damla gözyaşını silerken, “Biliyorum,” diye fısıldadım.

“Bir planım var,” diyen Patti, eliyle dağılmış olan saçlarını düzelitti, bir kez daha kendini toparlamış ve iş bitirici tavrını takınmıştı. “Büyökannemin doktor masraflarına yardım ettiğim için şu anda birikmiş param kalmadı ama tekrar

biriktirmeye başlarsam yaz sonuna kadar California'ya seyahat etmek için yeterli paramız olur. Nasıl fikir?"

"Harika! Ama ben de çalışmak istiyorum."

"Tamam. Anlaştık o zaman," dedi. Biz el sıkışırken Patti'den yayılan kararlılık dalgasını hissettim. "Artık sana bildiğim her şeyi anlattığıma göre, sen de bana şu süper güçlerinden bahsedebilirsin," dedi. Nihayet, bunlardan konuşabildiğimiz için ikimiz de gülümsedik.

"Ah, bir dakika... Bir şey daha var. Bana bir söz vermeni istiyorum," derken Patti'nin yüzü gerildi ve bakışları sertleşti. Dumanlı açık gri bir gerginlik, aurasındaki yeşil umuda karıştı.

"Dinliyorum."

"Bana tanıştığın o çocuktan uzak duracağına söz ver."

Ağzımı açarken tereddüt ettim. Patti'nin koruyucu melege de, ne kadar bulutsu olursa olsun, beklentiyle bana bakıyor gibiydi.

"Lütfen, Anna," dedi Patti. "Çok tehlikeli! Benim seni koruyamayacağım şeyler var, o yüzden senin kendini korumak için akıllı kararlar vermen gerekiyor."

"Ama..."

"Hayır," diye hemen sözümü kesti. "Babanın nasıl biri olduğunu bilmiyorum ama diğer iblislerin kötü olduğu konusunda kesinlikle eminim. Onlar gerçekten, *saf kötüler*. Ve o çocuk da onlardan biri tarafından yetiştirilmiş. Anlıyor musun? Bana söz vermen lazım."

Güllükle yutkunarak, "Söz veriyorum," dedim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SONUÇLAR

Kaïdan Rowe'u aklımdan çıkaramıyordum.

İblis çocuğu olmanın ne anlama geldiğini merak ediyordum. Yani bunu dengeleyecek bir melek olmadan. Parti gecesi, kendi kaba tarzıyla da olsa bana iyi davranmış ve yardımcı olmuştu.

Ne olduğumu bilmek, içimde daha da fazlasını öğrenme arzusunu alevlendirmişti. Soracak çok sorum vardı. Daha önce hiç sabırlı davranmak konusunda zorluk çekmemiştim. Kendimi meşgul edecek bir şeyler bulmam gerekiyordu. Bir iş bulmak ise listemde en başta geliyordu.

Bizim mahallenin yakınlarındaki, yürürne mesafesinde olan pastaneye gittim ve anında işe alındım. Pastane sahibinin sadece iki kuralı vardı: *Gülümse. Ve dondurmalarımı bedavaya dağıtma.* Tabii, hanımefendi. Bunların ikisini de başarabilirdim.

İşe başladım ve aklımı başka şeylerle meşgul etmeye çalıştım. Her gün, hatta bazen günde iki kez koşuyordum, kitap okuyordum ve internette melekler ve iblislerle ilgili araştırma yaparak vakit geçiriyordum. Okuduklarımın doğru mu ya da sadece bir halk efsanesi mi olduğunu bilmiyordum.

Bir ay sonra birkaç yüz dolar biriktirmeyi başarmıştım. Hedefimize yaklaşıyorduk. Ama başka şeylerle uğraşsam da *onu* düşünmekten kendimi alamıyordum. O, çok yakındaydı. Sorularımdan en azından bazılarının cevabını onun bildiğine emindim. Ama bir söz vermiştim.

Patti her zamanki gibi temkinli davranıyordu ama Kaidan'ın bana zarar vermek gibi bir niyeti olsaydı bunu çoktan yapardı, değil mi? Patti, Kaidan'ı gözünde çok kötü biri olarak canlandırıyordu ama eğer onunla tanışsaydı, Kaidan'ın da normal, sadece benim gibi özel olan bir genç olduğunu görürdü. Kendi içimde bir tartışma yaşayarak telefona yavaşça vurdum, sonra telefonu kaldırarak numarayı çevirdim.

"Alo?" dedi.

"Selam, Jay."

"Selam, dondurmaların prensesi! Çıtır külahların kraliçesi."

"Güzel kafiye yapmışsın."

"Çok teşekkür ederim, sana layık olmaya çalışıyorum. Eee, n'aber?"

"Aslında şey diyecektim, ııı..."

TATLI ŐEYDAN

“Eveeeet?” dedi Jay. Ben dudağımın iini ısırđım.

“Yakınlarda Lascivious konseri var mı?” diye baklayı ağzımdan çıkardım.

Uzun bir sessizlik oldu.

“Jay? Orda mısın?”

“Pardon, bir an bayılıverdim de...”

“ok komik!”

“Kaidan’ı görmek istiyorsun yani,” diye dalga geçti.

Ahizeye üfledim. “Evet. İstiyorum. Onunla konuşmak istiyorum. Biraz acayip gelecek ama sanırım babalarımız birbirini tanıyor olabilir.”

“Gerçekten mi? Cidden acayıpmış! Nereden anladın?”

“Biz konuşurken babasıyla ilgili söylediği bazı şeylerden ve daha sonra başkalarından duyduğum bazı şeylerden anladım. Her neyse, yakın zamanda konserleri var mı?”

“Eyaletin farklı yerlerinde ve Alabama’da çalıyorlardı. Dur birkaç kişiye yoklayayım da sana geri dneyim.”

“Teşekkürler.”

Telefonu kapattım ve zaman geçirmeye çalışarak evin içinde dolanıp sağı solu toplamaya başladım. O gün için yapılacak herhangi bir ev işi yoktu. Patti ve ben her zaman, o gün ne yapılması gerekiyorsa o işi yapardık. Elime bir toz bezi aldım ve evin içinde, nerenin tozunu aldığımın farkında bile olmadan dolanmaya başladım. Telefon çaldığında toz bezini raflardan birine attım ve koşturdum.

“Alo?”

“Selam. İki hafta daha grubun buralarda konseri yok

ama prova programlarını biliyorum,” diyen Jay’in grubu sapık gibi yakından takip etmesi işe yaramıştı. “Kaidan’ın evinde prova yapıyorlar. Çocuğun bodrumunda grup için acayip güzel bir ses sistemi kurmuşlar, diyor Greg. Greg’in dediğine göre, Kaidan evde sürekli yalnız kalıyormuş.”

“Babası neredeymiş?” diye sorarken, iblis babasının düşüncesi mideme kramp girmesine sebep oldu.

“Babası New York City’de çalışıyormuş. İşe kendi özel jetiyle gidip geliyormuş. Çok havalı, değil mi? Grubun provasını izlemek mümkün olur mu bilemiyorum ama denemek için seni oraya götürebilirim.”

Ne kadar utanç verici olsa da ancak bu kadar sabredebilmiştim.

“Tamam,” dedim.

İnsanlar evin ön kapılarından dışarı taşıyordu. Jay, hoparlörden konuşan adama Kaidan’ın arkadaşları olduğumuzu söyleyerek bizi bahçe kapısından içeri sokmayı başarmıştı. Bahçedeki arabaların çokluğuna bakılırsa, grubun provasını izlemeye gelen çok kişi vardı. Bir mini konser ya da parti vardı sanki. Jay, arabalarla dolu yuvarlak garaj yoluna park etti. Yuvarlağın ortasında büyük, kemerli kapıları ve pencereleri sarmaşık güllerle kaplı gri renkte kocaman bir taş ev, evin hemen önünde de bir çeşme vardı. Bu ev, hayat boyu gördüğüm şeylerin şatoya en çok benzeyeniydi, sadece içinde beyaz atlı bir prens yoktu.

“Seninle gelmemi ister misin?” diye sordu Jay.

“Onunla yalnız konuşsam daha iyi olur.”

“Tamamdır. Görmek istediğim bir müzik mağazası var zaten. Gitmek istediğin zaman beni ara, gelip seni alayım.”

“Tamam, sağ ol.”

Arabadan indim ve evden çıkan insanların yanından geçerek kapıya doğru ilerledim. Kapıya vurmak için elimi kaldırdığımda kapı hızla açıldı. Lascivious’ın solisti Michael dar siyah kotuyla ve kolunun altında kasıntı bir kızla karşıma çıktı.

“Prova bitti,” dedi, yanımdan geçerken.

“Sadece Kaidan’la konuşmak istiyorum,” dedim. Omuz silkip gitti.

“Sen bilirsin,” dedi omzunun üzerinden. “Kaidan aşağıda. Şu an büyük ihtimalle meşguldür.”

Ardına kadar açık kapıdan, parıldayan parkelerle kaplı, büyük merdivenlerin bulunduğu antreye girdim. Şık, porselen takımların bulunduğu yemek odasından geçerek halıyla kaplı merdivenlerden açık kapıya doğru inerken kendimi davetsiz misafir gibi hissettim. Mini etek giyen iki kız merdivenlerden çıkıyor, kızlardan biri ayağını yere vura vura küfrediyordu. Yukarı çıkan kızların ardından bodrumdan perküsyon sesleri yükseldi.

Sinirli olan kız, “Eğer buraya Kaidan’ı görmeye geldiy-sen,” diye başladı. “Hiç zahmet etme.” Beni iterek geçti ve uzaklaşırken Kaidan’ı yerden yere vuran bir nutuk atmaya devam etti. “Onu bir daha *asla* aramayacağım.”

“Keyfin bilir,” dedi arkadaşı. “Ben onu bu akşam araya-
cağından eminim.”

Durdum, arkamı dönüp evden koşarak uzaklaşsam mı
diye düşünüyordum. Bodrumdan gelen davul sesleri, ku-
laklarımda atan kalbimin sesine eşlik ediyordu. Kendimi
basamakları bir bir inmeye zorladım. Aşağı inince durdum
ve Gene’in bodrumunu gölgede bırakan bodrumu incele-
dim. Sonra devasa odaya girip kapıyı arkamdan kapattım.

Odanın bir kısmı minyatür bir sinema salonu gibi görünü-
yordu: Amfiteatr düzeninde yerleştirilmiş üç sıra deri koltuk
ve dev bir ekran vardı. Ortada, benim tam önümde, Hawaii
tarzı bir bar; etrafında kokteyl masaları ile tabureler duruyor-
du. Sol tarafta, üzerinde hoparlör, mikrofon ve bateri olan
bir sahne; sahnenin önünde de iki uzun kanepa vardı. Bateri
çalınıyordu. Ve söylemem gerekir ki çok da iyi çalınıyordu.

Kaidan’ın kulağında kulaklık vardı. Bagetlerin kulakları
sağır eden her bir vuruşuyla, kıpkırmızı tişörtünün altındaki
kolları gerilirken yüzündeki çizgiler konsantrasyon ile sert-
leşmişti. Yakaladığı ritim müthişti. Her bageti tam olarak
doğru zamanda doğru yere vururken saniyeler sonrasını
görebilme ve aynı zamanda da bacağına pedalin üzerinde
senkronize biçimde aşağı yukarı hareket ettirme yeteneği
karşısında büyülenmiştim. Bunlar benim gözlerimin takip
edebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde gerçekleşiyordu.
Bunun güzelliği beni alt etmişti. Daha önce hiç böyle bir
arzu hissetmemiştim. Onu... sarıp sarmalamak istiyordum.
Benim olmasını istiyordum.

TATLI ŞEYTAN

Korkutucu, utanç verici bir arzuydu bu.

Son bir vuruşun ardından, zillerin *ting* sesiyle birlikte müzik sona erdi. Kaidan kulaklıklarını çıkardı, yanına bıraktı, ayaġa kalktı ve bana baktı.

“Vay, küçük yetim kızımız Annie gelmiş.”

Barın arkasına geçti ve büyük bir buzdolabından bir şişe su aldı. Ben hareketsiz bir şekilde onu izlerken şişenin yarısını bir dikişte içti ve şişeyi barın üstüne atarak kotunun cebinden gümüş rengi bir nesne çıkardı. Hızlı bir bilek hareketiyle aletten bir bıçak çıkardı. Kalp atışlarını tekledi. Atıġı bıaġı parmakları arasında döndürürken benim onu izlememi izliyordu. Bıçakla oyun olmayacaġını bilmiyor muydu?

Birkaç rahat adımla aramızdaki mesafeyi kapattı ve başını yana eġerek önüme, çok yakınıma geldi. Nedendir bilinmez, onu eġlendiriyor gibiydim. Ama sonra yüzüne zalim bir bakış geldi, boş olan elini benim üzerimden duvara dayadı. Y zlerimizin arasında sadece santimler vardı. Bakışları beni olduġum yerde dondurmuştu. Diġer elinde tuttuġu bıçak beni çok tedirgin etmişti. Buraya gelmekle çok büyük bir hata etmiştim.

“Ne istiyorsun?” diye hırladı.

“Sadece konuşmak istiyorum,” dedim sesimin titremesine engel olmaya çalışarak. “Beni korkutmaya çalışmana gerek yok.”

Yüzü ifadesiz, ses tonu insanı baştan çıkartacak kadar alçaktı. “Sen bu kadar arzu doluyken korkuya pek yer kalmıyor.”

Onun bu küstahlığı karşısında bir şok dalgasına maruz kaldım. Bakışlarını indirip vücudumu inceledi ama geri çekilmedi.

“Ah, şimdi öfke dolusun,” dedi rahatça. “Biraz da utanç.”

Beni okuyordu; renklerimi okuyordu! Bense onunkileri hiç göremiyordum. Kendimi onun karşısında çırlıçıplak, savunmasız hissettim. Orada bulunma sebebim üzerine yoğunlaşmaya çalıştım.

“Artık ne olduğumuzu biliyorum,” derken sesimin titremesine engel olamadım.

“Tebrikler,” dedikten sonra, şüphesiz sahip olduğu gücün tadını çıkararak bir saniye daha başımda durdu ve elindeki bıçağı dart tahtasının olduğu tarafa doğru fırlatıp hedefi on ikiden vurarak uzaklaştı. Hiç duraksamadan kocaman yastıklarla dolu beyaz bir kanepeye doğru kasıla kasıla yürüdü. Büyük, siyah botlarını beyaz yastıkların üzerine koyup kollarını koltuğun arkasına doğru uzatarak koltuğa çöktü. Ve konuşmamı istercesine bana baktı.

Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyordum. Buraya neden geldiğimi bilmiyordum. Paldır küldür içeri girip *Ha ha, ne olduğumuzu biliyorum!* demek ve sonra bilgi talep etmek için mi gelmiştim yani?

Başını bir anda havaya kaldırdı ve gözleri sanki uzaklardaki bir şeyi dinliyormuşçasına dalgınlaştı. Koltuktan fırlayıp yanıma geldi. Geri gitmeye çalıştım ama beni omuzlarımdan tutup dudaklarını sertçe kulağıma bastırdı.

“Babam geldi!”

TATLI ŞEY TAN

Korkudan kımıldayamaz haldeydim.

Bir iblis. Bir iblis Őu anda buradaydı. Bu ihtimali hiç hesaba katmamıřtım. Babasının New York'ta olacađını dűřünműřtűm. Kaçmak istedim ama Kaidan beni koltuđa dođru çekip minderlerin űzerine itti. Bluzumun űnűnű yırarak açınca bir çıđlık atmak űzere nefes aldım.

Kaidan beni susturmak için bir parmađını dudaklarıma sertçe bastırdı ve sonra koltuđun kolundan bir battaniye alarak bana fırlattı. Kendi tiřűrtűnű kafasından çıkardı ve bana da aynı Őeyi yapmamı iřaret etti. Neler dűndűđűnű anlamamıřtım ama korku beni onun dediklerini yapmaya yűneltiyordu, bluzumu çıkarırken battaniyeyi gűđsűműn űzerinde tuttum.

Kaidan űzerime eđildi. Aman Tanrım! Yarı ıplak bir yarı iblis yűzűnű boynuma gűmmekteydi. Sıcak, pűrűzsűz omzu benim omzumun űzerindeydi. řařkınlıđımın ve korkumun arasına zevk de karıřtı. Omzumdaki ađzının sıcaklıđını hissettim ve ellerimin gitmek istedikleri yere gitmesini engellemek için koltuk minderlerini sıkıca kavradım; gitmek istedikleri yer onun vűcuduydu, neresi olduđunun űnemi yoktu.

Bodrum kapısı hızla açıldığında istemsiz bir ciyaklama koyuverdim. Kaidan birazcık geri çekildi ama başını kapıya çevirerek űnűmde kalmaya devam etti.

"Baba," dedi itaatkűr ve sayđılı bir ses tonuyla.

Kaidan'ın kolunun altından gizlice siyah takım elbise-li, gűzleriyle aynı renkte açık mavi bir kravat takmış olan

uzun boylu adama baktım. Saçları Kaidan'ın saçlarından daha koyuydu, daha kısa kesilmişti ve hafif bir dalgayla geriye doğru yatırılmıştı. Oğlununkinden üç kat daha büyük bir kırmızı ışığı vardı. Yakışıklı iblis ikimizi incelerken hafifçe gülümsedi. Hatta beni daha iyi görebilmek için yana doğru bir adım attı gibi geldi bana. Aşağı kayarak sutyenimi ortaya çıkaran battaniyeyi yukarı çektim.

“Özür dilerim, oğlum. Yalnız olduğunu zannetmiştim,” dedi. Bana daha yakından bakmak için ilerlerken gözlerinin bir an kırmızıya döndüğünü gördüm. “Sesi odayı buz gibi soğutuyordu. “Senin dişi bir Nefili eğlendireceğini hiç düşünmezdim,” dedi.

“Normalde yapmam,” diyen Kaidan ayağa kalkarak benden uzaklaştı. “Provadan sonra beni yalnız ve sıkılmış bir haldeyken yakaladı.”

Babası havayı koklayıp nahoş bir koku almışçasına elini burnuna götürdü.

“Yukarı, çaya geleceksiniz. İkiniz de.”

Adam arkasını dönüp merdivenlerden çıktı. Kaidan gözlerini kapatarak yumruklarını sıktı. Kalbim küt küt atıyordu. Aceleyle, kollarımı sakarca geçirerek bluzumu giymeye çalıştım ve ortadaki iki düğmenin koptuğunu dehşetle fark ettim. Titreyen ellerimle bluzumun önünü kavradım. Kaidan kendi kırmızı tişörtünü yerden alıp bana fırlattı. Arkamı ona dönerek üstümü değiştirdim. Tişörtü üzerimde kocaman duruyordu ama frikik vermekten iyiydi. Tişörtün orman ve limon karışımı erkeksi kokusunu yok saymaya çalıştım.

Kaidan'ın peşinden yukarı çıkarken kendimi bir iblis ve onun bıçak sallayan oğluyla çay içmekte korkacak bir şeyin olmadığı konusunda ikna etmeye çalışıyordum.

Resmi görünümlü bir oturma odasına geldik; burada Kaidan'ın babası tekli bir koltukta oturmuş, bana da ona en yakın olan ikili koltuğa oturmamı işaret ediyordu. Kaidan, kollarını çıplak göğsünde kavuşturarak duvara yaslandı. Babası ona bakıp sessizce kıkırdadı.

“Şurada duran oğluma bir bakın. Tam bir mağara adamı. Oğlum, git bir tişört giy de öyle gel yanımıza.”

Kaidan dışarı çıkarken bir tepside zarif bir çay takımı taşıyan bir kadın içeri girdi. Buharı tüten üç fincan çay doldurduktan sonra onay almak için Bay Rowe'a baktı. Adam, kadının aurasının kızarmasına sebep olan çarpık bir tebessümün ardından başıyla kadına gitmesini işaret ederek poposuna hafifçe vurdu. İğrenç! Sonra bana döndü.

“Adın ne?”

Ağzım o kadar kurumuştı ki ilk denememde cevap veremedim, bu yüzden yutkunup tekrar denedim. “Anna.”

“Anna, benim adım Pharzuph ama insanlar arasında Richard Rowe ismini kullanıyorum. Daha önce bu kadar sıra dışı bir nişan gördüğümü zannetmiyorum,” derken göğsüme o kadar büyük bir ilgiyle bakıyordu ki, kollarımı göğsümde birleştirmemek için kendimi zor tutuyordum. Kaidan siyah bir tişörtle geri gelip aramıza belirgin bir mesafe koyarak ikili koltuğa oturdu.

“Belial'in rengini mi görüyorum orada?” diye sordu

Pharzuph. Konuşma şeklini hiç sevmemiştim; miskin, seksi konuşmasını benim üzerimde kullanıyor gibiydi.

“E...efendim?” diye sordum.

“Belial babanın kara melek adı,” diye açıkladı Kaidan.

“Bundan haberi vardır herhalde,” diye dalga geçti Pharzuph. Ama bana bakınca yüzünde şaşkın bir ifade belirdi; tıpkı tanıştığımız gece Kaidan’ın yüzünde beliren ifade gibi.

Öksürdüm ve auramı sakinleştirmek umuduyla nefes alışverişimi düzene sokmaya çalışırken Tekrar yutkundum. Boğazımı ıslatmak için bir yudum çay içmek istiyordum ama çayı dökmekten korkuyordum.

“Nefil olduğumu daha yeni öğrendim. Kaidan bana bazı şeyleri açıkladı.”

Sesim beklediğimden daha sakın çıkmıştı. Sadece Kaidan’dan öğrendiklerimden bahsetmeye dikkat etmiştim; Patti veya rahibe Ruth’tan bahsetmek istemiyordum.

“Peki, siz nasıl tanıştınız?”

“Tesadüf eseri,” diye benim yerime cevap verdi Kaidan. “Konserlerimden birine gelmişti.”

“O halde Belial sana Nef ırkından olmanın ne anlama geldiğini öğretmedi sanıyorum?”

“Hayır, biz onunla konuşmadık,” derken, orada oturmuş son derece normal görünen bir iblise açıklama yaptığıma hâlâ inanamayarak kıpırdandım.

“O halde senin varlığından haberi yok sanırım? Aksi halde senin eğitimini ihmal etmezdi diye düşünüyorum,” di-

yen Pharzuph rahatlamış ve hatta keyiflenmiş görünüyordu ama ses tonu soğuk ve ihtiyatlıydı.

Cevap vermeyip sadece hafıf e omuz silkmekle yetindim. O anda aptal rolü yapmak elimdeki en iyi seçenek gibi gelmişti.

“Seni temin ederim ki onu bu konuda hemen bilgilendireceğim. Ama bu arada, seninle birilerinin ilgilenmesi gerek. Kaidan sana işlerin nasıl yürüdüğünü anlatır. Ama önce ilgilenmemiz gereken başka şeyler var; mesela senin leş gibi masumiyet kokuyor olman. Evet, doğru duydun. Senin... *Bek retinin* kokusunu alabiliyorum,” derken o kelimeyi sanki çok kötü bir şeymiş gibi söylemiş, ben de kıpkırmızı kesilmiştim. “Tıpkı fazla olgunlaşmış bir meyve gibisin. Herkesin görebileceği şekilde bedeninin etrafında dolaşan duygulardan bahsetmiyorum bile. Kaç yaşındasın?”

“On altı.”

 ne doğru eğilip cevabım karşısında şaşkın bir kahkaha atarken dizine vurdu. “On altı yaşında bakire kalmış bir Nef! Eğer kendin kötü davranışlarda bulunmuyorsan insanlar kötü etkilemeyi nasıl beklersin? En azından yaşıtlarınla birlikte uyυřturucu madde kullandığını varsayıyorum?”

“Evet,” dedim. Bir iblisle konuşurken gerçeği kısmen çarpıtmak kesinlikle mazur görülebilirdi.

Onun söylediklerini sindirmeye çalıştım. İnsanları kötü etkilemek mi? Ah, Tanrım! Bir de bana ne demişti? Nef mi? Bu Nefilin kısaltmasıydı herhalde.

“Yeterince kullanmamışsın demek ki; aksi takdirde h l  bakire olmazdın. Çantamı getir, Kaidan.”

Çantası mı? Bu, kulağa çok korkutucu gelmişti. Pharzuph çayını aldı ve Kaidan dönene kadar yudumladı. Çay tepsisini kenara itip küçük, siyah çantayı açtıktan sonra, içinde tozlar ve sıvılar bulunan tüpler, kurutulmuş bitkilerle dolu küçük poşetler, gümüş pipolar, şiringalar ve tüylerimi iğrenme ve ihtiyaç duygularıyla diken diken eden başka uyuşturucu araç gereçleri çıkardı. *Lütfen, lütfen benden bunlardan birini kullanmamı isteme.*

“Seni bunlardan en çok hangisi çekiyör?” diye sordu.

Sakin ol. Seçim yapmak zordu. Elim içinde toz bulunan tüplerden birine doğru kayıp onu işaret etti.

Pharzuph “Kokain mi? Çok güzel,” derken geriye yaslandı ve beni inceleyerek çayından bir yudum daha aldı.

Ancak Pharzuph’un telefonu çaldığında nefes alabildim. Telefonunu çıkararak ekranına baktı ve bir tuşa basıp sessize aldı.

“İşe dönmem lazım. Anna, oğlumla vakit geçirmek seni rahatsız etmez sanıyorum, değil mi?”

Kafamı salladım.

“Tabii ki etmez. Kaidan sana çok iyi bakacak. Göz açıp kapayana kadar senin yeteneklerini en iyi şekilde kullanmanı sağlayacak. Fazla sürmesin ama. Öğreneceklerini öğrenip işe koyul,” dedikten sonra Kaidan’a döndü. “Bu akşam misafirlerim var ve sen de bize katılacaksın. Marissa yeğenlerinden birine de getirecek,” dedi.

Kaidan gözlerini benden kaçırarak, “Peki, baba,” dedi.

Pharzuph ayağa kalktı, odadan çıkarken birilerine telefon ediyordu. Kaidan küçük, siyah çantayı topladı.

“Hiç Lookout Point’e gittin mi?” diye sordu bana. Benim oyununa katılmamı istercesine kafasını abartılı bir Şekilde salladı. Doğal bir Şekilde konuşmaya çalıştım ama aslında kendimi bir dizi küçük kalp krizi geçirmiş gibi hissediyordum.

“Hayır,” dedim.

“Peki, leyse, oraya gidelim,” dedi.

Kaidan’ın parlak siyah Hummer marka arabası ile yola çıktık; bu araba çok dikkat çekiyordu. Neredeyse benim yatak odam kadar bykt. Arabayı sürmeye başlarken kilometre sayacına işaret etti ve eliyle on rakamını gösterdi. On kilometre mi? Ondan sonra bir parmağını dudaklarına götürdü. Babası on kilometre uzağa kadar mı bizi duyabiliyordu yani? Kaidan’ın arabaya binerken arka koltuğa attığı siyah çantaya bakmak için hafifçe döndüm. Kaidan nereye baktığını gördü.

“Lookout Point’teki manzaraya bayılacaksın,”

“Harika!” derken önüme döndüm ve yolu izlemeye başladım. Lookout Point, kızların bekretlerini kaybettikleri yer olarak n salmıştı. Lookout Point sapağını geçtiğimizde derin bir nefes aldım ve daha rahat nefes alabilmeye başladım.

“Şimdi güvendeyiz,” dedi Kaidan. “Seni arkadaşın Jay mi getirdi?”

“Evet. Nereden bildin?”

“Siz geldiğinizde sizi dinledim, tabii ki. Bu nedenle herkesten gitmesini istedim,” dedi. Bunu söylerken sesi

öfkeli gelmişti. Kovulan kızın ne kadar sinirlendiğini hatırladım.

“Ah, özür dilerim. Jay’i aramak için telefonunu kullanabilir miyim?”

Bana yüksek teknoloji cihazını uzattı ama benim cihazı her yöne çevirip de sonuç alamadığını görünce telefonu geri aldı, dokunmatik ekrana klavyeyi getirdi. Jay’in numarasını çevirdim.

“Alo?”

“Selam, Jay. Kaidan beni eve bırakacak da, ını, onu söylemek için aradım.”

“Ohooo!” diye gülen Jay’e ben katılamadım ama göz ucuyla Kaidan’ın sırttığını gördüm. “İyiymiş, *chica*. Beni sonra ararsın.”

Telefonu nasıl kapatacağımı bilemedim bu yüzden telefonu Kaidan’a geri uzattım.

“Nerede oturuyorsun?” diye sordu Kaidan. “Burada, Atlanta’da mı?”

“Hayır. Cartersville’de. Buradan yaklaşık elli kilometre uzakta. Sorun olur mu?”

“Hayır. Babam bir süre dönmeyeceğimi düşünüyor zaten.”

Pharzup ile karşılaşmamdan dolayı midem hâlâ çalkalanıyordu; bunun yanında bir de Kaidan’ın bana karşı kafa karıştırıcı hareketleri vardı. Oraya ilk gittiğimde bana karşı soğuk ve agresif davranmıştı. Sonra babası gelmişti ve o birden... ne kesilmişti? Korumacı mı? Bu, hiç mantıklı değildi. Şu anda bile beni تنها bir yere götürüp korkunç,

siyah çantayla ve başka Şeylerle tanıştırmak yerine eve gtryordu.

Kendi merakıma ŐaŐırarak, "Marissa kim?" diye sordum.

"Kimse," diye tersledi. Yüzü sertleşti ve çenesi gerildi. Neden sinirlenmişti?

"Hayatımda gördüğüm en sağı solu belirsiz kişisin," diye mırıldandım.

"*Ben mi*?! Nefler eğer bela aramıyorsa birbirlerinin konserlerine ve evlerine ağırlımadan gitmezler."

Ben onu korkutmuŐ muydum? Bu düşünce o kadar Őamaydı ki bu ironi karşısında gülmeden edemedim.

"Ben o partiden sonrasına kadar Nef *olduğumu* bile bilmiyordum," dedim.

"Bunu yeni fark ediyorum. Sen haklıydın. Ben senin gibiyim ama... aynı zamanda değılim de," dedim durak-sayarak.

"Dinliyorum," diye beni konuşmaya teşvik etti.

Çok fazla Şey söylemiştim. Ona kendimden bahsetmem delilikti. Onda, beni bütün tedbiri elden bırakmaya sevk eden bir Şeyler vardı. Ama o, babasının kuklasıydı ve kendimi riske atmamam gerekirdi.

"Boş ver," dedim.

"Hayır. Söze baŐladın zaten gerisini de söyle."

"KoŐa koŐa gidip *ona* anlatmayacağını nereden bileyim?"

"Zorunda kalmadıkça ona hiçbir Şey söylemem ben. Belki demin fark etmedin ama ben seni ondan korumaya çalıştım. Belki onun dikkatini dağıtır da ona iş üzerinde

olduğumu düşündürürsem bizi yalnız bırakır ve senin ne olduğunu görmez diye düşünmüştüm.”

“Fark ettim,” derken sesim yumuşadı. “Peki, bunu neden yaptın?”

“Emin değilim,” derken bana baktı ve gözlerini tekrar yola çevirdi. “Sanırım seni kendim tanımak istedim. Onun bu akşam geç saate kadar eve dönmesini beklemiyordum. Hafta içi eve gelmez genelde ama sanırım Marissa aramış onu. Geldiğinde beni hazırlıksız yakaladın. Dışarıyı dinlemiyordum –ki normalde her zaman dinlerim.”

Onun renklerini göremesem de söylediklerine inanıyordum. Yine de kesin olarak bilememenin verdiği rahatsızlıktan hoşlanmamıştım.

“Neden senin duygularını göremiyorum?” diye sordum.

Kaidan, bu sorunun cevabı ortadaymış gibi gülüp “Ben görmeni istemiyorum da ondan,” dedi.

Renklerini bilerek saklayabiliyor muydu?

“Bunu bana da öğretebilir misin?”

“Sanırım. Ama biraz zaman alır.”

Kaidan’la daha çok zaman geçirmek hiç de kötü olmazdı. Sonra bunun tam olarak babasının istediği şey olduğunu hatırladım.

“Şeyi, babanın bana yapmamı söylediği o şeyleri yapmazsam ne olacak? Çünkü yapmayacağım da...”

“Aaa, gerçekten mi? Neden?” derken Kaidan’ın eğlenir gibi bir hali vardı.

“Çünkü uyuşturucuların bana ne yaptığını kendin gördün

zaten. Bu konuda rahat davranmam, uyuşturucu kullanmam m¼mk¼n değil. Kullanmayacağım. Ve diğer insanları da kesinlikle kullanmaya teşvik etmeyeceğim. Ve Şey konusunda da... işte Şey...”

“Ne?” diye sordu.

G¼ęs¼mden y¼z¼me ve b¼t¼n uzuvlarıma bir sıcaklık yayıldı.

“S¼yleyemeyecek kadar utanıyor musun? Seks. Hadi, bir dene. Seksseksseks.”

“L¼tfen sadece soruma cevap ver. Yapmazsam ne olacak?”

“İkimiz de cezalandırılabiliriz. Eğer ‘eğitilmek’ istemiyorsan, g¼zlerden uzak kalman lazım. Bir daha benim evime gelme ve babamın dikkatini çekebilecek bir Şey de yapma. Nefler, d¼nyadaki iblisler i¼in en önemsiz Şeylerden biridir. Birkaç g¼n i¼inde unutulup gidersin. Ama senin h¼l¼ bakire olduğunu öğrenirse, başının çaresine bakarsın. Ben ona denediğimi ama senin reddettiğini s¼yleyeceęim. Ama Şunu bilmelisin ki eğer seni takip ederse ve sen de sana s¼ylediklerini yapmayı açıkça reddetmeye devam edersen...”

Bu kelimeler üzerine, s¼z¼n¼ bitirmesi i¼in başımla onayladım. “Ne olur?” diye sordum.

“Ne olacağını zannediyorsun? Ölürs¼n.”

Mideme kramp girdi. Patti, bana Kaidan’dan uzak duracağıma dair s¼z verdirirken b¼yle bir tehlike olduğunu biliyordu. Nasıl bu kadar pervasız davranabilmiştim? Elimi kolumu sallaya sallaya bir iblisin inine girmiştim! Pharzuph

ya benim peşime düşerse ve hâlâ madde kullanmayan bir bakire olduğumu öğrenirse ne yapacaktım?

“Bakire olmamın neden sorun olduğunu anlamıyorum. Ve neden seninle şey yapmam...”

“Başka birini mi tercih ederdin?” diyen Kaidan’ın sesi ciddi idi ama sesinde aynı zamanda beni sinirlendiren, dalga geçer gibi bir hava vardı.

“Hayır, öyle demek istemedim. Yani biz ikimiz onun dediğini yapsak, bu insanları neden kötü etkilesin ki?”

“Bu, senin günahkâr mizacını tam anlamıyla kullanabilmen için eğitiminin bir parçası olacaktı; daha fazla insanı çekebilmen için. Bence bakire kalarak böyle bir riski göze almaya değmez. Uyuşturucuya bağımlı olmaktan korkmanı anlayabiliyorum ama seks yapmamanın sebebi nedir?”

Yok artık, bu konuşma daha kişisel bir hale gelebilir miydi acaba?

Bacak bacak üstüne atıp sonra bacağımı geri indirerek, “Evlenene kadar beklemek istiyorum,” dedim.

Kaidan bu cevaba güldü. Kahkahalarla. Ona ters ters baktım.

“Kusura bakma. Sadece bir Nefin bu kadar saf olması, evlenmesi ve normal bir insan gibi yaşaması...” dedi ama bana bakınca sustu. “Mümkün değil,” diye bitirdi.

Bütün bunlar gerçek olamazdı. Bir saat içerisinde bütün hayatım kökten değişivermişti. Bütün geleceğim, sonsuza kadar değişmiş ve gölgelenmişti.

“Çoğu insan bile artık evlenene kadar beklemiyor,” diyen

TATLI ŞEYtan

Kaidan gözlerinin önüne düşen dalgali, kahverengi saçlarının arasından bana baktı. "Neyse. Şimdilik endişelenmeye gerek yok. Neden bana şu büyük sırrını söylemiyorsun?"

Yanağımın içini ısıldım. Kaidan'ın yanında tamamen güvende değildim. Bunu biliyordum. Peki, o zaman neden ondan korkmuyordum? Babası dehşet verici ve iğrenç biriydi ama Kaidan bambaşkaydı. Ona güvenmek istiyordum. Onun da bana güvenmesini istiyordum.

"Benim annem melekmiş," deyiverdim. "Koruyucu melek."

İşte söylemiştim. Bundan pişman olmamayı umuyordum. Gözlerini yoldan ayırarak yüzümü inceledi.

"Ama ışık meleklerinin insanların içine girmesi yasaktır."

"Sanırım annem kuralları bozmuş," dedim.

Bir elini saçlarında gezdirdikten sonra, saçlarının tekrar kaşlarının üzerine düşmesine izin verdi.

"Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Bunu kesinlikle başka hiç kimseye *söylememelisin*. Vay canına!"

Sonra Kaidan kıkırdamaya başladı.

"Nedir komik olan?" diye sordum.

"Sensin. Tam bir çelişki yumağısın. Siyahla beyaz gibi. İnanamıyorum."

Bu alaylarına cansız bir "ha, ha" ile yanıt verdim. Babasıyla tanışmak mizah anlayışımı alıp götürmüştü.

"Bizim gibi çok kişi var mı?" diye sordum. "Nefiller yani?"

"Çok sayılmaz. Yüzü aşkın kişi var. Eskiden binlerce vardı ama bu hikâyeyi başka bir gün anlatırım."

Orada oturmuş, hayretler içinde, dünyada çocukluklarını benim gibi sıra dışı güçler geliştirerek geçiren başka birilerinin de olduğunu düşünüyordum.

Kaidan, Catersville çıkışında yavaşladı ve ben ona yolu tarif ederken sessizce ilerledik. Oturduğum mahalleye girip oturduğum binanın önüne yanaştı. Binaya şüpheyle bakıp motoru durdurdu. Henüz inmeye hazır değildim.

“Nefil ne anlama geliyor?” diye sordum. “Babalarımıza ne kadar benziyoruz?”

Koltuğunu birkaç santim geriye yatırıp parmaklarını başının arkasında birleştirdi.

“Onların günahkâr yapısına doğru bir çekim hissederiz. Onların malı, onların piyonları olarak görülürüz. Nefiller, yaşlılarımız arasında günahı teşvik ederek iblislerin davası için çalışırlar.”

Kaidan bütün bu vahşet hakkında herhangi bir fikri ya da hissiyatı yokmuş gibi tarafsız, gerçekçi bir tonla konuşuyordu.

“Bu çok iğrenç!” dedim.

Kaidan beni duymazdan geldi. “İblislerin belli görevleri vardır. Benim babam Şehvet Dükü. Senin baban, Belial, Madde Bağımlılığı Dükü.”

Sözleri tokat gibi yüzüme çarpıp ardında derin bir acı bıraktı. Kendi mizacım hakkında bir şeyler hissetmiş olsam da, bunu açıkça duymak beni afallatmıştı. Ve Şehvetin oğlu? Kaidan’ın tehlike derecesi birkaç kademe atlamıştı.

“Buna inanamıyorum! Bu, çok yanlış!”

TATLI ŞEYTAN

Gözlerini daha önce onun evindeyken yaptığı gibi kı-sarak beni duymazdan gelmeye devam etti. "Bu evlerden hangisi sizinki?" diye sordu.

Parmağımı kaldırarak evimizi işaret ettim.

"Sesleri duyamıyor musun? Ya da hiç dinlemiyor mu-sun? Yukarıda bir kadın ağlıyor."

"Patti!" dedim. Emniyet kemerimi hızla çözdüm, arabasından atlayarak indim ve hoşça kal bile demeden Kaidan'dan ayrılarak eve koştum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

GİTMEK YA DA GİTMEK

Beton merdivenlerden aceleyle çıkıp kapıyı arkamdan kapatmayı akıl bile etmeden küçük oturma odamıza gir-dim. İblisler onu bulmuş muydu? Koltukta oturan Patti, ben içeri girince bana döndü. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Hemen yanına gidip ayaklarının dibine çöktüm ve elimi koluna götürdüm.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Bugün arabanın frenleri bozuldu. Özür dilerim, tatlım. Seyahatimiz için şu ana kadar biriktirdiğim bütün parayı kullanmak zorunda kalacağım,” diyen Patti, gözlerini bluzunun koluyla silerek tekrar hiçkırma başladı.

Hepsi bu muydu? Şükürler olsun. Rahat bir nefes alıp kafamı geriye attım.

Göz ucuyla koridorda bir hareket olduğunu gördüm ve

kapıyı kapatmadığımı hatırladım ama kapıyı kapatmak için ayağa kalktığımda Kaidan'ın ensesini ovuşturarak kapıda durduğunu gördüm. Ah, kahretsin! Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Peşimden geleceğini hiç düşünmemiştim! Patti fark etmeden kapıyı kapatmak üzere harekete geçtim ama geç kalmıştım. Patti onu çoktan görmüştü. Bakışlarını bana çevirdi.

"Anna?" diyen Patti ve ben bir süre fal taşı gibi açılmış gözlerle birbirimize baktıktan sonra Patti, "Bu o, değil mi?" dedi.

"Patti... Özür dilerim."

Patti, korkunç bir şeyler yapmasını bekler gibi Kaidan'a baktı ama Kaidan ağırlığını bir bacağından diğerine vermekle yetindi. Her an arkasını dönüp kaçacakmış gibi duruyordu. Patti kanepeden kalkarak kapıya doğru ilerledi.

"Eh, içeri gir bari," dedi gergin bir şekilde. Kaidan içeri girince kapıyı kapattı ve ellerini kalçasına koyarak onu incelemeye başladı.

Kaidan, Patti'nin karşısında, neredeyse benim onun babasının karşısında olduğum kadar gergin görünüyordu. Bu, onun yaşının daha da küçük görünmesine sebep oluyordu. Acaba Patti'nin ona ne yaptıracağını düşünüyordu, bizimle birlikte ilahi söylemeye zorlayacağını mı? Durumun saçmalığı ve boğazıma kadar belaya batmış olduğumu bilmem gülümsememe sebep oluyordu. Patti gözlerini kısarak bana bakınca dudaklarımı birbirine bastırdım. Sessizlik uzayınca, konuşma ihtiyacı hissettim.

"Patti, bu Kaidan. Kaidan, Patti."

TATLI ŞEYTan

Birbirlerine Şöyle bir ölçüp biçtiler; sonra Patti elini uzatarak beni Şaşırttı, Kaidan da onun elini sıkıttı.

“Anna senin için verdiği sözü tutmadığına göre çok özel bir delikanlısın herhalde.”

Kaidan bana baktı, ben de bakışlarımı yere indirdim.

Patti inceleyen gözlerini Şimdi bana çevirmişti. Bana bakarken yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Kaidan’ın kırmızı tişörtünün üzerimde olduğunu hatırlayınca kulaklarım alev alev yanmaya başıladı. Bir bahane geveledim.

“Haa, bu mu?” dedim. “Bir Şey değil. Benim tiş rt m yanlışlıkla yırtılınca Kaidan da bana kendininkini  d n  verdi. Çok tuhaf göründüğünün farkındayım ama doğru söylüyorum, yemin ederim,” dedim ama yeminlerimin ve sözlerimin artık Patti için bir zamanlar taşıdığı anlamı taşımayacağını fark edince içim acıdı. Patti boğazını temizleyip kollarını kavuşıturdu.

“Seninle bir dakika yalnız konuşabilir miyim?” diye sordum ona.

Patti, Kaidan’a, “Oturabilirsin,” dedi ters ters. “İçecek bir Şey ister misin?” diye sordu. Böyle bir zamanda bile Patti’nin güneyli misafirperverliği kendini göstermişti.

“Hayır, teşekkür ederim efendim,” diyen Kaidan kaneenin ortasına oturdu. Oturma odamızda öyle eğreti duruyordu ki... Biz koridora doğru dönerken, kulağımı gösterip kafamı sallayarak ona baktım. Bizi dinlemese iyi olurdu. Sanki bu mümkünmüş gibi.

Patti'nin odasına gittik ve daha kapı bile kapanmadan benim gözlerim dolmaya başladı.

"Patti, lütfen, *lütfe*n beni affet. Kendimi çok kötü hissediyorum. Sana daha önce hiç yalan söylememiştim, şu an kendime çok kızıyorum. Yani, sadece... onun sorularıma cevap verebileceğini ve beni incitmeyeceğini biliyordum. Ama seni buna nasıl ikna edebileceğimi bilemiyordum."

Patti'nin koruyucu meleğine bakamıyordum, kendimi zaten yeterince suçlu hissediyordum. Patti'ye haklı olduğumu söylemek istiyordum. Kaidan'ın yanına asla gitmemeliydim. Öğrendiklerim sadece kendimi kötü hissetmeme sebep olmuştu. Üstüne üstlük artık ciddi bir tehlikeyle karşı karşıyaydım. Ama bunu ona söyleyemezdim. Asla! Aklını kaçırdı.

Patti'nin aurası pastel pembe sevgi ile gergin gri arasında gidip geliyordu ama en sonunda pembede karar kıldı. Benim gözyaşlarım dökülürken Patti de beni kendine çekti. Bana sunduğu her sevgi ve şefkat kırıntısını içime çekme ihtiyacıyla kollarımı ona doladım.

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum, Anna ama kendini kaybedemezsin. Özünde kim olduğunu unutamazsın," diyen Patti geri çekildi ve parmağıyla kalbimin üzerine hafifçe vurdu. "Çünkü önemli olan, bu."

Gözlerimi Kaidan'ın tişörtünün koluyla kuruladım.

"Para konusunda endişelenmeni istemiyorum, tamam mı?" dedim. "Demek ki hayırlısı buymuş, değil mi? Sen arabayı tamir ettir. En kısa zamanda seyahatimize çıkarız."

Başıyla onayladı ve düşünceli bir şekilde durdu.

“Bu kadar üzülmemin başka bir sebebi daha var. Bugün beni tamirciden eve bıraktıkları zaman ilk iş manastırın numarasını buldum. İçimde kötü bir his vardı ve maalesef haklı çıktım. Rahibe Ruth bilincini sık sık kaybediyormuş. Tanrı aşkına, kadın şu anda yüz yirmi yaşında falan herhalde!”

Gözlerini gözlerime kilitledi. “Senin bir an önce oraya gitmen için bir yol bulmalıyız. Bildiğim bütün gazete ve dergileri arayıp ekstra iş için onlara yalvaracağım. Bu yaz olmasa bile sonbaharda okulu biraz asar, gidersin.”

“Ben de dondurmacıda daha fazla çalışabilir miyim diye bakacağım. Bir yolunu bulacağız. Oraya zamanında gideceğiz.”

Peki, ya gidemezsek? Ya Rahibe Ruth benimle ilgili bildiklerini mezara götürürse?

“Aslında,” dedim bir şey fark ederek. “Babamı arayıp para isteyebiliriz.”

“Hayır,” diyen Patti’nin yüzü bir an gerildi. “Bir yolunu bulacağız,” diyerek başını eğdi ve “Bu çocuktan emin misin?” diye fısıldadı.

“Şu anda muhtemelen bu konuşmayı dinlediğinden eminim.”

“Tabii ki kibar bir genç adam olarak dinlememesi gerektiğini biliyordur,” dedi Patti sahte bir tatlılıkla. Bu söylediğini bana değil Kaidan’a söylediğini biliyordum. Kaidan’ın bir annenin karşısındakini suçlu hissettirme yöntemine nasıl tepki verdiğini merak ettim.

“Onu hâlâ çok iyi tanımıyorum ama kalbim ona güvenebileceğimi söylüyor.”

“Güzel. Senin kalbin her zaman doğru söyler. Ama Kaidan aşırı yakışıklı. Bu bazen işleri karıştırabilir,” derken yüzü ifadesizdi.

Omuz silkerek, “Yakışıklı, sanırım. Dikkatli olmam gerektiğini biliyorum,” dedim.

Patti, Kaidan’dan bahsederken ayılıp bayılmadığıma sevinmişti. “Eh, çocuğu orada yalnız bırakmayalım,” dedi.

Oturma odasına döndüğümüzde Kaidan’ı ayağa kalkmış, fotoğraf duvarına bakıyordu. Hayatımda hiç, evim dediğim sıcak yerden utanmak için bir sebebim olmamıştı. Ama Kaidan’ın devasa, lüks evinden sonra şimdi evime baktığımda her şey gözüme eski ve tuhaf göründü. Patti’nin benim çocukluğumda çektiği, duvar boyunca sıralanan süslü püslü, siyah beyaz fotoğraflar utanç vericiydi. Kaidan, ön dişlerimin olmadığı altı yaşında çekilmiş bir fotoğrafı göstererek sırtıttı.

Gözlerimi devirip kanepeye oturdum. Patti mutfaka gidip birkaç bardak çıkardı.

“İçecek bir şey istemediğinden emin misin? Buzlu çayımız var, bir de...” derken buzdolabını karıştırdı. “İıı, bundan başka bir tek su varmış.”

“Çay iyi olur, teşekkür ederim,” diye cevapladı Kaidan.

Patti’nin ikramını kabul ettiğine sevinmiştim. Patti, insanlar onun konukseverliğini geri çevirdiğinde kırılırdı.

Kaidan, yıpranmış, eski kanepede yanıma dikkatle oturdu. Onun kendi evindeki koltuğa, botlarıyla birlikte nasıl

yayıldığını hatırlayınca bizim rengi solmuş kanepeye daha fazla saygı göstermesini ironik buldum.

Patti bize ieceklerimizi verdi. Kaidan ayından büyük bir yudum alırken kibarca gülümsedi.

“Teşekkürler. Amerika’ya gelmeden önce hiç soğuk çay içmemiştim.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Patti. “Evet, aksanını fark ettim. İngiltere’den misin?”

“Büyük oranda, evet,” diyen Kaidan ayından bir yudum daha aldı. “İşinize burnuma sokmak istemem ama arabanızın bozulması yüzünden planladığınız bir seyahate ıkamadığınızı söylediniz, değil mi?”

“California’ya seyahat etmek için para biriktiriyoruz,” dedi Patti. Gardım almış durumdaydı. Kaidan farkında değildi muhtemelen ama ben fark ediyordum. Patti rahat olduğu zaman hep geri yaslanır ve bacak bacak üstüne atardı. şu anda ise her iki ayağını da yere koymuş, dik oturuyordu ve her zamankinden daha resmi bir şekilde konuşuyordu.

“Babamla tanışmam için,” dedim.

Kaidan’ın gözleri ilgiyle açıldı.

“Ben yolculuk yapmaya bayılırım. İsterseniz sizi ben götürebilirim?”

Kaidan suratıma bir tokat atsaydı beni daha fazla şaşırtamazdı. Patti ve ben şaşkın şaşkın birbirimize baktık.

“Grup sayesinde o kadar çok para kazandım ki, o parayla ne yapacağımı bilemiyorum açıkçası. Arabam da var.

Uçakla gidip orada bir araba da kiralayabiliriz isterseniz. Masraflar benden.”

“Bu çok cömert bir teklif,” diyen Patti sözlerini dikkatle seçiyordu. “Ama neden böyle bir şey yapasın ki?”

Patti’nin yaydığı deniz yeşili ve gri duygu girdabı, benim hissettiğim duyguların aynısıydı: minnet, şaşkınlık, gerginlik, şüphe. Kaidan’ın bizi okuyamıyor olmasını dilerdim.

“Ben...”

Kaidan’ın söyleyecek bir şey bulamadığını görünce onun için üzüldüm. Kaidan hazırcevaptı ama Patti’nin onu dikkatle inceleyen gözlerinin karşısında olmak ne demek bilirdim. Patti, onun çekiciliğinden veya zekâsından etkilenmiyordu. O sadece gerçek dürüstlükten etkilenirdi. Keşke Kaidan bunu sezebilse dedim içimden.

Kaidan, “Bilmiyorum,” dedi sonunda, kelime ağzından bir anda çıkıvermişti. Sanki bu, dünya üzerinde itiraf etmek istediği son şeymiş gibi. “Normalde insanlara yardım teklif etmem.”

“Yani senin de o işte bir çıkarın yoksa?” diyen Patti’nin sorusunda iğneleme veya yargılama yoktu ama ben yine de bu gergin ortamı dağıtmaya hazırlanarak ağızımı açtım. İkisinin gözleriyle, sessiz ve yoğun bir konuşma içerisinde olduğunu görünce durdum.

“Evet,” diyen Kaidan’ın cevabı tamamen dürüsttü ama bu cevapta bir şey daha vardı. Şaşkınlık?

“Ben şu anda gidemem,” dedi Patti. “Görevli olduğum birkaç jübile töreni ve eyalet fuarı var. Eğer işleri redde-

dersem tekrar teklif etmezler,” diyen Patti ayağa kalktı, sürmeli cam kapıya doğru yürüdü ve ellerini kalçalarına dayayarak dışarıya baktı. Ayak başparmağının halının üzerine vurma Őeklinden bir Şeyler düşündüğünü anlayabiliyordum. “Belki de siz ikiniz bir an önce gitseniz daha iyi olur.”

Ne? Patti ciddi idi. Kaidan şu anda bir masumiyet timsali gibi oturuyordu ama ben onun zaman zaman nasıl davranabileceğini biliyordum. O anda, Kaidan’ın gerçek niyeti ne olursa olsun, bunun önemli olmadığına karar verdim çünkü ben kendime güveniyordum.

“Bunun tuhaf bir teklif olduğunun farkındayım,” dedi Kaidan, Patti’ye. “İtiraf edeyim, Anna’yı ilgi çekici buluyorum,” dedi. Bu sözler, benim ona karşı duygularımı Jay’e açıklarken kullandığım sözlerdi, içim ısındı. “Başka Nefiller de tanıyorum ama Anna... farklı.”

“O gerçekten farklı,” dedi Patti. “En kısa zamanda gitmesi onun için gerçekten çk önemli, aksi halde bu teklifi asla kabul etmezdim. Onun güvende olması gerekiyor. Babanın ya da onun gibi herhangi birisinin yanında olmasını istemiyorum.”

“Ben de babamın yanında olmasını istemiyorum,” dedi Kaidan. Bunu bütün samimiyetiyle söylemişti. Bu dürüstlük olayını iyi kapmıştı ve Patti de buna bayılıyordu.

“Kaç yaşındasın?” diye sordu ona Patti.

“On yedi.”

“Otelde kalmak için on sekiz yaşında olmanız gerekmiyor

mu?" diye soran Patti, ikimizi bir otel odasında düşünmek onun başını ağrıtıyormuşçasına gözlerini kapattı. Kaidan hemen atıldı.

"Babam çok sık seyahat ettiği için yasal olarak reşit statüsü aldım. Gerekli belgelerim var. Ama aynı odada kalmak zorunda değiliz."

Patti volta atmaya başladı.

"Hiç içime sinmiyor," dedi Patti. "Her şeyi senin ödemem..."

"Önemli değil, yemin ederim," dedi Kaidan. "Bana borçlu kalmazsınız."

"Ama siz daha çocuk sayılırsınız. Kendinizi koruyamazsınız."

"Şey, benim kendimi koruyacak yöntemlerim var aslında," dedi Kaidan. "Yani duyularımızdan başka."

Patti durup ona baktı. "Ne demek istiyorsun? Silah değildir, umarım?"

"Hayır, ama iyi bıçak kullanırım."

Bıçak kullanmasıyla ilgili hatıralarım tüylerimi diken diken etti.

Patti kollarını kavuşturdu. "Gerçekten mi?" diye meydan okudu. "Göstermek ister misin?"

Ah, Tanrım! Patti'nin aklından neler geçiyordu böyle? Ben şahsen bir başka gösteri istemiyordum.

Kaidan ayağa kalkıp tezgâhın üzerindeki salkımdan bir tane üzüm kopardı. Sonra bunu Patti'ye verdi ve geri gelerek kanepenin öbür ucuna oturdu.

Elini cebine yakın bir yere koyarak, “Üzümü Anna’ya doğru fırlatın,” dedi.

Her Şey çok çabuk oldu. Patti’nin kolu hareket ettiği anda Kaidan bıçağı çıkarıp açtı. Üzümün geldiğini görerek ellerimi açtım ama havada bir vınlama ve ardından bir çarpma sesi duyuldu. Patti de ben de Şaşkınlıkla sıçradık. Sonra ikimiz de başımızı çevirip duvara baktık; üzüm duvara saplanan gümüş bıçağın ucundaydı.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu Patti hayranlıkla.

“Duyularımın odaklandığım zaman, reflekslerim hızlanırken etraftaki her Şey yavaşlar gibi oluyor.”

Ayağa kalktı ve yarılmış üzümü yakalayarak bıçağı duvardan çıkardı.

Parmaklarını duvarda bıraktığı izin üzerine sürerek, “Bunu sizin için onarabilirim,” dedi.

“Hayır, hayır. Ben hallederim,” diyen Patti ayağa kalktı ve üzümü Kaidan’dan alıp attı.

“Bir yere gitmeyin, tamam mı? Benim düşünmem gerekiyor. Bana biraz zaman verin.”

“Tamam,” dedim. Patti odasına gidip kapıyı kapattı. Kaidan tekrar yanıma oturdu.

“Bunu gerçekten neden yapıyorsun?” diye sordum.

“Aynen söylediğim sebeplerden dolayı,” diyen Kaidan bunu sorduğuma Şaşırmış gibiydi.

Tırnaklarımı yemeye başladım. Kaidan’ın teklifi sadece beni götürmek değildi; ikimizi de götürmeyi teklif etmişti. Bu önemli bir noktaydı. Ona karşı olan hislerim aklımı

karıştırıyordu. Ama Patti bir insan sarrafiydı. Onun vereceği karar, bana Kaidan'a güvenip güvenemeyeceğimi kesin olarak söylerdi. Eğer hayır derse, Kaidan'ın güvenilmez bir yanı olduğunu anlayacaktım. Serçe parmağımın kenarını öyle bir ısırdım ki kanadı.

"Gerginsin," dedi Kaidan.

"Hı-hı."

"Çok gerginsin," dedi.

"Aynen. Anksiyete. Hayatımın özeti."

"Anlıyorum. Evet demesinden mi yoksa hayır demesinden mi korkuyorsun?"

Duraksadım. "İkisinden de," dedim.

Sanki bu çok mantıklıymış gibi başını bir kez sallayarak onayladı.

"Nişan nedir?" diye sordum. "Baban benimkinin çok sıra dışı olduğunu söylemişti."

Kaidan göğsündeki kırmızı ışığı gösterdi. "Seninki herkesinki gibi tek renk değil. Bira gibi kehribar rengi ama içinde beyaz renkler de var."

"Harika..." diye fısıldadım, tekrar tırnak yeme işine geri dönerek. Bende de o şeylerden olduğuna inanamıyordum. Bunu aynada göremiyordum, tıpkı aura renkleri gibi nişanlar da aynada görünmüyordu.

Patti on dakika sonra geri geldi ve karşımızdaki televizyon koltuğuna oturdu.

"Yine özel konuşmak ister misiniz?" diye sordu Kaidan.

"Konuşsak daha iyi olur herhalde," diyen Patti eliyle balkonu işaret etti. "Senin için sorun olur mu?"

TATLI ŞEYTAN

“Tabii ki olmaz,” diyen Kaidan ayaęa kalkarak sűrmeli cam kapıdan balkona çıktı. Gűz gűze gelince ben yine *bizi dinleme* bakışını attım. Belli belirsiz sırtıp arkasını dűndű.

Ben dikkatimi Patti’ye yűnelttim.

“Sana yalan sűylemeyeceęim, tatlım,” diye bařladı. “Seni gűndermekten çok korkuyorum. Son zamanlarda pek de iyi kararlar vermedin. Bugűne kadar seni sűrekli korudum, kolladım; bu da senin birçok açıdan toy kalmana sebep oldu; sadece iblisler açısından deęil, insanlar açısından da. Senin bu iyi kalplilięinden yararlanmak isteyenler olabilir. Ben sana gűveniyorum ama birçok zor seçimle karřı karřıya kalabilirsin. Doęru kararlar vermek çok çok önemli. Bunları sűylerken, senden yararlanmak isteyenin Kaidan olacaęını sűylemiyorum. Bu seçimi sana bırakacaęım, Anna. Eęer için rahat deęilse gitmeni istemiyorum. Birkaç ay sonra birlikte gidebiliriz. Karar senin.”

Patti benim bebeklik gűnlerimden kalan ahřap, sallanan sandalyeye oturup yűzűnű ellerine dayamış, beni izliyordu; açık gri bir gerginlik aurası ile çevrelenmişti.

Karar benimdi. Kendimi sersem gibi hissediyordum. Kaidan ile gűnlerce bir arabanın içinde tıklı kalmak, geceleri birlikte geçirmek benim dűnyada hem en çok hem de en az istedięim şeydi. Kaidan’ın içinde dıřarıya çıkarılmayı bekleyen iyi bir şeyler olduęunu dűřűnmeden edemiyordum. Patti de bunu görmüş olmalıydı.

Kafam karışmıştı. Kaidan’la birbirimizi daha yakından

tanıyabilirdik. Her şey bir yana, babamı ve rahibe Ruth'u en kısa zamanda görmenin yolu buydu.

Yani durum buydu. Kararımı vermiştim. Ayağa kalkıp cam kapıya vurarak elimle Kaidan'a içeri girmesini işaret ettim.

Yine kanepeye, Patti'nin karşısına oturduk.

"Ben kararı Anna'ya bırakıyorum," diye açıkladı Patti.

Sanki Kaidan bunu bilmiyor da. Bütün gözler bana çevrilmişti.

"Gideceğim," dedim onlara.

Sonra Patti, bir anne saldırganlığıyla Kaidan'a döndü.

"Sadece bir insan olduğumun farkındayım ama eğer Anna seninleyken ona bir şey olursa, Tanrı şahidimdir..."

"Sizi temin ederim, Anna emin ellerde olacak."

"Hı-hı, ben biraz da bundan endişeleniyorum," diyen Patti, Kaidan'ın ellerini işaret etti. "Sakın *elleşme*, genç!"

Kaidan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, tıpkı benimkiler gibi.

"*Patti!*" dedim.

Sert ve ciddi bir ifadeyle kollarını kavuşturdu. İkimiz de olduğumuz yerde biraz sindik.

"Onu bana sağ salım geri getir. El değmemiş şekilde."

Gözlerimi kapattım. *Yer yarılsa da yerin dibine girsem.*

"Tabii hanımefendi," diye cevap verdi Kaidan.

Yüzümü pancar gibi kızartan utanç yüzünden konuşamıyor, hareket edemiyordum.

"Ve bunu yaptığın için teşekkür ederim," diye ekledi Patti.

TATLI ŞEYTAN

Kaidan'ın yanına oturup ona sarıldı. Kaidan'ı *sevmişti!* Kaidan da kollarını ona dolamadan önce bir an tereddüt etti. Bu, benim şahit olduğun en tuhaf görüntülerden biriydi; benim bakış aıma göre aynı evrenden olmayan iki kişinin birbirine sarılmasıydı. Patti geri çekildiğinde yüz ifadesi sakinleşmişti.

"O halde yarın sabah yola çıkıyoruz, değil mi?" diyen Kaidan bir kaşını tembelce kaldırarak bana bakınca ürperdim; başımla onaylarken sırtımdan aşağı soğuk terler boşandı.

Ben ne yapmıştım böyle?

ONUNCU BÖLÜM

DOKUNMA DUYUSU

Ve böylece ertesi sabah saat altıda, Kaidan Rowe'un SUV marka aracının yolcu koltuğunda, batı I-20 yolundan California'ya doğru adeta uçuyordum. Üç gün boyunca sabah akşam gidersek, cezaevinin cumartesi günü ziyaret saatlerine yetişebilirdik.

Pek uyuyamamıştım. Patti bütün gece huzursuzdu; her an vazgeçip her şeyi iptal edecek gibiydi. Sonra Kaidan geldi, boynuzlarının ve kuyruğunun olmadığını görmek Patti'yi rahatlatmıştı.

Gözaltı torbalarımı görmemek için yan aynaya bakmaya çalıştım. Uyumayı düşündüm ama rahat hissetmediğimden onu bile yapamadım.

Bunun yerine Jay'i ve dün geceki konuşmamızı düşündüm. Kaidan'm ve benim birlikte şehirlerarası

yolculuğa çıkacağımızı öğrenince hem heyecanlanmış hem de endişelenmişti. Bu iki duygu arasında gidip gelmiş, Lascivious grubunun bateristine duyduğu budalaca hayranlık ile arkadaşım olarak bana duyduğu sadakat arasında kalmıştı. Jay, "*Anna ile Kaidan bir ağaca oturmuş,*" diye şarkı söylemeye başladığında onu susturmak zorunda kalmıştım.

"Neye gülümsüyorsun?" diye sordu Kaidan.

"İı, sadece dün gece Jay ile olan konuşmamı düşünüyordum."

"Erkek arkadaşınla mı?"

Beni sinirlendirmesine izin vermeyerek kafamı iki yana salladım.

"Sana bir bilmece iletmemi söyledi. Bir bateristin kapına geldiğini nasıl anlarsın?" dedim ve cevabını beklemeden, "Kapı vuruşları hızlandıkça hızlanır ve baterist ne zaman içeriye gireceğini bilemez."

"Üff. Ne komik çocuk!"

Kaidan'm telefonu çaldı.

"Sanırım annen arıyor, ıı, yani Patti," diyerek telefonu bana verdi.

"Alo?" dedim. Daha biz yola çıkmalı bir saat bile olmamıştı ve şimdiden aramaya başlamıştı. Bu, pek iyi bir haber değildi.

"Ah, Anna. Şükürler olsun!" dedi. Kalbim göğsümden fırlayacakmışçasına atıyordu.

"Ne oldu? Bir şey mi oldu?"

"Eve dönmen lazım."

"Neden?" derken nefesimi tuttum ve bir elimi göğsüme bastırdım.

“Bu kötü bir fikirdi. Lütfen geri dön...” dedi ve o kendine has gergin üslubuyla bir Şeyler gevelemeye başladı. Derin bir nefes verdim.

“Patti  d m  kopardın. Bir Şey oldu sandım. Bak, her Şey yolunda...”

“Hayır! Sakın bana her Şey *yolunda* deme!” dedi. Dudağını ısırmakta olan Kaidan’a baktım. Bir avcumu alnıma götürdüm. “Gitmene izin verdiğime inanamıyorum,” dedi Patti. “ ok özür dilerim. Ben berbat bir anneyim. Hemen eve d n. Ben babana ulaşır, ondan para isterim...”

Patti ağlamaya başlayınca cama doğru eğilip yaslanarak onu sakinleştirmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Ilımlı ve sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladım.

“Lütfen benden eve dönmemi isteme, Patti. Sen doğru olanı yaptın. Rahibe Ruth ve babamla tanışmam lazım. Vakti geldi. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen seni her saat başı ararım.”

Artık bas bas bağırmaya başlamıştı. Onun acı çektiğini düşününce benim de içim acıdı ve gözlerim yanmaya başladı.

“Sen dünyanın en iyi annesisin,” dedim ona. “Lütfen bu konuda bana güven. Biz doğru bir karar verdik.”

Derin bir i  çekti. “Eğer herhangi bir Şey olursa, ne olursa olsun,” dedi, “beni hemen ara. Parayı ne yapar eder bulurum ve birimiz ilk  cakla diğerinin yanına  çar. Beni anladın mı?”

“Tamam. Söz!”

Bu korkunç konuşma bitip de telefonu Kaidan'a geri verirken yüzüne bakamadım. Kollarımı göğsümde birleştirdim ve Patti'nin evde kendini ülser ediyor olması fikrin-den nefret ederek filmli camların ardından akıp giden yolu izledim.

ALABAMA'YA HOŞ GELDİNİZ tabelası belirdi.

"Ah, yaşasın!" dedim düşünmeden.

"Ne oldu?" diyen Kaidan bana tuhaf tuhaf bakınca neşem sönererek üzüntüye dönüştü.

"Eyalet sınırı. Ben hiç Georgia dışına çıkmamıştım da..."

"Hiç mi? Bütün hayatın boyunca tek bir eyalette mi bulundun?"

Başımla onaylayarak, "Yani hayatımın ilk birkaç haftası dışında," dedim.

"Bu, inanılmaz."

Düş kırıklığıyla, Alabama'nın Georgia'ya çok benzediğini gördüm.

Sabah ondan itibaren Kaidan'm telefonuna her on beş dakikada bir mesajlar gelmeye başladı. Kaidan bir elini direksiyonun üstüne koyarak mesajların hepsini okudu. Mesajlar onu gülümsetiyor, güldürüyor ya da kızdırıyordu ama o hiçbirine cevap vermiyordu. Telefonu çaldığında da kimin aradığına bakıyor ama cevap vermiyordu. On mesaj ve aramadan sonra, telefonu alıp camdan dışarı fırlatmamak için kendimi zor tuttum.

"Arabayı ben kullanayım mı?" diye sordum. "Böylece sen de sosyal hayatını idare edebilirsin?" Sesim istediğim-

den daha iğneleyici çıkmıştı ama Kaidan ses tonuma karşı kayıtsızdı, hâla en son gelen mesaja bakıyordu.

“Yok, sorun değil,” diye cevap verdi.

“Araba kullanırken seksaj çekeceksin diye kaza yapmayalım da,” deyince kahkahalara boğuldu.

“İşitme duyumu çalıştırıyorum; öndeki arabayla aramda iki-iki buçuk arabalık bir mesafe var, arkadaki ise yaklaşık üç yüz metre geride. Onun yanından küçük bir araba geçiyor. Motor sesi yabancı geldi, muhtemelen Honda’dır. Yaklaşık on iki saniye sonra bizim yanımızdan geçecek. Ekstra kalın lastik sırtları ve yarış lastikleri var. *Seksaj...*”

Tekrar güldü. On iki saniye sonra Civic marka, yere yakın, geniş lastikli bir araba yaklaşarak yanımızdan geçti. Gösteriş budalası.

Kaidan, girdiğimiz her eyalette tabelaları okudu: nce Mississippi, sonra da bütün Elvis tabelalarını okuduğumuz ve Kaidan’ın berbat bir taklit yaptığı Tennessee. Ben onunla dalga geçince gülümsedi; gözlerinin çok tatlı bir şekilde kısılmasını sağlayan gerçek bir gülümsemeydi bu. Kalbim sıkışır gibi oldu.

Mola verdiğimiz Arkansas’a varana kadar yeniden sessizleştik. Kaidan’ın çok benzin yakan arabasının –ki Kaidan benzine *petrol* diyordu– deposunu doldurmak gerekiyordu. Patti’yle konuşayım diye telefonunu bana verdi. Asfalt üzerinde bacaklarımı esnetirken telefonda kısa ve neşeli bir konuşma yaptım. Patti’nin artık ağlamadığını görünce rahatladım ve Kaidan işini bitirirken ben de telefonu kapattım.

“Bir günde dört eyalet,” dedi tekrar arabaya bindiğimizde. “İyi yol alıyoruz.”

“Evet,” dedim. “Benim sürmemi istersen söyle.”

“Şimdilik iyiyim. Şu yiyeceklerden çıkarabilirsin ama.”

Patti soğutucunun içine bir sürü şey doldurmuştu: içecekler, dört çeşit sandviç, ev yapımı kurabiyeler, çikolatalı kek ve plastik kutularda taze meyveler. Bütün gece çalışmıştı. Yolda giderken bir şeyler yedik. Kaidan radyoda beğeneceği bir istasyon bulamıyordu, o yüzden kendi müzik çalarını son ses açtı. Başlar koltuğumu titretiyordu ama yüksek müzik beni rahatsız etmiyordu. Aslında hoşuma gidiyordu çünkü evde dinlerken müziğin sesini hep kısmak zorundaydım. Ayrıca, müzik bu kadar yüksek sesle çalarken konuşmak zorunda değildik. Saatler geçtikçe aramızdaki yabancılik duygusunun son kırıntıları da yok oldu.

Arkansas'ta yol alırken hayatımda gördüğüm en sert fırtınaya tutulduk. Gökyüzü bulutlardan simsiyah olmuştu ve yağmur damlaları arabaya çakıl taşları gibi çarpıyordu. Yıldırım, havayı sapkın bir rüyada bir anlığına ortaya çıkan ürkütücü bir güneş ışığı gibi aydınlatıyor, biz karanlığın içinde yol alırken toprak gök gürültüsüyle sarsılıyordu.

Muhtemelen başka birinin yanında olsam korkardım ama Kaidan'la kendimi güvende hissediyordum. Aslında kendimi güvende hissetmem mantıklı değildi çünkü Kaidan bile bizi bir hortumdan kurtaramazdı. Ama diğer arabalar yol boyunca kenara çekmek zorunda kalırken Kaidan ekstra

görme ve işitme duyularını kullanıyordu. Fırtına saatlerce süreceğe benziyordu.

Little Rock'tan geçtikten sonra fırtına gök gürültüsüz sağanak yağışa, sonra da hafif çiselemeye dönüştü. Fırtınadan sonra hava ürkütücü bir şekilde sakinleşti; her an önümüze bir hortum çıkıp bizi içine alacakmış gibi geliyordu bana. Ama bunun yerine gördüğüm şey, nefesimi kesti.

"Bak!" diyerek gökyüzünde boydan boya uzanan parlak gökkuşağını işaret ettim. Evde ağaçların arkasından bir sürü minik gökkuşağı görmüştüm ama bu kez tamamı seçilebiliyordu.

Kaidan'ın gökkuşağına bir anlığına bakarak "Hımm," dediğini duydum.

Yolda gördüğümüz her şeyden Kaidan'a kıyasla çok daha fazla etkileniyordum.

"Baban benimle birlikte seyahatte olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

"Hayır. Bu sabah evden çıkmadan önce bir dakika kadar konuştuk. İnatçı bir bakireyle seyahate gittiğimi söyledim ona ama hepsi bu kadar. Tek bir kızla bu kadar zaman geçirilmemesi gerektiğini düşünse de üstün gayretlerimden ötürü beni takdir etti. Birlikte geçirdiğimiz zaman sonunda kızın paketinin bir güzel açılmış olmasını bekliyor."

Ben, "Eh, o zaman hayal kırıklığına uğrayacak," diye mırıldanınca Kaidan sırttı.

Kollarımı göğsümde birleştirdim, o sırtışı suratından si-
lecek bir şeyler söylemek istiyordum.

“Dün gece Marissa’nın yeğeniyle iyi vakit geçirdin mi?”
İşe yaradı.

“Hayır,” dedi ters ters.

Konuyu uzatmadım ama bu hikâyeyi merak etmiştim.

Çiseleyen yağmur tamamen durduğunda hava kararmıştı ve bizim yine karnımız acıkmıştı. Kaidan soğutucunun içindekileri neredeyse bitirmişti. Patti, besleyecek genç bir oğlu olmadığı için şanslıydı çünkü buna asla gücü yetmezdi.

“Yakında dursak iyi olur,” dedi. Başımla onayladım.

“Ayrı odalarda kalırsınız, herhalde,” dedi:

Kalbim küt küt attı. Kaidan’la aramda bir şey olmasına izin vermeyecektim. Ama benim iffetim ve Patti’nin aşırı korumacılığı yüzünden de onun ayrı odalara para ödemek zorunda kalması gereksiz görünüyordu.

“İki ayrı yatak olduğu sürece aynı odada kalabiliriz,” dedim. “Ve bunu sormadığı sürece Patti’ye söylemeyiz.”

“Olur.”

Webber Falls sapağından girdi ve adı Parlayan Zırh Hanı olan, kasabanın tek motelini buldu ki bu motel parlak olmaktan çok uzaktı. Umurumda olduğundan değil hani. O anda Paslı Çürük Zırh Hanı bile beni heyecanlandırmaya yeterdi ama Kaidan endişeli görünüyordu.

“Burası biraz tekinsiz görünüyor,” dedi.

“Bir şey olmaz,” dedim ama odamızı birkaç böcek ailesiyle paylaşacağımızı tahmin ediyordum.

Kaidan motele girişimizi yaparken ben arabada kalarak nerede olduğumuzu söylemek için Patti’yi aradım. Patti,

Kaidan'la ilgili her ayrıntıyı bilmek istiyordu. Kaidan'ın bana iyi davrandığına dair yeminler ettim. Gökkuşasını ve Kaidan'ın iştahını da anlattım ve Patti bunu komik buldu. Kaidan plastik bir anahtar kartla birlikte döndü.

“Peki, öyleyse seni yarın ararım Patti.”

“Tamam, tatlım. İyi geceler, seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Hoşça kal.”

Artık telefonun kullanımını temel olarak öğrenmiş olduğumdan telefonu kapatıp Kaidan'a geri verdim. Kaidan duraksadı.

“Bunu birbirinize hep söyler misiniz?” diye sordu.

“Neyi söyler miyiz?”

“Birbirinizi... *sevdiğinizi*?”

“Ah, evet. Hep söyleriz.”

Başını dalgın dalgın sallayarak arka koltuktan çantalarını aldı. Üzülerek Kaidan'ın bu kelimeleri hayatta kimseye söylememiş ve belki de kızlar haricinde kimseden duymamış olabileceğini fark ettim. Odaların önünden geçerken oda numaralarına bakarak birlikte yürüdük.

Küçük odanın içine girince eşyalarımızı yere bıraktık, ayakkabılarımızı fırlatıp kendimizi yataklarımıza attık. Kaidan pencere kenarındaki yatağı, ben de banyonun yanında, duvar tarafındaki yatağı almıştık. Bütün gün popomuzun üzerinde oturmanın bizi bu kadar yormuş olması garipti. Odaya göz gezdirdim. Etrafta hamam böceği göremedim.

Çok geçmeden ikimiz de dönüp yan yatarak, aramızdaki boşluk üzerinden birbirimize baktık. Dirseğimin üzerinde

doğrulup bıçaklarından biriyle oynamasını izledim. Bıçağı avucunun içinde çevirmesini, sonra parmaklarının arasında hızla gezdirmesini ve parmaklarının eklemleri üzerinde çevirmesini seyrederken ürperdim.

“Bunu yapman beni korkutuyor,” dedim.

“Farkındayım. Küçüklüğümde beri kendimi yanlışlıkla kesmedim. O yüzden endişelenmene gerek yok.”

“Küçüklüğünden beri bıçaklarla mı oynuyorsun?”

“Yedi yaşımıdayken, ettiğim ilk kavgadan sonra okuldan eve dönmüştüm; oyun alanında öptüğüm bir kızın ağabeyiyle kavga etmiştik. Babam bana bir sustalı vererek kendimi korumayı öğrenmem gerektiğini söyledi çünkü daha çok kavgaya karışacaktım.”

“Okuldaki kavgalarda silah kullanmanı mı istedi yani? Diğer çocuklar üzerinde?”

“Yok, hayır. Sadece büyüyünce kendimi koruyabilmem için hazırlık olarak. Mesela şimdi.”

“Sana bıçak kullanmayı kendisi mi öğretti?”

“Hayır, ben çalışarak kendim öğrendim. Babam silah kullanmaz. En azından fiziksel bir silah kullanmaz. Kendini zor durumlardan kurtarmak için mevkini kullanır, ayrıca onun arkasını kollayan başka iblis ruhlar da var.”

“Hiç bıçak kullanman gerekti mi?”

“Birkaç kez,” derken ses tonu, sanki bu önemsiz bir konuymuş gibi ciddiyetsizdi. “Sadece yüzeysel yaralar açtım. Kimseyi öldürme gibi bir ihtiyacım yok. Benim günahım bu değil.”

TATLI ŞEY TAN

Bana göz kırpıp bıçağı hızla kapattı. Konuyu değiştirme vakti gelmişti.

“Duyuların çıldırmaya başladığında korktun mu?” diye sordum.

Arkasına yaslanarak başını ellerinin üstüne koydu ve ayak ayak üstüne attı.

“Korktum mu? Hayır, ama ben neler olacağını biliyordum. Sen bilmiyordun anladığım kadarıyla?”

Ben kafamı iki yana sallayınca sözlerine devam etti.

“Hayatımın ilk beş yılında babam kelimenin tam anlamıyla yoktu ama altı yaşıma girmeden önce ‘beni insanlardan ayıran olağanüstü değişiklikleri’ açıklamak üzere bir haftalığına eve geldi,” diyen Kaidan babasının ciddi ses tonuyla dalga geçiyordu. “Bana duyularımı nasıl kontrol edeceğimi ve insanlar üzerinde kendime avantaj sağlamak üzere nasıl kullanabileceğimi tek tek öğretti. Çok hızlı öğrendim. Onu... memnun etmek istiyordum.”

“Peki, ettin mi?”

Yüzünü buruşturarak tavana baktı ve “Eğer ettiysem de bunu bana hiç söylemedi. Ama on üç yaşıma girdiğimde, beni de kendi işine dâhil etmek düşüncesiyle evde daha fazla vakit geçirmeye başladı. Ben de benimle gurur duyduğunu düşündüm. Bir işe yaradığımı hissettim,” dedi.

“Yani baban eve dönmeden önce dadın ya da seni büyüten başka biri mi vardı evde?” diye sordum. Gözümde Kaidan’a ninniler söyleyip şefkat gösteren bir Mary Poppins’ canlanmıştı.

* Ç.N. 1964, ABD yapımı, sihirli güçlere sahip bir dadının hikâyesini anlatan fantastik müzikal bir film.

“Bir sürü dadım vardı ama onların akli fikri babamdaydı. Babam böyle olmasını sağlıyordu. Hiçbiri bir seneden fazla kalmıyordu zaten, en fazla altı ay. Biraz fazla küstahlaşınca yerlerine başka birileri getiriliyordu. Babam çok çabuk sıkılır.”

Tozpembe düşünceler buraya kadarmış. Kaidan’ın babasına karşı tanıdık bir öfke kapladı içimi: Kendi babama karşı hissettiğim öfke. Kaidan bana baktı.

“Gerçekten duygularını kontrol etmeye çalışmalısın.”

Birinin benim duygularımı okuyabildiği gerçeğine hâlâ alışamamıştım.

Kaidan’ın telefonu tekrar öttü. Ben telefona nefret dolu bir bakış atınca Kaidan yüzümdeki ifadeye güldü.

“Kapatmamı ister misin?” diye sordu.

“Evet, lütfen. Yoksa bütün gece çalıp duracak.”

Telefonu bir melodi sesiyle kapatıp komodinin üstüne koyarken, “Haklısın,” dedi. “En sevdiğin duyun hangisi, küçük Ann?” dedi.

Ann. Bana takma ismimle hitap etmişti. Bunun benim içimi bu kadar ısıtmaması gerekiyordu ama ısıtmıştı işte.

Sorusuna odaklandım. Duyularım benim için hiçbir zaman eğlenceli saydığım bir şey olmamıştı ve benim için kesinlikle sıralama yapmaya değmezlerdi. En başta onlar yüzünden yaşadığım acıyı atlatmak kolay değildi.

“Koku alma duyusu gerçekten güzel,” dedim. “Kokarca kokusu falan almazsan tabii. İn... görüş de işe yarayabiliyor, uzaktan tabelaları okuyabiliyorsun, falan.”

TATLI ŞEYTAN

Bana Şüpheli bir Şekilde bakarak, "Duyularını hiç kul-
lanmıyorsun, değil mi?" dedi.

"Pek sık değil," diye itiraf ettim. "NormalmiŐim gibi
davranmayı seviyorum."

"Neden?"

Onun bu konudaki kendine güveninden çekinerek omuz
sıktım.

"Dokunma duyundan bahsetmedin," dedi.

"Ah, hayır. Ama dur tahmin edeyim; *senin* en sevdiğin
duyun bu."

Yatağından zarif hareketlerle çıktı ve gelip yanıma otur-
du. Ben de doğrularak oturmaya çalıştım ama elini koluma
koydu.

"Hayır, yatmaya devam et. Sana bir Şey göstermek isti-
yorum."

Ben ona Şüpheyle bakınca güldü.

"Sakin ol, aşkım."

"Ne yapacaksın?"

"Senin iffetine zarar verecek ve Patti'nin peşime düŐme-
sine sebep olacak bir Şey yapmayacağım. Şimdi gözlerini
kapat."

Hafifçe ofladım ama merak da etmiştim. Belki bana işi-
me yarayacak bir Şey gösterirdi. Tereddtlerimi bir kena-
ra bırakarak sırtüstü uzandım ve gözlerimi kapadım ama
gerekirse harekete geçmeye de hazırdım.

"Şimdi rahatlayıp dokunma duyuna odaklan. Uslu dura-
cağım. Söz veriyorum."

Sadece bir güven egzersiziydi bu, değil mi? Aman, ne olacaktı ki?

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım ve fiziksel duyumu içimden dışarı doğru uzattım. Kafatasım. Boynum. Omuzlarım. Göbeğim. Sırtım. Kalçalarım. Bacaklarım. Kaval kemiklerim. Ayak bileklerim. Ayak parmaklarım. Hepsi karıncalanıyordu.

Pamuklu bluzumun ve kot pantolonumun kumaşında çaprazlama kesişen ipliklerin minik hatlarını hissedebiliyordum. Otelin yorgam, her yerinden çıkan binlerce polyester diken ile kaşıdırıyordu. Atkuyruğumdan kurtulmuş olan saçlarım şakaklarımı ve boynumu gıdıklıyordu. Sonra bir de, ah! Nefesimi tuttum ama sıcak bir parmak ucu avuç içime dokunurken gözlerimi kapalı tutmayı başardım. Parmak ucuna odaklandım.

“Parmak izini hissedebiliyorum!” diye fısıldadım.

Kaidan cevap vermedi. Parmağını avucumdan çekti ve bir saniye sonra hassasiyetten zonklayan ayağını ellerine aldı. Parmakları, her bir ayak parmağına mükemmel oranda baskı uygulayarak parmaklarımın gıdıklanmasını engelliyor, oradan ayağımın tabanına, kemerine, topuğuna ve bu ilahi dokunuş ile inleyen bütün ihmal edilmiş kaslarıma kayıyordu. Ellerini yukarı doğru kaydırınca, bileklerim onun o yumuşacık ellerinin altında mest oldu.

Bacaklarıma doğru çıktığını fark ettiğim zaman üzerime ani bir panik dalgası hücum etti. Bacaklarımı tıraş etmişim!

“Dur,” dedim yatakta doğrularak. “Bacaklarım olmaz. Şey...” dedim ama cümlemi bitiremeyecek kadar utanıyordum.

“Bacakların çok güzel,” derken yüzü ifadesizdi ama gözleri gülüyordu.

“Hayır, lütfen,” derken bacaklarımı korumak istercesine göğsüme çektim ve “Bu sabah bacaklarımı tıraş edecek vakit bulamadım,” diye mırıldandım. Bunun üzerine güldü. Kahkahasını dinlemek çok güzeldi.

“Tamam, peki, bacaklar yok. Ama çok Şey kaçırıyor-sun. Seninle işim daha bitmedi. Şimdi yüzüstü dön ve tekrar rahatla,” dedi. Ben de kollarımı serbest bir Şekilde yanlarıma bırakarak ve gözlerimi kapatarak onun dediğini yaptım. Nedense yüzüstü yatınca kendimi daha güvende hissetmiştim.

Daha bana dokunmadan, “Mmm,” diye inledi.

“Ne oldu?” diye sorarken şişkin yastıktan dolayı sesim boğuk çıkmıştı.

“Yok bir Şey, sadece senin Şeyin çok güzel...”

Ben hemen yüzümde sert bir bakış ile dirseğim üzerinde doğruldum. Kaidan ellerini havaya kaldırdı.

“Pardon! İnsan bakmadan edemiyor. Ama cidden, Şu an-dan itibaren çok uslu duracağım.”

Tekrar göbeğimin üstüne yatarken, yüzüstü daha güven-de olduğum düşüncesini aklımdan sildim, bu kez rahatla-mak daha çok zaman alacaktı. Konuştuğu zaman, derin sesi havada pürüzsüz, tatlı bir melodi gibiydi.

"Bana güvenmeni ve tamamen rahatlamanı istiyorum. Sırtını ulaşabilmek için bluzunu birazcık kaldıracam," dedi. Tişörtümün çekiştirilmesi ve çıplak tenime değen soğuk hava karşısında titredim. Ama bu his, on sıcak parmak ucunun belimde yavaşça daireler çizmeye başladığı zaman hissettiğimin yanında hiçbir şeydi. Ellerini yukarı kaldırdı, artık neredeyse hiç dokunmuyordu. Vücudumdaki her kıl kökü diken diken olmuştu. İçimdeki bütün itiraz düşünceleri kaybolmuştu. Tam ben onun bu tüy gibi dokunuşuna daha fazla tahammül edemeyeceğimi düşünürken avuç içlerini sırt kaslarımın üzerine bastırdı, güçlü başparmakları omurgamdan belime, dışa doğru daireler çiziyordu. Zevkle inledim.

Tamam, belki de Kaidan dokunma duyusunu diğerlerinden ayırmak konusunda haklıydı.

Uslu durmayan elleri, hünerli bir şekilde bluzumun arkasından yukarı kaydı, sutyenimin cildime batan rahatsız kopçasını geçti, parmakları kürek kemiklerim boyunca gidip geliyordu. Gerilmiş kaslarım zayıf bir şekilde kasılıyor ve sonra onun dokunuşu altında rahatlayarak yumuşacık oluyordu. Elleri şimdi omuzlarımdaydı, bluzum geriliyordu. Ellerinden bir tanesi bluzumun altından çıkarak atkuyruğumu kenara itti. Sonra da o ana kadar hissettiğim en iyi duygu geldi: Dudakları ensemdeydi.

Beni öpüyordu. Boynumdan. Onu durdurmalıyım diye düşündüm ama ağzının yumuşaklığı çok... Ah! Cildimin gözeneklerine yaslı dudaklarının her bir kıvrımının güzel-

liğini hissedebiliyordum. Odadaki tek ses çarpan kalpleri-mizin ve nefesimizin sesiydi. Neden bu kadar güzel koku-yordu ki? Onu psem ne olurdu? Sadece küçük bir pck? Mantıklı düşünemiyordum.

Kaidan'ın sıcak ağzı aralanarak kulağımın altına doğru hareket ettiğinde nefesimi kontrol etmeye çalıştı. Onun işini kolaylaŐtırmak için kafamı eğdim. Bu hiç iyiye iŐa-ret değildi! Dilindeki her tat alma tomurcuğu tenime kendi tatlı mesajını iletiyordu. Dudakları şimdi eneme gelmişti, onun kokusunu alabiliyordum; toprak, okyanus ve teninin tatlılığının kokusu. O anda, kontrolün bende olduğunu, k-ck bir pcğn önemli olmadığını düşünerek kendimi kandırıyordum. Ona doğru döndüm, kollarımı omuzlarına atıp, parmaklarımı ensesindeki salar arasında gezdirerek, yüzünü bekleyen dudaklarımla arasında sadece santimler kalana dek kendime çektim.

pŐmek, benim hayal etmeye cüret ettiğimden çok daha zevkli ve samimiydi. Kaidan'ın çenesi ve yanakları sertleŐmiŐti ama dudaklarımızın dokunuşu yumuşak, özenli ve yavaŐtı. Dudakları biraz daha sert hareket etmeye başlayınca onun açlığını hissettim ki benim istediğimin de bu olduğunu fark ettim. Elini belime doğru götürerek kalamın etrafında dolaŐtırdı. Onu bütün gece pebilirdim. Bu, dünya üzerindeki en harika duyguydu. Dilimin ucu, onun ağzının pürüzsüz kıvrımlarında oyunbaz, kıŐkırtıcı bir şekilde ha-reket ediyordu. Bu pck bana fazlasıyla yetiyordu. Ama ona yetmiyordu.

Elini bluzumun altından yukarı, göbeğimin ve kaburgalarımın üzerinden kaydırdı ve sutyenimin küçük çıkıntısı üzerinde durdu. Elinin hafif bir sıkma hareketiyle bütün büyü bozuluverdi ve ben ağzımı onunkinden çektim. Sert bir tokatla dokunma duyumun büyüünden çıkmıştım sanki.

Ellerimi saçlarından göğsüne indirip onu iterek yatakta tamamen doğruldum. Kaidan bana baktığında, şehvetin gözlerinde şiddetli bir fırtına gibi estiğini gördüm. Beni tekrar öpmek için eğildi ama kollarımı göğsüne bastırdım. Göğsündeki kırmızı ışık, gözlerimin önünde nabız gibi küt küt atıyor ve dönüp duruyordu, şu ana dek hiç bu kadar genişlediğini görmemiştim.

"Uslu duracağına söz vermiştin," dedim, nefes nefese.

"*Sen beni öptün, Anna,*" diye inledi. Sesi iyice derinleşmişti.

"Evet, ama boynumu öperek bunu sen başlattın."

"Doğru. Bunu planlamamıştım," derken alev alev yanan gözlerine uyum sağlayan şehvetli, boğuk sesi bana ondan uzaklaşmam gerektiğini hatırlattı. Yataktan çıktım ve gevşemiş olan saç tokamı çıkarıp saçımı tekrar sıkı bir atkuyruğu yaparken ileri geri volta atmaya başladım. Kaidan'ın dudaklarının tadını düşünmemek için çabalayarak kollarımı kavuşturdum, sonra tekrar çözdüm. İlk kez öpüşmüştüm ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

"Neden durdun?" diye sordu.

"Çünkü başka şeyler yapmaya başlıyordun."

TATLI ŞEY TAN

Çenesini ve yanağını kaşıdı. “Hımm, çok hızlı gittim. Acemice bir hata.”

Kollarımı kavuşturup Kaidan’ın, oyun taktiğı işe yaramamış bir antrenör gibi kendi kendine yorum yapmasını izledim. Bu, inanılmazdı. Sonra beni yine gözleriyle süzmeye başladı.

“Ama beni hâlâ istediğini görebiliyorum.”

Ona en kötü bakışımı atmaya çalıştım ama ona bakmak benim için çok zordu. Tanrım, öyle çekiciydi ki! Ve oyun oynamayı çok seviyordu. Bu öpücüğün onun için hiçbir anlamı yoktu.

“Tüh!” dedi sahte bir üzüntüyle. “İşte gidiyor. Şimdi de kızdın mı? Evet, biraz. İçinde ciddi ciddi öfke toplayamıyor gibisin...”

“Kes şunu!”

“Pardon, yüksek sesle mi konuşuyordum?”

“Ben de insanları okuyabiliyorum, biliyorsun. Evet, seni değil belki ama en azından insanların duygularına mahremiyet tanımak adına onların duygularına bakmama nezaketini de gösteriyorum!”

“Ay ne kadar da kibarsın,” dedi. Yatağımdaki tembel duruşunu hiç bozmamıştı.

Bir yastık kapıp ona fırlattım.

“Yastık savaşı mı yapacağız?” diyerek bir kaşını kaldırdı.

“Yatağımdan çık. Lütfen. Artık uyumak istiyorum.”

Kaidan ayağa kalkarak kolunu yatağına doğru abartılı bir şekilde salladı. Yatağına tırmanıp kaşındıran yorganın altı-

na girerek sırtımı ona döndüm. O anda hâlâ kıyafetlerimi değiştirmemiş olduğumu fark ettim ama kalkmaya hiç niyetim yoktu. Onun gözlerini sırtımda hissedebiliyordum.

“Ama ben soyunuruz diye düşünmüştüm, Âdem ve Havva gibi, çok doğal...”

Nefesimi tuttum. Scott’la yaptığımız o konuşmayı tamamen unutmuştum! Tam bir rezaletti bu. Daha da kıvrılarak bir top halini aldım.

“Ah, hadi ama. Daha bana teşekkür bile etmedin.”

“Ne için?” diye sordum arkamı dönmeden.

“Seni, o dangalağı şapır şupur öpmekten kurtardığım için. Ondan hoşlanmıyordun, değil mi?”

Yanaklarım kızarınca, ona arkamı dönmüş olduğum için memnun oldum. Sesimi çıkarmadım.

“Demek ki böyleymiş?” diye sordu. Onu duymazdan geldim. “Bunun nasıl bir his olduğunu hep merak etmişimdir.”

Bu söylediği, ona dönmemi sağlayacak kadar meraklandırmıştı beni.

“Neyin nasıl bir his olduğunu?”

“Reddedilmenin,” derken sesi sanki bir aydınlanma yaşıyormuş gibi çıkmıştı.

“Nasıl yani? Daha önce hiçbir kız sana hayır demedi mi?”

“Hayır, hiç.”

Eh, bu birçok şeyi açıklıyordu.

“Peki ya sen?” diye sordum. “Sen hiç durup bir kıza hayır dedin mi?”

Saçma sapan bir Şey söylemişim gibi gülerek, "Neden böyle bir Şey yapayım ki?" dedi.

"Birçok sebepten," dedim. "Neyse, Hadi uyuyalım. Yarın bizi uzun bir gün bekliyor," diyerek tekrar arkamı döndüm ve kalın yastığa elimle vurduktan sonra kafamı üstüne koydum.

"Sanırım bir kişiyi reddetmiş olabilirim ama o sayılmaz," dedi.

"Neden?"

"Çünkü o Nefti."

Bu düşünce beni rahatsız etmişti.

"Artık soğuk bir duş almamın vakti geldi, değil mi?" diye sordu.

"İyi fikir."

Banyoya girip suyu açtığı zaman yataktan çabucak çıktım ve pijamalarımı giydim. Ondan sonra tekrar yatağa girdim ve kendi kendime *öpüşmeyi düşünme, öpüşmeyi düşünme* diye şarkı söylemeye başladım. Düşünmemek imkânsızdı.

Odaya döndüğünde gözlerim kapalı vaziyette, mümkün olduğu kadar kısırtısız yattım. Yanımdan temiz kokulu bir buhar geçti. Birkaç dakika boyunca odayı karıştırmasını dinledim ve sonra odanın kapısının açıldığını duydum. Yatağımda doğruldum ve Kaidan'ın kapıda durduğunu gördüm.

Tam kapıyı kapatırken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum. Başını kaldırarak, "Çalışmam lazım," dedi.

Neden bu kadar şaşkın ve hakarete uğramış hissediyordum?

“Çalışman lazım mı, yoksa çalışmak mı istiyorsun?” diye meydan okudum.

“Bunun ne önemi var, Anna?” diye sordu ruhsuz bir şekilde. “Ben gidiyorum,” diyerek kapıyı kapatmak üzere hamle yaptı.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendim.

“Resepsiyondaki kızı ziyarete gidiyorum, öyle istemişti. Yani eğer fikrini değiştirmediyksen...” derken gözlerinde baştan çıkarıcı bir ifade vardı, ben kafamı salladım.

Fikrimi değiştirmemiştım. Bu odada daha fazla olay olmamalıydı. Ama onun kalmasını istiyordum. Kaşındıran yorganıma baktım.

“Ben de öyle düşünmüştüm” diye mırıldandığını duydum. Sonra ışığı söndürüp kapıyı sertçe kapattı.

Orada yatarken, resepsiyondaki kızın nasıl görüldüğünü veya Kaidan’ın dudaklarının yakında onun dudaklarında olacağını düşünmemeye çalıştım. Kendi aptallığım karşısında öfkeyle inleyerek yatakta döndüm.

Keşke hemen uykuya dalıp hayatımın bu bölümünü geride bırakabilseydim ama ne kadar çabalasam da yeterince rahatlayamadım. Televizyonu açmayı düşündüm ama Kaidan’ın, benim hain kalbimin hâlâ onun dönmesini beklediğini bilmesini istemiyordum.

Izdırap dolu iki saat sonra o döndüğünde, hareketsiz yatarak uyuyor gibi yaptım. Temizlenmek üzere doğruca banyoya gitti. Birkaç dakika sonra yatağına girip sessizleşti.

TATLI ŞEYTAN

“Anna?” dedi alçak sesle. Uyumadığımı tabii ki anlamıştı. Cevap vermedim ama o kararlıydı. “İlk pcğn hoşuna gitti mi bari?” diye sordu.

Ona çenesini kapatmasını söylemek istiyordum ama f-kem hemen dağılıverdi.

“Uyusana, Kaidan,” dedim.

şaşkın şaşkın yanağımın i tarafını ısırđım. Neden ona kızamıyordum? Az önce yaptığı şey bana çok çeşitli duygular hissettiriyordu ama öfke bunlardan biri değildi. Kızmaya hakkım yoktu. Seyahatleyken çalışmayacağını varsaymak aptallıktı.

Onun odaya dönmüş olması beni rahatlatmıştı. Kaidan i çekti ve bir süre sonra başka bir şey söylemeyeceğini anladım. Gerilim dağılınca ben de rahatladım. Çok geçmeden ikimiz de uykuya daldık.

O gece, ilk pcğm kafamda en azından bin kere canlandırırken kendimi cennette hissederek yatağımda döndüm durdum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

KORKU

İkimiz de alarm kurmayı akıl edememiştik ama ince perdelerden içeri giren gün ışığı bu görevi gayet iyi gördü. Gerinerek birbirine dolanmış yatak örtülerini tekmeledim ve Kaidan'ın uyanıp uyanmadığını görmek üzere döndüm. O da gözlerini kırpıştırarak açıyordu. Esneyince beni de esnetti. Birkaç saat daha uyusam iyi olurdu ama şimdilik bu kadar uykunun yetmesi gerekecekti.

Gözleri kapalı, başını karyola başlığına koydu. Bronz teninin altında, vücudundaki her kas görülebiliyordu. Benim tenim de yazın bronzlaşınca fena olmuyordu ama onunkinin yanında hiçbir şeydi. Kaidan'm kökenlerini merak ettim, Güney Amerika'dan İtalya'ya kadar her yerden geliyor olabiliirdi. Muhtemelen kendisi de bilmiyordu.

Gözleri kapalıyken, hiç utanmadan inceledim onu.

Omuzları yuvarlak, kolları sıkıydı. Bütün vücudu görül-meye değerdı; karın kaslarına doğru hafif bir açf yaparak inen yapılı bir göğsü vardı ama kıvrımları, kızların kendi kusurlarını yüzüne vurur cinsten kadınsı kıvrımlar değildi. Beli kıvrılarak kalçalarına iniyor ve bedeni burada otelin battanileyelerinin altında kayboluyordu.

Kaidan hareketlendiğinde hemen başka yere baktım. Göz ucuyla battanileyeleri rahatça kenara attığını ve yatağın pencere tarafından ayağa kalktığını gördüm. Arkası bana dönük, ayağa kalktı ve şaşaalı bir esneme hareketi yapmak üzere kollarını kaldırdı. Tekrar ona doğru baktığımda, göz-lerim poposuna kilitlendi.

Aman Tanrım!

Bir çığlık atarak yüzümü yastığıma gömdüm.

“Ne oldu?!” dediğini duydum. “Hamam böceğı mi gördün?”

“Sen neden çıplaksın?” dedim kızarmış yüzümü yastık-tan kaldırmayarak.

“Haa. O mu?” diye sordu. “Ben hep çıplak uyurum. Sen o kadar kıyafetin içinde nasıl rahat ediyorsun, anlamıyorum.”

“İnanılmaz,” dedim ve ona bakmadan paldır küldür ban-yoya yürüdüm.

Yüz elli kilometre kadar yolu hiç konuşmadan gittik. Kaidan yerel radyo istasyonları arasında gezindi durdu. *I'm bringing sexy back** sözlerini duyan Kaidan kıkırdadı ve istasyonu tekrar değiştirip kasvetli rockçı bir kadında karar kılmadan önce kafasını salladı.

* Ç. N. Bir Justin Timberlake şarkısı.

TATLI ŞEYTAN

Ben pencereden, yeşil alırlarla kaplı I-40 yolunu izliyordum. Kimisi modern, kimisi ise köhne ve eski olan birçok çiftlik evinin yanından geçtik. Yol boyunca insanoğlunun bildiği bütün büyükbaŝ hayvan türlerini gördük.

“A mısın?” diye sordu Kaidan. Omuz silkip kafa salladım.

Bir gzlemecinin neredeyse tamamen boş olan otoparkına park etti. İçeri girip masalardan birine oturduk. Bizden yaşa azıcık büyük, yorgun görünen bir garson yanımıza yaklaştı. Beni selamlamak için kadının rahminden pembe bir memnuniyet dalgası yayıldı.

“İçecek olarak ne alırsınız?” diye sordu kadın soğuk bir şekilde.

“Kahve,” dedi Kaidan.

Kadın bana baktı.

“Sıcak ikolata, lütfen.”

İeceklerimizi getirmek üzere gitti.

“Kadın hamile,” diye fısıldadım.

Kaidan ona bakıp kafasını iki yana salladı.

“yle görünmüyor,” dedi.

Gerçi bunun bir anlamı yoktu. Bazı insanların hamileliği, hamileliklerinin ortasına kadar anlaŝılmazdı. Okuldaki bir kız altıncı ayma kadar bunu herkesten saklamayı başarmıştı.

“Bebeği hissedebiliyorum, sen hissedemiyor musun?”

“Hayır.”

Belki de sadece hayal gücümün ürünüydü ama Kaidan

benim yapabildiğim bir şeyi yapamamaktan dolayı biraz rahatsız olmuşa benziyordu. Kız fincanlarımızı doldururken ikimiz de arkasından onu izledik. Kız mutlu değildi, gri bir sisle çevrelenmişti.

İçeceklerimizi getirip siparişlerimizi aldı. Ben ona gülümsemeye çalıştım ama o, gözlerini benden kaçırdı.

Kaidan, sade kahvesini içti. Ben de konuşmaya başlamadan önce bir kaşıkla kakaonun üzerindeki kremsantinin hepsini alıp yedim. Söylemek zorunda olduğum şeyden çekiniyordum.

"Kaidan... en azından bu seyahat sırasında iyi bir çocuk olup yatarken şort giyebilir misin acaba?"

"Hımm... anladım," diyerek geri yaslandı. "Popomu görünce bayağı korktun galiba?"

"Ben ciddiym," dedim.

Kahvesinden bir yudum aldı. "Bil diye söylüyorum; ben iyi biri değilim. Ama bu kez bir istisna yapacağım. Bu seyahat sırasında çıplak uyumayacağım. Tatmin oldun mu? Şimdi bana öyle kötü kötü bakmayı kesebilirsin. Bak yemeğimiz geliyor."

Üstünde erimekte olan koca bir kaşık tereyağı ile birlikte gelen gözlememi görünce karnım guruldadı. Ama küçük dilimi yutmama sebep olan, Kaidan'ın yemeği idi. Gözlemeler, omletler, sosis, pastırma, jambon, yulaf ve tost! Hepsini sığdırmaları için üç tabak gerekmişti. Bana bakıp sırttıktan sonra yemeğine yumuldu.

Ben de kurt gibi acıkmıştım. Son lokmaya kadar yedik

ve aşırı yemekten mayışmış halde gıcırdayan sandalyelerimizde geri yaslandık.

Kaidan aniden sandalyesinde doğruldu ve yüzünden ke-derli bir ifade geçti. Bana biraz eğilmemi işaret etti, ben de sandalyemde kaykıldım. Gözlerindeki korkulu ifade, babasının eve döndüğü zamanı hatırlattı bana.

“İşte bela geliyor,” diye fısıldadı Kaiden. Tam kafamı çeviriyordum ki Kaidan, “*Bakma!*” diye tısladı.

“Nereye bakmayayım?” diye sordum. Bakışlarımı ondan ayırmıyordum. Yakındaki tezgâhın arkasında duran garsona doğru kafasını salladı.

“Nişanını sakla,” diye fısıldadı. Etrafıma bakındım ve tatlı mönüsünü kaptığım gibi önümde tuttum.

Bir saniye bekledikten sonra gözlerimi garsona doğru çevirdim. Kahve makinesine su doldurmakla meşguldü. Suyu koyarken eli titriyordu. Sonra durup tezgâha yaslandı. Bulanık gri aurası şimdi siyaha dönmüştü ve çenesi titriyordu. Beni en çok şaşırtan şey ise, kadının beyaz bulutunun, yani koruyucu meleğinin deliye dönmüş, vaziyette oradan oraya atlıyor olmasıydı. Koruyucu meleklerin daha önce de zaman zaman böyle davrandıklarını görmüştüm ama neden olduğunu anlamamıştım. Derken melek sakinleşti.

Camın arkasındaki aşçı, siparişe ilgili bir şey sorunca kız onu tersledi.

“Gitti,” diye fısıldadı Kaidan rahatlayarak.

“Ne oldu ki?” diye sordum.

“İblis ruh geldi. Görmedin mi?”

“Ben hiçbir şey görmedim,” deyip koltuğuma iyice gömülerek etrafıma bakındım.

“Bütün Neflerin onları görme yeteneği vardır. Sen görmek istemiyorsun demek ki.”

Garson, saklamaya gerek görmediği bir sabırsızlıkla yanımıza geldi.

“Başka bir şey var mıydı?”

“Hayır, teşekkürler, Her şey çok güzeldi,” dedim ona.

Adisyonu masaya sertçe bıraktı ve tek kelime etmeden tabaklarımızı alıp gitti. Kaidan arka cebinden cüzdanını çıkarıp adisyonun üzerine bir yirmilik bıraktı.

“Sence garson bize mi kızdı?” diye sordum. Kadının duygularını görebilmeme rağmen bunların kaynağının ne olduğunu bilmeme imkân yoktu.

“Bize neden kızsın? Kadın öfkeli çünkü durduk yere üstüne hücum eden karanlık duyguların sebebini anlayamıyor. Muhtemelen bu duygunun üzerine gitmek yerine suçu başka bir şeyin üzerine atacak veya başka birinin; uykusuzluk, hormonlar, herhangi bir şey. Böylece döngü başlayacak.”

“Yani diyorsun ki,” derken masanın üzerine eğilerek fısıldadım, “bizim garsonu demin bir iblis ziyaret etti?”

Kaidan, tuzu, karabiberi, şekerleri ve baharatları özenle sıraya dizerken başıyla onayladı. Baharatlıklar yağlı olmalıydı çünkü sonrasında da parmaklarını bir mendile sildi.

Ne kadar hesap ödediğimizi düşünüp aklımdan küçük bir hesap yaptım. Kadına yaklaşık beş dolar bahşiş bırakmıştık. İçimden bir ses kadının dertlerinin başında paranın

TATLI ŞEYTAN

geldiğini söylüyordu. Czdanımda sakladığım birikmiş paraların içinden bir on dolar çıkarıp Kaidan'ın yirmiliğinin üzerine koydum.

"Mutluluğu satın alamazsın," dedi Kaidan bana. O kadar yakışıklıydı ki rperdiğimi belli etmemek için boğazımı temizledim. Koruyucu meleği tarafından sarınıp sarmalanan garsonumuza baktım yine.

Gözlerimi melekten ayırmadan, "Koruyucu melekler sürekli insanların yanında mı?" diye sordum.

"Evet. Tuvalete giderken de onların yanındalar... hatta seks yaparken bile."

Gözlerimi kapatıp kafamı sallayarak, "Konuyu hep oraya getirmek zorunda mısın?" dedim.

"Sen sordun. Merak etme. Rntgencilik yapmayacak kadar saf ve itaatkrdılar."

Melekler hakkında böyle konuşarak, onlara saygısızlık ediyormuşum gibi hissettim. Başka bir soru düşünmeye çalıştım.

"Yani insanları ziyaret eden iblisler, ruh formunda geliyorlar?"

"Evet. İyi ki seyahatimiz uzun sürecek. Sana öğretecek çok şeyim var."

Tam garson gelirken Kaidan ayağa kalktı, ben de peşinden. Kız, masada duran iki banknota bakıp "Para stnz getireyim," dedi.

"Yok, st kalsın," dedi Kaidan tatlı tatlı. Kaidan'ın bakışları üzerinde biraz fazla kalınca kızın renkleri deniz yeşili minnettarlıktan arzu kırmızısına döndü.

“Evet, tekrar teşekkürler!” derken sesim istediğimden daha yüksek çıkmıştı. “İyi günler!”

Ayağımla ayak bileğini dürtünce Kaidan yürümeye başladı. Dışarıya çıktığımızda güzel bir Shawnee, Oklahoma sabahıyla karşılaştık; kaldırımında yürürken ayaklarımızın altındaki çakıl taşları çıtırdıyordu.

“Her mola verdiğimizde kızlara yatak odası gözleriyle bakacaksın bu yolculuk uzun sürecek,” derken sesime umursamaz bir hava vermeye çalıştım.

“Yatak odası gözleri mi?” diye sordu. Arabasına bindik. Sürücü koltuğuna oturunca bana doğru döndü. Saçları alına düşmüş, kaşlarının bittiği yerde kıvrılmıştı. Yüz hatları yuvarlak değil, sert ve keskindi. Ama beni asıl etkileyen gür, siyah kirpiklerle çevrelenmiş mavi gözleriydi.

“Sanki ne yaptığını bilmiyorsun da,” dedim.

“Çalışıyorum,” dedi.

Hıı. Oldu.

“O zavallı kızcağız zaten yeterince kötü bir gün geçiriyordu, senin onun aklını farklı fikirlerle doldurmana gerek yoktu,” dedim. Ben, emniyet kemerini gereğinden fazla sert çekerken o da arabayı çalıştırdı.

“Bence, kız kendi fikirlerini gayet güzel üretebilir. Seni duyan da kıskanıyorsun zanneder ama ben kıskanmadığımı görebiliyorum. Çok acayip! Gerçekten onun için endişeleniyor musun?”

“Neden buna inanması bu kadar zor?”

“Onu tanımıyorsun bile,” dedi.

“Yabancılar a karşı Şefkat hissetmek de mümkün.”

“Evlilik dışı bir iliőkidenden hamile kalmış,” dedi. “Bunu kendisi seęmiő.”

“Ne Őartlar altında olduğunu bilmiyoruz.”

Tabelaları takip ederek tekrar batı I-40 yoluna çıktığımızda bu tartıőmanın sona erdiğini hissedebiliyordum.

“Neden iblisleri görmek istemediğimi söyledin?” diye sordum.

“Kendini kötülüğe aęmamıősın demek istedim. Kötülüğü görmek istemeli ve olduğu gibi kabul etmelisin.”

“Ben kötülüğe açık olmak istemiyorum. Haberleri bile izleyemiyorum. Kötülüğün var olduğunu biliyorum ama ayrıntıları bilmek; bütün o insanların ızdıraplarını hissetmek bana fazla acı veriyor.”

Yüzüne alaycı bir ifade geldi. “‘Izdıraplarımı hissetmek’ derken ne demek istiyorsun?”

“İnsanların duygularını engellemekte her zaman yeteri kadar başarılı olmayabiliyorum; özellikle de karanlık duygular hissedenden kalabalık bir grplaysam rneğin. Ben bu duyguları geri itmeye ęalıőıyorum ama yine de içeri sızıp canımı acıtıyorlar.”

“Yani yaydıkları duyguları geręekten *hissdebildiğini* mi söylüyorsun? Görmenin dışında?”

“Evet,” dedim. “Sen hissedemiyor musun?”

“Hayır! Ben sadece renklerini görebiliyorum. Duyguları hissetmek, annenden aldığın bir özellik herhalde.”

“Hımm,” dedim. Bunun zerine ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

“Bir dakika,” dedi yüzünde muzip bir gülümsemeyle. “Bu, yanında birisi cinsel arzu hissettiği zaman sen de mi hissediyorsun demek oluyor?”

“Hayır, sapık! Öyle değil. Bir şey için tatmin edilemeyen bir arzu duymak gibi daha çok. Rahatsız edici bir his.”

“Hımm. Alınma ama çok kötüymüş. Yalnız biraz güçlü olman lazım. İblisleri görüp neler yaptıklarını bilmen senin için iyi olur.”

Haklıydı. Bu konuyla ilgilenmem gerektiğini biliyordum ama şu anda sadece bilgi edinmeye odaklanmış durumdaydım.

“İblis ruhlar tam olarak ne yaparlar?” diye sordum.

“İnsanların kulaklarına pek de hoş olmayan şeyler fısıldarlar,” derken direksiyonu tek eliyle tutuyordu. Diğer eliyle, parmaklarında dalgın bir şekilde bir kalem çeviriyordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Kafanın içindeki ses var ya hani?” dedi. “İnsanların ‘vicdan’ dedikleri?” Başımla onayladım. “Bunlar aslında insanların koruyucu meleklerinden aldıkları mesajlar. Şöyle; iblis ruhlar insanların aklına bazı düşünceler fısıldarlar, sonra bu kötü düşünceler; insanın kendi duygularıyla birlikte koruyucu meleklerin işlemeye çalıştığı mesajlarla da savaşmaya başlarlar. İnsanların bir omzunda şeytan ve bir omzunda melek olduğuna dair o eski klişe aslında gerçek. Bir iblis, bir kıza güzel olmadığını ve sevmeye değer olmadığını fısıldayabilir. Sonra gider. İşe bitmiştir. Bir sonraki kurbana geçer. Sonra kızın meleği ona gerçekten

güzel olduğunu, sevimye değeri olduğunu falan filan fısıldar. Sence kız hangisine inanmayı seçecektir?”

Bu, haksızlıktı. Sorularıyla onu sıkıştırmaya devam ettim.

“İblisler insanları ne sıklıkla ziyaret eder?”

“İhtiyaca göre değışir. Ayda bir olabilir. Yılda bir olabilir. İnsandan insana değışir.”

“Neden bunu yapmalarına izin veriliyor?” diye sordum. Kendimi, insanlık adına ihanete uğramış gibi hissetmekten alıkoyamıyordum. Kaidan’ın cevabındaki keskinlik beni sarsmıştı.

“Belki de Yaratıcı senin sandığın kadar iyi ve sevgi dolu değildir.”

“Ona kızgın mısın?” diye sorarken, bunun beni neden şaşırttığından emin değildim.

“Bana hiçbir iyilik yapmadı. Ben rahme düştüğüm andan itibaren lanetlenmişim... Muhtemelen sen de öylesin; melek tarafın olsa da olmasa da.”

“Ne demek istiyorsun yani?”

Bir elini saçlarında gezdirip öfkeyle yola baktı. “Nefler için kurtuluş şansı yok, demek istiyorum. Bu bizim eğitim sırasında öğrendiğimiz ilk derstir. Tıpkı babalarımız gibi cehenneme gideceğiz.”

Bir dakika! Ne? Bu işte bir yanlışlık olmalıydı.

“Ben bunun mümkün olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Belki de baban, küçük şehvet çocuk olmamak gibi ulvi bir fikre kapılmanı istemediğı için öyle demiştir.”

Bu sözler ağızımdan istediğimden daha sert çıkmıştı ama Kaidan karşılık vermedi.

“Göreceğiz,” dedi. “Babanla tanıştığın zaman ona sorarsın.”

Soracağım, dedim içimden.

Hissettiğim karmaşık duygular yerine etrafımdaki manzaraya odaklanmaya çalıştım. Teksas eyalet sınırına geldiğimizde heyecanlanamadım bile. Tek düşünebildiğim, cehenneme mahkûm edilmiş olma olasılığımı. Bu, doğru olamazdı. Gerçeği öğrenecektim ama bunu babam olan iblisten öğrenmek zorunda olmamayı dilerdim.

Dört bir yana uzanan geniş düzlüklere olan ilgimi kaybederek kapıya yaslandım ve gözlerimi kapattım.

Kolumun dürtülmesiyle uykulu gözlerimi açıp etrafıma baktım. Doğrularak etrafımı daha iyi görmek için yüzüme dökülen saçlarımı topladım. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeydik. Kilometrelerce uzanan bir hiçliğin ortasında...

“Uyandırdığım için özür dilerim ama petrol almak için durmak zorundayım.”

Küçük bir kasabadaki dükkândan benzinle birlikte sandviçler, elmalar, içecekler ve dükkân sahibinin karısının yaptığı fındıklı çikolatalı şekerlemelerden aldık.

Kaidan, dükkân sahibinin ağır Teksas aksanı karşısında büyülenmişti. Sırf adamı konuşturmak için bir sürü saçma sapan soru sormuştu. Sonra arabaya bindiğimizde adamın

aksanını taklit etmeye çalıştı. “Siz gençler nere gidersiniz bakim? Na şurda, elmaların yanında haritalarımız var.”

O, adamın konuşmasını Elvis’inkinden daha da beter katlederken kahkahalarla güldüm.

“ ‘Na şurda’ demedi adam!”

“Ama ben bunu hep söylemek istemişimdir. Amerikalılara bayılıyorum. Senin de güzel, hafif bir aksanın var ama onunkinin yarısı kadar bile değil.”

“Var mı gerçekten?”

Başıyla onayladı.

Zaman zaman *gençler* demenin dışında, Güneyli gibi konuştuğumun farkında değildim ama bazen insan kendi-siyle ilgili şeyleri fark edemeyebiliyor.

“Bana nerelerde yaşadığını anlat,” diyerek koltuğumu ona doğru çevirdim ve Kaidan’ın iki sandviinden birini açıp yarısına peçete sardıktan sonra ona uzattım.

“Teşekkürler,” diyerek sandviinden kocaman bir ısırık aldı ve yuttuktan sonra konuşmaya başladı. “Londra’da doğdum. Benim annem de doğum sırasında öldü, bütün Neşlerin anneleri gibi,” dedi ve ben söylediklerini düşünürken bir lokma daha aldı.

“Britanya adaları arasında gidip gelerek büyüdüm: İngiltere, İrlanda, İskoçya, Galler. Fransa, İtalya ve Güney Afrika’da kısa da olsa yaşadım. Bu, Amerika’ya ilk gelişim. İlk başta Atlanta beni hayal kırıklığına uğratmıştı –ben New York’ta yaşamak istiyordum– ama zaman geçtikçe sevdim.”

Kaidan’la ilgili her şey heyecanlı ve egzotikti. Bu be-

nim evden uzağa ilk seyahatimdi, oysa Kaidan şimdiden bir sürü farklı yer görmüştü. Elmamı yemeye başladım; yumuşak değil de çıtır çıtır olmasından memnundum.

“En çok nereyi beğendin?” diye sordum.

“Hiçbir yere öyle fazla bağlanmadım. Sanırım en beğendiğim yer... burası.”

Elmayı çiğnemeyi bırakıp yüzünü inceledim. Bana bakmıyordu. Gergin bir şekilde çenesini sıkıyordu. Ciddi miydi yoksa benimle dalga mı geçiyordu? Ağzımdaki lokmayı yuttum.

“Teksas toprakları mı?” diye sordum.

“Hayır,” diyen Kaidan, her kelimeyi özenle seçiyor gibi görünüyordu. “Bu araba demek istiyorum. Seninle birlikte.”

Tüylerim diken diken olmuş vaziyette elimi kucağıma koyup başımı çevirdim ve önümüzdeki yola baktım.

Boğazını temizleyerek açıklama yapmaya uğraştı. “Çalışmaya başladığımdan beri kimseyle böyle konuşmadım, dünya üzerinde arkadaşım dediğim dört kişiyle bile. Senin Patti’n var, bir de şu erkek arkadaşın. Bu yüzden seninle olmak rahatlatıcı. Yani... güzel,” diyerek boğazını tekrar temizledi.

Aman Tanrım! Aramızda romantik bir an mı yaşanıyor-du? Bunu mahvetmemeye çalışarak dikkatle konuşmaya başladım.

“Benim için de güzel,” dedim. “Jay’e hiçbir şey anlatmadım. Hiçbir şey bilmiyor. Sen, Patti dışında bunları konuşabildiğim tek kişisin, Patti’yle konuşmak da aynı şey

değil. Doğduğum manastırdaki rahibeden sadece temel Şeyleri ęęrenmiŐ.”

“Manastırda doğdun yani,” dedi.

“Evet.”

“Doğal olarak.”

“Her neyse,” diye devam ettim. “Ben bęyęrken Patti’ye bendeki deęiŐimler ya da yeteneklerim hakkında hiçbir Şey anlatmadım. O yęzden yalnızlık duygusunu anlıyorum.”

“Öyle olsa bile,” dedi. “Sana olan sevgisi...”

İŞte mesele buydu.

Ben sevgiyle bęyęmüŐtüm, o kadar. Kaidan ise kim olduğuna dair bilgilerle ve dęnya nimetleriyle bęyęmüŐtę, sevgiyle değil.

“Peki ya ęıktıęın kızlar?” derken hassas noktalara temas ettiğimi biliyordum. “Eminim aralarında seni sevmiş olanlar ve belki de senin de sevebileceklerin vardır?”

“Hiçbir kız beni sevmedi. Birini sevmen için onu tanıman gerekir. Onlarınki sadece tutkuydu. Bana sahip olmak istediler. Şehvetin doğası da budur zaten.”

Onun tarif ettiği bu duyguyu tanıdığım için, kalbim suçlulukla ezildi. Tam onun bunu fark etmesinden korkarken, Jamie Moore’un yęzü zihnimde belirdi. Eğer ona Őans verilseydi, o, Kaidan’ı sevebilirdi. Her ne kadar o kızı dęŐünmek istemesem de o yęne doğru ęekildięimi hissettim.

“Bizim okulda geçen sene seninle birlikte olan bir kız var. Sanırım buraya ilk taŐındıęın zamandı. Geręekten iyi bir kızdı. Jamie Moore?” dedim.

WENDY HIGGINS

Başıyla onayladı ama gözlerini yoldan ayırmadı. Ben de devam etmedim. Şansımı fazla zorlamaktan korkuyordum. Bu konu beni geriyordu zaten.

“Bak, olay şöyle,” dedi Kaidan. “Kızların hepsi en başından itibaren ilişki istemediğimi biliyorlar. Ben hiçbirine yalan söylemiyorum. Buna ihtiyacım da yok. Gerçekler insanın canını yalanlardan çok yakar. Jamie beni değiştirebileceğini düşündü. Bu, aptalca bir fikirdi.”

Bana kendisini sert gibi göstermeye çalışıyordu ama ben buna inanmıyordum. Ben Kaidan’ın zırhındaki çatlakların altında saklanan yumuşak noktalarını görmüştüm. Bu yüzden devam ettim.

“Hiç onlara acıdığın ya da onların acı çektiğini görünce üzüldüğün oluyor mu?” diye sorup o cevap vermeden aceleyle ekledim. “Lütfen yanlış anlama, seni yargılamıyorum. Sadece seni anlamaya çalışıyorum.”

Direksiyonu tutan elini sıkınca parmaklarının eklem yerleri bembeyaz kesildi.

“Hayır dersem ne olacak, hı? Ya acı çektirdiklerim; hayır, daha doğrusu kendilerine acı çektirilmesine izin verenler ve hatta bunu isteyenler için merhamet hissetmiyorsam?”

Ellerimi kucağıma indirip kenarları kahverengiye dönmüş, yarısı yenmiş elmaya baktım.

“O zaman senin için üzülürdüm,” dedim.

“Neden?”

“Çünkü böyle yaşamak çok kötü bir şey ve... ben sana değer veriyorum.”

“Böyle söyleme,” derken sesi gergin, hatta öfkeliydi. “Değer vermekten bahsedemezsin. Daha beni doğru düzgün tanımıyorsun bile.”

“Sen de beni doğru düzgün tanımıyorsun ama buradayız işte. Beni seyahate çıkarmayı önerdin. Milyonlarca soruma cevap verdin. Beni hiçbir şey yapmaya zorlamadın. Beni babana ispiyonlamadın. Burada seninle olmaktan memnunum.”

İşte. Söylemiştim. Bir an birbirimizin gözlerini yokladıktan sonra o, tekrar yola bakıp direksiyonu sıkın elini gevşetti. Benim nabzım da yavaşlayıp normale döndü.

“Ben bir kızı benimle olmaya ikna ettiğim zaman, bu sadece tek seferliktir,” diye başladı. “Zaman zaman iki kez veya en fazla üç kez takıldığımız da olur. Ama ben onları bireyler olarak düşünmemeye çalışıyorum. Bu, sadece fiziksel bir şey. Onları arayacağıma dair söz vermiyorum. Hatta onlara numaramı bile vermiyorum, başkalarından buluyorlar. Grubu izlemeye geliyorlar veya benim gittiğim bir partiye gelip bana hediyeler veriyorlar; eminim ne tür hediyeler olduğunu tahmin edebilirsin.”

Tahmin edememeyi dilerdim.

“Ama Jamie’yi üçüncü kez gördüğümde bana daha önce kimsenin vermediği bir şey verdi. Bana bir CD yapmıştı. Bunun için epey uğraştığı belliydi. Her şarkıda müthiş bir bateri solosu veya benzersiz bir bateri riffi” olduğunu söyledi. Mükemmel bir koleksiyonu. Üç hafta boyunca onunla

* Ç. N. Aynı nota gruplarının, bir şarkı içerisinde birden fazla kez tekrar etmesi.

sık sık görüştük. Ama sonra bana beni sevdiğini söyleyince ondan ayrılmak zorunda kaldım. Sonuç olarak, benden nefret etmesi gerekiyordu. Ben de bir gün grupta prova yaparken, bana gönderdiği bir fotoğrafını açıp telefonu ortada bıraktım.”

Bana hızla, meydan okuyan bir bakış attı ve sonra bakışlarını tekrar yola çevirdi. Sanırım bütün bunları iyi dinlememi istiyordu. İçim düğümlenmişti.

“Ona âşık mı oluyordun?” diye sordum.

Homurdanarak kafasını salladı.

“İnanılmazsın, Anna!” deyince irkildim. “Ama doğru. Bir azizeyle yola çıktığımı unutmuşum,” deyip bir elini saçlarında gezdirdikten sonra devam etti. “Hayır. Ona âşık değildim. Ben *hiç kimseye* âşık olmadım. Sadece birine acı çektirdiğim için üzülüp üzülmediğimle ilgili soruna cevap veriyorum. Cevap, evet. Jamie için üzüldüm. *Tanrım*, seninle bu konuşmayı yaptığıma inanamıyorum.”

Koltuğumda geri yaslandım ve yüzümden onun için akan bir damla gözyaşını sildiğimi Kaidan’ın fark etmemesini umarak, güneş alçalırken Teksas’ın son topraklarını izledim.

“Bana acıma, Anna ve sakın bu söylediklerim yüzünden hakkımda iyi şeyler düşünme. Çalışırken zevk almadığımı düşünerek kendini kandırma, çünkü alıyorum. Kiminle muhatap olduğunu bilmen lazım.”

Muhatap olduğum bu çocukla ilgili daha fazla şey öğrenmenin vakti gelmişti.

Hâlâ Teksas'ı izleyerek, "Bir kıza uyuşturunu verdi-
ğın veya içkisine uyuşturunu kattığın oldu mu hiç?" diye
sordum.

"Hayır. Onu sadece özgüveni olmayanlar yapar."

"Hiç sarhoş veya sızmış olan bir kızdın istifade ettin mi?"

"Hayır. Kız bunu hatırlamazsa ne işe yarayacak ki?"

"Kızları istemedikleri bir şey yapmaya zorladın mı?"

"Hayır. Sen psikoloji falan mı okuyorsun?"

"Fiziksel olarak zevk aldığından şüphem yok, Kaidan.
Ama kiminle muhatap olduğumu bilmemi istiyorsan, bana
şunun cevabını ver: İnsanlara acı vermekten zevk alıyor
musun?"

Göğsünün sessiz bir iç çekişle yükselip alçaldığını gör-
düm. Neredeyse sabırsız bir şekilde, duygusuz bir ifadeyle
konuştu.

"Onlar için bir şey hissetmiyorum. Acılarını görmezden
geliyorum. Düşüncelerime girmelerine izin vermiyorum.
Sana demin anlattığım bir istisna dışında onların acı çekti-
ğini görmek bana herhangi bir acı veya zevk vermiyor. Bu
senin için yeterli mi?"

Söz konusu kişi Kaidan olunca satırların arasını oku-
mak gerekiyordu. Onu tanıyabilmek için, neden insanla-
rın acısını görmezden geldiğini veya onların acısı düşün-
celerine girerse ne olacağını bilmem gerekiyordu. Eğer
başkalarına acı vermekten zevk alıyor olsaydı, bunu dü-
şünmemeye çalışmak yerine onların acısının keyfini çı-
karırdı.

“Neden senin kötü biri olduğunu düşünmem için bu kadar uğraşıyorsun?” diye sordum.

“Çünkü benden korksan iyi olur; böylece sonra beni uyar-
madın, demezsin. Ben okulundaki çocuklara benzemem.
Uyuşturucuya karşı hissettiğin çekimi düşün. Ben de sekse
karşı aynen öyle hissediyorum.”

Aa!

“Şimdi anladın mı? Hatta daha da açık olayım,” dedi.
Sesi alçaldı ve bana adım adım nasıl çalıştığını anlattı.
“Birini yatağa atmak için ne söylemem ya da ne yapmam
gerektiğini anlamam için onunla sadece beş dakika konuş-
mam yeterli. Buna sen de dâhilsin ama itiraf edeyim dün
gece pek kendimde değildim. Bazı insanlar için sadece
iltifatlar ve ilgi göstermek yeterlidir. Bazıları içinse daha
fazla zaman ve çaba gerekir. Kıyafetlerini çıkarmak için ne
gerekirse yaparım, sonra da işimi öyle iyi yapmaya çalışı-
rım ki bir daha başka biriyle birlikte olamasınlar ya da beni
düşünmeden edemesinler. Ben çoğu insanın vücutlarıyla il-
gili kendilerinin bile bilmediği sırları biliyorum. Gittiğim
zamansa, bana kalmam için yalvarırlarken mahvolduklarını
da gayet iyi biliyorum.”

Kalbim küt küt atıyordu. Artık korkuyordum. Gözlerini
auramda gezdirip “Nihayet,” dedi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

KAIDAN'IN PARFÜMÜ

New Mexico'ya girerken sessizdik. Etrafımızdaki manzaranın ani değişikliği zihnimi rahatlatmıştı. Düz Teksas ovaları yerini çalılarla bezeli, hafifçe dönen tepelere ve küçük dağlara bırakmıştı. Güneybatı ise dümdüzdü. O kadar uzağı görebiliyordum ki şaşırıp kaldım.

Güneş gökyüzünde alçalıyordu. Kaidan otoyol çıkışına gelirken yavaşladı. Ayaküstü atıştırabileceğimiz bir yere park edip bacaklarımızı esnetmek üzere arabadan indik. Nem olmadığı için hava ciğerlerimde ağırlık yapmıyordu. Oysa ben nemde boğulmaya alışkıttım.

Yemeklerimizi sipariş edip otoparka bakan camın önünde sessizce yedik. Batmakta olan güneş, manzaranın üzerini koyu pembe ve turuncu bir elbise gibi örtüyordu.

“Güzel bir ülkeniz var. Çok çeşitli,” dedi.

Tavuklu sandviçimin kalan yarısını ona doğru iterek,

“Gerçekten çok güzel,” diye karşılık verdim. Ben patates kızartmalarının kalanını yerken o da benim sandviçimi bitirdi.

“Birkaç saat daha gider, sonra geceyi geçirmek için dururuz,” dedi. “Depoyu sabah dolduracağım.”

Başım la onayladım ve gitmeye hazırlanarak masadaki çöpleri kaldırdım. Onunla birlikte bir gece daha geçirme düşüncesi beni kaygılandırıyor du.

Tekrar arabaya binip I-40 boyunca devam ederken, Old West’in güzelliği beni yüreklendirdi. Bacaklarımı altına alıp Kaidan’a bakınca, onun bakışları da bana yöneldi.

“Los Angeles’ta babam dışında görmem gereken biri daha var.”

Başıyla devam etmemi işaret etti. Ben de ona Patti’yi ziyaret eden meleş ve beni nasıl evlat edindiğini anlattım. Sonra da rahibe Ruth’un gidip onu görmemi istediğinden bahsettim.

“Patti’ye söyleyemeyip de bana söyleyeceğ i şeyin ne olduğunu hayal edemiyorum,” dedim.

“Hımm. Son zamanlarda meleklerin dünyaya inip insanlarla doğrudan konuştuğ unu hiç duymamıştım.”

“Rahibenin yakında vefat etmesinden korkuyorum,” dedim ona. “Sanırım Patti’nin seninle bu seyahate çıkmama izin vermesinin tek sebebi de bu.”

“Zamanında yetişeceğ iz.”

Öyle umuyordum.

“İblislerle ilgili senin bildiğ in her şeyi ben de bilmek istiyorum,” dedim.

TATLI ŞEY TAN

Boğazını temizleyip tekrar doğruya doğru bir ses tonuyla anlatmaya başladı.

“Eminim yedi ölümcül günah tan haberin vardır: öfke, tembellik, oburluk, kıskançlık, açgözlülük, kibir ve şehvet düşkünlüğü. Bütün günahların kökünde kibir günahının olduğu söylenir. Dünyada işlerin yürüme şekli ise şöyle: Tembellik ve oburluk dışında her ölümcül günah ile görevlendirilmiş birer iblis var, tembellik ve oburluk, herkes için geçerli olmasa da genelde beraber var olur. Bunların yanında ek günahlar da vardır: Yalan söyleme, cinayet, nefret, hırsızlık, zina ve madde kullanımı. Bu da insan bedenleri içinde on iki kara melek var demek oluyor. Onlara Dükler deniyor, dünyadaki kötülüğün patronu onlar.”

“Babalarımız da bu on iki dükten ikisi mi yani?”

“Aynen.”

Kaidan'ın konuşmasını dinlemek ilginçti. Heyecanlı veya sinirli olduğu zamanlarda aksam çapkın bir hal alıyordu ama bazen de, şu an olduğu gibi, sözlü bir sunum yapan başarılı bir okul çocuğı gibi konuşuyordu. Karşısındaki ne göre kendini değiştirebildiğini fark etmiştim. Kaidan, gerektiğinde cüretkâr kötü çocuk rolünü, gerektiğinde de eğitilmiş kibar çocuk rolünü oynayabiliyordu. Ama gerçekte kimdi o? Elimi arkaya uzatarak, tüyleri ürperen ense mi ovdum.

“Peki, Dükler ve bugün restorana gelen iblis gibi diğer iblisler arasındaki fark nedir?”

“Ruh formundayken aynılar ama sadece Dükler insan

bedenlerini ele geçirebilirler. Her Dük, dünyaya musallat olan, insanların kulaklarına fısıldamakla görevli bir iblis lejyonunu yönetir. Bu fısıldayan iblislere Lejyonerler denir. Bazen onlara sadece ruhlar deriz. Dükler ve Lejyonerlerle birlikte dünyada altı yüz altmış altı iblis vardır.”

Tepeden tırnağa ürperdim.

Küçük bir hesap yaptım. “Yani on iki Dük, altı yüz elli dört fısıldayan kimse veya Lejyoner... Nefiller bu tablonun neresinde kalıyor?”

“Bizler sadece yan ürünleriz. İnsan sayılmıyoruz ama iblis Lejyonerler olarak da kabul edilmiyoruz. Babalarımız için çalışıp hiç kimseye bir şey söylememekle görevliyiz. O kadar.”

Kaidan sözüne devam ederken, tek yapabildiğim mide bulantımı bastırmak ve başımla onaylamaktı.

“Bir zamanlar daha fazla Dük vardı. Yedi ölümcül günah ile görevlendirilen iblislerin yanında bir de on emrin her biri ile ilgilenen birer iblis vardı ama birçoğu geçerliliğini yitirdi. İhtiyaca göre Dükler de değişiyor. Şu anda on emrin iki tanesi temsil ediliyor: yalanlar ve zina. Dükler bir insan ömrü boyunca, bulundukları toplumun durumuna bağlı olarak uzmanlıklarını yaparlar. Benim babam şu anda pornografi alanında uzmanlaşıyor.”

O konuşurken, kucagımda bir şişe suyla, mide bulantımı bastırmaya çalışıyordum.

“Senin babanın da geçen yüzyılda alkolle ilgili bayağı iyi iş çıkardığını duydum,” dedi. “Ama bu ömründe, uyuş-

TATLI ŞEYTAN

turucularla ilgileniyor. İblisler, uzmanlaştıkları alana doğru bir çekim hissederler; onların çocukları da bu özelliği onlardan miras alır. Dişi olduğun için senin muhtemelen ekstra duyuların da vardır; mesela bağımlılığa meyilli olan insanları fark edebilmek gibi. Yanılıyor muyum?”

Jay’ın bağımlılığa eğilimini görebildiğimi düşünerek başımla onayladım. “Ama dişi olmanın bununla ne alakası var?”

“Emin değilim ama dişi Nefler her zaman etraflarına karşı daha hassastır. Kadın içgüdüşü falan işte. Babamın kızları, bekâreti ve doğurganlığı hissedebiliyorlardı, babam da hissedebiliyor ama ben yapamıyorum.”

“İlginçmiş. Peki, başka ne var?”

“Tamam. Düşüneyim. Sanırım, Dük statüsünün iblisler arasında çok arzu edilen bir konum olduğunu bilmende fayda var. Hepsi insan formunda olabilmek isterler. Karanlık ruhlar arasında bu konuda savaşlar bile oldu. Şeytan’ın kendisi de dünyaya gelmek istiyor ama o Cehenneme hapsedilmiş; sağ kolu ve sol kolu olan savaşçıları Beelzebub ve Ammadeus ile birlikte.”

İçimi kaplayan bir huzur dalgasıyla birlikte “Çıkamıyorlar mı?” diye sordum.

“Hayır, çıkamıyorlar. Şeytan dolaylı olarak, Dükler ve Lejyonerler üzerinden varlığını sürdürüyor.”

“Neden dünyada bu kadar az iblis var? İstese Şeytan hepsini yukarı gönderebilir, değil mi?”

“Sanırım gönderebilir ama bütün bunlar gizli bir ope-

rasyon olarak yürütölüyor ki bu çok ironik çünkü cennet-
te herkes, karanlık olanların ne işler çevirdiğini biliyordur
herhalde. Ama Şeytan radara takılmak istemiyor gibi, lafin
gelişi yani.”

“Korkuyor,” diye sesli düşündüm.

“Olay şu ki,” dedi Kaidan yorumumu duymazdan ge-
lerek, “Lejyonerler insanlara hiçbir şey *yaptıramazlar*.
İnsanın özgür iradesini söküp alamazlar. Onların beynine
fikirler yerleştirirler. Nokta. Ama insanlar *doğaları gereği*
bencildirler. İblisler zaman zaman onlara sadece duymak
istedikleri şeyleri söylerler; yani onların bencil içgüdülerini
beslerler.”

Bunları duymak hiç hoş değildi. Kaidan sanki bir iblis
el kitabından alıntı yapıyormuşçasına bana sadece çıplak
gerçekleri anlatarak rahatça konuşuyordu.

“Dükler de insanlara fısıldar mı peki? Yani tam olarak
ne yapar?”

“Hayır, insan formundayken fısıldayamazlar ama söz-
lü ikna kabiliyetleri vardır. Dükler toplumun içine girerek,
liderler üzerinde etki sahibi olabilecekleri ve toplum içinde
etkin güç sahibi olabilecekleri konumlara gelirler.”

“Toplum liderleri olmaya çalışmazlar mı?” diye sordum.

“Asla. Unutma, onların asıl işi insanların zirveye kadar
ite kaka çıkmalarını, bu arada da kendi ruhlarını parçalayıp
bir kenara atmalarını sağlamak.”

Kaidan’m insanlar için söyledikleri beni üzüyordu.
Manipüle edilen insanlar için üzülmemek mümkün değildi.

İçim acıyordu. Bu kötücül oyunda öz babamın da ciddi bir rol oynadığı gerçeğini söylemiyorum bile.

Kaidan kaşlarını çatıp, “Su sızdırıyorsun,” dedi.

Ellerimle ıslak yanaklarımı sildim. Off! Elimi sinirli sinirli salladım. “Ben duygulandığım zaman hep ağlarım, her zaman da duygulanırım zaten. Sen beni boş ver de konuşmaya devam et, lütfen.”

İç çekerek bir traktör römorkunun yanından geçti, bir yudum su içtikten sonra da konuşmaya devam etti.

“Pekâlâ, iblisler dünya üzerinde stratejik olarak konumlanıp ihtiyaç durumuna göre yer değiştiriyorlar. Yılda bir kez, her iblisin en çok zararı dünyanın neresinde verebileceğini tartışmak için toplanıyorlar; baban gibi hapiste olanlar hariç tabii. Amerika’da şu anda üç Dük var: benim babam, senin baban ve Kıskançlık Dükü Melchom. Şeytanın kişisel elçisi olan iblis Azael, her Dükü yılda dört kez ziyaret eder. Dükler yaptıkları çalışmaları ve insanlığın durumunu rapor ederler; bu raporlar da Şeytan’a aktarılır. Duyduğuma göre kendisi bugünlerde işlerin gidişatından memnunmuş.”

“Ama insanların içinde iyilik de var,” diye karşı çıktım. “Eminim birçok insan direnç gösteriyordur.”

“Belki öyledir ama dindar olanların bile zayıflıkları var. İblislerin farklı kültürlere göre farklı önlemler alması gerekiyor çünkü insanların bazıları günahları kolayca kabul ederken bazıları daha disiplinli oluyor. Her şey aslında bir kelime oyunu ve sunum meselesi. Acıyı ve duyarsızlığı teşvik etmek için dâhice yöntemler buluyorlar,

pazarlama teknikleri gibi biraz. Zevki ara. Ye, iç, mutlu ol. *Carpe diem.*”

“Anı yaşa,” diye fısıldadım.

Albuquerque civarındaki otel, ilk geceye kıyasla daha iyiydi. Kaidan müzik çalarını açıp yataklarımız arasındaki komodine yerleştirdi. Kaidan’ın şarkı listesi, seyahatimizin film müziği gibi gelmeye başlamıştı bana.

Yataklardan birine çökerek Patti’yi aramaya karar verdim. Kaidan’ın telefonunu kapalı görünce şaşırdım. Araba kullanırken bir ara kapatmıştı herhalde. Düşününce, ötüp duran telefon olmadan bugünün çok daha huzurlu geçtiğini fark ettim.

Patti sesimi duyunca rahatlamıştı sanki. Bütün gün aklında ne korkunç senaryolar kurmuştu kim bilir. Kaidan müziğin sesini kıstı ve biz konuşurken balkona çıktı.

“Yarın ve cumartesi jübile töreninde olacağım,” dedi. “Önümüzdeki iki gece seni eve döner dönmez, saat on bir gibi arasam nasıl olur? Batı Yakası’nda saat sekiz oluyor galiba?”

“Tamam, o saatlerde telefonu yanıma alırım.”

“Anna?”

“Efendim?”

“Kaidan hâlâ uslu duruyor mu?”

Yatağımda kıvrıldım. Kaidan’ı düşününce midemde kelebekler uçtu.

TATLI ŞEYtan

“Evet,” diye cevap verdim. “Küçük birkaç sorun yaşadık ama çözemeyeceğimiz bir Şey olmadı. Lütfen bizim için endişelenme. Birbirimizi tanıyoruz işte. Bana bir sürü Şey öğretiyor.”

“Güzel,” dedi. “Sevindim ama yine de dikkatli ol ve gardını düşürme.”

Patti bana manastırın numarasını verdi. California’ya vardığımızda telefon edip rahibe Ruth’un ziyaretçi kabul edebilecek durumda olup olmadığını öğrenecektim.

Komik öpücük sesleri ve kahkahalarla telefonu kapattık. Gidip koridorun sonundaki otomattan iki şişe su aldım. Odaya döndüğümde müziğin sesini açtım. Balkonun açık kapısına yürüdüm ve ellerimi üşüten sularla Kaidan’ı arkadan izledim.

Kollarımı ona doladığımı ve yanağımı sırtının ortasına yasladığımı hayal ettim ama ona böyle dokunmaya hakkım yoktu. Dün geceki öpücük, anlık bir olaydı. Daha şimdiden üstünden çok zaman geçmiş gibi geliyordu. Artık kendimi böyle kaybetme lüksüm yoktu; özellikle de resmen ‘uyarıldıktan’ sonra.

Balkona, onun yanına çıktım ve şişelerden birini onun koluna bastırdım.

“Teşekkürler,” dedi suyu alarak. Uyuyan binalara bakıp sıcak ve kuru havayı içimize çekerek korkuluklara dayandık. Kollarımız hafifçe birbirine değiyordu, onun tatlı, ormansız parfümünün hafif kokusunu alabiliyordum. Parfümünü içime çekince içeri girme vaktimin geldiğini

hissettim. Zihnimi boşaltmam için belki de koşuya gitmeliydim.

İçeri girerek koşu kıyafetlerimi aldım. Banyonun kapısını açıp Kaidan'ın kişisel bakım ürünlerinin olduğu çantayı lavaboda görünce durdum. Parfümü ve tıraş losyonu konusundaki merakım beni ele geçirmişti çünkü daha önce kimsede rastlamadığım bir kokuydu bu. Sinsi hareketlerle bir parmağımı çantanın ağzına takıp içine baktım. Parfüm şişesi yoktu. Sadece bir jilet, tıraş kremi, diş fırçası, diş macunu ve deodorant vardı. Deodorantı aldım, kapağını açıp kokladım. Hayır, o koku bu değildi.

Kaidan'ın, kapı tarafından gelen derin kıkırdamasıyla çığlık atarak deodorantı bir takırtıyla lavaboya düşürdüm. Bir elimi göğsüme götürüp diğeriyle lavabonun kenarını kavradım. Kaidan artık sesli gülmeye başlamıştı.

“Şey, görüldüğü gibi değil,” dedim Kaidan'ın aynadaki yansımasına. Deodorantı lavabodan beceriksizce aldım. Kapağını kapatıp çantaya koydum. “Ben sadece hangi parfümü kullandığını merak etmiştim,” dedim.

Kaidan, küçük banyoya girip lavaboya yaslanarak ellerini göğsünde birleştirirken yüzüm alev alev yanıyordu. Geriledim. Benim sıkıntım onu eğlendiriyor gibiydi.

“Parfüm kullanmıyorum.”

“Hımm,” dedim boğazımı temizleyerek. “Evet, ben de göremedim, o yüzden belki deodorantındır diye düşündüm ama o da değilmiş. Belki çamaşır deterjanın falandır. Neyse, boş ver.”

“Nasıl bir koku alıyorsun tam olarak?” diye sorarken sesi biraz hırıltılıydı, birden onun banyoda çok fazla yer kapladığını düşünmeye başlamıştım. Ona bakamıyordum. Tuhaf bir şeyler oluyordu. Kokuyu kelimelerle tarif etmeye çalışırken geri çekildiğimden topuğumu küvete çarptım.

“Bilmiyorum. Turunçgiller ve orman ya da onun gibi bir şey... yaprak ve ağaç reçinesi gibi aynı zamanda. Açıklayamıyorum.”

Kolları hâlâ göğsünde, yüzünde klasik seksi gülümsemesi ile gözlerini gözlerime kilitledi.

“Turunçgiller mi?” diye sordu. “Limon gibi mesela?”

“Daha çok portakal gibi. Biraz da yeşil limon gibi.”

Başıyla onayladı ve gözlerinin önüne düşen saçlarını çekmek için kafasını yana salladı. Sonra gülümsemesi kayboldu ve nişanı parladı.

“Sen benim feromonlarımın* kokusunu alıyorsun, Anna.”

Boğazımdan kısa, gergin bir kahkaha yükseldi. Sonra susup kollarımı kavuşturdum.

“Hımm. Tamam, peki...” derken kapıya ulaşabileceğim küçük alana baktım. Kapıya doğru tuhaf bir hamle yaptım ama Kaidan duruşunu değiştirdi ben de geriledim.

“İnsanlar, feromonların kokusunu alamazlar genelde,” dedi. “Farkında olmadan ekstra duyularını kullanıyorsun demek ki. Bazı duygularla ilgili duyularını kontrol ede-

* Ç. N. Feromon, aynı türün üyeleri arasındaki sosyal ilişkileri düzenleyen kimyasal maddedir. İnsan feromonları daha çok eşeyssel üremeye ilgili davranışları kontrol eder.

meyen Nefer olduğunu duymuştum. Korku, şaşkınlık... şehvet.”

Kollarımı ovuşturdum. Bu konuşmayı tehlikeli sulardan çıkarmaktan başka bir şey istemiyordum.

“Evet, bazen gerçekten de kokuları yönetmekte sorun yaşıyorum,” diye geveledim. “Bazen de koku alma duyum ben uyurken kendiliğinden genişliyor. Patti’nin tarçın rulolarının hayaliyle uyanıyorum ama koku başka bir daireden falan geliyor oluyor. Sonra mısır gevreği yemek zorunda kalıyorum. Neyse...”

“Kendi kokunun nasıl olduğunu bilmek ister misin?” diye sordu.

Kalbim göğsümün içinde büyüyerek kocaman oldu, sonra tekrar küçüldü. Bu koku olayı, bu kadar küçük bir alanda tartışılmayacak kadar şehvetliydi. Hain vücudum her an şu feromonlardan yaymaya başlayabilir ve auram kırmızıya dönebilirdi.

“Yok, istemem aslında,” dedim gözlerimi kaçırarak. “Ben gitsem iyi olacak.”

Kapının önünden çekilmek için herhangi bir girişimde bulunmadı.

“Armut ve süsen çiçeği gibi kokuyorsun,” dedi.

“Aa, ne kadar ilginç,” diyerek boğazımı temizledim, hâlâ göz teması kurmaktan kaçınıyordum. Oradan çıkmam lazımdı. “Ben şey yapayım...” diye kapıyı gösterdim ve ona mümkün olduğu kadar değmeden yanından geçmeye çalıştım. Nihayet bir adım geriledi ve bana dokunmayacağını

göstermek için ellerini havaya kaldırdı. Küçük banyodan kaçınca derin bir nefes aldım.

Ayakkabılar. Spor ayakkabılarımı giymem gerekiyordu. Yerdeki eşyalarımı karıştırmaya başladım ve ayakkabılarımı bulunca ayaklarımı içlerine tıkarak bağcıkları bağladım. Elbette ki Kaidan Rowe süsen çiçeğinin nasıl koktuğunu biliyordu. Muhtemelen şehvet eğitiminde çiçek dersi de almıştı.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

Göz ucuyla, kollarını yine kavuşturmuş vaziyette banyo kapısında durduğunu gördüm. Öpüşmemizden sonrakı gibi alev almış olmalarından korktuğum için gözlerine bakmadım.

Ayağa kalkıp saate baktım. Saat dokuzdu. “Evet, koşmaya gidiyorum,” dedim.

“Sana katılmamın bir sakıncası var mı?”

Sesli bir şekilde kararlı bir nefes verip gözlerine baktım. “Sen de benim için bir şey yaparsan, olur.”

Cevap olarak kaşlarını kaldırdı.

“Bana renklerimi saklamayı öğret.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DUYGULARI SAKLAMAK

Biz tempoyla koşarken aramızdaki sessizlik huzur vericiydi. Adımlarımızın birbirine uyum sağlaması uzun sürmedi. Yakınlardaki bir alışveriş merkezini geçerek tepelere yöneldik. Ara sıra yanımızdan geçen arabaları saymazsak yalnızdık.

Koca koca kayalara tırmandık. Zirveye çıkınca Kaidan ellerini boynunun altına alarak uzandı. Ben de onun yanına bağdaş kurup oturdum. Ayakkabı bağcıklarımla oynayarak, önümde hiçbir engel olmadan gökyüzünü izledim.

Kaidan o kadar sessizdi ki uyuyakaldığımı zannettim. Göz ucuyla bakınca yıldızları seyrettiğini gördüm. Bir elini karnına, diğer elini hemen yanıma koymuştu. Güçlü elinin parmakları uzun, eklem yerleri erkeksi ve tırnakları kısaydı. Şefkatle elimi onun elinin içine koyuverdim. Bir korkunç

saniye boyunca elini çekeceğini düşündüm ama çekmedi. Yukarı bakmaya devam etti ama artık daha yavaş nefes alıyordu sanki. Parmaklarımı parmaklarına doladım. Bu his, Patti ile el ele tutuşmaya benzemiyordu ya da Scott'ın elimi tutmasına. Bu, mahrem ama tatlı bir histi.

Korku duymak buraya kadarmış.

Aşağıdaki çamurun içinde bir şey koşturdu. Belki de bir kertenkeleydi. Kertenkeleleri severdim. Örümcek ya da yılan da olabilirdi. Bu ihtimaller ürpermeme neden oldu.

“Üşüdün mü?” diye sordu.

“Hayır, sadece zehirli sürüngeleleri düşünüyordum.”

Kıkırdadı. Keşke Kaidan her ihtimale karşı bıçağını yanına almış olsaydı diye düşündüm. Vücutlarımızın zehre nasıl tepki vereceğini merak ettim.

“Bana duygularımı saklamayı öğretecek misin gerçekten?” diye sordum.

Kafasını kaldırıp bana baktı.

“Pekâlâ,” dedi. O doğrulurken ben de isteksizce parmaklarımızı çözdüm ve dikkat kesildim.

“Başkalarından gelen duyguları engelleyebildiğinden bahsetmiştin, değil mi?” dedi Kaidan. “Bunu nasıl yapıyorsun?”

“Duygular bana geldiğinde bunları görmezden geliyorum ve kendimi başka bir şey düşünmeye zorluyorum.”

“Bu da ona benzer diyebiliriz. Her duyguyu zihninde fiziksel bir şey olarak düşün, senin seçeceğin herhangi bir nesne olabilir, sonra da kendini fiziksel olarak bu nesne-

yi dışarı iterken ya da üstüne bir battaniye örterken düşün. Senin için hangisi daha kolaysa. Ya da dediğin gibi, sadece görmezden gel, orada yokmuş gibi davran, başını başka yöne  evir. Zihnini sen yönet.  nce olumlu bir duyguya yoğunlaşalım. Patti'yi düşün... Güzel, ona olan sevgini görebiliyorum. Şimdi bu duyguyu sakla."

Patti'ye olan sevgimi fiziksel bir şey olarak, pofuduk bir yastık olarak hayal ettim. Yastığı hafif, pembe bir top haline getirdim ve bu topa hayali ayağımla mümkün olduğu kadar sert bir şekilde vurdum. Gözlerini üzerimde gezdiren Kaidan, hayranlık dolu bir ifadeyle gülümsedi.

"Kayboldu mu?" diye sordum.

Başıyla onaylayınca çok şaşırdım. Belki de bunu yapabildirdim. Başkalarının duygularının gelmesini engellemekten farklıydı bu çünkü çok daha fazla konsantrasyon gerektiriyordu. Dışarıdan gelen bir şeye arkamı dönmek, kendi içimde olan bir şeyi tespit edip bunu yönetmekten daha kolaydı.

"Bayağı hızlı yaptın. İyi gidiyorsun. Şimdi biraz daha eğlenceli bir şey yapalım. Seni sinirlendiren veya  zen bir şey..."

Babamı ve doğduğum gün bana söylediği sözleri düşündüm. Bu sözlerin sırf kinaye olduğunu şimdi anlıyordum. Eğer benim uyulurucular üzerinde çalışmam gerekiyorsa, gerçekten uyuluruculardan uzak durmamı kastetmiş olamazdı, değil mi? Neden bütün bu yıllar boyunca beni çalıştırmayı denememişti?

"Her ne düşünüyorsan, sinirlenmiyorsun. Şunu dene.

Sana uyuşturucu veren ve senden faydalanmaya çalışan o dangalağı düşün. Muhtemelen planını başarı ile uyguladığı diğer kızları düşün.”

“Sence bunu başka kızlara da mı yapmıştır?”

“Genelde bu şekilde kızlarla birlikte olan tipler, aynı kabahati sürekli işlerler.”

Midem kasıldı. Ya Kaidan o gece orada olmasaydı? Scott işleri ne kadar ileri götürecekti? Sonuna kadar mı? Tecavüz kurbanlarının nasıl kendilerini sık sık suçlu hissettiklerini düşündüm. Böyle bir şey olsaydı, ben de kendimi suçlayacağımı biliyordum.

“Güzel,” diye fısıldadı Kaidan. “Şimdi.”

Öfke içimde yükseldi ve ben onu dönen bir beyzbol topuna dönüştürdüm. Sopayı sallayıp bu duyguyu uzaklara uçurdum. Top, eyalet sınırlarını bile geçmişti. Bunu yapmak hoşuma gitmişti.

Scott’a hissettiğim öfke içimde hâlâ bir yerlerde yaşıyordu. Duygularımı yok etmiyor, onları sadece beynimin, duygularımı dışarı gösteren kısmından kaldırıyordum.

Bir saat boyunca, Kaidan’ın söylediği duygular üzerinde pratik yaptım: mutluluk, üzüntü, korku, kaygı.

“Bunu yapmak senin için fazlasıyla kolay sanki, değil mi?” dedi Kaidan, eğilip biraz daha yakına gelerek. “Gerçekten etkilendim,” diyerek elinin tersiyle yanağımı okşayınca kalbim hızla atmaya başladı.

Aldırma. Başka yöne bak. Ah, kahretsin, bu duygu diğerlerinden zordu.

TATLI ŞEY TAN

“Sadece bilgin olsun diye Ő yl yorum, Anna, babamın sana dediklerini yapsan da benim g z mdeki değerinden bir Şey kaybetmezsin.”

Eli ayak bileğimde dolaşıp, artık tıraŐlı olan bacağıma doğru çıkınca ve parmakları dizkapağımın arkasına dek ilerleyip burayı baştan çıkarıcı bir Şekilde okşayınca olduğum yerde dondum. Konuşurken bir yandan da beni inceliyordu, soluğum hızlandı.

“Şu anda burada sadece ikimiz varız, Anna.  p Ő t ę m z zaman sana hayat geldiğini hissettim. Bundan korktuğunu biliyorum.  indeki o diğer yönünü serbest bırakmaktan korkuyorsun. Ama endişelenmene gerek yok. Ben onunla başa çıkabilirim.”

 cimden bir   rperti geçti. Bir an için, düŐüncelerim zihnimdeki duyguyu yakalayamayacak kadar dağılmıştı.

Sıcak eli bacağımdan yukarı doğru çıkmaya devam edince bileğini kavradım. Nefesimi düzenlemeye ve zihnimdeki hayali ellerimi onun için duyduğum Őehvete geçirmeye çalıştım. Daha da yaklaştı. Nefesini yüzümde hissedebiliyor, onun da benim nefesimi hissedebildiğini biliyordum.

Kaidan’ın yüzündeki bakış, baştan çıkarıcı olmaktan çok beklenti doluydu. Göğsüme kaçamak bakışlar atıyordu. Eli h l  baldırımın arkasındaydı, başparmağıyla oradaki iyice hassaslaŐan deriyi okşuyordu.

Kafamı salladım, yüzeye çıkan Şehvet ve arzuyu kavradım, bunları kırmızı-siyah bir futbol topuna dönüştürdüm ve ağlara gönderdim. Gol!

“Hayır,” dedim Kaidan’a.

Elini çekip geriye yaslandı.

“Kusura bakma, hile yapmak zorundaydım. Bazı insanlar baskı altındayken daha iyi performans gösterir. Şimdi, izin verirsen biraz yürümem gerek.”

Oturduğumuz kaya parçasından aşağı atlayıp dev kayaların ve çamurların arasından geçti, önüne çıkan taşları tekmeledi, kollarını ve boynunu esnetti. Beş dakika sonra tekrar yanıma geldi. Sesi sakindi.

“Hadi,” dedi elini uzatarak.

O aşağıya inmeme yardım ederken ben, yeni becerimi test etmek için oyun oynamış olsa da, evet deseydim, Kaidan’ın tereddüt etmeden oyunu sonuna kadar götüreceğinden adım gibi emindim. Otele dönerken ağzımı bile açmadım.

Koşu ve ders sonrası Kaidan düşünürken ben de yatakta bağdaş kurup televizyondaki yerel kanalları gezdim. Duştan çıktığında ıslak saçlarının rengi koyulaşmıştı, üstü de çıplaktı. Bol şortu belinden aşağı kaymış, dar baksırının üst kısmını gözler önüne sermişti. Bu, duygularımı saklama alıştırmaları yapmak adına benim için iyi bir fırsattı. Duygularımı geri itip hevesli gözlerimi tekrar televizyona bakmaya zorladım.

Kaidan yere eğilip çantasından bir tişört çıkardı. Giydikten sonra bir elini ıslak saçlarında gezdirip boğazını temizledi.

TATLI ŞEYTAN

“Oldu o zaman, ııı, ben biraz dışarı çıkayım.”

Yine mi dışarı çıkıyordu? Duygularımı sakladım ama Kaidan’ın kafasını sallayarak bakışlarını benden kaırmasından, hissettiğim acının yüzümden net bir şekilde okunduğunu anladım. Televizyonu kapatarak ona baktım.

“Gitme,” dedim. Havada asılı kalan bu sözlerimi alıp, ağzıma geri tıkabilmeyi diledim.

“alışmam lazım, Anna,” dedi. “Ya dışarıda ya da burada...”

Meydan okurcasına bana bakınca ben kendimi yine o ateşli bakışların içerisinde kaybolmuş bir halde buldum. Sakin ol benim zavallı, titreyen kalbim.

Kollarımı göğsümde birleştirip gĞs kafesimdeki sarsıntıları yatıştırmaya çalışarak, “Bir gece çalışmazsan lmezsin,” dedim.

“yle mi?” derken sesini alçaltıp ellerini yumruk yaptı. “Hayatında bir gün bile çalışmamış olan küçük prenses mi söylüyor bunu?”

O anda çenemi kapatmam gerekiyordu ama tabii ki bunu yapamadım.

“İblisler senin her adımıını izliyor falan değiller ya,” dedim.

Kaidan işaretparmağını bana doğru kaldırarak gözlerini kapattı. “Benim sınırlarımı zorlama, Anna. Neden bahsettiğini bilmiyorsun bile,” dedi. Kaidan’ın sesinde patlamaya hazır bir tını vardı, kendisi de yüzeye çıkmaya çalışan bir duygu dalgasıyla mücadele ediyor gibi görünüyordu. Ben, pervasızca sesimi yükselterek konuşmaya devam ettim.

“Bir gece seks yapmadan duramıyorsun işte! Sen hiç...”

Ani bir çarpma ve parçalanma sesiyle yerimden sıçradım. Kaidan kolunu öfkeyle sallayarak, cam bir lambayı şifonyerin üzerinden karşı duvara savurmuştu. Gözleri alev alev yanarken parmağını bana doğru salladı.

“Anlamıyorsun!”

Nefesimi tutarak hareketsiz kaldım. Daha önce kimseyi bu kadar öfkeli görmemiştim, hele hele bana karşı öfkeli, hiç görmemiştim.

“Bu sefer dönmemi bekleme,” dedi boğuk bir sesle, yatağımın önünden öfkeyle geçip kapıyı çarparak çıktı.

Sözlerimin onun damarına bu şekilde basacak kadar büyük bir güce sahip olduğu gerçeği karşısında şoke olmuş vaziyette birkaç dakika kıpırdamadan oturdum. Yerdeki lamba paramparça olmuştu. Yataktan çıkıp küçük parçaları titreyen ellerimle toplayarak çöpe attım. Kaidan’ın öfkesi ona gerçekten çirkin, kırık bir lamba kazandırmıştı. Otel personelinin bu gürültü patırtı üzerine kapıyı çalmasını bekledim ama gelen olmadı. Temizliği tamamlayınca dalgın dalgın yatağa oturup, bir süre düşünüp taşındıktan sonra uyumaya karar verdim.

Nevresimler yorgun bedenimi yumuşacık sardı. Derin bir nefes alıp geri verirken ne kadar yorgun olduğumu fark ettim. Kaidan’ın çalıştığını düşünmemeye çalışıyordum. Gözlerimi tavana dikerek sessizce dua okudum. Daha duamı bitiremeden gözlerim kapanmaya başlamış, uyku beni kollarına almıştı.

Ertesi sabah Kaidan beni uyandırana kadar uyanamadım. Hazırlanıp eşyalarımızı toplarken ikimiz de konuşmadık. Otelin verdiği kahvaltıdan faydalanmak üzere aşağı indik.

Kaidan Rowe'u, ekmek kızartma makinesine simit koymak kadar sıradan bir şey yaparken izlemek tuhaftı. Onun yanındayken her şey, gerçekte olduğundan daha kayda değer görünüyordu. Bakışlarımı yakaladı.

Kaidan'ın alıcılarının her zaman bu kadar açık olmasını dileyerek tabağımı masaya götürdüm. Ekmeklerin olduğu bölümde bizim yaşlarımızda iki kız fısıldaşıyor ve Kaidan'ı göstererek birbirlerini dürtüyorlardı. Mayolarının üzerine kolsuz bluzlar ve süper mini şortlar giymişlerdi.

Danimarka çöreğimden bir parça alıp işitme duyumu azıcık genişlettim. Göz ucuyla kızlardan birinin bana doğru baktığını ve sonra kalçasıyla diğer kızı Kaidan'a doğru ittirdiğini gördüm.

"Ay, pardon," dedi kız. Onu iten kız kıkırdadı.

"Sorun değil," derken Kaidan'ın sesi davetkâr ve kışkırtıcıydı ama bu sefer yatak odası gözleriyle bakmamıştı. Krem peynirlere odaklanmış durumdaydı.

"Şuradaki senin kız arkadaşın mı?"

Tüh, dedim içimden. Hepsinin bana baktığını hissedebiliyordum, dikkatimi çatalımdaki kavuna yönelttim.

"İı, sadece bir arkadaşım, aslında."

"Bu gece de otelde mi kalacaksın?" diye sordu kız.

Ne cüretkâr bir kızdı bu böyle.

“Hayır, biz birazdan gideceğiz.”

“Kuzenim seni çok beğenmiş de...”

“Ah, yok artık, sussana sen! Yani...”

Tamam, gerisi ben almayayım, normal işitme duyuma geri dönebilirim.

Birkaç dakika sonra Kaidan gelip karşıma oturdu. Göğsüme bakıp eleştirircesine kaşlarını kaldırdı. Tüh! Renkleri mi saklamayı unutmuştum. Duyguları saklamak zor bir işti, sürekli tetikte olmak gerekiyordu.

Kontrolü tekrar ele geçirdikten sonra, “Olaysız bir anımız geçmiyor,” dedim. Midemdeki düğümlenme, sesimin sıradan çıkmasını sağlamıştı. Kaidan, yanmış simidinden bir parça koparıken dudaklarının kenarları kıvrıldı.

“Kıskanınca çok tatlı oluyorsun,” diyerek kopardığı lokmayı ağzına attı.

Gözlerim önce büyüdü, sonra kısıldı.

“Ayrıca,” diye devam etti. “Onlar benim için sadece iki aptal kız.”

Şu anda genç, yaşlı her yaştan bireylerden oluşan kalabalık aileleriyle birlikte gönül rahatlığıyla oturmakta olan kızlara baktım. Kendilerine tamamen yabancı olan birine yaklaşırken çok cesur davranmışlar, anı yaşamışlardı.

“Anna...” diye çekingen bir şekilde söze başladı Kaidan, kafamı kaldırıp ona baktım. “İı, özür dileme konusunda pek iyi değilimdir,” derken tabağındaki yanık ekmek parçalarıyla oynuyordu.

“Eh, önemli değil. Sadece bir kazaydı,” dedim.

“Hayır,” dedi hemen kafasını sallayarak. “Öfkeyle kendini kaybedip etraftaki eşyaları kırmaya *kaza* denmez. Benimki bilinçli bir karardı.”

“Ama ben dert etmiyorum. Unutalım gitsin, olur mu?”

Benim onu bu kadar kolay affetmem karşısında şaşırmış gibi göz kırptı. Ben de hafifçe gülümseyerek meyve suyumdan bir yudum aldım. Sandalyesinde geriye yaslanarak beni gözlemlemeye başladı.

“Portakal suyun nasıl, Anna? Limon tadı da geliyor mu?”

Onun sözlerinin altında yatan imayı anladığımda, dudaklarım bardağın üstünde, hareketsiz kaldım ve utancımı saklayabildiğimden emin olmak için bir an bekledim. İçeceğimi yutup cevap vermeden önce dilimin üzerinde bir süre beklettim.

“Biraz ekşiymiş aslında,” deyince güldü.

“Yazık,” dedi ve tabağındaki yeşil armudu alıp ısırınca başparmağından aşağı akan suyu yaladı. Bardağını masaya bırakırken yanaklarım yanmaya başlamıştı.

“Bu yaptığın kalaslık ama...” dedim.

Tembel bir memnuniyet ifadesi ile sırttı.

“Neden bahsettiğini hiç anlamadım. Ben sadece kahvaltımı ediyorum burada,” diyerek armudundan bir başka ısırık alınca kafamı salladım. Bu çocuğun üzerimde inanılmaz bir etkisi vardı ama yarattığı şok etkisinden yavaş yavaş kurtuluyor ve onun bu iflah olmaz kabalıklarından artık daha az rahatsız oluyordum.

Yemeklerimizi bitirince Kaidan telefonunda bir harita açtı.

“Bugün yaklaşık on saat yol gideceğiz. Federal Islahevi, Los Angeles’ın hemen dışında. Patti, ziyaret saatlerinin yarın saat on ile bir arasında olduğunu söylemişti.”

Aniden bastıran mide bulantısıyla öne doğru eğilip alnımın masaya dayadım.

“Endişelenme, aşkım.”

Kaidan’ın sözleri beni rahatlattı, başımı kaldırdım.

“Bugün arabayı biraz da ben kullanabilir miyim?” diye sordum. “Belki aklımı meşgul eder.”

Anahtarları cebinden çıkararak bana uzattı.

“İlk vardiyayı sen alabilirsin.”

New Mexico’da yol üstünde birçok Kızılderili rezervasyonu* gördük. Birçoğu kumarhanelerin neon ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Dar bir vadiden geçerken iç içe sokulmuş dairesel bir rezervasyon görüş alanımıza girdi. Buradaki küçük bir dükkânın önüne kurulmuş rengârenk bir çadır dışında turistik hiçbir şey yoktu.

“Burada dursak olur mu?” diye sordum.

Kaidan başını oyun oynamakta olduğu telefonundan kaldırarak, “Tabii,” dedi.

Arabayı tozlu bir otoparka çektim. Ben arabadan inerken güneş ortalığı yakıp kavurarak parlıyordu. Elimi gözlerime

* Ç. N. Kızılderili rezervasyonu, Amerika Birleşik Devletleri’nde Kızılderili için oluşturulan kısıtlayıcı yaşam bölgelerine verilen ad.

siper ettim. Kuru sıcak, cildimi ayaklarımın altındaki çatlamış toprak gibi kurutup buruşturuyordu. Dükkanın yuvarlak köşe ve kenarlarıyla pembe-kahverengi dış cephesi, hakiki bir kerpiç mimarisi örneğiydi. Dükkanın girişinde oturmuş, geleneksel bir tezgâha yaslanmakta olan kadından açık sarı bir aura yayılıyordu.

İçeride klima yoktu ama güneş üzerimden çekilir çekilmez, tenimdeki sıcaklık etkisini yitirdi. Tatlı tatlı toprak ve sedir ağacı kokan bir salonda duruyorduk. Duvarlar, karmaşık desenler ve şekillerle bezeli el örgüsü kilimlerle kaplanmıştı. Raflar, çeşitli hayvan ve ok başları şeklinde oyulmuş ahşap süslemelerle doluydu. Masalarda rengârenk takılar sergileniyordu. Köşede, elli yıllık gibi görünen antika bir buzdolabı duruyordu.

Yan tarafımızdaki masada bir çift oturuyordu. Tenleri toprak rengine, bu yaşlı adam ve kadın; uzun, siyah-gri saçlarını başlarının arkasında toplamışlardı. Bizi, kafalarını dostça sallayıp gülümseyerek karşıldılar.

Masalarına gidip bir süre çalışmalarını izledim. Kadın, minik boncukları elinde bir sicime geçirip şık bir motif oluşturarak bilezik yapıyordu. Adam ise bir tahta parçasını oyuyordu. Yaptığı atın arka ayaklarını seçebiliyordum. Harikaydı. Tecrübeli elleriyle bu sanatı kolayca icra edebiliyorlardı.

Dükkannda dolaşmaya başladım. Her boyutta yüzlerce ahşap hayvan ve kuş duvarlardan bizi izliyordu. En çok bulunan şekiller kurt ve çakal şekilleriydi. Kaidan, kanatlarını açmış duran bir kartalı inceliyordu.

“Detaylar muhteşem,” dedi. Onun beğenisi beni memnun etmişti çünkü genel olarak insanlara pek hayranlık beslemiyordu.

Odada dolaşırken elimi kalın bir kilimin üzerinde gezdirdim, sonra turkuaz ve kehribar rengi takılarla dolu bir masa gördüm. O tarafa giderek pürüzsüz taşlardan bazılarına dokundum. Dışarıdan, ahşap rüzgâr çanlarının sesi içeri süzüldü ve tatlı bir esinti içeriye doldu.

Turkuaz taşı doğal bir kalp şeklinde olan gümüş bir kolye dikkatimi çekti. Bu, benim hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biriydi. Fiyat etiketine bakıp yutkundum. Bu kolyeyi almak için yanıma aldığım bütün parayı vermem gerekiyordu. Kolyenin değerinin bu kadar ettiğine dair şüphem yoktu ama yine de kolyeyi yerine geri bıraktım.

“Bir şeyler beğenebildin mi?” diye sordu Kaidan. Onun yanıma geldiğini duymamıştım.

“Evet. Bu çok güzel, değil mi?”

“Sana... bir şeyler alabilir miyim?”

Onun bu teklifi karşısında duyduğum şaşkınlıkla yanaklarım kızardı. Gözlerimi masadan ayırmadım.

“Ah, hayır. Bir şeye ihtiyacım yok ama teşekkür ederim.”

Bana o kadar yakın duruyordu ki omuzum onun göğsüne değiyordu; güm güm atan kalbimin sesini duymasından korktum.

“Tekrar yola çıksak iyi olacak,” dedim.

“Evet.”

Nazik ifte dönerek onlara teşekkür ettim. Yine sessizce baŝlarını salladılar. Biz ıkarken Kaidan soğutucuyu işaret etti.

Anahtarları bana vererek, “Ben içecek bir şeyler alayım da sonra tekrar durmak zorunda kalmayalım,” dedi.

Dışarı çıkarken elimi gözlerime siper ederek gözlerimi kısıtım. Güneş o kadar parlaktı ki, neredeyse nm göremiyordum. Dkknda çok kalmamıŝtık ama arabanın ii alev alev yanıyordu. Motoru çalıŝtırıp klimayı en yüksek ayara getirdim. Klimanın serin hava üflemeye başladığı arabada oturup dışarıda dokuma yapan kadını izlerken tarih boyunca Kızılderili kültürünün yıkılmasında kaç fısıldayan iblisin rol oynadığını düşündüm.

Kaidan’ın bol, kaykaycı ŝortunun içindeki bronz tenli bacakları beni hayal dnyamdan sıyırdı. Arabaya binip meŝrubatları, bardak bölmesine yerleştirdi.

I-40 yoluna çıkarken, “New Mexico benim favori eyaletim,” dedim.

“Ben karar vermeden önce hepsini görmeyi tercih ederim. Arabayı o kadar da fena kullanmıyorsun bu arada. Ben çok daha kötüsünü bekliyordum.”

“Neden?”

“Ben ekingem, gereğinden fazla tedbirli küçük bir melek gibi süreceğini sanmıştım ama hızlı kullanmandan etkilendim.”

Th.

“Araban hiç ses çıkarmıyor,” dedim. “Ne kadar hızlı gittiğimin farkına varmıyorum. Şu andan itibaren hız kontrolü alıŝtıracam.”

“Merak etme. İŖitme duyumu uzattım, etrafta polis var mı diye dinliyorum,” dedi.

Ben trafik cezası için değil, güvenlik açısından endiŖeleniyordum. Bu canavarla küçük bir arabayı ezip geebilirdim.

“Büyük Kanyon’un yanından mı geçeceğiz?” diye sordum. “Orayı hep görmek istemiŖimdir.”

Kaidan haritayı çıkarıp inceledi.

“Yolumuzun biraz dıŖında kalıyor, bir saatten fazla sürer. Zaman derdimiz olmayacağına göre dnŖte uğrayabiliriz. Ne dersin?”

l havasından mıydı neydi bilmiyorum ama kendimi çok rahat hissediyordum. Hl Kaidan’a soracak bin tane sorum vardı ama henüz bir baŖka ciddi konuŖma için kendimi hazır hissetmiyordum. Onunla konuŖmak hoŖuma gidiyordu. Birbirimize karŖı hl gardımızı alıyorduk ve Jay’le konuŖurken hissettiğim kadar rahat hissedemiyordum kendimi ama bu seyahatten sonra Kaidan’a arkadaŖım olarak hayatımda yer vermeyi dŖnmeye baŖlamıŖtım. Zamanla o pcğ unuttu. Ona karŖı hislerim uçup gidecekti. Onun her bakıŖını ve her dokunuŖunu analiz etmeyi bıraksam belki de bunu baŖarabilirdim. O anda kendime bir söz verdim: Kıskançlık yok. Flört etmek yok. Güvenilmez Kaidan Rowe’u delicesine arzulamak yok.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAHKAHA

Arizona, nefes kesen kırmızı dağ manzaralarıyla, favori eyalet unvanı için New Mexico ile çekişiyordu. Bir ara yol, iki dağ arasındaki bir çatlağın içinde geçiyor izlenimi vermişti. Dik yamaçlar tarafından çevrelenmiştik, meşum tabelalar, kaya düşebileceğine dair, sanki kaçacak yer varmış gibi yolcuları uyarıyordu. Araba kullanırken büyülenmiş bir şekilde etrafi seyreliyordum.

Güneybatıya gelmişken yapmadan edemeyeceğim bir şey vardı.

“Meksika yemeklerini sever misin?” diye sordum.

“Benim sevmediğim yemek pek yoktur.”

Bunu tahmin etmeliydim. Öğleden sonra Flagstaff yakınlarında bir kasabaya girdiğimizde yemek yemek için mükemmel bir yer bulabileceğimden eminim. Kalabalık

zincir restoranları geçtim ve aradığımı buldum: Patti'yle birlikte sıklıkla gittiğimiz yer gibi, küçük, salaş bir mekân.

"İlginç bir seçim," dedi Kaidan.

"Bana güven."

İçeriden gelen kırmızıbiber ve kızarmış mısır kokuları ağzımı sulandırdı. Duvarlardan biri, dans eden Latin bir kadın figürüyle kaplıydı, renkli eteği etrafında uçuşuyordu. Fonda Mariachi müziği çalıyordu.

Garson bizi, yüksek arkalıkları olan özel bir bölmeye götürdü. Bir çocuk, sıcak patates cipsi ve bir kâse salsa sosu getirdi.

Gözlerimi kapatarak hızlıca dua ettim ve gözlerimi açınca elinde salsa sosuna bulanmış bir cipsle beni izlemekte olan Kaidan'ı gördüm.

"Bunu her yemekten önce yapıyor musun?"

"Evet," diyerek bir cips alıp sosa bandım. "Ayrıca her gece uyumadan önce."

İkimiz de aynı anda cipsleri ağzımıza attık ve bir saniye sonra ikimiz de gözlerimiz fal taşı gibi açılarak buzlu sularımıza uzandık.

"Acı!" dedim, neredeyse bütün bardağı kafama dikerken.

Kaidan gülüp mendiliyle alnımı sildi. Burada hafif yemekler vermeyeceklerini bilmem gerekiyordu.

Yanımıza gelen garsona siparişlerimizi verdik.

Adam gittikten sonra Kaidan, "Seni geceleri dua ederken görmedim," dedi.

"Diz çökmem ya da duaları sesli okumam gerekmiyor. Sadece yatarken içimden okuyorum."

TATLI ŐEYDAN

Biz cipsleri katır kutur yerken Kaidan söylediklerimi dŖnyor gibi görünüyordu.

Yemeklerimiz inanılmaz hızlı geldi. Kaidan'ın cızırdayan fajitaları buharıyla birlikte kimyon ve tatlı soğan kokusu yayıyordu. Kaidan'ın ikiye blnmŖ biftekli drmtmn yarısını almak için "Alabilir miyim?" demesi dıŖında tek kelime etmeden yemeğimizi yedik. Aldığı iyi olmuŖtu çünkü midem tıka basa dolmuŖtu ve ağzım hl alev alev yanıyordu. Yemeği bitirdiğinde Kaidan peçetesini teslim olurcasına masanın üstüne attı.

Gerinip midesini sıvazlayarak, "Ŗu andan itibaren senin seçimlerine gveneeğime söz veriyorum," dedi.

Anahtarları ona verdim.

Flagstaff'ten geçerken zirveleri karla kaplı bir dizi dağdan oluŖan harika bir manzara gördük. Yine ağaçlar belir-meye baŖlamıŖtı, devasa am ağaları göğe yükseliyordu.

California tabelasını görünce karnıma bir ağrı girdi. Los Angeles'a varıncaya kadar kilometreleri saydım. Kaidan da çılgınlar gibi sallamakta olduğum dizlerimi fark etmiŖ olmalıydı ki dŖncelerimi dağıtmaya alıŖtı.

"Bana ne zamandır soru sormadın," dedi.

"Hımm, tamam. Bakalım. İblisolojiye GiriŖ 101. Bir iblis bir insan bedenine nasıl girer?"

"Anlatayım. İki sağlıklı ruhun bir bedene aynı anda sahip olması zordur. İnsan ruhu öyle kolayca kenara itilemez. Eminim Ŗeytan ıkarmayla ilgili filmler izlemiŖsindir?"

"Duydum ama hiç izlemedim."

“Bu hikâyeler yolunda gitmeyen beden ele geçirme örnekleridir; genellikle memnuniyetsiz bir iblis ruhun sorun çıkarmak istemesinden kaynaklanır. İblis ruhu ve insan ruhu bedenın hâkimiyetini ele geçirmek için savaşıır ve bu arada beden zarar görür. Bu durum çok korkunç bir hal alabilir. Çoğunlukla da ölümle sonuçlanır.”

Ne kadar korkunç bir ölüm!

“İblislerin de meleklerin de özgür iradeleri vardır ama yine de bazı kurallara uymak zorundadırlar. İblislerin insanlara fiziksel olarak zarar vermesi yasaktır ve aynı şekilde insan bedenlerini ele geçirirken de fiziksel olarak zarar veremezler. Anlıyor musun?” dedi, ben başımla onaylayınca devam etti. “Dükler, ruh halinde iken, hastanelerde ve acil servislerde kendilerine yeni bir beden arayarak epey vakit geçirirler. İnsanlar ölüme yaklaştıkları veya yaşama azmini kaybettikleri zaman, ruhları da vücutlarına sıkı sıkıya tutunamaz; kökü gevşeyen bir diş gibi düşün. Bu durumda iblisler insan ruhunu kenara itiverirler, herhangi bir direnişle karşılaşmadan onu azat ederler, sonra da beden ölmeden önce içine girerek kendi güçleriyle bedeni iyileştirirler. Bizden çok daha hızlı bir şekilde iyileşebiliyorlar. İnsan ruhları zayıf olduğunda bedeni paylaşabilirler ama beden üzerindeki hâkimiyetleri kısıtlanmış olur; bu yüzden bedenın tek sahibi olmayı tercih ederler.”

“Kimi seçeceklerine nasıl karar veriyorlar?” diye sordum.

“İşte işin karmaşık kısmı orası. Göze çarpmayan, genç veya orta yaşlı insanları, tercihen de geniş ve birbirine bağlı

TATLI ŞEYTAN

bir aileden olmayan bireyleri bulmaya çalışıyorlar. Eğer kişi ortadan kaybolduğunda onu arayan bir sürü insan olacaksa, bu derde girmeye değmiyor. Bazı Dükler çekici bedenlere sahip olmak istiyor, bazılarıysa sert görünmek. Tam istedikleri gibi bir beden bulmaları uzun sürebilir ama zaman onlar için bir sorun teşkil etmiyor zaten. Ayrıca Dükler, bir yandan avlanmalarını ve bekleyişlerini srdrtrken bir yandan da insanlara fısıldama fırsatını elde etmiş oluyorlar ve bu hoşlarına gidiyor. Hastaneler, onların çalışmaları için ideal yerler çünkü orada insan duyguları zaten karmakarışık oluyor.”

“Bu iğrenç,” diye mırıldandım.

“mr meselesine gelince,” diye devam etti Kaidan. “Normal insanlar günümüzde en fazla yüz yirmi yıla kadar yaşayabiliyorlar ama ortalama yaşam süresi, sağlık sorunlarından dolayı daha kısa. Düklerin ve Neflerin bu tür sorunları olmadığı için bedenlerimiz yüz yirmi yıl yaşayabiliyor. Yaşlanmaya karşı bağışıklığımız yok ama. Bir beden ne kadar sağlıklı olursa olsun zaman içerisinde yıpranır. Dükler, o noktaya gelmeden önce bedenlerini terk ediyorlar. Sonra başka bir bedene geçip, yeni bir sahte kimlik oluşturuyorlar.”

“Peki, bedeni terk ettiklerinde ne oluyor?” derken gözümde zombiler canlanıyordu.

“Eğer bedende yaşayan başka bir ruh yoksa kalp krizi geçirerek ölüyor.”

“Hımm. Nefil ruhlarını merak ettim. Bizim ruhlarımız da yarı iblis mi?”

Kaidan’ın dudakları kıvrıldı. “Sorduğun sorular bana

çocukluğumu hatırlatıyor. Aynı soruları ben de babama sordum,” dedi.

İblis babasına hayranlıkla bakıp onun dikkatini çekmeye çalışan, küçük, sorularla dolu Kaidan’ı hayal etmeye çalıştım. O küçük çocuğa sarılabilmeyi diledim.

“Hayır,” diye cevap verdi. “Bizim ruhlarımız ne insan ruhu ne de iblis ruhu. Biz Neşlerin kendimize özgü ruhlarımız var ama kara meleklerin çocukları olduğumuz için de ruhlarımızda iblislerden lekeler taşıyoruz.”

Bu hiç hoşuma gitmemişti.

“Sanırım senin durumunda, senin ruhunun üzerinde çamaşır suyuyla yıkanmış gibi bembeyaz bir melek izi de vardır,” diye ekledi.

Çok komik.

“Benim anlayamadığım bir şey daha var,” dedim. “Bir gün bebek sahibi olmak istesem, doğum sırasında ölür müyüm?”

“Evet, ölürsün. Neden? Çocuk doğurmayı mı düşünüyorsun?”

Koluna hafifçe vurunca Kaidan sırttı ama cevap vermeden önce yine ciddileşti.

“Neden olduğunu bilmiyorum ama kimse doğumdan canlı çıkamıyor.”

Annemin bana söylediği şarkıları ve bana olan sevgisini düşündüm. Beni kollarına alabilecek kadar uzun yaşayamayacağını biliyor olmalıydı ama yine de etrafa saf mutluluk yayıyordu.

TATLI ŞEY TAN

“Annen sana hamile kaldığında sen de onun duygularını hissedebiliyor muydun?” diye sordum Kaidan’a.

“Evet, sanırım aynı yaşam kaynağını paylaştığımız için hissedebiliyordum. Bana olan Őefkatini ve hatta zaman zaman sevgi kırıntılarını hissedebiliyordum ama genellikle hissettiğı çaresizlik duygusuydu. Babama olan saplantısı yüzünden acı çektiğine dair Şüphe yok ama babam onu sadece kendi amaçları doğrultusunda kullanabileceğı bir beden olarak görüyordu. Babam annemi sadece güzel olduğı için ve ailesinden gelen, babaminkileri tamamlayan fiziksel özellikleri için seçmişti. Küçücükken babama, anneme ne olduğunu sormuştum, bana ‘Onu öldürdün; aslında yazık da oldu. Güzel kadındı,’ demişti.”

Kaidan, bir elini kaldırıp parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek yüzünü görmemi engelledi, böylece yüzünde herhangi bir duygu emaresi varsa da ben bunu göremedim. Zihnimde Kaidan’ın babasının o çok övündüğü Şehvet organlarını tekmelediğini canlandırdım. Kaidan boğazını temizleyerek tekrar konuşmaya başladı.

“Babamın her hayatında bir çocuğı olmuş, hepsi de müzik eğitimi almış, iyi terbiye görmüş, çok iyi öğrenim görmüşler.”

Kaidan bunları tamamen duygusuz bir Şekilde anlatıyordu.

“Aralarında hâlâ hayatta olan var mı?”

“Yok.”

“Belki de hayatta olan akrabaların vardır. Hatta benim de olabilir!”

"Hayır, senin de yok. Boşuna heyecanlanma. İblis torunları falan yok."

"Neden yok?" diye sordum.

"Detayların önemi yok."

"Benim için önemi var."

"Lütfen, Ann, şimdi konuşmayalım bunu. Sana sonra her şeyi anlatırım ama şimdi olmaz. Senin gözyaşlarını seyredecek havada değilim. Güzel bir gün geçirdik."

Kollarımı göğsümde birleştirdim ama sonra şımarık bir çocuk gibi görüldüğümü fark edince kollarımı çözdüm. Böyle gerçeklerden uzak tutularak korunmak istemiyordum. Kaidan'ın benim ağlayacağımı düşünmesinden nefret ediyordum ve muhtemelen haklı olduğu gerçeğinden daha da çok nefret ediyordum. Kaidan arabanın camından dışarıdaki bir tabelayı gösterdi. California'ya giriyorduk.

Derin bir nefes aldım. Yarın cezaevine giderek Şeytan'ın Düklerinden bir başkasıyla tanışacaktım. Öz babamla.

En kötü olasılık neydi? Kendimi en kötüsüne hazırlarsam o zaman belki düşündüğüm kadar acı çekmezdim. Beni görmeyi reddedebilirdi. Beni görmeyi kabul edip, ne kadar nefret dolu ve kaba biri olduğunu gösterebilir ve bana bir daha asla gelmememi söyleyebilirdi. Ne olursa olsun, yıkılmayacaktım. Ona ihtiyacım yok, dedim kendime. Evet, ondan öğrenmem gereken şeyler vardı. Ama onun sevgisine ihtiyacım yoktu çünkü benim Patti'm vardı.

"Telefonunu kullanabilir miyim?" diye sordum Kaidan'a.

Telefonunu bana verdi, ben de manastırın numarasının yazılı olduğu kâğıdı çıkardım. Telefon üç kez çaldıktan sonra bir kadın açtı.

“Meryem Ana manastırı, ben rahibe Emily.”

“Merhaba, rahibe Emily, benim adım Anna Whitt...”

“Ah, evet. Rahibe Ruth da sizi bekliyordu. Ne kadar ısrar etsem de, size olan mesajını söylemedi. Sizi görmek için ısrar ediyor.”

İçimde bir umut dalgası yükseldi.

“Ben de bu yüzden arıyorum. Şu an California’dayım. Onu hemen gelip görmek istiyorum.”

“Maalesef rahibe Ruth yirmi dört saati aşkın bir süredir komada. Bu ilk sefer değıl. Daha önce komadan çıkmayı başarmıştı, bize de bunu tekrar başaracağını umut etmek düşüyor sadece.”

“Peki, gelip ona refakat etsem olur mu dersiniz?”

“Refakatçisi var zaten, hayatım. Sen en iyisi bana bir numara ver, o kendine gelir gelmez ben de seni arayayım; yani senin için de uygunsa.”

“Evet, lütfen,” dedim. “Lütfen o uyanır uyanmaz beni arayın; gecenin bir vakti olsa bile önemi yok.”

Telefonu kapatınca gözlerimi yumdum. *Lütfen ölmesin.*

“Bir şeyi merak ediyorum,” dedi Kaidan.

“Evet?”

“Hiç içinde günah işleme dürtüsü hissetmiyor musun yoksa kendini kontrol etme konusunda aşırı becerikli misin? Çünkü senin karanlık duygular hissettiğini zaman zaman görsem de, bunlar hep çok kısa sürüyor.”

Bu konuyu biraz düşündüm. "Tabii ki birtakım dürtüler hissettiğim oluyor ama bu dürtülerin gerçekten ne olduğunun hep farkındayım, yani bu dürtüler kontrolü ele geçirmeden birçoğunu bir kenara itebiliyorum. Kurallar bizi korumak için var, dolayısıyla ben de kurallara uyuyorum. Bazı şeyler bize kendimizi iyi hissettirebilir ama çok korkunç sonuçlara da yol açabilirler," dedim ve durakladım. "Ezik gibi konuşuyorum, değil mi?"

"Sadece... çok şaşırtıcı. Yani sen hiç bile bile günah işlemedin, öyle mi?"

"Patti senden uzak durmamı söylemişti, onu dinlemedim."

"Doğru, hatırladım. Yani sadece bir kez?"

"Bir kez daha oldu..." diye söze başladıktan sonra tuvaletteki iki kızı düşününce kızarak sustum.

"Evet? Devam et," diye beni teşvik etti Kaidan.

Yolu izliyordu ama heyecanı sesinden belli oluyordu. Terleyen avuçlarımı şortuma sildim.

"Seninle tanıştığımız gece, şey oldu... ben düpedüz yalan söyledim. Kasten."

Kaidan gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Bana mı?" diye sordu.

"Hayır. Ama seninle ilgili bir yalan."

Şimdi göz kenarlarını kırıştıran ve beni mahveden gülümsemesi yüzünü kaplamıştı. Suratım alev almak üzereydi.

"Devam et. Lütfen."

"Tuvalette iki kız senden bahsediyordu ve sebebini bil-

TATLI ŞEYtan

miyorum ama bu beni rahatsız etti ve ben de... *senin cinsel yolla bulaşan bir hastalığın olduğunu* söyledim.”

Ben utanç içinde yüzümü kapatırken o kahkahalara boğuldu. Neredeyse yoldan çıkacaktı.

Eh, gerçekten de hem ironik hem de komik bir durumdu bu çünkü Kaidan zaten herhangi bir virüs kaptıysa bile hasta olamazdı. Ben de, onun alınmadığını görerek rahatlamış bir şekilde kıkırdadım.

Kaidan kahkahalarının arasından, “Ben de bana söyleyecek misin diye merak ediyordum!” dedi.

Tabii ya! Tabii ki bizi dinlemişti! Ben de kıkırdamalarımın önüne geçemedim ve çatlayacak noktaya gelene kadar gülme-ye devam ettik. Bu, kahkahaların en güzeliydi; ruhu temizleyen, karın kaslarını ağrıtan, insanı kendinden geçiren cinsten.

Birkaç dakika sonra yeniden nefes alabilmeye başladık ama çok geçmeden yine bir kahkaha tufanına tutulduk.

Nihayet sakinleştüğimizde gözlerimi silerek, “Beni affediyor musun o halde?” diye sordum.

“Evet, elbette. Hakkımda söylenen çok daha kötü şeyleri duydum.”

Bir içki reklamı panosunun yanından geçtik. Bu, bana Jay’i hatırlattı.

“Düklerin insanları ikna etme gücü vardır demiştin, hatırlıyor musun?” diye sordum. “Bizim de böyle bir gücümüz var mı?”

“Bu güce etki deniyor,” dedi Kaidan. “Ve hayır, sadece Düklerin böyle bir gücü var. Neden?”

“Birkaç kez Jay’i zihin yoluyla içki içmemeye ikna ettim gibi gelmişti ama yanıldım demek ki.”

“Evet. Düklerin, sesli olarak ve hatta bazen sessizce komut vererek insanların içine bir dürtü yerleştirme gücü vardır. Ama aynı fısıldayan iblislerde olduğu gibi, insanlara zorla bir şey yaptıramazlar. Eğer insan, Dükün ona verdiği komut karşısında gerçekten güçlü ve kararlı bir şekilde durursa etki işe yaramaz. Eğer insan zaten o yöne doğru gitmeye meyilli ise ve karar vermek için sadece hafifçe itilmesi yeterliyse, etki en çok o zaman işe yarar.”

Gözlerimizi yola çevirdik. Kaidan’ın direksiyonu tutan eline baktım ve sırf eğlencesine aklımdan, *Parmağınla direksiyona vur*, dedim.

Vur, vur. Aman Tanrım! Vurdu! Tekrar denedim ve o parmağıyla yine direksiyona vurunca gülme engel olamadım. Kaidan ne yaptığının farkında bile değildi.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Bir Nefilin etki gücünün olamayacağına *emin* misin?”

“Dükler dışında bu güce sahip olan kimseyi duymadım ve güven bana, ben çok denedim. İşe yaramıyor.”

Sonraki yirmi dakika boyunca Kaidan düzenli aralıklarla kıs kıs gülerek kafa salladı ve ben de sırtımaya devam ettim.

İki saatten az bir yolumuz kalmıştı.

“Az kaldı biliyorum ama acilen tuvalete gitmem gerekiyor,” dedim.

“Ah, tamam. İhtiyaç molası,” dedi. En yakın çıkıştan döndü ve ikimiz de küçük markete daldık. Tuvaletten çık-

tıgımda, çıkış kapısına doğru ilerleyen Kaidan'ı gördüm. Aniden, etki gücümü yeniden onun üzerinde kullanma isteği hissettim.

Arkamı dön! dedim içimden. Ve Kaidan adımını atarken hafifçe dönüp kapıyı açmak üzere elini kapının koluna götürünce şaşırıp kaldım. Bir an duraksadıktan sonra dönüp fal taşı gibi açılmış gözlerle şaşkın şaşkın bana baktı. Ben gülmekten iki büklüm olmuş bir şekilde şeker reyonuna doğru yürüdüm.

Kaidan'ın çıkarken çalan zil sesiyle birlikte, "Hiç komik değil," dediğini duydum.

Arabaya dönerken, yaptığım şey konusunda renk vermeye çalışsam da iki yanımı tutup çatlarcasına gülmekten ayakta duramıyordum. Bana numaradan sert bir bakış attı ve ben arabaya binerken kafasını salladı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

"Bilmem. Aynı senin dediğin gibi, sana sessiz bir komut verdim ve gerçekleşmesini istedim. Sen de bunu beklemiyordun, dolayısıyla karşı koymadın galiba."

Kafasını sallamaya devam etti.

"Buna inanamıyorum. Belki de hem annen hem baban melek cinsinden olduğu için sen daha güçlüsündür. Bu, haksızlık."

"Ha, ha," diye dalga geçtim.

Tekrar eyaletler arası otoyola çıkarken bir dizi mağaza ve dükkânın ve bir de kocaman bir dövmecinin yanından geçtik.

“Bir keresinde dövme yaptırmıştım,” dedi Kaidan. “Geçen sene, İngiltere’den ayrılmadan hemen önce.”

“Ne demek ‘bir keresinde’?”

“Lanet dövme sabaha yok olmuştu!” dedi sinirli sinirli. “Çarşaf lar kapkara mürekkep lekesi olmuştu. Saatlerce kendime o acıyı çektirdim ama vücudum, hepsini dışarı attı!”

Ve böylece, başka kimsenin anlayamayacağı bu durum karşısında bir kez daha histerik bir gülme krizine girdik. İki büküm olmuş, nefes alamıyorduk ki ben yanlışlıkla burnumdan acayip bir ses çıkardım. Kaidan parmağıyla bana işaret ederek, karnını tutarak daha da hararetli gülmeye başladı.

Sonunda, “Dövmen neydi?” diye sormayı başardım.

“Sormasan olmaz tabii. Kürek kemiklerim üzerinde bir çift korkunç, siyah kanat.”

Kaidan ve ben, kaslarımız yorgunluktan isyan ederken yine gülmeye başladık.

Bundan sonra uzun bir süre gülmek için bir sebep bulamayacağımızı ikimiz de bilmiyorduk.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

BÜYÜK TEMİZLİK

Kırmızı kiremitleri ve biçilmiş çimleriyle sevimli ve bakımlı evlerden oluşan yerleşim alanlarından geçerek Güney California'nın kurak tepelerinin ve vadilerinin arasından ilerledik. Karanlık çöktüğünde Los Angeles'a yaklaşmıştık. Manastırdan bir telefon gelmesini bekleyerek Kaidan'ın telefonunu kontrol edip durdum ama arayan olmadı.

"Saat daha erken," dedi Kaidan. "Hadi Los Angeles'a veya Hollywood'a doğru gidelim. Epey yakınız."

"Hollywood!" dedim. Ünlüler dünyasındaki son dedikoduları bilmiyordum ama oraya gitme düşüncesi bana heyecan verici gelmişti ve henüz otele yerleşmeye hazır değildim.

Yoldaki tabelaları takip etmeye odaklanmışken küçük bir dağın üzerindeki yazıyı fark ettim.

"Aman Tanrım, Kai, bak! Hollywood yazısı!" derken kol-

tuğumda sıçradım ve dağın yamacına beyaz, büyük harflerle işlenmiş devasa yazıyı işaret ettim. Onun da yazıya bakmasını bekledim ama o kafasını yana eğip göz ucuyla bana baktı.

“Bana Kai dedin.”

Ah, evet, demiştim, değil mi?

“Özür dilerim,” dedim.

“Hayır, sorun değil. Arkadaşlarım da bana öyle derler.”

“Arkadaşların mı?” diye sordum.

“Yani hayatımdaki arkadaşla en yakın insanlar, evet. Dört Nef. İkisini çocukluğumdan beri tanıyorum ama hiçbirisiyle çok çok yakın değilim. Daha çok hepimiz aynı yolun yolcusuyuz, gibi bir şey.”

“Ben de tanışacak mıyım onlarla?”

“Bilmem. Onlara senden bahsetmeyeceğim çünkü bence dikkat çekmemen en iyisi. Ama bu, seninle ilgili söylentiler duymayacakları anlamına gelmiyor. Dükler ve iblisler, dedikoducu kadınlardan da beterdirler,” dedi. Aklımda komik bir görüntü canlandı.

“Arkadaşların nasıl kişiler?”

“İl, Blake var, Kıskançlık Dükü’nün oğlu. Buralarda, plajlardan birinde yaşıyor. Filipinler’de doğmuş. Onun işi gerçekten çok kıyak. Tek yapması gereken, maddi değeri en yüksek olan şeylere sahip olmak ve en güzel kadınlarla beraber olmak. Günah işlemek yönünde bir çekim hissediyor mu, ondan bile emin değilim. Çok yumuşak başlıdır. Onun kıskançlık krizine girdiğini sadece bir kez gördüm, onda da işler çığırından çıkmıştı.”

“Neyi kıskanmıştı?”

“Hoşlandığı kız başka bir herifle sohbeti ilerletiyordu. Her neyse, tam bir maceracıdır. Aşırı sporları sever. Sörf yapmak için dünyayı gezer. İnanılmaz iyi bir dengede durma yeteneği vardır. Onun dışında Marna ve Ginger var, ikizler,” dedi Kaidan, onlardan bahsederken sesi sertleşmişti. “Zina Dükü Astaroth’un kızları. Dansçılar. Çocukluğumun büyük bölümünü onlarla geçirdim, eğitmenlerimiz falan aynıydı. Hâlâ Londra’da yaşıyorlar. Marna zaman zaman tatlı bir kız olabiliyor ama Ginger uzun bir süredir hiç hoş biri değil.”

“Onlardan evlilikleri bozmaları mı bekleniyor?”

“Daha yeni on sekiz yaşına girdiler, bu yüzden artık onlardan bu beklenecek, evet ama öncesinde genç çiftler üzerinde çalışıp onları aldatmaya teşvik ediyorlardı. Neflerin, babalarımızın insanlar arasındaki saygınlığını yitirmesine sebep olacak herhangi bir skandal yaratmamak için, reşit olmadan önce yetişkinlerle birlikte günah işlemekten veya şimşekleri üzerlerine çekmekten kaçınmaları gerekir,” dedikten sonra duraksadı, şerit değiştirdi ve gözlerinin önüne düşen saçları geriye itti. Sözlerine devam ederken yüzü ve ses tonu kasvetli bir hal aldı. “İkizlerin babası Astaroth’un geçmiş hayatındaki kızı daha on beş yaşındayken bir siyasetçiyle ilişkiye girerken yakalanmış. Astaroth o zamanlar amatör olarak siyasetle ilgileniyormuş ve olay duyulunca kıyamet kopmuş. Kızının yaptıkları, konumunu olumsuz etkileyince babası onun

ölümünü tezgâhlayıp intihar süsü vermiş. Sonra da kendi bedenini terk etmiş ve şimdiki hayatını yaşamaya başlamış. Herkes adamın kalbinin stresten iflas ettiğini düşünmüş.”

“Öz kızını mı öldürmüş?” diye sordum. Aslında buna şaşırmmamalıydım.

Kaidan aşağılarcasına kuru bir kahkaha atarak, “Öldürtmüş desek daha doğru olur. Kendi soyunu haklamak istememiştir,” dedi.

Bu bilgiden sonra, ikizlerin nasıl bir korkuyla yaşamak zorunda olduklarını düşünerek kafamı salladım.

“Marna ve Ginger’ın da senin gibi özel yetenekleri var, dişi olmalarından dolayı,” dedi Kaidan.

“Ah, öyle mi? Onları ne?”

“Duygular karşılıklı olduğunda bireyler arasındaki duygusal bağları hissedebiliyorlar. Aralarındaki çekimi, aşkı, bağlılığı. Babaları da aynı şekilde duygusal bağları görebiliyor. Böylece kimlerin peşine düşeceklerini bilebiliyorlar.”

“Vay canına, kadımların altıncı hissi kuvvetlidir ama onlarınki bunun şeytani versiyonu demek. Peki, arkadaşların üç etti. Sonuncusu kim?”

“Kopano,” dedi Kaidan kaşlarını hafifçe çatarak; sesinde rahatsızlığa benzer bir şey vardı. “Babası Öfke Dükü Alocer.”

Öfke lafı geçince ürperdim. “Kötü biri mi?” diye sordum.

Kaidan yine kuru bir kahkaha ve tuhaf bir ses tonuyla, “Hayır. Bakir bir rahip gibi bir şey kendisi,” dedi.

“Peki, nerede yaşıyor? Şu Kopano?” dedim ismi telaffuz etmeyi deneyerek.

“O, Afrikalı ama Şu an üniversite için burada, Amerika’da. Kope’un durumu çok gizli saklı. Kendi babası dışında iblislerin hiçbirini bilmiyor ama Kopano aslında hayatta olduğu için şanslı. Birkaç yıl önce, Tanrı’nın yoluna döndü. Babasının ona verdiği işleri yapmaktansa ölmeye razıydı. Ama bunu Alocer’a söylediğı zaman o, oğlunun yaşamasına izin verdi.”

“Neden?”

“Alocer, Kope’u seviyor veya en azından ona saygı duyuyor. Bu bizim türümüz arasında pek duyulmamış bir şey.”

Kaidan’ın yüzünü inceledim. Sesinde özlem dolu bir şeyler vardı, kıskançlık gibi.

“Kopano esrarengiz biridir,” dedi. “İşte çıkış burada.”

Hollywood’a geldik. Dört bir yanda kimi kısa ve bodur, kimi upuzun palmiye ağaçlarını izlerken mest olmuştum. Ama bu heyecanım; her yeri dolduran insanların oluşturduğu duygu denizine şöyle bir bakınca soldu. Bizim gibi sadece buradan geçmekte olan mutlu turistler de vardı ama en büyük günahlar dört bir yandan üzerime hücum ediyordu. O kadar çok insanın çeşitli maddelere bağımlılığını içimde hissedebiliyordum ki kapının koluna yapıştığımı fark ettim. Bu gerilimin bedenimi terk etmesini dileyerek güçlkle yutkundum.

Başını yere eğmiş güzel bir kadın geçti yanımızdan. Kadının yüzünde bir terslik olduğunu fark ettim; doğal değildi. Cildi aşırı gergindi, dudakları aşırı dolgundu ve elmacık kemikleri fazla çıkıktı. Kendinden nefret ediyor, kapkara

bir ışık yayıyordu. Kadının kaç tane estetik ameliyat geçirdiğini merak ettim. Bütün bu değişimlerin altında aslında bir zamanlar güzel bir kadın olduğu açıkça belli oluyordu.

Neredeyse herkesin kulağına yapışık bir telefon vardı. Çok fazla evsiz insan ve hayat kadını vardı. Çin Tiyatrosu'na ve kaldırımlardaki yıldızlara bakamadım bile. Tüm görebildiğim ruhlar ve duygulardı.

"Burası sana fazla mı geldi?" diye sordu Kaidan.

"Zor," dedim. "Ama sorun Hollywood değil. Atlanta bile zaman zaman zor geliyor bana."

"Hadi gidelim buradan."

Kırmızı ışıktaki durduk. Kafamı salladım ve camımın yanından, elinde ünlülerin evlerine düzenlenen turların afişleriyle geçen adama hafifçe gülümsemeyi başardım. Adam gidince, gri, umutsuz aurasına uyum sağlayan gri gazetelerin üzerine oturmuş olan evsiz bir kadının gözlerini gördüm. Küçük cüzdanımı açıp iki kâğıt para çıkardım.

"Paranı boşa harcıyorsun," diye uyardı Kaidan.

"Belki. Bilemeyiz," dedim.

Camı indirip parayı çıkardığım zaman kadın bir bacağıyla sürüyerek cama geldi.

"Tanrı seni korusun," dedi. Gözleri, vücudundan yayılan soluk yeşil minnet rengini yansıtıyordu. Herhangi bir uyuşturucunun ya da alkolün etkisi altında değildi veya bünyesinde herhangi bir bağımlılık belirtisi yoktu. Hayatın ne gibi korkunç şartlarının onu sokaklarda yaşamaya mecbur ettiğini merak ettim.

“Bir dakika,” diye seslendim. Cüzdanımı çabucak açtım ve içinden bütün paramı çıkararak eline tutuşturdum. Kadın parayı göğsüne bastırırken dudakları titriyordu. Trafik lambası yeşile dönene kadar gözlerimiz birbirine kilitli kaldı, sonra oradan uzaklaştık.

Seyahatin geri kalanında finansal olarak Kaidan’a bağımlı olacağımı fark ettiğimde iş işten geçmişti ama zaten o ana kadar da Kaidan bana hiçbir şey ödetmemişti.

“Özür dilerim,” dedim Kaidan’a. “Çok düşüncesizce davrandım. Ama kadın...”

“Ne için özür diliyorsun ki?” derken gözlerinde beni şaşırtan, yumuşak bir ifade vardı. Kendimi kötü hissederek başımı öne eğdim.

Trafik dur-kalk halinde ilerliyordu. Kaidan dalgın dalgın yolu izliyordu.

“Lejyoner,” dedi. Dikkatim onun işaret ettiğı yöne doğru kaydı. “Şu mavi takım elbise giyen adama fısıldıyor. Bu tarafa gelirse senden saklanmanı isteyeceğim. Tetikte ol.”

Başımla onaylayıp olduğum yere sindim. İblisi göremiyordum ama adam yürüyerek telefonla konuşurken koruyucu meleğinin, etrafında telaşla döndüğünü görüyordum. Adam telefonun kapağını kapatıp durdu. Kimse onu izliyor mu diye etrafına bakınırken kararsızlık içinde gidip geliyordu sanki. Derken dönüp hızlı ve kararlı adamlarla beyaz bir direğin yanındaki kadına doğru yürüdü. Kadının üzerinde siyah bir deri elbise, boynunda sahte bir kürk vardı. Hayat kadınıydı. Sigarasını yere atıp ayağının altında ezdi. Adam

yaklaşırken kadının renkleri gergin bir griye döndü, sonra adam parayı avucuna bırakınca hissettiği rahatlamayla birlikte maviye döndü. Kadınla adam beraber uzaklaşırlarken sarı-turuncu heyecan kırıntılarıyla bezeli kirli bir suçluluk ve kaygı bulutu adamın etrafında dönmeye başladı.

Kaidan aşağılar bir ifadeyle, "Babam görse, fısıldayanlarından birinin bu başarısından memnun olurdu," dedi. "Seni buraya getirmemeliydim."

Gözlerimi insanlardan ayırarak Kaidan'ın direksiyonu tutan eline ve pedalların üzerindeki ayaklarına çevirdim. Şehirden çıkıp otoyola girene kadar bununla meşgul oldum, otoyola çıkınca artık şehrin ışıklarını izleyebilirdim. Patti yakında telefon edeceği için Kaidan telefonunu bana verdi.

Kaidan otele girişimizi yaparken ben de Patti ile konuştum.

"Sesin üzgün geliyor tatlım," dedi Patti.

"Hollywood şeridine gittik de. Acı çeken çok fazla insan vardı. Ama şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Bugün güzel bir gündü."

Ona Kızılderili Rezervasyonunu ve Meksika yemeği yediğimiz restoranı anlattım. Her ayrıntıya bayıldı. Sesindeki gerginliğin gitmesine memnun olmuştum.

"Yarın güçlü ol, Anna. Her şey yolunda gidecek. Biliyorum."

"Seni çok özledim," dedim ona. "Keşke şu an sana sarılabilseydim."

"Ben de seni çok özledim. Bak, sarılıyorum," deyip beni

TATLI ŞEY TAN

kollarında sıkıyormuş gibi bir mmmmm sesi çıkarınca ben de kıkırdadım. “Yarın yine bu saatlerde konuşur muyuz?”

“Evet,” dedim. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, tatlım.”

Ne yapsak diye dűřűnerek tek kişilik yataklarımıza uzandık. İkimiz de pijamalarımızı giymiş olsak da yorgun değil-dik. Kaidan’ın da pijamalarını giymesine şaşır mıştım ama bir řey demedim.

“Yűzmeye gidebiliriz,” diye űnerdi Kaidan.

“Gidemem,” dedim. “Mayomu yanımda getirmedim.”

Kasten.

Yatağımdaki yastık yığının-a yaslanarak oturdum. Dışarı ık-mak istemesi ihtimaline karşı onu lafa tutmak istiyordum.

“Kaidan, Nefillere ne olmuş? Neden sayıca bu kadar az kalmışsınız?”

Gelip aramıza saygılı bir mesafe koyarak yataęıma oturdu. Yorulmuř gibi yüzűnű ovuřturdu ve konuřmaya bařladı.

“Pekâlâ,” diye içini çekti. “Yűz yılı ařkın bir süre űnce dűnyada binlerce Nef ve onların torunları varmıř. Onların soylarından gelen herkesin tam gűçleri varmıř, aynen bizim gibi. Dűklerin onları takip ve kontrol etmeleri çok zor olmaya bařlamıř. Birkaç Nef bu yeteneklerini insanlar arasın-da gűç kazanmak için, yűksek lider konumlarına gelmek, savař bařlatmak, soykırımlar yaratmak; yani űzerlerine

şimşekleri çekmek için kullanmışlar. Dükler, Neflerin kendileri gibi olmalarını, yani insanları kaos yaratacak şekilde etkilemelerini ama bu gibi olaylarda başrolü oynamamalarını isterler. Bu yüzden Büyük Temizlik'i uygulamaya karar vermişler. Dükler, kendilerine itaatsizlik etmiş olsun ya da olmasın, bütün Nefleri bulup öldürmüşler. Birkaç yıl içerisinde hepsi yok olmuş.”

Kaidan'ın yüzünde üzgün bir ifade vardı. Ben, hüznü duyulara karşı mücadele veriyordum.

“Onların gözünde Nefler insanlardan bile daha aşağılık gibi,” dedim.

“Temizlikten bu yana Neflerin sayısının tekrar kontrolden çıkmaması için çeşitli önlemler almışlar. Kibir Düktü Rahab, Düklerin ürememesi konusunda ısrar etmiş ama onun ısrarları göz ardı edilmiş. Bunun yerine Neflerin çocuk sahibi olamamasını sağlamışlar.”

“Yani...” derken midem bulanarak elimi ağzıma götürdüm. “Nefleri kısırlaştırmışlar mı?” diye sordum. Kaidan eliyle makas işareti yaparak başıyla onayladı. Ben de sorar gibi onu işaret ettim.

“Evet, beni de,” dedi alçak bir sesle. “Hepimize uyguladılar bu işlemi.”

“Ben hariç,” dedim ve sonra babamın bana bunu yaptığını hayal ederken rengimin solduğunu hissettim.

“İşin en kötü kısmı ağrı kesicilerin sistemimizde hızla eriyip gitmesi. Ama bu şekilde daha iyi aslında. Çünkü birini hamile bırakmak demek onu öldürmek demek.”

“Bunu anlıyorum ama beni sinirlendiren onların bu mantık örgüsü; herkesin tercihinin elinden alınması!”

“Yapacak bir Şey yok,” dedi Kaidan. Bu sözün binlerce yıldır Neflerin mottosu olduğundan emindim artık. Kaidan üzgün bakışlarını indirerek çenesini kollarına dayadı.

Benim ağlayacağımı düşünmekte haklıydı. Yapılanlar zalimlikti. Sevgiden ve yaşama saygıdan bu derece yoksun olmak... Ayağa kalktım ve gözyaşlarımı Kaidan’dan saklamaya çalışarak pencereden dışarı bakmaya gittim.

“Bunun seni üzmekten başka Őe yaramayacağını biliyordum.”

“Tabii ki üzüyor! Seni üzmüyor mu?” diyerek ona dönünce başını kaldırıp vakur bakışlarını yüzüme dikti. Evet, mavi gözlerinin derinliklerinden onun da üzüldüğü belliydi.

“Değıştirmeyeceğimiz Şeyleri düşünerek zaman harcamanın bir faydası yok.”

Yapılacak bir Şey yok muydu? Bir Şekilde onlara karşı savaşamaz mıydık? Bunu yapabileceğimize inanmak istesem de, Dükleri alt etme fikri inanılmaz uzak görünüyordu.

Kaidan’ın uzandığı yatağıma geri döndüm ve karyola başlığına yaslanarak dizlerimi göğsüme çekip oturdum. Üşüyen ayaklarımı yorganın altına ittim.

Kaidan yatağın ucunda doğrulup bana yaklaştı. Çok daha yakınımıdaydı artık. O, bu kadar yakınımnda otururken tek düşünebildiğim terleyip terlemediğim veya nefesimin kokup kokmadığıydı. Gerginliğimi saklamakla o kadar meşguldüm ki başımı kaldırıp ona bakamıyordum.

“Gergin misin?” diye sordu.

“İıı...” *Burnundan nefes al. Burnundan nefes al.*

“Yarınla ilgili yani,” dedi.

“Ha,” dedim ne sorduğunu yeni anlamış gibi. “Evet.”

“Bir sorun olmayacak. Seni oraya bırakacağım ve sen arar aramaz da gelip alacağım.”

Elimi nazikçe tuttu. Ben hâlâ ona bakmamıştım. Kalbim çok hızlı çarpıyordu. Başparmağıyla benim başparmağımın tırnağını ileri geri okşuyordu. Şu anda başımı kaldırırsam beni öpeceğini biliyordum. Ve öpmesini istiyordum. Tek yapmam gereken başımı kaldırmaktı. Ama erkek arkadaşım olmayan birisini öpüp durmak bana yanlış geliyordu. Kaidan’ın herhangi birinin erkek arkadaşı olması düşüncesi bile gülünçtü. O, muhtemelen *erkek arkadaş* veya *koca* kelimelerinin ayıp olduğunu düşünüyordu.

Ben bir süre ona bakmayı reddettikten sonra elimi dudaklarına götürdü ve başparmağımı öptü. Yanağımı dizlerime dayayıp gözlerimi kapadım. Bu hareketinin tatlılığı bana fazla gelmişti. Tam ben mücadele etmeyi bırakıp yüzümü ona çevirecekken ayağa kalktı.

Elimi bırakarak, “Biraz dinlen,” dedi.

Ben örtülerin arasına gömülerek nefes alışverişlerimi normale döndürmeye çalıştım. Kaidan’ın kendi yatağına girip sessizliğe gömülmesini dinledim.

“Kaidan?”

“Efendim.”

“Yargıladığımdan değil, sadece merak ettim de... ııı,”

derken battaniyeyi elimde sıkıyordum. "Bu gece de dışarı çıkacak mısın?"

Uzun ve sıkıntı veren bir duraksamadan sonra, "Çıkma-
yacağım sanırım," dedi.

Bunun ne anlama gelebileceğine dair umut dolu duygu ve düşünceleri dizginledim ama midemde uçuşmaya başla-
yan kelebekleri de inkâr edemezdim.

"Ann?" diye fısıldadı.

"Efendim."

"Eğer dua etmek istiyorsan, normalde nasıl dua ediyor-
san öyle yapabilirsin, ben rahatsız olmam."

"Ah, peki. Teşekkürler," dedim. Bu sözleri beni hazırlıksız yakalamıştı ama özel bir anımı onunla paylaşmak istediğim için teklifini kabul ettim. Yataktan kalktım, yüzümü yatağıma dönerek diz çöktüm, başımı öne eğerek, sırtım Kaidan'ın yatağına dönük vaziyette parmaklarımı birleştirdim.

İlk başta kendimi biraz rahatsız hissettim ama başladık-
tan sonra içimi bir huzur kapladı. O gün gördüğüm şeyleri ve ertesi gün nelerle karşılaşacağımı düşündüm. Öz babam-
la yüzleşmek için yüreğime cesaret dolmasını diledim. Ne-
fillerin umutlanmak için bir sebep bulmasını diledim. Son
dileğim de Kaidan'ın hayatında sevgiyi tatmasıydı, hem bi-
rini sevmesi hem de sevilmesi.

Duamı bitirip tekrar yatağıma girdim. Lambanın düğ-
mesine uzanırken, Kaidan'ın yakışıklı yüzünün yastığının
üzerinden beni izlediğini gördüm. Bütün uzuvlarıma bir sı-
caklık yayıldı.

"İyi geceler," diye fısıldayıp ışığı söndürdüm.

ON ALTINCI BÖLÜM

YASTAKİ CENNET

Günün ilk ışığıyla uyanıp Kaidan'ın düzenli nefesini dinledim. Nihayet bugünün geldiğine memnundum. Artık geçip gitsin istiyordum.

Sessizce banyoya giderek duş aldım ve yanımda getirdiğim en şık kıyafetlerim olan hâki renk şortumu, askılı beyaz bluzumu ve sarı gömleğimi giydim. Saçlarımı havluyla kurularken huzur dolu, güzel şeyler düşünmeye çalıştım.

Odaya geri döndüğümde Kaidan yatağında, elleri karnının üzerinde, sırtüstü yatıyordu. Henüz tam olarak uyanmamış gibiydi.

“Kahvaltımızı odaya söyledim,” derken, o uykulu haliyle sesi normalden de boğuk çıkmıştı.

“Teşekkürler,” dedim.

Ben bir sandalyeye oturup düğüm olmuş ıslak saçlarımı tararken Kaidan beni izliyordu. Bugün için öyle endişe-

liydim ki bakışlarından rahatsız olmadım bile. Ben saçımı balıksırtı örerken gözlerini bir an bile üzerimden ayırmadı. Bazı saç tutamları örgüden kaçınca iki kere baştan başlamak zorunda kaldım.

Kahvaltılarımız geldi. İki lokma gözleme yedim. Gerginlikten iştahım kesilmişti ama yarım bardak elma suyunu zorla da olsa içtim.

Kaidan camdan çirkin şehir manzaramıza bakıyordu. Gidip yanında durdum.

Çenesindeki kirli sakallara doğru uzanarak, "Tıraş vaktin gelmiş," dedim.

Elimi tuttu ve bir anlığına gözlerini kapatarak elimi yanağına bastırdı. Gözlerini tekrar açtığı zaman, çaresiz, içimi ezen bakışları beni hazırlıksız yakaladı. Sonra yine hızla elimi bıraktı ve ellerini göğsünde birleştirerek pence-reye döndü. Şaşkınlıkla yutkundum. Tam arkamı dönerken "Sana bir şey aldım," dedi.

Elini cebinden çıkarıp açarak New Mexico'da hayran kaldığım küçük, güzel, turkuaz kolyeyi gözler önüne serdi. Şaşkın şaşkın bakakaldım.

"Buna baktığını görünce beğendiğini düşündüm," dedi.

Ah, hayır, lütfen gözyaşlarım akmasın. Lütfen akmasın. Maskaralarımın akmasını ne kadar istemediğimi düşünüp aptal gözyaşlarımı dağıtmayı umarak gözlerimi kır-pıştırdım.

"Seni üzdüm mü?" diye sordu Kaidan.

"Hayır! Üzgün değilim. Sadece şaşırdım. İnanamıyo-

rum... yani buna bayıldım. Hiç kimse daha önce bana böyle bir hediye vermemiŐti,” dedim. Gözlerimi sertçe silip kol-yeyi boynuma taktım.

Sessizce homurdanıp kafasını çevirerek saçlarını gözlerinin önünden sertçe çekti. “Hata ettim,” dedi.

“Hayır,” diyerek kolunu tuttum. “Hata etmedin.”

“Buna bir anlam yükleme, Anna. Beni romantik bir Şekle sokarsan hata edersin.”

“Sokmuyorum. Bu, sadece güzel bir jestti. O kadar,” diyerek onu sakinleŐtirmeye çalıştım ama söylediklerime ben de tam olarak inanamıyordum.

Bu duygu dalgasıyla daha sonra ilgilenecektim. Şimdi tanışmam gereken bir iblis vardı.

Güney California Federal İslahevinin otoparkında otu-r-yorduk. Diğer ziyaretçiler de ya bizim gibi arabalarında oturuyor ya da binanın girişinin etrafında dolanı-yorlardı. Babamın bizi dinlemesi ihtimaline karşı cezaevinin on ki-lometre yakınından beri konuşmuyorduk. Kramplar giren ve guruldayan karnımı tuttum.

Kaidan, “Bir Şeyler yemeliydin,” diye hafifçe sitem etti.

“Yiyemedim.”

Saate baktım; vakit gelmişti.

Etrafımızdaki arabaların kapıları açılıp sertçe kapandı. Ziyaretçi girişleri başlamıştı.

“Vakit geldi,” dedi Kaidan.

Güvenliğı geçmek biraz vakit aldı. Benim reşit olmamış biri olarak ziyarette bulunmam için Patti'nin izninin olduğu faksı bulmaları gerekti. Bu ziyareti gerçekleştirebilmem için Patti türlü zorluklara göğüs germiştı. İsmimi alan gardiyan, babamı ziyaret etmeye geldiğimi öğrenince şaşırdı.

"Johnny LaGray'e on yedi yıldır ilk kez ziyaretçi geliyor," dedi.

Cezaevinin güvenlik önlemleriyle alay edercesine babamı düzenli aralıklarla ziyaret eden iblis ruhlarını gözümde canlandırınca "*Sanmıyorum,*" dedim içimden.

Gardiyan kuralları bana hızla açıkladı. Sarılmak ve el ele tutuşmak abartılmadığı sürece serbestti ama gardiyanlar babama gizlice bir şey vermediğimden emin olmak için bizi izliyor olacaktardı. Aslında adam boşuna endişeleniyordu; benim gündemimde sarılmak veya el sıkışmak gibi bir şey yoktu.

Adam bana, babama benim geldiğimi söyleyeceklerini ancak babamın beni görmeyi reddetme hakkının olduğunu açıkladı. Kafamı sallayarak anladığımı belirttim.

Diğer ziyaretçilerle birlikte küçük bir kafe boyutunda olan bir salona yönlendirildik. Burada bize ayrılan yerlerde oturarak beklememiz söylendi. Salonun içerisinde, gardiyanlarla çevrili, hepsi birbirinden farklı olan masalar uzanıyordu; gardiyanlardan bazıları masaların arasında dolaşıyordu. Midem gibi dingildeyen bir sandalyeye oturdum. Yetişkinlerin konuşmaları ve çocukların bağırtıları salonu

TATLI ŞEYTAN

dolduruyordu. Atmosfer hiç i açıcı değildi, gri auralar bas-kın geliyordu.

Ağır metal kapıların açılması ve zincirlerin çınlaması üzerine ben de en yakın p kutusunu tespit edebilmek için etrafıma bakındım çünkü her an kusabilirdim. Turun-cu hapishane tulumları giymiş olan mahkmlar tek sıra halinde, elleri önlerinde kelepçelenmiş, zincirli ayaklarını sürüyerek içeri girdiler. İnsanlar boyunlarını uzatmış, on-lara bakıyordu.

Onu hemen tanıdım, saçları sıfıra vuruluydu. Kalbim neredeyse kulaklarımda atıyordu. Doğduğum günkü keçi sakalı şimdi uzun, yer yer gri, uçları sivri bir sakala dntş-mşt. Nişanı derin, koyu sarı bir renkte parlıyordu. Sonra onun gözlerini gördüm ve bu gözleri doğduğum günden ha-tırladım; küçük ve açık kahverengiydiler, köşeleri benimki-ler gibi aşağı kıvrıktı.

Birbirinin aynı gözlerimiz birbirini buldu ve bir gardi-yan onu bana doğru yönlendirirken de birbirinden ayrılmadı. Gözlerinde benim korktuğum kötülük değil; endişe ve umut vardı. O yanıma gelirken, içimde biriktirdiğim her öfke kırıntısı uçtu gitti.

şimdi masanın öbür tarafında, karşımda duruyordu; ben de ayağa kalkmış olduğumu fark ettim. İkimizin de gözleri nemlendi. Belki de gereğinden fazla çalışan gözyaşı bezleri lanetimi ondan almıştım.

Gardiyan babamın kelepçelerini çözdü ama ayakları hl zincirliydi, masanın üzerinden birbirimize uzandık. Elleri

sıcak ve sertti. Benimkilerse gerginlikten buz kesmişlerdi ama artık çözüleceklerdi.

“Otur, LaGray,” dedi gardiyan ve gözlerimizi birbirimizden ayırmadan oturduk. Gardiyan gitti.

“Buraya geldiğine inanamıyorum,” dedi. Sesi aynen hatırladığım gibi, sert ve çatalıydı. “Sana yıllar boyunca bir sürü mektup yazdım,” diye devam etti. “Ama bunları sana göndermek güvenli değildi. Bir de... normal bir hayat yaşama şansın olsun istedim.”

Mümkün olduğu kadar nazik bir şekilde, “Böyle bir şansım hiç yoktu,” dedim.

Başıyla onaylayıp burnunu çekti. Sert ve korkutucu bir görünüşü vardı.

“Muhtemelen haklısın. Zamanı geldiğinde o rahibeden her şeyi öğrenirsin diye umuyordum.”

“Rahibe Ruth mu?” diye sordum. “Henüz onunla tanışmadım. Üvey annemle konuşmuş.”

“Seni büyüten insanlar sana iyi davrandılar mı?”

Bana karşı bu kadar açık davranması ve apaçık görülen hassasiyeti karşısında şok olmuşum.

“Evet. Yalnız bir kadın büyüttü beni. Bir insan ne kadar melek gibi olabilirse o da öyle biri. Hayatımda hiç sevgisiz kalmadım ben.”

Rahatlayıp omuzlarını indirdi ama gözleri hâlâ ıslak ıslak parlıyordu.

“Güzel! Ben de bunu umuyordum. Rahibe Ruth ona ne söylemiş?”

“Annemle birbirinize âşık olduğunuzu söylemiş.”

Buruk bir şekilde gülümsedi ve bir an için uzaklara dalıp gitti.

“Sana söylemem gereken bir sürü şey var ve bu, güzel bir başlangıç noktası olabilir,” dedi. “Cennette bir melek olduğum zamanlardan başlayabilirim. Eğer dinlemek istiyorsan elbette.”

“Her şeyi duymak istiyorum.”

Hâlâ el ele tutuşuyorduk ve ikimizin de elini çekmeye niyeti yoktu. Onun sert başparmakları, benim eklemlerimin yumuşak derisini okşuyordu. Masaya doğru eğilip kafalarını öne eğerek mümkün olduğu kadar kısık sesle konuşmaya başladık. O anlatırken ben dinledim.

“Dünya meydana gelmeden cennette milyarlarca melek vardı. Mutluyduk. Yani, en azından birçoğumuz. Meleklerin cinsiyeti yoktur. Bu sayede cennetteki ilişkilerimiz, fiziksel ilişkiler yüzünden zarar görmüyordu. Biz arkadaşlardan oluşan bir toplumduk; bu, insanlar için biraz dayatmacı görünebilir ama aslında güzeldi. Doğruydu.”

O günleri hatırlarken yüz hatları saygılı bir şekilde yumuşadı. Orada oturmuş, babamla medeni bir şekilde sohbet ettiğime inanamıyordum. O hikâyesine devam ederken ben de büyülenmiş bir şekilde onu izliyordum.

“Her ne kadar biz melekler bütün duyguları hissedebilirsek de, sadece birkaç kısa an dışında karanlık duygular hissetmemiz için bir sebep olmuyordu, bu karanlık duyguları hemen unutup yolumuza devam ediyorduk. Herkesin

bir görevi vardı ve hepimiz yeteneklerimiz doğrultusunda en iyi şekilde değerlendiriliyorduk. Kendimizi güvende ve önemli hissediyorduk.

Mariantha ile tanıştığımızda kişiliklerimiz birbirine hemen uyum sağladı,” dedi ve duraksadı, Mariantha isimli melekten bahsederken mahcup bir şekilde kıpırdandı.

“Mariantha senin annen, Anna,” dedi.

Kalbim güm güm atıyordu. Her ayrıntının tadını çıkararak başımla onayladım ve dudaklarımı ısırdım.

“Tanıştığım bu kadına karşı inanılmaz bir çekim hissediyordum. ‘Kadın’ diyorum ama unutma; o zamanlar cennette cinsiyetimiz yoktu. Birbirimize karşı hislerimiz tamamen duygusaldı. Zaman zaman onu görmek için bahaneler üretiyordum. Ruhlarımız birbirini o derece tamamlıyordu ki bir noktadan sonra ayrı kalmaya dayanamaz olduk. O zamanlar, cennetteki hiyerarşinin en üst basamağında kendisini cennette ünlü yapacak kadar güçlü bir karizması olan bir melek vardı.”

“Şeytan,” diye fısıldadım.

“Evet. Ben hayatımda onun gibi birini görmemiştim. Diğer herkesi kendine çeken bir kişiliği vardı. Onun anlattığı her şeyi dinlemek istiyordum. Mariantha, bu melek ile ilgili içinde kötü bir his olduğunu söylüyordu. Tek bir meleğin bu kadar çok öne çıkmaması gerektiğini düşünüyordu. Bu bizim anlaşılmadığımız tek konuydu.”

Bakışlarını ellerimize indirdiğinde, yüzü ve sesi hüznle dolmuştu.

“Şeytan’ın konuşmalarım dinlemek için toplantılara gitmeye başladım. O dinleyenleri kandırma konusunda tam bir ustaydı, hâla da öyle. Tanrı’nın ve onun diyarının işleyişini yücelterek anlatırdı ama sonra araya sinsice öyle bir yorum sokuverirdi ki düşüncelere dalıp giderdik. Zaman içerisinde bu küçük şüphe tohumları büyümeye ve onu dinlemeye gelen melek sayısı artmaya başladı. Şeytan, yalanlarının içine yer yer gerçekler serpiştiriyordu, biz de ona inanıyorduk. Her şeye karşı hislerimin değiştiğini fark ettiğim gün şok olmuştum. Mariantha’ya söylemedim,” dedi. Bu son sözleri pişmanlıkla fısıldamıştı. Hikâyenin nereye gittiğini anlayınca içimi korku kapladı.

“Şeytan, muazzam bir takipçi ordusu kazandı. Düşüncelerimizi çarpıtmayı başardığını biliyordu, tüm gücünü kullanmak için hazırda artık. Bize tam bir inançla, Tanrı’nın gizlice, yeni bir ırk ve bu yeni ırkın, yani insanların yaşaması için yeni bir diyar yarattığını söyledi. Şeytan bize, Yaratıcı’nın çocuk gibi bu yeni oyuncağı saplantılı olduğunu söyledi. Tanrı’nın biz melekleri, bu yeni ırkın, yani insanların kölesi olarak kullanmayı planladığını söyledi. İnsanların meleklerle asla verilmeyen birtakım lüksleri, özgürlükleri ve deneyimleri olacaktı. Biz melekler kullanılıp, bir köşeye atılıp unutulacaktık. Öfkeden kudurmuştum –kusura bakma, tatlım. Kullandığım kelimeleri mazur gör.”

Gülümsememi bastırdım. Bu koca iblisin küfür bile sayılmayacak bir kelime için özür dilemesi ne kadar da sevimliydi.

Olanları hatırlarken kafasını sallayarak, “Ne kadar aptalmışım,” dedi. “Gerçekten Tanrı’nın hata yapabileceğine inandım. Tanrı’nın aklını kaybettiğini düşündüm ve bunu düşünen tek ben değildim. Cennetteki meleklerin üçte biri Şeytan’ın arkasında durdu. Öfkeli bir melek çetesi... Kimin aklına gelirdi ki?”

Dalgınlıkla ellerini sakallarında gezdirmek üzere kısa bir an için elimi bıraktı.

“Artık Mariantha’ya her şeyi anlatmam gerekiyordu. Bana savaşmamam için yalvardı ama ben her şey bittiğinde ve o gerçeği gördüğü zaman, beni anlayacağını ve affedeceğini düşünüyordum. Böylece gidip savaşa katıldım. Biz kaybettikten sonra neler olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Yutkundum. “Cehennemin derinliklerine sürüldünüz.”

Acı verecek kadar hüzünlü bir şekilde başıyla onayladı. “Ancak kendimi cehennem çukurunda bulduğum zaman farkına varabildim Şeytan’ın yalanlarının. Diğerleri de fark etti ama yine de körü körüne onu desteklemeye devam ettiler. Ben düşüncelerimi kendime sakladım çünkü ona zıt gitmenin tehlikeli olacağını biliyordum. Sessiz mizacım nedeniyle bana saygı duydular. Kara kara düşünüp intikam istiyorum zannettiler ama gerçekte ben Mariantha’ya yaptıklarım için kendimden nefret ediyordum. Onu düşünmeden edemiyordum.”

Susup bakışlarını tavana çevirdi. Bunca zaman sonra hâlâ acı çekiyordu. Ellerini okşayıp onu devam etmesi için cesaretlendirdim.

“Zaman b6ylece geçti ve d6nyanın ve insanlığın yaratılışıyla ilgili hik6yeler duymaya başladı. Şeytan yukarı casuslar g6nderdi. Gittikçe daha da c6retk6rleşiyor, insanları Yaratıcı’ya karşı doldurmak için yukarı isyank6r melekler g6nderiyordu.”

Başını aniden yukarı kaldırarak omzumun 6zerinden geriye baktı. Babamın gırtladığından tuhaf, ıslığa benzer bir ses y6kseldi ve g6zleri bir an kıpkırmızı parladı. Ellerimi hızla geri çektim. Tekrar bana baktığında tamamen normale d6nm6şti.

“Kusura bakma,” dedi dalgın dalgın. “Benim alanımda ıalışmamaları gerekiyor.”

Cevap veremedim. En fazla iki saniye s6ren bu an, benim hayatımda şahit olduğu en korkunç şeydi. İnsanlıktan ıok uzak olan bu ıslık sesi bir ıeşit iblis dili gibi bir şey miydi? Etrafıma bakındım ama benden başka kimse bunu fark etmemiş gibiydi.

“Seni korkutmak istememiştim. Bu konuşmamızı onların dinlememesi lazım, anlıyorsun ya.”

“Evet,” dedim. “Sadece birden ne olduğu anılayamadım, ben onları g6remiyorum da.”

“Gerçekten mi?” derken babamın kaşları endişeyle ıatıldı. “Bu, sıkıntı yaratabilir.”

H6l6 şaşkınlığımı 6zerimden atamamış bir vaziyette elimi kolyeme g6t6rd6m. Babamın başka bir şey s6ylemesini bekledim ama s6ylemedi. Kendi kasvetli d6ř6ncelerinde kaybolmuştu. Boğazımı temizledim.

“Yanılıyor olabilirim,” dedim, “ama anladığım kadarıyla sen, Tanrı’ya saygı gösteriyorsun. Yani senin... işini düşününce, bu nasıl mümkün olabiliyor, anlamıyorum,” dedim ve babamı gücendirmiş olmamayı umarak bakışlarımı indirdim.

“Çok ironik, değil mi?” derken yüzünde bir an için acı dolu bir tebessüm belirdi. “Ben cehennemî hak ediyorum. Çok kolay yoldan çıkarıldım.”

Kolları hâlâ masaya dayalı, avuç içleri yukarı bakıyordu. Ellerimi tekrar onun ellerinin içine bıraktım, o da ellerimi sıkıttı.

“Kendi bencil sebeplerim yüzünden cehennemdeki konumumu yükselttim. Her insan için bir koruyucu meleğin görevlendirildiğini duydum ve Mariantha’yı tekrar görmekten başka bir şey düşünememeye başladım. Benim kederli hallerim ve çok çalışmam Şeytan’ı etkilemiş olmalı ki 1700’lerde, insanları bağımlılığa sevk etme göreviyle kendimi dünyada buldum.”

Uyuşturucuları düşününce içimde bir utanç dalgası yayıldı ve her ne kadar renklerimi saklı tutmaya özen göstersem de yüz ifademi kontrol etmek zordu.

“Korkarım çok da başarılı oldum,” diye fısıldadı babam. “Dük olarak atandığımda, bu konumda kalmak için iyi bir iş çıkarmam gerektiğini biliyordum. Dünyaya gelmek ve insan ruhlarının fiziksel formlar içerisinde kısıp kaldığını görmek çok üzücüydü. İnsanlar gerçekten mucizevi yaratıklardı; büyük bir deha ve sevgi ile yaratılmışlardı. Ama

kendi bedenleriyle başları dertteydi. Benim işimse çok kolaydı. Dünyada mümkün olduğu kadar çok sayıda koruyucu melek görme işine odaklandım, yüz binlercesini gördüm. Bu benim için tek var olma sebebiydi. Zaten her Őeyimi kaybetmiştim.

“On yedi sene sonra, buradan pek uzak olmayan, Helmet adında küçük bir kasabadaydım, oradaki uyuşturucu satıcılarımdan birini kontrol etmeye gitmiştim. Adamın evine girip anneni gördüğüm anı hiç unutamayacağım. Çok güzel görünüyordu,” diye fısıldadı ve sanki o anı zihninde tekrar yaşıyormuş gibi duraksadı. “Ksedeki yatakta baygın yatan bir kadının üzerine eğilmiş, kıvrılarak kk kalmıştı; bu yüzden ilk bakışta onu ocuk zannettim. Sen de onun gii miniciksin.”

Nişanımın görüldüğü gvdemi inceleyerek elimi daha da sıktı.

“Uyuşturuculara doğru güçlü bir çekim hissediyorsun, değil mi?” diye sordu.

Ben başımla onaylayınca zgn zgn kafasını salladı.

“Bunu görebiliyorum. Ayrıca senin durumun iki kat daha zor. Hem benden aldığın çekim var hem de genlerinde bağımlılığa eğilim var. Bu, senin için zor olmalı.”

“Artık alıştım. Vücudum o çekimi hissediyor olabilir ama aklım baskın geliyor.”

“Güzel. Ben de bunu duymak istiyordum.”

“Tamam, hikyeye geri dönelim,” dedim babamın parmaklarını sıkarak.

“Evet, hikâye burada güzelleşiyor. Mariantha’yı gördüğümde, o kadına, çocuğu ateşlenen bir anne gibi fısıldıyordu. Benim kadını yataktan alıp götürmem uyuşturucu satıcısının evindeki kimsenin umurunda olmadı. Tabii koruyucu meleği, Mariantha’m dışında,” diye kıkırdadı. “Benim *ne* olduğumu anlamıştı ama en başta *kim* olduğumu idrak edemedi. İnsanını korumaya çalışırken kudur... ııı, çıldırmış gibiydi. Sonra beni tanıdı.”

Son cümleyi öyle büyük bir hayranlıkla söylemişti ki ikimizin de gözleri aynı anda doldu. Gülerek gözlerimizi sildikten sonra tekrar el ele tutuştuk.

“Mariantha ile birlikte kadını bir otele götürüp güzelce yıkadık. Kadın bir gün boyunca kendine gelemedi; kendine geldiğindeyse artık yaşama şansı kalmamıştı. Kadının bedeni mahvolmuştu ve ruhu bedenine güçlkle tutunuyordu. İkimiz de eğer kadın ölürse Mariantha’nın onunla birlikte öbür dünyaya gitmek zorunda kalacağını biliyorduk. Mariantha daha sonra dünyaya geri dönemeyecekti. Birbirimizi bir daha hiç göremeyecektik. Bu yüzden, umutlarına sıkı sıkıya tutunarak, Eski Ahit zamanından beri hiçbir ışık meleğinin yapmadığı bir şeyi yaparak o bedenin içine girdi.”

Her kelimesini dikkatle dinleyerek babamın ellerini sıktım.

“İnsan ruhu onunla mücadele etmedi; kolayca kenara çekildi. Vücudu uyuşturucudan arındırmak ve iyileştirmek neredeyse üç gün sürdü. İlk kez fiziksel bir form alan Mariantha için bu, çok zorlu bir süreçti. Onu böyle izlemek çok zordu. Ona zorla bir şeyler yedirip içiriyordum. Bana

karşı koyuyordu ama zamanla bunun üstesinden geldi. Akli başına geldiğinde yine eskisi gibi beraberdik ama bu kez farklıydı. Biz, ilk defa sadece iki ruh değil, birbiri için kontrol edilemez bir fiziksel çekim hisseden bir kadın ve erkektik ve... sen bu şekilde dünyaya geldin.”

Ben kızarıırken babam da utanarak başını eğdi.

“Bunun olmasına izin vermemeliydim,” dedi. “Dünyaya geldiğin için mutlu olmadığımından değil. Beni yanlış anlama. Ama iblis olarak geçirdiğim yıllar boyunca hiç çocuk sahibi olmamaya özen gösterdim. Bu, bana doğru gelmiyordu.”

Bundan dolayı minnettardım.

“Annen, sana hamile olduğunu hemen anladı. Her şeye rağmen mutlu olmuştuk. Beraber fazla zamanımızın kalmadığını biliyorduk, bu nedenle her saniyenin tadını çıkardık. Annenin başından sadece bir kez, cehennemin elçisi Azael’e rapor vermek için ayrıldım. Cehennemdekilerin seni öğrenmesine izin veremezdim. Mariantha diğer koruyucu meleklerden, dünyadaki son meleksi Nefil ile ilgili hikâyeler duymuştu. Başka kimden yardım isteyeceğimizi bilemiyorduk.”

“Bir dakika, *meleksi* Nefil derken ne demek istiyorsun?”

“Rahibe de bir ışık meleğinin, muhtemelen bir koruyucu meleğın soyundan. Onun hikâyesinin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama.”

Rahibenin kendini Düklerle ve Lejyonerlere fark ettirmeden nasıl yaşadığını öğrenmek istiyordum ama bunu baba-

ma sorarak iblislerle ilgili edindiğim bilgilerin kaynağını ifşa etmek de istemiyordum. Nedense babamın Kaidan'la olan ilişkimden hoşlanmayacağını hissetmiştim.

"Manastıra tam zamanında vardık," dedi babam. "Sen biraz erken geldin çünkü. O günü hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim ve bunca yıldır babamın davranışlarını sorguladığım için suçluluk hissederek dudaklarımı birbirine bastırdım. Babam ellerimi sıktı ve ona bakmam için hafifçe sarstı. Yüzündeki ifade açık, sevgi doluydu.

"Şunu bilmeni isterim ki bebeğim, M̃ariantha'nın gi-dişini gördükten sonra tek bir ruhu bile günaha teşvik et-medim."

Gözlerini gözlerime dikmiş, ona inanmam için bana yal-varıyordu.

"Hiç mi?" diye fisıldadım. "Hapiste olduğun onca yıl boyunca?"

"On altı yıldır Şeytan'a yalan raporlar veriyorum. Bili-yorum, bu yıllarca verdiğim zararı telafi etmiyor ama seni görmeme ve sana her şeyi anlatmama yetecek kadar uzun bir süre dünyada kalmayı başarmak zorundaydım. İşin ko-mik yanı, seni şimdi görünce daha da çok kalmak istiy-o-rum."

Babama gülümsedim; o da bana, Patti'nin bana kim ol-duğumla ilgili gerçekleri anlattığı gün baktığı gibi baktı. Ona kızmadığım için bana müteşekkirdi; bu bakışı kalbimi ısıtıp kalbimde onun için kocaman bir yer açtı. Büyük elle-rini sıktım.

“Baba,” dedim. İkimiz de bu sözcüğün Şaşırtıcı tınısı karşısında irkildik. Aceleyle devam ettim. “Rahibe Ruth’un bana ne söylemek istediğini biliyor musun?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Rahibe Ruth, Patti’ye bana bir Şeyler söylemesi gerektiğini söylemiş ama bunları bana sadece yüz yüze anlatabilirmiş.”

Babam kafasını sallayarak, “Hiçbir fikrim yok,” dedi. Ellerimi daha da sıkı tuttu. “Beni dinle Şimdi, Anna. Bu, çok önemli. Rahibe sana ne derse desin, sen bunu kimseye söyleyemezsin. *Hiç kimseye*. Eğer önemli bir Şey söylerse ve bu, Şeytan’ın kulağına giderse seni öldürtür. Küçük bir Őeyse bile seni öldürtür. Bizden başka durumu kim biliyor?”

“Sadece Patti...”

“Tamam. Bu sorun olmaz herhalde, değil mi?”

“Ve Kaidan,” diye ekledim. Babamın yüzüne bakamıyordum. Çok kızacaktı.

“Kim?” derken babamın sesinde gergin bir tını vardı.

Gözleri benim gözlerimi inceliyordu. Ona Kaidan ile ilgili hiçbir Şey anlatmak istemiyordum. Bunların kulağına nasıl geleceğini biliyordum. Ellerimi ellerinden çektim ve omzumun üzerindeki saç örgümle oynamaya başladım.

“O, benim arkadaşıım. Beni buraya seninle görüşmeye getiren, o.”

“Durumu bir insana mı anlattın?”

Öksürerek vakit kazandım. “O da bir Nef,” dedim.

Vücudu kaskatı kesilen Jonathan LaGray’in yanakların-

dan kan çekildi. Gözleri gözlerime kilitlenirken ben yerimde kıpırdandım.

“Babası kim?” diye sordu sıkıdığı dişlerinin arasından.

“Richard Rowe. Sen onu Pharzuph olarak biliyorsundur.”

Ah, olamaz. Babamın rengi şimdi daha da solmuştu.

“*Sen o kadar yolu...*”

“Şşşş!” diye uyardım onu, insanlar bize bakıyordu. Sesi ni alçaltarak öfkeyle fısıldamaya başladı.

“... Şehvet Dükü’nün oğluyla mı geldin? Olamaz...”

Babam masaya yumruğunu indirince gardiyanlardan biri bize doğru yöneldi. Sorun olmadığını belirtmek için adama el salladım ve başımla işaret ettim, babam da yumruk yaptığı ellerini kucağına indirdi. Bir an sonra gardiyan duvara geri yürüyüp başını çevirdi.

“Merak etme!” diye fısıldadım. “Söyledim ya, sadece arkadaşız.”

Babam gözlerini kapattı ve kendini sakinleştirmek için alnına masaj yaptı.

“Ona söyle, babası seninle ilgili gerçekleri veya Rahibe Ruth’un sana söyleyeceklerini asla öğrenmemeli. Anlıyor musun?”

“O, babasına hiçbir şey söylemez ama m...” diye yutkundum. “Maalesef Pharzuph beni zaten biliyor.”

Gözleri tekrar kırmızıya dönünce kalbim duracak gibi oldu. Ben sertçe geriye yaslanınca sandalyem sallandı.

O an kendi gözlerimin de fal taşı gibi açıldığından emin olarak, “Sen gözlerini böyle yapınca insanların seni görmesinden korkmuyor musun?” diye sordum.

“İnsanlar bunu g remmez. Konuyu değiştirmeye  alışma. Pharzuph’u tanırım,” diye hırladı. “Hem dünyada hem cehennemde tam bir şerefsizdir, o. Göze girmek için yapmayacağı şey yoktur.”

“Kaidan, dikkat  ekmezsem Pharzuph’un beni unutacağını söylüyor.”

“Belki şimdilik, meşgulse ve işi dikkatini dağıtıyorsa seni unutulabilir ama bir gün mutlaka aklına geleceksin.”

Sandalyesinde kıpırdandı. “Benim buradan çıkmam lazım,” dedi.

“Hapisten mi? Nasıl?”

“Yakında şartlı tahliye duruşmam var.  ıkmak için etki gücümü kullanacağım. Bir şekilde, birkaç hafta içinde buradan çıkacağım ve güvenli bir zaman bulup seninle temasa geçeceğim. Ben gelene kadar sen hiçbir şey yapma. Bu seyahatten sonra doğrudan eve gitmeni istiyorum. En kısa zamanda eve git ve evden  ıkma. Bunu yapar mısın?”

“Evet. Söz veriyorum.”

“Rowe’ların evinden uzak dur.”

“şüphen olmasın.”

“Güzel. Aferin kızıma. Bu işten birlikte kurtulacağız. Bana güveniyor musun?”

“Evet.”

Yine el ele tutuştuk. O yanımdayken hiçbir şey imk nsız görünmüyordu ve ben kendimi mutlu hissediyordum.

“G l ş n çok güzel,” dedi. “Doğal bir güzelliğin var.”

Bana daha önce Patti dışında kimse güzel dememişti. Anne babaların iltifatları sayılmazdı aslında ama yine de kendimi iyi hissetmiştim. Saate bakınca zamanın nasıl hızla geçtiğine hayret ettim.

“Bir saatimiz kaldı, kızım. Başka ne bilmek istiyorsun?”

Ona Nefil ruhlarının kaderini sormaya hâlâ hazır değildim. Bunu en sona saklayacaktım. Bir an düşündüm.

“Sence Mariantha cezalandırılmış mıdır?” diye sormuştum.

“O, cehenneme gitmedi, eğer bunu soruyorsan. Eğer cehennemde olsaydı bunu duyardım.”

Cehennem lafı geçince mideme kramp girdi. “Orası nasıl bir yer?” diye sordum. “Aşağısı yani.”

“Bu da açıklaması zor olan şeylerden biri,” dedi ve bir elini kaldırarak sakalını okşadı ve çenesini kaşdı. “Göz alabildiğine uzanan iki gökdelen arasında karanlık, geniş bir yol düşün. Orada umuda tutunmak zordur. Ruhlar, saf umutsuzluktan helak olurlar.”

Bu görüntünün yarattığı ürpertiye üzerimden atmaya çalışarak, “Açıklaması zor olan şeyleri anlatmakta çok iyisin,” dedim.

“Bunu düşünecek çok zamanım oldu.”

“Tanrı neden Şeytan’ın isyan planlarına engel olmadı?”

“Çünkü Şeytan’ı severdi. Onun aşırı bir güce sahip olduğunu görüyor ve buna izin veriyordu. Her iki ihtimal de mümkündü. Şeytan doğru yolu seçebilirdi. Sanırım Tanrı, Şeytan’ın doğru seçimi yapacağı umuduna tutunuyordu. Belki melekleri ve insan ruhlarını bu şekilde sınava tabi

tutmak zalimce görünebilir ama durum öyle değil. Gerçek g   lerimizin neler olduğunu öğrenmek için zorluklarla y zle memiz gerekiyor. Hatalarımızdan dönmemiz, çok değerli bir sınavı verdiğimizi gösterir.”

“Evet. Sen de cehenneme d   t kten sonra intikam arayabilirdin.”

“Kesinlikle ama her Şeyi kendi g  zleriyle görme Şansı olmadan inanç sınavına tabi tutulan insanlar için bunlar çok daha zor. Bu nedenle de onlara Kutsal Ruh’u hissetme yetisi verilmiş.”

“Bu, n sıl oluyor?”

Babam, ellerini pürüzsüz kafasında gezdirerek sandalyesinde geriye yaslandı. “Kutsal Ruh’u; Tanrı’dan yayılan ve doğrudan bir bağlantı yoluyla bütün ruhlara bağlanan milyarlarca cep telefonu sinyali gibi d    n. İnsanlar bu mesajları duygular olarak algırlarlar ve hatta bazen kafalarının içinde kendi seslerini duyduklarını sanırlar, bu nedenle bunları g  z ardı etmek kolaydır.”

Onu b y lenmi  gibi izleyerek ba ımla onayladım. Her Şeye verecek bir cevabı vardı. Bütün bunları sindirmek benim için zordu ama yine de öğrenmek istediğim daha çok Şey vardı.

“Herkesin kaderi önceden yazılmış mıdır peki?” diye sordum.

“Hayır, hayır. O anlamda ‘kader’ diye bir Şey yoktur. Hiç kimse başarısız olmak için yaratılmamı tır. Bütün ruhlar için her zaman Őe me Şansı vardır. Her bir Őe im yapıldığında bire-

yin karşısında yeni bir yol belirir. Anladığım kadarıyla insanlar dünyaya gönderilmeden önce onlara hayatın zor olacağı söyleniyor. Yüzleşecekleri zorlukları biliyorlar. Bunun bir sınav olduğunu biliyorlar ve sınava girmek *istiyorlar*. Sen de dünyaya gelmeden önce bu şartlarda doğacağını biliyordun.”

Zihnimde bir ışık yandı. Nefesimi tutup oturduğum yerde doğruldum. Karanlık günlerimde bildiğim ama hatırlayamadığım şey buydu!

“Hatırlayamadığım bir şeyler olduğunu biliyordum! Hâlâ tam olarak hatırlayamıyorum ama,” dedim. O anıları hatırlamaya çalışarak alınımı buruşturdum ama işe yaramıyordu.

Babam bana güldü.

“Kendini zorlama, evlat. Bedeninden kurtulduğun zaman her şeyi hatırlayacaksın. Fiziksel bir forma büründüğünde hiçbir ruh ne kadar zorluk çekeceğini tahayyül edemez ve kendilerine anlatılanları da unutur.”

Öğrendiğim bu yeni bilgiyle mutlu olarak gülümsemeye devam ettim. Ondan sonra bütün keyfimi alıp götüren bir soru geldi aklıma. Babam hâlâ arkasına yaslanmış durarak, elleri başında, yüzünde beklentiyle beni izliyordu.

“Nefillerin anneleri neden hep ölüyor?”

O da bunu bekliyormuş gibi başıyla onayladı. Kollarını masaya dayayarak yine ellerimi tuttu.

“Mariantha hamileyken onunla bu konuyu çok tartıştık. Dişi bedenler ilk olarak, insan ruhunu diyalara getirecek bir araç olarak yaratılmış. İnsanların sürekli doğum mucı-

zesinden bahsettiğini duyarsın. Bu doğrudur da. Her ruhun dűnyaya gelmesi bir mucizedir. Ama Nef ruhları insan ruhlarından farklıdır. İnsan ruhundan *ötedir*. İnsan bedeni bu derece karmaşık yapılı bir ruhu dűnyaya getirebilecek şekilde yaratılmamıştır. Fiziksel olarak buna dayanamazlar.”

Vay canına! Bu bilgi önemliydi. “Bunu iblisler de biliyor mu?” diye sordum.

“Elbette ama Neflerin bu kadar güçlü olduğunu sağda solda konuşup durmuyorlar tabii. Çocuklarının aklına değişik fikirler gelsin istemezler.”

Yani Nefler bir kez daha kandırılıp haksızlığa uğruyorlardı. Kaidan’a gerçeği söylemek için sabırsızlanıyordum. Her şeyi öğrenmek istiyordum. Zihnimde dönűp duran bir sürű soru vardı. Konudan konuya atladığımı fark ettim. Babama Hollywood’u ve insanların acılarını görmenin beni nasıl üzdüğűnű anlattım.

“Işık melekleri başkalarının duygularına karşı aşırı hassastır, yani bunu annenden almışsın ki bu iyi bir şey, Anna ama büyük resmi göremeyecek kadar hassas olmamalısın. Küçükken hiçbir yerlerini incitmedin mi? Düşűp dizini soymanın mı?”

“Elbette.”

“Dizin hâlâ acıyor mu?”

“Hayır. Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim.

“Biliyorum, bu söylediklerim sana klişe gibi geliyor. Bunun bir trajedi yaşamakta olan birine söylenmesi de doğru olmayabilir ama dűnyadaki en kötü acı ve kalp kırıklığı

bile cennet diyarında etkisini yitirir. Ve bütün acılar daha büyük bir amaca hizmet eder.”

“Ama Neflerin çektiği acılar ne olacak?” diye sordum inatla. “Onlara yapılanlar...”

“Haklısın. Hep Nefillerin dünyadaki en güçlü ruhlar olduğuna inanmışımdır. Bence Dükler bile onlardan korkuyorlar. Eğer iblisleri tahtlarından edecek birileri varsa, kendi çocuklarıdır.”

*Ama çocuklar korkuyor, demek istedim. Bize cehenne-
me gideceğimizi söylediler. Sorumu şimdi sormalıydım ama
cevabı duymaya hazır değildim. Göz ucuyla saate baktım.
Zaman çok hızlı geçiyordu.*

“Anlat bana,” dedim. “Bana her şeyi anlat. Hayatın anlamı nedir?”

Kocaman bir kahkaha koyuverdi.

“Bu soruyla beni hazırlıksız yakalayabileceğini sandın, değil mi? Cevap çok basit aslında. Hayatın amacı ruhani düşünme ve yaşama şekline geri dönmenin, fiziksel şeyleri aşmanın bir yolunu bulmaktır. Aslında sınav bundan ibarettir. Ve her ruha, ona bu yolda yardım edecek yetenek ve güçler verilmiştir.”

“*Bu kadar mı yani?*”

Babam, kocaman açılmış gözlerle sorduğum soruya güldü.

“Bu görüldüğünden çok daha zor bir iştir,” dedi ve kafasını kaldırarak saate baktı. “On dakika kaldı, küçüğüm. Bana soracak başka neyin var?”

Kalbim küt küt atıyordu. Babamın masada ellerimi tutan iri, yıpranmış ellerine baktım. Artık sorumu daha fazla içimde tutamayacaktım. Kurumuş dudaklarımı ıslattım ve başımı kaldırarak babama baktım.

“Ruhumun lekeli olduğu ve ne olursa olsun cehenneme gitmeye mahkûm olduğum doğru mu? Doğru değil, değil mi?”

Babam bana bakarken güçlkle nefes alıyordu. Çene- si titremeye başlayınca bakışlarını benden kaçırdı. *Hayır. Lütfen, hayır.* Yüzümü kapatmak için ellerimi onunkilerden çekerken kafamı sallıyordum. Kalbim sızlıyor, gözlerim yanıyordu.

“Lütfen beni affet, Anna,” dedi babam alçak sesle. “Ben işte bu yüzden çocuk istemedim. Lütfen bana bak.”

Ellerimi ıslak gözlerimden çekerek parmaklarımı ağzı- ma bastırdım.

“Bu, senin için farklı olabilir. Annenin iyiliğı, benim kötülüğümü geçersiz kılabilir. Bunu bilemeyiz. Ama eğer doğruysa, ben de orada seninle birlikte olacağım. Karanlık- ta omuz omuza duracağız.”

“Bunu bize neden yapıyor?” dedim yüksek sesle. “Bunu neden bütün Nefil çocuklarına yapıyor? Bu bizim suçumuz değil ki!”

Babam masanın üzerinden uzanıp ellerimi tutarak yü- zümden çekti. Yüzünde ciddi bir ifadeyle gözlerini gözle- rime dikti.

“Öfkenin hiçbir şeye faydası yoktur,” dedi. “Güven

bana. Öfke, sadece zihnini bulandırır. Bunu istemediğini biliyorum. Umudunu kaybetme. Unutma, cehennem sadece bir bekleme yeri. Mahşer gününde kurtulma şansın olacak. Biz asıl plan ile ilgili her şeyi bilemeyiz. Bu, küçük çocuklara kuantum fiziği öğretmek gibi bir şey olur.”

Başım la onaylayıp boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak yüzümü ovuşturdum. Cehenneme gitmek istemiyordum. Kalbinde saklayarak yanında getirdiğin sevgi dışında sevgiye yer olmayan bir mekândan daha dehşet verici bir şey olamazdı.

“İki dakika!” diye seslendi kapının yanındaki bir gardiyan. “Sözlerinizi tamamlayıp vedalaşın, millet.”

İkimiz de ayağa kalktık. Ben masanın etrafından dolanarak onun kalın, güçlü kollarının arasına girdim. Ona sarılmak gerçek üstü ama çok güzel bir histi. Beni başımdan öptü.

“Seni seviyorum, baba.”

Bana daha da sıkı sarıldı ve burnunu çekti.

“Bu sözlerin bana ne kadar iyi geldiğini anlatamam. Seni hayatının her günü boyunca sevdim ben. Beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim. Seninle gurur duyuyorum.”

Geri çekildi ve ona bakmam için çenemi kaldırdı.

“Sana söylediklerimi unutma, tamam mı?”

Başım la onayladım.

“Bir de şu genç Rowe’a söyle, pençelerini kızımdan uzak tutsun çünkü ben yakında buradan çıkacağım ve eğer senden uzak durmazsa bunun hesabını sorarım.”

“Babaaaaa.”

Utanmıştım.

Düdük çalınca birbirimizden ayrıldık. Herkes ayağa kalıyor, sarılıyor ve kapılara yöneliyordu. İçim acıdı.

“Lütfen dikkatli ol,” diye yineledi.

“Seni yakında görecek miyim?”

“Emin olabilirsin,” diyerek alnımı öptü ve ben isteksizce oradan ayrılmakta olan diğer ziyaretçilere katıldım.

Kapıya ulaşınca arkamı döndüm. Uzun boyuyla, güçlü bir şekilde orada durmuş, beni izliyordu. Bütün hayatım boyunca onun sevgisine ihtiyacım olmadığını düşünerek kendimi kandırmıştım ama artık yanıldığımı görüyordum. Herkesin baba sevgisine ihtiyacı vardı.

Kaidan, parlak California güneşinde ellerini göğsünde birleştirmiş, parlak SUV’sine yaslanmıştı. Beni görünce doğruldu, kollarını çözdü ve güneş gözlüklerini çıkardı. Ben ona bakamadım. Yanından geçerek kapıyı açtım ve arabaya bindim.

Kaidan bana hiçbir soru sormadı. Sadece arabaya bindi ve gözlerini yola dikerek arabayı sürdü. Cezaevini on kilometre kadar geride bıraktığımızda ellerimle yüzümü kapatıp içimdeki her bir gözyaşı damlasını serbest bıraktım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

İLK FEDAKÂRLIK

Kaldığımız otelin karşısında, içinde bozuk parayla çalıştırılan beş çamaşır makinesi ve beş kurutma makinesi bulunan küçük bir çamaşırhane vardı. Kaidan otelin spor salonuna, sonra da müzik marketleri dolaşmak için şehir merkezine giderken ben de öğleden sonramı çamaşır yıkayarak geçirdim. Manastırdan telefon gelmesi ihtimalini düşünerek Kaidan telefonunu bana bırakmıştı. Kurutma makinesi çalışırken ben de küçük sandalyeye oturarak düşüncelere daldım.

Kaidan'a, beklerken cezaevindeki konuşmalarımızı dinleyip dinlemediğini sormuştum. Bana o gün sadece bir anlığına iyi olduğumdan emin olmak için dinlediğini itiraf etmiş ama hepsinin bu olduğunu söylemişti. Ben de ona inanmıştım.

Babamın söylediklerini en ince ayrıntısına kadar anlatmıştım ona. Sadece, sırf utancımdan, babamın Kaidan'ın pençelerini benden uzak tutmasını söylediği kısmı atlamıştım. Ama bunun dışında her şeyi anlatmıştım. Kaidan beni sessizce, saygıyla dinlemiş, pek konuşmamıştı. Hikâyenin son kısmında, *ben sana demiştim* bile dememişti. Ben henüz o konuyu kabullenebilmiş değildim.

Kıyafetler nihayet kurumuştı, ayağa kalktım ve kıyafetleri bir bir çıkarıp katlayarak kurutucunun üstüne dizmeye başladım. Parmaklarımı, bütün gün balıksırtı örgü yüzünden gerilmiş olan kafa derimin üzerinde gezdirdim.

İki el belime dolandığı zaman sıçrayıp utanç verici bir şekilde ciyakladım.

“Korkma, aşkım, benim,” dedi Kaidan kulağıma. “Sen de tam ev kızıymışsın. Yemek de yapıyor musun bari?”

Kendimi sakinleştirmek için iki elimi kurutma makinesinin kenarına koydum. Makine hâlâ sıcaktı.

“Kai,” dedim. Burnunun ve ağzının saçlarım üzerinde hareket ettiğini hissedebiliyordum. Bunu bana neden yapıyordu? Neden bir yandan onu romantik bir şekle sokmamamı söyleyip bir yandan da burnunu saçlarımda gezdiriyordu ki? “Yapma...”

Dizlerim titriyordu. Kafam karışmıştı. Asıl yapmak istediğim şey gözlerimi kapatmak, ona yaslanmak ve sadece bir an için onunla berabermişim gibi davranmaktı. Ama bedenimin değil aklımın sesini dinledim. Onun gelip geçici kızlarından biri olmayacaktım.

“Erkek arkadaşım olmayacaksan bana böyle dokunamazsın.”

Beklediğim gibi benden iğrenerek geri çekilmedi.

“Neflerin başkalarıyla böyle duygusal ilişkiler içinde olması yasaktır; özellikle de birbirleriyle,” dedi dudaklarını saçlarımda gezdirerek.

“Kimsenin bilmesine gerek yok,” dedim önümdeki boşluğa doğru, gözlerimi kapatarak. “Sadece biz biliriz.”

“Bu, asla olamaz,” derken beni reddedişi nazik ama ke-sindi.

Tekrar, içimde o gücü bularak Kaidan’ın ellerini tuttum, ellerini çözerek belimden uzaklaştırdım. Bir saniye sonra Kaidan gitmişti. Onunla sürekli sıcak-soğuk oynuyorduk. Bir uçtan diğerine gidip gelen duygulara alışamıyordum.

Bu, asla olamaz! Derin nefesler alarak kurutucuya yaslanmak zorunda kalmıştım, makineden yayılan sıcağı hissedebiliyordum. Bu sefer gözlerim kuru kaldı.

Bizim için hiç şans olmadığını aslında ben de kalbimin derinliklerinde biliyordum. Elbette hiç şans yoktu. Kaidan benimle birlikte olmak istemediğini söylememişti; sadece bunun yasak olduğunu söylemişti. Ben de bu düşünceye tutunmaya çalıştım ama böyle yapmamam gerektiğini de biliyordum. Sebebi her neyse, “biz” diye bir şey olamazdı, gizli saklı bile olamazdı, zaten araya başkalarının girmemesi söz konusu bile değildi ve ben bu gerçeği ne kadar çabuk kabullenirsem o kadar iyi olacaktı.

Kıyafetleri kolumun üstüne yığarak odaya yöneldim.

Kaidan yatağında televizyon izliyordu. Bana bakmadı. Kıyafetleri şifonyerin üstüne koydum ve kendiminkileri çantama yerleştirdim. Çantamın dibinde, Kaidan'ın evlerinde bana ödünç verdiği kırmızı tişörtü gördüm. Tişörtü alıp onun diğer kıyafetlerinin üstüne koydum. Şimdi ne yapsam, diye düşündüm. Patti'nin yanıma almam için ısrar ettiği İngilizce ödevim için kitaplarımı koyduğum çantam yerde duruyordu. Çantayı alıp güçlkle yatağımın üzerine çıkardım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Görünüşe göre hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı. Eh, bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

Bir Amerikan şiirleri kitabını ve defterimi yatakta önüme koyarak, "İngilizce," dedim. Kaidan televizyonu kapattı, yanıma gelerek uzun vücudunu yatağıma yerleştirdi, kitabı alıp açtı.

Yüzsüzlüğün böylesi.

Sonra birden kafama, acı verici bir şekilde dank etti. Belki de Kaidan önemli bir şey olmamış gibi yapmıyordu. Belki de ona göre gerçekten önemli bir şey olmamıştı. Neden olsun ki? Benden çok daha çekici birçok kız hiç şüphesiz ondan bugüne kadar bağlılık sözü vermesini istemiş, o da hepsini teker teker reddetmişti. Ben neden farklı olduğumu sanmıştım ki? Anne babalarımızla ve çılgın duyularımızla ilgili bir sırrı paylaştığımız için mi?

Hiçbir zaman sizin olmamış bir şeyi kaybedemezsiniz, derlerdi. Ancak ben kaybetmiştim işte. Hayal kırıklığı canımı acıtıyordu.

Yatağımda boş bir köşe buldum ve bağdaş kurarak oturdum. Başım çatlıyordu. Saç örgümü omzumun üzerinden çekip lastik tokamı çıkardım. Saç tutamlarımı açıp tırnaklarımı ağrıyan kafatasımda gezdirdim. Dolaşan saçlarımı açmak için, örgüden dolayı dalgalanan saçlarımı parmaklarım ile taradım. Kaidan'ın boğazından tuhaf bir ses yükseldi, ben de öksürdüm. Ona doğru baktığımda, kitaba tuhaf tuhaf bakmakta olduğunu gördüm. Gözlerini bana çevirdi, sonra tekrar kitaba baktı. Derdi neydi bunun?

Kendimi çok suratsız hissediyordum; o anda renklerimi saklayabildiğime memnundum. Defterimi abartılı bir hıŐır-tıyla açtım ve ilk sayfayı kopardım. İlk soruyu görünce homurdandım.

“Ne oldu?” diye sordu Kaidan.

“Bu tür sorulara dayanamıyorum. ‘On sekizinci ile yirmi birinci satırlar arasında belirtildiği Őekliyle, Őairin ölümle ilgili düşünceleri nelerdir?’ Bu bir Őiir yahu! Őiirlerin güzelliği, herkese farklı zamanlarda farklı Şeyler ifade edebilmeleridir. Ama bunlar bir tane belirli, sözde doğru cevap arıyorlar ve bunun dışındaki üzerinde düşünölmüş, iyi cevapların hepsi yanlış sayılacak. Şiirleri bu Şekilde katletmek çok yanlış!”

Öfkeyle kâğıdı yere savururken Kaidan'ın elini yanağımda hissettim. Ben tiradımı atarken onun yatakta doğruduğunu hissetmemiştim bile. Yüzümü ona çevirirken kalbim küt küt atıyordu. Kaidan'ın gözleri alev alev yanıyor, onun o tatlı, toprak kokusu duyularıma tokat gibi çarpıyordu.

“Cidden,” dedim gözlerimi kaçırmayı beceremeyerek. “Yine yatak odası gözleriyle bakıyorsun.”

Dudaklarımız ortada buluştu. Kaidan’ın gözleri gibi alev alev olan dudakları bedenime şok dalgaları gönderiyordu. Yumuşak ağzı benimkini araladı; tutku kırmızısının ipek gibi bizi çevrelediğini ve bizi birbirimize ittiğini hissedebiliyordum. İçimde cereyan eden gönülsüz mücadelenin farkındaydım ama defteri ve kâğıtları yere iterek ona daha da sokuldum.

Dudakları benimkilerden ayrılıp hızla boynuma doğru indi. Onun sıcak nefesini tenimde hissedince ağzımdan bir inilti kaçtı ve bu ses de onu teşvik etmeye yetti. Şimdi üstümdeydi ve ben de alışık olmadığım bir arzunun pençesindeydim. Tişörtünü tutup kafasına kadar, yukarı çekerek kalbimin acil isteğine cevap verdim; artık pürüzsüz kahverengi teni *her yerdeydi*, sımsıcaktı. Kaidan gömleğimin düğmelerini açtı, ben de gömleğimin içinden kıvrılarak çıktım. Şimdi gömlek tamamen üzerimden çıkmış; yere, defterin yanına atılmıştı ve kolsuz bluzum da kafamın üzerinde, onun elindeydi, sonra odanın diğer yanına uçtu. Dudakları yine dudaklarımdaydı, çıplak tenlerimiz birbirine değiyordu ama daha da yakın olma ihtiyacını hissediyorduk. Dudaklarını konuşmasına yetecek kadar uzaklaştırdı.

“Patti kaçta arayacak?”

Kaidan’ın ağzını köprücük kemiğimde hissederken saate bakmayı başarabildim.

“Bir saat daha aramaz,” dedim.

“Bir saat bize *yetmeyecek*.”

Tek bir becerikli hareketle bedenlerimizi döndürdü; Şimdi ikimiz de oturuyorduk; ben bacaklarımı vücuduna dolamış Şekilde kucağına yerleşmiştim. Çıplak tenime sürtünen yumuşak saçlarım Kaidan’ın sert elleriyle tezat oluşturuyordu. M kemm l dudakları omuzlarım üzerinde gidip geliyor, sutyen askılarımı aşağı çekiyor, sadece yeterli derecede baskı uygulayarak küçük küçük ısıırıyordu. Kafamı geriye, vücudumu onu bekleyen ellerine bıraktım. Kalçalarımı onunkilere bastırdım ve onun iniltisini duyunca bu hareketimin  d l n  aldım; akıcı bir hareketle bizi tekrar döndürdü.

Ağzı, sutyenimin üst kısmından çıkan küçük, şişkin derinin üzerindeydi. Benim ellerim onun g r sa larındaydı. Vücudumun  st kısmından göbek deliğime kadar öperek indi; sırtımdaki elleri, tenime odaklanmıştı. Kısa kısa nefesler alabiliyor; dudakları şortumun üst kenarlarına doğru tenimi yakarak ilerlerken kendimi kontrol edemiyordum. şortumun düğmesini açıp buradaki hassas deriyi yaladı. Ben nefesimi tutarken o, erkeksi bir hırıltı koyuverdikten sonra konuştu.

“Beni şimdi durdursan iyi edersin, aşkım. Tamamen soyunmak üzeresin ve güven bana, soyunduktan sonra durmak için çok geç olacak.”

Bedenim, aklıma baskın geliyordu. D ş nemiyordum. Sadece onu koklayabiliyor, tadabiliyor, görebiliyor, duya-biliyor ve hissedebiliyordum.

Aklımın derinliklerinden yine rahatsız edici bir fısıltı yükseldi ama başka bir şey daha oldu: O ana kadar bilinçaltıma itmeyi başardığım bir şey yüzeye çıkmıştı. Şeytani şüphe.

Doğar doğmaz lanetlenmiştik. Peki, ben neden, benim için geçerli bile olmayan kurallara uyacağım diye kendimi paralıyordum ki? Neden elimde olan zaman içerisinde bu hayattan alabileceğimi almıyordum? Bunun, Pharzuph'un bizden talep ettikleriyle alakası yoktu; bu, sadece Kaidan ve benim birbirimize ifade ettiğimiz şeylerle ilgiliydi.

"Hayır, Kai," dedim sırtımı onun sıcak parmakları altında kıvrarak. "Durma!"

Yüzü tekrar yüzümün önündeydi, ağızlarımız uyumlu bir çılgınlık içinde hareket ediyordu. Ellerim, saçlarından sert göğsüne, mide çıkıntısına, sonra belinin etrafından sert sırtının yukarısına doğru kaydı. Onu kendime çektim. Olanlara inanamıyordum. Kammla birlikte vücuduma korku ve heyecan pompalanıyordu.

Ve sonra... *kafam karıştı.*

Kaidan kendi kendine benim anlayamadığım bir şeyler fısıldıyordu, sonra kafasını salladı. Onu tekrar kendime çektim ama o aşağı uzanarak el bileklerimi kavradı ve ellerimi aramıza aldı. Kalçalarımı ona doğru kaldırdım ama dirençle karşılaşınca şaşırıp kaldım. Neler oluyordu?

"Yapamayız," diye fısıldadı güçlkle.

"Kai?" dedim. Kendini benden çekiyordu ve bu, öyle büyük bir işkenceydi ki zor dayanıyordum.

Ona uzanarak son bir kez yakınlaşmaya çalıştım ama üzerimde taş kesmişti.

“Kahretsin, Ann, lütfen! Kıpır-dama!”

Güçlükle nefes alarak hareketsiz yattım, o bakışlarını kaırana kadar derin mavi gözlerine baktım.

Yatağın kenarına yuvarlanarak ayağı kalktı, böylece aramıza acı verici bir mesafe koymuş oldu. İnledi ve iki eliyle saçlarını tutup kafasını sallayarak odada volta atmaya başladı. Kan kırmızısı nişanı göğsünde kalbim kadar hızlı atıyordu.

Odanın serin havasında sıcak, çıplak tenimin farkına vararak yatakta doğruldu. Yastıklardan birini alıp sıkıca sarıldım. Onun öptüğü tenimin her santimetresi alev almıştı sanki.

Reddedilişim yüzüme tokat gibi çarparak, yanan vücudumu buza çevirdi. Erkek arkadaşım olmayı reddetmesi zaten yeterince kötüydü. Ama bu?

“Beni istemiyorsun,” dedim. Bu kadar iler acısı bir kavrayış dillendirilmese daha iyi olurdu.

Bu kez daha yüksek sesle inledi ve yere eğilerek yumruklarını gözlerine bastırdı. Açıkça acı çekiyordu. Ona doğru uzanmak istiyordum ama bunu yapamazdım.

“Yapma,” dedi pürüzlü sesiyle. “Bu, benim bütün hayatım boyunca yaptığım en zor şeydi.”

Yine ayağı kalktı, vücudunun görüntüsü bütün gücüyle beni etkisi altına almıştı.

“Neden olduğunu anlamıyorum o zaman,” diye fısıldadım.

“Sen yanlış bir şey yapmadın, tamam mı?” dedi öfkeyle. “Ve sakın seni istemediğim...” derken durup inledi ve parmaklarını alnına bastırdı. “Bu şekilde olmamalı,” dedi.

“Ne şekilde?” diye sordum. *Harika bir şekilde mi? Muh-teşem bir şekilde mi?*

“Aramızda bir ilişki olmadan. Bir otel odasında.”

“O halde aramızda bir ilişki olsun,” dedim. Yüzü gerildi. Kollarını öfkeyle iki yana açtı.

“Yapamam!” diye bağırdı. “Ayrıca senin bekâretini de bozmayacağım. Sonrasında pişman olurum.”

Arkasını dönüp alnını duvara yasladı. Aşağı doğru kayıp köşeye kıvrılırken hâlâ güçlkle nefes alıyordu.

Az önce olan şeylerin ne anlama geldiğini düşündüm. Sonuna kadar gitmeye çok yaklaşıştık ama Kaidan kendini durdurmuştu. Benim için... sanırım hayatındaki ilk fedakârlığını yapmıştı. Benim için. İblis babasına karşı gelmişti. Benim için...

Bütün parçalar yerine otururken bedenimden bir enerji dalgası geçti. Ah, Yüce Tanrım! Onu âşık olmuştum. Ve dünyada, cennette veya cehennemde beni durdurabilecek hiçbir şey yoktu.

Bu şoke edici farkındalık anında Kaidan dönüp bana baktı. Duygusal gardım düşmüştü. Zihnimi tekrar gizli moda aldım ama çok geç kalmıştım. Kaidan görmüştü. Nefesimi tutarak tepkisini bekledim. Gözlerini kapattı ve omuzlarını düşürerek kafasını göğsüne doğru eğdi. Hayallerimdeki cevap bu değildi.

TATLI ŞEY TAN

Hemen odaklandım ama ona karşı olan hislerim o kadar yoğundu ki bunu kontrol altına almak zordu. Artık hissettiğim aşkla yüzleştiğim için, bu aşk her yere yayılmıştı. Gözlerimi kapatıp bütün irademi kullanarak aşkımı gizledim.

Hl yastığa sarılarak ayağa kalktım ve bluzumu televizyonun üstünden almak için hızla yürüdüm. Yastığı bırarak kolsuz bluzumu kafamdan geçirdim ve şortumun düğmesini ilikledim. Odadan çıkmam gerekiyordu; dşncelerimi netleştirmek için yürüyüşe çıkmam ve ona da yalnız kalması için zaman tanımam gerekiyordu.

Sonra telefon çaldı. Ah, olamaz!

O kıpırdamayınca ben telefonun durduğu komodine yürüdüm ve arayanın kim olduğuna baktım. Kalbim kt küt atarken parmaklarım telefonu beceriksizce alarak yeşil butona bastı.

“Alo?” dedim.

“Bayan Whitt? Ben Rahibe Emily.”

“O, uyandı mı?”

“ok zgnm, canım. Rahibe Ruth, vefat etti.”

Ne! Ruhuma derin bir mağlubiyet hissi reklenirken mideme bir ağrı saplandı. Yatağa çöküp kaldım.

“Hayır!” diye fısıldadım.

“Maalesef. Birkaç yıl önce bir vasiyet hazırlatmış ve her şeyini sana bırakmış. Kişisel eşyalarına baktım; kıyafetleri ve İncil'i dışında sadece tek bir şey vardı. Küçük bir koli. Manastıra gelebilir misin? “

“Evet. Hemen geliyorum.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ÇARPILMAK

Küçük manastır büyük şehir merkezinde, gözlerden uzak yeşil çalıların arasında, büyük bir yetimhanenin gölgesinde kalıyordu. Turistlerin ilgisini çekecek türden bir yer değildi. Hatta burada yaşayan insanların birçoğu bile burayı fark etmiyor olmalıydı.

Kaidan arabayı açık kapıdan içeri soktu. Ağaçların ve küçük bahçenin ilerisinde basit, iki katlı, kenarları sarmaşıkla kaplı tuğla bir bina duruyordu. Çakıl taşlarıyla kaplı bir alana park edip binaya baktık. Bu binayı hatırlıyordum ama o zamanlar çok daha az sarmaşık vardı etrafta.

Yol boyunca ikimizde konuşmamıştık. Aramızdaki gerilimi azaltabilmeyi diliyordum ama her şey doğal akışında ilerlemek zorundaydı. Bu gece aramızda bir şeyler değişmişti. Hem de kökünden.

“Ben burada beklerim,” dedi Kaidan. Arabadan inerek,

betonu çatlamış bir yoldan girişe doğru yürüdüm. Akşamın ilk saatlerinde hava hâlâ sıcaktı ama havadaki hanımeli kokusu bu sığağı katlanılabilir kılıyordu.

Kapıdaki küçük tabelayı okudum: MERYEM ANA MANASTIRI. Ağır, pirinç tokmağı kaldırıp kapıya üç kez vurdum. Dudağımı ısırarak birkaç saç tutamını kulağımın arkasına ittim. Saçlarımı tekrar toplamayı akıl edememiştim. Dizkapağının altında, uzun kollu, çiçek desenli bir elbise, beyaz tayt ve sandalet giyen genç bir rahibe kapıyı açtı. Saçlarını topuz yapmış ve boynuna bir haç takmıştı.

Rahibe bir elini kalbine götürdü. Aurasındaki eflatun rengi huzurun içinden ince, lacivert bir keder dalgası geçti. "Sen, Anna olmalısın. Geldiğin için çok teşekkür ederim," dedi.

Rahibe beni giriş salonuna alıp bana sıkı sıkı sarıldı; bana sarılan bir yabancı olsa bile buna çok ihtiyacım vardı. O, kolıyı getirmeye gidince giriş salonunun krem rengi duvarlarına baktım ve içimin huzurla dolduğunu hissettim. On altı yıl önce bu salonda Patti, rahibe Ruth'a veda ederken Patti'nin kucağında durduğumu hatırlıyordum. Duvardaki çeşme hâlâ duruyordu; nostalji seline dönen sicim gibi bir su akıtıyordu.

Ahşap merdivenlerden inen genç rahibe bana küçük bir koli verdi. Boyu yarım metreden az olan koli kat kat bantlarla kapatılmıştı.

"Her şey için teşekkür ederim," dedim rahibeye.

"Bir şey değil, canım," diyerek ellerini önünde birleş-

tirdi. "Rahibe Ruth ile tanışamadığın için çok üzüldüm. O, benim tanıdığım en değerli insandı."

"Ben de üzüldüm."

Rahibe gözlerini bir mendille kuruladı, ona son bir kez sarılırken birini kaybetmiş olmanın derin üzüntüsünü hissettirdim ve sonra arkamı dönerek oradan ayrıldım.

Rahibe Ruth ölmüştü ve benimle ilgili ne biliyorsa bu bilgi de onunla birlikte gitmişti. Kucağımda koliyle birlikte arabaya döndüğümde Kaidan bana bakmadı. Hızla dönüp çakıl taşlarını havaya savurarak park alanından çıktı; belli ki ruh hali düzelmemişti.

Onun bir şeyler söylemesini istiyordum. Aramızdaki boşluğu doldurabilecek bir dizi anlamsız konu düşünerek parmaklarımı kolinin bantlı kenarlarında gezdirdim. Rahibe Ruth'un ölümü aramızdaki boşluğu daha da derinleştirmişti.

Otele varınca beraber odaya yürüdük. Koliyi kucağıma alarak yatağıma oturdum. Karşımdaki masaya yaslanarak kollarını göğsünde birleştirmiş ve gözleri çok uzaklara dalmış olan Kaidan'a baktım.

"Bıçaklarından birini alabilir miyim?" diye sordum.

"Dur, ben yapayım," dedi. Karşıma oturarak bir bıçak çıkardı ve kenarlardaki bantları kesmeye başladı. Mukavva kapağı açtım. Kolinin içinden küçük, ahşap bir kutu çıktı; kutu o kadar eski ve pürüzsüzdü ki ahşap tamamen yıpranmış görünüyordu. Kutuyu çıkarıp koliyi yere koydum. Küçük, altın bir kilit, kapağı kapalı tutuyordu. Ki-

lidi açarak kapağı kaldırdım. İlk bakışta gördüğüm şeye anlam veremedim. Gümüşten yapılmıştı... hayır, belki de altından... hayır, neydi bu böyle? Nesne, sanki canlıymış gibi bronzdan platin sarısına kadar bütün metalik renklerde ışıldıyordu.

“Bu bir kılıç kabzası mı?” diye sordum. Ona sadece bakmak bile beni korkutmaya yetiyordu. “Neyden yapılmış?”

Kaidan şaşkın şaşkın bakarak nesneye doğru eğilmişti.

“Alabilir miyim?” dedi işaret ederek.

“Elbette.”

Nesneyi özenle aldı ve elinde bir yandan diğer yana çevirerek salladı. Metal, daha önce hiç görmediğim şekilde parıl parıl parlıyordu.

“Buna inanamıyorum,” diye fısıldadı Kaidan.

“Neye? Nedir bu?”

Yüzündeki ifade onun ne olduğunu anladığını gösteriyordu, sonra ahşap kutuyu koliye geri bıraktı ve ellerini ovuşturarak ona dehşet içinde bakakaldı.

Bu sefer ben nesneyi almak üzere uzandım ama sıcak metale dokunduğumda parmağımdan koluma doğru bir enerji dalgası hücum etti. Haykırarak elimi geri çektim. Kaidan oturduğu yerde doğrularak neredeyse gözlerini kapatan saçlarının arkasından bana tuhaf tuhaf baktı.

“Bu şey ne böyle?” diye sordum.

“Bunun dünyada yapılmadığı belli,” diye mırıldandı Kaidan. “Sanırım... ama bu, imkânsız. Bu, bir Erdem Kılıcı.”

“O ne demek.”

“Bu kılıçlar, cennet savaşında melekler tarafından kullanılmış.”

Şimdi huőu içinde, aval aval bakma sırası bendeydi.

“Ama neden rahibe bunu bana veriyor?” derken kalp atıőlarını hızlanmaya başlamıştı.

“Sadece ışık melekleri bu kılıçları kullanabilirler. Efsanelere göre kılıcın kendisi sadece ihtiyaç olduğunda ve kılıcı taşıyanın kalbi temizse ortaya çıkarmıő. Anna... bu iblis ruhlarını alt edebilecek tek silah.”

Kıyametimiz olabilecek bu sırrı paylaőarak birbirimize baktık.

“Peki, rahibe neden bunu bana veriyor?” diye sordum tekrar. Kalbim o anda olabilecek en yüksek hızda atıyordu.

Kaidan ayağa kalkarak benden uzaklaőmadan önce ne kadar süre boyunca olan bitene bir anlam vermeye çalışarak boş boş birbirimize baktık, farkında değildim. Kaidan cebinde telefonunu yokladı ve ayakkabılarını giyip kapıya doğru ilerlerken “Benim zihnimi boşaltmam lazım,” dedi. “Sen manastırdayken Patti aradı, ona rahibe Ruth’un durumunu anlattım. Oda telefonundan arayabilirsin onu, ücretini ben öderim.”

Kaidan kapıyı arkasından kapattıktan sonra oda sessizliğe gömüldü. Eski kutunun kapağını indirip kilidini kapattım. Sonra ayağa kalkarak kutumu seyahat çantamın dibine soktum. Odanın en uzak köőesindeki sandalyeye oturarak tırnaklarımı yemeye başladım.

Rahibe Ruth bana bir silah vermişti. Bu kılıçla ne yap-

mam gerektiğini bilmiyordum! İblisleri öldürmem mi bekleniyordu benden? Keşke Los Angeles'a daha önce gelseydim de onunla konuşabilseydim.

Patti'ye babamı ziyaretimle ve rahibe Ruth'un bana bıraktığı kılıç ile ilgili bütün detayları anlatmak için onu aradım ama sonra rahibenin bu kılıçla ilgili ne kadar ihtiyatlı davrandığı aklıma geldi. Benimle mutlaka yüz yüze görüşmek istemişti. Bu yüzden Patti'ye her şeyin yolunda gittiğini ve eve vardığımda ona bütün detayları anlatacağımı söyledim. Telefonda konuşmak bana güvenli gelmiyordu.

"Sesin çok yorgun geliyor, tatlım," dedi Patti ben anlatmayı bitirdiğimde. "En iyisi biraz dinlen. Yarın konuşuruz, tamam mı?"

Telefonu kapattığımızda yorgunluktan ölüyordum. Yatmak için hazırlıklarımı sürünerek yaptım ve yatağa girerken Kaidan'ın ne yaptığını ve kimi aradığını merak ettim; bu, beni ilgilendirmezdi tabii. Ama onun için endişeleniyordum. Onu dinlemeye çalışmayı düşündüm ama eğer onu duymamı istemiyorsa şimdiye kadar çoktan bir buçuk kilometre uzaklaşmıştı. Ben yatakta bir uyuyup bir uyanarak bir süre dönüp dururken Kaidan hâlâ gelmemişi.

Bütün gece yatakta döndüm durdum, hatta bir keresinde hatırlayamadığım bir rüya görürken kendi çılgılıma uyandım. Kaidan bütün gece kendi yatağında sessizce yattı. Onun uykusunda derin derin nefes alışverişlerini hiç duymadım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

YALNIZ YOLCU

Nihayet uykuya dalmış olmalıyım ki kulak tırmalayan bir vızıltıyla uyandım. Hemen yatağımda doğruldum. Saat sabahın dört buçuğuydu. Kaidan alarmı susturdu.

“Yola erken çıkmalıyız,” derken Kaidan’ın sesi dün geceki kadar perişan çıkıyordu.

“Öyle mi? Hımm, tamam,” diyerek sersemce banyoya giderken, bu seyahatte geçirdiğimiz her gün normal saatlerde kendiliğimizden uyanmışken neden Kaidan’ın bugün bu kadar erken kalkmaya karar verdiğini merak ediyordum.

Biz eyaletler arası otoyolda hızla ilerlerken hava hâlâ karanlıktı. Sıcak bir duş almış olmama rağmen hâlâ uykum vardı. Pazar sabahının bu erken saatlerinde şehir hareket-sizdi. Yolda neredeyse hiç araba yoktu. Los Angeles Havaalanı’nı işaret eden bir tabelanın yanından geçince kafam karıştı çünkü gelirken havaalanından geçmemiştik.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Kaidan boğazını temizleyip sevecenlikten yoksun bir şekilde, “Sen bugün evine gidiyorsun,” dedi.

Ağzım bir karış açık kaldı.

“Her şey ayarlandı,” dedi. “Uçağın Atlanta’ya vardığında Patti seni orada bekliyor olacak.”

İşte yine aynı şey oluyordu; reddedilişim suratıma tokat gibi çarpıyordu.

Güçlkle, “Neden?” diye sormayı başardım.

Cevap verirken Kaidan’ın sesi yumuşaktı ama mesafeli ve ciddi tınısını hâlâ koruyordu. “İşler karmaşık bir hal aldı,” dedi.

“Kılıç yüzünden mi demek istiyorsun yoksa sorun ben miyim?” diye sordum.

“Sorun sensin,” dedi. Ona değer vermekten başka ne yapmıştım ki ben? Bu, haksızlıktı!

“Sana değer veren birinin yanında olmak senin için bu kadar mı zor?” diye sordum.

“Senin hissettiklerin ‘değer vermekten’ çok daha fazla bence, Anna,” dedi. Şimdi direksiyonu tutan elini sıkarken sesi de iğneleyici bir hal alıyordu. “Dün gece duygularımın pembe balonlu sakız gibi etrafında şiştiğini gördüm.”

“Ne olmuş yani?” derken artık tamamen uyanmış, sesimi yükseltmişim. “Ben duygularımı sana söylemek istemişim. Bir anlığına konsantrasyonumu kaybedip duygularımı sana gösterdiğim için özür dilerim!”

Benimle soğukluk sınırlarında dolaşan çıldırtıcı bir sa-

kinlikle konuşarak havaalanı çıkışına girdi. "Bu kadar dramatik olmaya gerek yok," dedi.

"Sence durum yeterince dramatik değil mi? Gün bile doğmadan beni havaalanında terk etmen yani?"

"Gitmeden önce senin güvenli ellerde olduğundan emin olacağım," derken sakin tavrı, benim sinirlerimi bozuyordu.

"Zahmet etme," dedim tükürürcesine. İnsanların sevdiklerine bir öfke anında nasıl incitici Şeyler syleyebildiklerini şimdi anlıyordum. Aklımda ona söyleyebileceğim can yakıcı Şeyleri sıralıyordum.

Giden yolcu bölümüne girip arabayı park etti.

Çabucak içimi kaplayan öfke şimdi yerini aynı hızla hüzne bırakmıştı.

"Ben daha önce hiç uçağa binmedim," dedim başka bir çare bulmaya çalışarak.

"Bir Şey olmaz."

"Ben seninle kalmak istiyorum," dedim. Artık tamamen çaresizdim.

"Kalamazsın," dedi zombi gibi. "Baban haklıydı. Hemen eve dnmelisin. Seninleyken kendime güvenliyorum."

"Kendine mi güvenlimiyorsun? Yoksa bana mı güvenlimiyorsun?"

Biz arabada otururken o karşıya bakıyordu. Omzundaki kumaşı çekiştirip "Bana cevap ver!" dedim.

Yüzünü bana çevirdi. Çatlayan maskesinin altındaki öfkesi ve korkuları yüzeye çıkarken göz göze geldik.

"İkimize de güvenliyorum! Bir daha asla, hiçbir vesi-

leyle birlikte olamayız. Şu anda hâlâ bakire olman bile bir mucize. Eğer o Erdem Kılıcı'nı senin kullanman gerekiyorsa sen de benden uzak durmak istemelisin çünkü güven bana, şu anda arabayı otoparka çekelim desen sana karşı koyamam," dedi ve bana doğru eğildi. "Ben sürekli senin dilinin üzerine uyuşturucu koysam sen buna karşı koyabilir miydin, Ann? Koyabilir miydin? Ateşle oynuyoruz!"

Nefes nefese, arkamdaki havaalanına baktı.

"Peki, şimdi ne yapacaksın?" diye sordum. "Babanın işlerini yapmak için geri dönüp beni hiç tanımamış gibi mi davranacaksın?"

İç çekip, "Ne yapmamı istersin?" diye sordu.

Ne yapmasını isterdim? Bir o kızla bir bu kızla anlamsızca ilişkiye girip dursun mu yoksa babasına karşı gelip kendisini öldürtsün mü? Bu iki düşünce de buzdan oklar gibi kalbimi delip geçiyordu.

"Çalışman lazım," dedim kalan son nefesimle. Bundan gerçekten nefret ediyordum.

Bana bakan gözleri acı ve hüznün doluydu.

"Babam seninle tanıştığı gün, eve döndüğümde bana ne dedi biliyor musun? Tanrı'nın seni benim karşıma çıkarmakla aptallık ettiğini. Haklıydı da."

"Hayır," dedim dişlerimi sıkarak. "Baban haklı falan değildi. Tanrı'nın *seni benim* karşıma çıkarmadığını nereden biliyorsun? Bütün bu olan bitenin içinde senin olmanın da bir amacı var."

Kaidan kafasını salladı. Çenesini sıkıttığım şakaklarındaki

girintilerden anlayabiliyordum. Gözlerini gözlerime dikti.

“Babamın işi New York’ta olmasına rağmen neden Atlanta’da yaŐamayı seğtiğini bilmek ister misin? Marissa adındaki o kadınl aşk yaŐıyorlar. Kadın, Atlanta’daki yasadışı bir fuhuŐ çetesinin başında. Uluslararası seks köleliğinden bahsediyorum. Yoksul ailelerin genç kızları o kadına satılıyor. Sonra o kızları yeni hayatlarıyla kim tanıŐtırıyor, bil bakalım?”

Nefesimi tutarak donakaldım. Onun kelimelerinden akan bu acıyı teselli etmenin hiçbir yolu yoktu. Midem kasıldı.

“Marissa kızlara yeğenlerim diyor. Biz seyahate çıkmadan önceki gece getirdikleri kız en k   kleriydi. Daha on iki yaşında bile yoktu.”

Aman Tanrım!

“Babamı ilk kez reddettim, ona bunu yapamayacağımı söyledim. Neden biliyor musun?”

Kelimeler Kaidan’ın ağzından hızlı ve etkili bir Şekilde dökülürken ben onun gözlerine hapsolmuŐtum, kafamı iki yana salladım.

“   nk  tek düşünebildiğim sendin, Anna, senin ne kadar iyi olduğun, senin benim hakkımda ne d Ő neceėin. Benim aklıma bir Nefte olmaması gereken düşünce-leri soktun!” dedi ve camdan dışarı bakarak duraksadı. “Babam bu seferlik beni affetti ama çok   kelendi. Artık beni izleyecek, beni test edecek. Artık seninle hiçbir Şekilde yakın olamam.”

Uzun bir süre sessiz kaldım. Onu bırakmak istemiyor-

dum. Bu şekilde bırakmak istemiyordum. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Kai... korktuğunu ve paniklediğini biliyorum. Ben de öyleyim. Ama belki de bu kılıç bir şeyler olacağının habercisidir. Nefler için iyi olan bir şeyler.”

Başını eğdi. Boş boş aramızdaki olmayan boşluğa bakıyordu.

“Kabzaya dokunduğun zaman sen enerjiyi hissettin, değil mi?” diye sordu mavi gözlerini kaldırıp saçlarının arasından bana bakarak. “Ben hissetmedim işte. Senin için ne gibi planları var, bilmiyorum ama ben sana yardım etmeye layık değilim. Yani sen iyi ve masum yaşamına geri dön ve benden uzak dur.”

“Lütfen,” diye yalvardım. “Beni kendinden uzaklaştırma. Arkadaş olabiliriz, hem...”

Çenemi sıkı sıkı tutup gözlerime baktı.

“Biz asla arkadaş olamayız, Anna. Bunu kafana şimdi-den yaz. Biz, *hiçbir şey* olamayız.”

Beni öylece bırakıp arabadan indi. Orada, acımaya başlayan gözlerimden ve boğazımdan nefret ederek çaresizce oturdum. Kaidan, dışarıdaki kontrol noktasında havaalanı görevlisiyle konuşurken onu izledim. Duyularımı hafifçe uzatınca, adama biletimin dün gece telefonla alındığını, benim reşit olmadığımı ve yanımda refakatçim olmadan ilk kez seyahat edeceğimi söylediğini duydum. Görevli, Kaidan’a benimle ilgileneceklerini söyledi.

Kaidan ona teşekkür etti ve arabaya dönüp kapımı açtı.

Arabadan inmekte hiç acele etmedim. Orada olay çıkarmayı dűőűndűm ama yapamadım. Bana kűűk bir tomar para gűsterdi, sonra da tomarı cebime sokuőturdu.

“Sen kendi paranın hepsini dağıttın,” diye açıkladı, sonra da ben bir őey diyemeden dűnűp tekrar kontrol masasına gitti.

Kimlięimi gűsterip biniő kartımı alırken bulanık bir rűyada gibiydim. Gelen dięer yolcuların  nűnden çekilerek arabaya geri yűrűdűk. Yűzűműzű birbirimize dűnerek ayakta durduk. Bűyle olmak zorunda mıydı? Alnımı gűęsűne yaslayarak őansımı denedim ve beni geri itmesini bekledim ama itmedi. Ona yaslanmama izin verdi ama ellerini iki yanında tuttu.

“Gitme vaktin geldi,” dedi.

“Bir dakika,” diye baőımı kaldırıp ona baktım. “Bir őeyi bilmek istiyorum,” derken zaman kazanmaya çalıőıyordum; ayrıca bűtűn bu seyahat boyunca, özellikle de dűn geceden sonra aklıma takılan bir őey vardı. “Seyahatin baőında, bir kızı yatağa atmak için ne yapmam gerektiğini hemen anlarım demiőtin, hatırlıyor musun? Hatta beni bile...”

Ellerini derin ceplerine sokunca  n kollarının gerildięini gűrdűm. Gűzleri, tehlikeli bir őekilde dumanlı mavi bir renge bűrűndű ve baőıyla tek bir kez onayladı.

“Ne yapman gerekirdi peki?” diye sordum. “Benim için?”

“Bunu konuşmayalım,” dedi alçak sesle.

“Sűyle bana. Lűtfen.”

Sabahtan beri ilk kez özel bir ilgi göstererek yüzüme baktı. Dudaklarını ıslatıp çenesini sıktı.

“İyi,” dedi sonunda. “Seni sevdiğime inanmanı sağladım.”

Gözlerimi kapattım. Bu cevap canımı acıtmıştı. Bunun sebebi de büyük ölçüde *gerçekten* onun beni sevdiğine inanmış olmamdı. Bende gerçekten de ileri derecede iyi kız sendromu vardı.

Bütün bu seyahat onun için bir oyundan ibaret miydi o halde? Ben ona âşık olacak kadar aptal bir kızıdan başka bir şey değil miydim onun için? Kafamı salladım. Buna inanamıyordum. Kaidan, daha fazla soru sormam için bana meydan okuyarak yere bakıyordu.

“Bir kerecik bile olsa, senin renklerini görebilmeyi dilerdim,” diye fısıldadım.

“Ama ben göremediğin için memnunum. Keşke ben de seninkileri hiç görmeseydim.”

Kaidan, gerçekler insanın canını yalanlardan çok daha fazla acıtabilir, dediğinde haklıydı.

Derin bir nefes alarak arkamı döndüm, çantamı yerden aldım ve arkama bakmadan havaalanına doğru yürüdüm.

TATLI ŞEYTAN

*“Akıl kendi mekânını yaratır; kendi başına cehennemi
cennete, cenneti cehenneme çevirebilir.”*

–John Milton, Kayıp Cennet

YIRMİNCİ BÖLÜM

GÖRMEZDEN GELİNER AŞİKÂR GERÇEK

Bilmesem Patti'nin renkleri görüp akıl okuyabildiğini sanacaktım. Belki bu annelikle birlikte gelen bir beceriydi. Beni havaalanından aldıktan sonra dönüş yolunun yarısında, "Sen ona âşık olmuşsun," dedi.

Tek yapabildiğim başımla onaylamaktı.

"Acı çekiyorsun. Gitmene izin vermemeliydim," dedi Patti.

"Hayır, gittiğim iyi oldu. Gitmek zorundaydım. Yine olsa yine yaparım. Ayrıca karşılıksız aşk bütün gençlerin yaşaması gereken şeylerden biri, değil mi?" diyerek gülümsemeye çalıştım.

"Karşılıksız mı?" diye tek kaşını şüpheyle kaldırdı. "Bence o çocuğun da sana karşı hisleri var. Muhtemelen şu anda acı çeken tek sen değilsin."

Eve dönerken daha fazla konuşmadık ama ben Patti'nin dedikleri üzerine kafa patlattım.

Aklımda gittiğimiz yolun tersten haritasını çıkararak Kaidan'ın o anda nerede olduğunu hayal etmeye çalıştım. Başka bir şey düşünemiyordum. Jay, eve erken döndüğümü bilmiyordu, zaten ben de henüz onunla konuşmaya hazır değildim.

Telefon her çaldığında ümitleniyordum ama arayan hiçbir zaman o olmuyordu. Aklımdan onun gelip beni bulması veya arayıp hislerini ilan etmesine dair bin bir türlü senaryo uyduruyordum. Birlikte çok uzaklara, babasının bizi asla bulamayacağı bir yere kaçıyorduk.

Başka bir deyişle, aklımı kaçıırıyordum.

Demek Kaidan Rowe tarafından ekilen kızlar böyle yapıyordu. Şimdi Kaidan'a gelen bütün o mesajların sebebini anlıyordum. Acaba o kızlar da Kaidan onlara dokununca kendilerini benim gibi özel hissetmişler midir, diye merak ediyordum. Acaba Kaidan beni kendi iyiliğimiz için terk etti diye daha mı az acı çekmem gerekiyordu? Çünkü acım azalmıyordu.

Döndüğüm gün işyerine giderek bana istedikleri kadar çok saat yazmalarını istedim.

Patti evdeki ilk günümde beni elinden geldiğince yalnız bıraktı.

İkinci gün beni neşelendirmeye çalıştı.

“Benimle bitpazarına gelmek ister misin?”

Kafamı salladım.

“Peki, göl kenarında bir gün geçirmeye ne dersin?”

Kafamı hızlı iki yana salladım. İmkânı yoktu.

“Peki, o zaman. Biliyorum, resmi olarak özel bir günde değiliz ama Meksika yemeğine ne dersin?” diye sordu Patti. Kaşlarını aşağı yukarı oynatırken gözleri parladı.

Ben gözyaşlarına boğuldum.

      gün, hiçbir Şey için olmasa bile Patti için kendimi bu sağlıksız bunalımdan kurtarmaya kararlıydım. Kendine acıma duygusu, boğucu sıcakta y n ceket giymek gibiydi ve ben bundan kurtulmak istiyordum. O yüzden sabah ilk iş kısa bir koşuya  ıktım. Biraz iyi geldi.

Eve döndüğümde Patti beni balkonda oturduğu yerden gördü. Aurasında sarı rengiyle içeri girdi.

“Sıcak çikolatayı istiyor musun?” diye sordu.

Bunu biraz düşündüm.

“Sanırım kahve alacağım,” dedim.

Bana şaşkın şaşkın baktı ve başıyla onayladı.

Kanepeye oturduk, Patti bana bir fincan şekerli ve kremalı sıcak kahve verdi. Kahvem i yudumladım. Biraz acıydı ama ben acıya alışmıştım.

“şu anda zor bir zamandan geçtiğini biliyorum,” dedi Patti kolumu sıvazlayarak. “Senden güçlü olmanı istiyorum. İnsan acı çektiğinde ve korktuğunda ruhundaki o g  ten destek almalıdır.”

Başımla onayladım ama kendimi güçlü hissetmiyordum. Cennetten gelen bir eserin emanet edilebileceği türden bir insan gibi hissetmiyordum kendimi. Kahve i ebiliyormuş gibi yapan küçük bir kız gibi hissediyordum daha çok.

Patti benim kendimden şüphe ettiğimi sezmiş olmalıydı

       zanıp bana, neredeyse kafamın fırlayıp çıkmasına ve kahvelerimizin d   lmesine sebep olacak kadar sıkı sarıldı.

O   leden sonra yine ko tım. Sonra kitap okudum ya da en azından okumaya çalıştım. Sonra kocaman bir k    fındıklı çikolatalı dondurma yedim. Dondurmayı bitirince, eskiden bayıldığım ama nedense artık içimde hiçbir duygu uyandırmayan b   n şarkıları dinledim. Kaidan'ın m  zik listesini     yordum.

Patti'nin s  rekli varlığı, etrafımı saran karanlık duvarda bir çatlak oluşmasını v   içeri ince bir  ı ık sızmasını sağlıyordu. Ama benim daha fazlasına ihtiya ım vardı. Benim en b  y  k ne   denizine dalmamın vakti gelmişti; bunu yapmayı bir s  redir erteliyordum.

Jay'i aradım.

         ! N'aber, kız? Nasıl geçti?"

Onun sesini dinleyerek kanepeye rahatça yayıldım. "İl       yi geçti.  yi ki gitmi im," dedim.

     mi?  yi mi?/ Anladım, belli ki lafları cimbızla alacağız a zından. Oraya geliyorum. Oldu un yerde kal, b  c  r."

Rekor s  re sonra Jay, sarı-turuncu enerji ve hayat dolu bir şekilde oturma odamızdaydı. Bana sımsıkı sarılarak ayaklarımı yerden kesince ciyakladım. Onu son g  rmemden bu yana geçen bir hafta içinde kıvırcık saçları ve çenesindeki k    k sakalı uzamı tı. O kanepeye yayıldı, ben de televizyon koltuğunda ba da  kurdum.

TATLI ŞEY TAN

“İlk olarak,” diye s  ze başladı. “Ondan etkilenmen ne kadar s  rd  ?”

Ses tonu   ok sıradandı ama ben yine de kızardım.

“Dur, tahmin edeyim,” dedi. “İki g  n!”

“D  rt,” dedim yavaş  a.

Jay, “Vay!” diyerek dizine bir şaplak indirdi.

“Ortalama bir kızıdan daha g   l  s  n,” diyerek gururla g  l  msedi. “Bir dakika, ona cidden   şık falan olmadın, değil mi?”

“Onu seviyorum.”

“Vay canına, ne kadar da heyecanlısın.”

“Kimden bahsettiğimizi bir d  ş  n,” diye hatırlattım ona.

Ne demek istediğimi anladı. “Canını mı yaktı?”

“Fiziksel olarak değil.”

“Şey yaptınız mı? Beni ilgilendirmez tabii ama yaptınız mı?”

“Hayır,” dedim. Kaidan sayesinde.

Televizyon koltuğunun kolundaki s  k  len d  şemeye odaklandım.

“Sen iyi misin?” diye sordu.

“Hen  z değilim.”

“T  h be,” diyerek kanepede geriye yaslandı ve arka kaptan dışarı baktı. “Ama fazla   z  lme. Zaten sen onun i  in fazla iyisin.”

G    l  kle yutkundum.

“Babanla g  r  şmen nasıl gitti?” diye sordu.

Bu, daha rahat  a konuşabileceğim bir konuydu ama ko-

nuşmanın neredeyse tamamını filtrelemem gerekiyordu.

“Güzeldi. Tıpkı iri, korkutucu bir motorcu gibi kafasını sifıra vurdurmuş,” dedim. Babamdan bahsederken içimi sıcacık bir duygu kaplıyordu. “Onunla tanıştığıma seviniyorum. Her ne kadar kulağa garip gelse de sanırım artık hayatımın önemli bir parçası olacak.”

“Bu, harika, Anna.”

“Evet,” dedim ve ona babamın kefaletini ödeyip cezaevinden yakında çıkabileceğini anlattım. Onu tekrar görmeyi dört gözle bekliyordum.

Patti eve gelip Jay ile birlikte olduğumu gördüğünde aurasını açık mavi bir rahatlama hissi kapladı. Jay yerinden sıçrayarak Patti’yi kucakladı.

“Sizi gördüğüme sevindim, Bayan Whitt.”

Patti, “Ben de seni gördüğüme sevindim, Jay,” diyerek Jay’in kafasını okşadı. “Ve lütfen bana sadece Patti der misin?”

İkisiyle beraber olmak hayatımın tekrar normale döndüğü hissini verdi bana. Bu değerli anlar içerisinde kendimi mutlu hissediyor, başka hiçbir şeyi düşünmüyordum. Ta ki Jay çenesini kaldırıp boynuma bakana kadar.

“Vay, kolyen güzelmiş. Daha önce takı taktığını hiç görmemiştim galiba. Seyahatten mi getirdin kolyeyi?”

Elimi taşın üzerine götürdüm. “Evet. Bunu bana Kai aldı.”

Kaidan’ın adı geçince hepimiz sessizleştik. Görmezden geldiğimiz aşikâr gerçek su yüzüne çıkmıştı yine. Patti ve

Jay bakıştılar. Ben boğazımı temizleyip ellerimi ceplerime soktum.

“Eee,” dedi Jay ellerini birbirine vurup topuklarının üzerinde sallanarak. “Geçen günkü beyzbol maçına ne diyorsunuz?”

Beşinci gün geldiğinde, Kaidan’ın eve dönmüş olması gerektiğini biliyordum. Onun sağ salım döndüğünden emin olmak için nefesimi tutarak onu aradım. Kaidan’ın telesekreterde, çekici sesiyle söylediği her kelimeyi dinledikten sonra telefonu kapattım. O akşam yatağıma oturup onu tekrar aradım. Bu sefer mesaj bıraktım.

“Merhaba, Kai, ııı, Kaidan. Benim. Anna. Sadece eve sağ salım döndün mü diye sormak istemiştim. Eminim dönmüşsündür. Sadece merak ettim işte. Beni ne zaman istersen arayabilirsin. Yani istersen. Neyse. Oldu, görüşürüz.”

Telefonu kapattım ve utançla kızaran yüzümü yastığıma gömdüm. O, benimle hiçbir şey olamayacağını söyledikten sonra ona mesaj mı bırakıyordum şimdi de? Bir sonraki aşama da, sık sık konserlerine gidip arka sıralardan ona psikopat bakışlar atmak ve gecenin bir yarısı hangi kızı eve götürüyor diye gizlice evini gözetlemektir herhalde. Onu başka bir kızla hayal edince acıdan iki büklüm olup fetüs pozisyonunda kıvrılma ihtiyacı hissediyordum.

Altıncı gün, okula dönüş alışverişlerimizin ilk günüydü. Okulun başlamasına daha bir ay vardı ama eyalette vergi

muafiyeti günü ilan edilmişti bu yüzden mağazalar indirim girmişlerdi. Mankenlerin üzerine giydirilmiş süper mini eteklere ve son moda tişörtlere baktım. Bu şekilde giyinip koluma da Jay'den başka birini takarak Kaidan'ın konserlerinden birine gitsem ne tepki vereceğini hayal etmeye çalıştım. Kötü, sapıkça düşüncelerdi bunlar. Aklımdan çıkmıyorlardı.

İki hafta geçmişti ve ben hâlâ her telefon çaldığında sandalyelere çarparak koşmaya devam ediyordum; aynen şimdi olduğu gibi.

Bu kez arayan Jay'di.

"*Kankaaaaa!* Buna inanamayacaksınız!" diye haykırdı. Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. "Az önce Lascivious'ın menajerinden telefon geldi. Şarkılarımızdan ikisinin haklarını satın almak istiyorlar!"

Grubun adı geçince karnıma bir ağrı girdi.

"Vay canına, Jay, tebrik ederim! Bu, harika!"

İçimdeki çalkalanmalara rağmen sesimin heyecanlı çıkmış olmasını umuyordum.

"Perşembe günü benimle gelmek zorundasın, Anna. Şarkılardan birini canlı çalacaklar!"

Karnımdaki ağrı gitgide büyüyordu. Bu, Kaidan'ı görmek için mükemmel bir bahaneydi. Ama bunun bana hiçbir faydası olmazdı; tam tersine. Jay'i üzmeden bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

Sandalyeye çöküp alnımı avucuma alarak, "Jay," diye söze başladım. "Seni desteklemek istiyorum. Şarkınızı din-

lemeyi de gerçekten çok isterdim ama benim gitmem pek iyi olmaz. Kaidan benden açık açık ondan uzak durmamı istedi.”

“Kanka, ne dediye dedi. Sen, benim için orada olacaksın; onun için değil. Sen, *benim* en iyi arkadaşımsın.”

İki arada bir derede kalmıştım. Jay’i desteklemeye gidememe fikri içimi acıtıyordu ama Kaidan da açıkça söylemişti işte. Yine de kendimi berbat bir arkadaş gibi hissediyordum.

“Bak, Jay, bu konu bana utanç veriyor olsa da seninle açık konuşacağım. Sapık gibi Kaidan’ın peşinde dolaşma- ma ramak kaldı,” derken sesim titriyordu. “Sürekli onu düşünüyorum. Arayanın numarası telefonunda çıkmıyor olsa, sırf telesekreterde sesini dinlemek için sabahtan akşama kadar onu arardım. Onu unutmak benim için hiç kolay değil. Eğer onu tekrar görürsem...”

“Kusura bakma, dostum. Sanırım, olayı bu açıdan hiç düşünmedim. Sorun değil. Anlıyorum.”

Duyguları incinmişti işte. Bunu Jay’in sesinden anlayabiliyordum ve bu, benim de gözlerimin yanmasına sebep oluyordu.

“ok özür dilerim, Jay. Konserden çıkar çıkmaz beni arayıp her şeyi anlatır mısın?” diye sordum. “Saat kaç olursa olsun. Arayacağına söz ver.”

“Tabii, ararım.”

Sesindeki hayal kırıklığı içimi paramparça ediyordu. Telefonu kapattığımızda Kaidan’ı, bu kez de Jay’in şarkıları

hakkında konuşma bahanesiyle tekrar aramayı o kadar çok istiyordum ki parmaklarım kaşınıyordu. Telefonu, zehirli bir yılanmışçasına odanın diğer ucundaki sandalyeye fırlattım.

Perşembe gecesı saat on bir otuzda, kucağımda telefonla yatağı oturdum. Patti'ye Jay'in geç saatte telefon edeceğini söylemiştim. Telefon çaldığında hızla açtım.

"Alo?" diye fısıldadım.

"Ah be kanka, *hayatının* konserini kaçırdın!"

Gülümsedim. En azından Jay'in sesi artık üzgün gelmiyordu.

"Şarkın nasıldı? Hakkını vererek çaldılar mı?"

"Kanka, çok ciddiym. Benim hayal ettiğimden milyon kat daha güzeldi!"

Jay için heyecanlanmışım.

"Öyle mi? O kadar iyiydi demek?"

"Kesinlikle. Senin de dinlemenı dört gözle bekliyorum. Herkes bayıldı şarkıya! Mekândaki herkes. Ben neredeyse şey gibi... yani *senin* gibi ağlayacaktım! Ha, ha. Ama ağlamadım," diyerek mutlulukla derin bir nefes verdi.

"Senin için çok sevindim, Jay. Sen bunu hak ediyorsun," dedim. O anda konsere gidip bir köşede falan saklanmadığıma üzülererek kendimi çok kötü hissettim.

"Gelecek yıl albüm yapmak için Los Angeles'a gitmekten bahsediyorlar."

Sustum. Los Angeles mı? Kaidan'm oraya mı taşınması

gerekecekti? Yan yatıp telefonu kulağımda tutmaya devam ederek büyük yastığıma sarıldım.

“Orda mısın?” diye sordu Jay.

“Buradayım. Pardon. Bu... Çok güzel bir haber.”

“Evet. Bu arada,” dedi. “Başka bir Şey daha var. Bilemiyorum. Belki de sana s ylememeliyim.”

A-aaa.

“Eh, konuyu açtığına göre artık söylemek zorundasın.”

“Tamam  yleyse. Konserden sonra, sahne arkasında Kaidan etrafında bir sürü kızla duruyordu,” dedi. Ah Tanrım;    r mek üzereydim. “Ama beni görür g r mez kızları öylece bıraktı ve direkt yanıma geldi. Şarkıları beğendiğini söyledi, buraya kadar her Şey normaldi. Sonra senin nerede olduğunu sordu, ben de evde olduğunu söyledim. Sonra ‘O, nasıl?’ falan demeye başladı, ben de ‘Daha iyi günleri olmuştu, birader,’ falan dedim. Bilmem, garipti yani.  ocuk bir tuhaf davranıyordu. Sonra kaçarcasına uzaklaştı, partide takılmadı bile,” dedikten sonra duraksadı. “Sizin aranızda ne geçti  yle?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldarken benim kafam Jay’dan daha çok karışmıştı.

Kaidan beni sormuştu. Partide kalmamıştı.

“Belki de o, şu hiç kimseyle yakınlaşmak istemeyen tiplerden biridir,” diye teori üretti Jay.

“Evet,” dedim. “Ya da belki babasıyla ciddi sorunları vardır.”

Jay güldü.

Keşke şaka yapıyor olsaydım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

İKİZLERE ÇAY

Okula alışverişlerinin son günüydü, alışveriş merkezi-
ne gitmiştik. Hava çok kapalıydı ve tıklım tıklım dolu olan
otopark o kadar loştu ki, gece görüşümü kullanmak zorunda
kaldım. Patti çantasında anahtarlarını ararken alışveriş po-
şetlerimizin ikisini de ben tutuyordum. Eğer görme duyumu
genişletmemiş olsaydım, muhtemelen onların otoparkın
diğer ucunda durduklarını fark etmezdim.

Dört Nef: ikisi erkek, ikisi kız, hepsinin göğsünde ni-
şanları parlıyordu. Poşetleri neredeyse düşürüyordum,
şaşkınlıkla açılan ellerimi kapatmayı son anda becerebil-
miştim. Sonra sıradan bir şekilde etrafa bakınarak beni izle-
diklerini fark etmemiş gibi yaptım. Kaidan'ın evine gittiğim
gün söylediklerini düşündüm: *Nefler, eğer bela aramıyor-
larsa durduk yere bir insanı ziyaret edemezler.*

İçimdeki paniği belli etmemeyi umut ederek bön bir ifadeyle bekledim. Patti'nin yanımda olmamasını dilerdim.

Patti arabanın kapılarını açınca bindik. Göz ucuyla baktığım zaman dördünün de yan sıradaki parlak siyah arabalarına bindiklerini gördüm. Bizi takip edeceklerdi. Bir şeyler düşünmem gerekiyordu.

Poşetlerin birinden çıkardığım faturanın üzerine torpido gözünden aldığım tükenmez kalemle, titreyen ellerimin izin verdiği kadar çabuk bir şekilde bir not karaladım.

Takip ediliyoruz. Normal davran. Eve gitme.

İlkokulun yanından geçerken yavaşla; ben dışarı atlayıp koşmaya başlayacağım. *Sen sürmeye devam et. Kiliseye git.*

Güvende olunca seni cepten ararım.

Patti'nin gözleri önümüzdeki yol ve uzattığım not arasında gidip geliyordu. Kafasını panik içinde hafifçe iki yana salladı. Harika! Onu ikna etmek zor olacaktı.

Top sahalarına kaçacağım!

Bugün hafta sonu maçları oynanıyor olmalıydı; bütün spor dallarından bir sürü insan orada olacaktı. Onların arasına karışıp izimi kaybettirebilirdim. Ah –ama ya benim yerime Patti'nin peşine düşerlerse? Öyle ya da böyle; çok zor bir durumdaydık. Kâğıdı cebime tıktım. Patti'nin yüzü solmuş ve ter içinde parlıyordu. Başıyla hafifçe onayladı. Şimdi normal davranmamız gerekiyordu. Patti'nin benim oyunuma ayak uydurmasını umdum.

“Beni alışverişe getirdiğin için sağ ol,” dedim. “Nihayet okula hazırım, sanırım.”

“Bir Şey değil, tatlım. Bir sutyen daha istemediğine emin misin ama?”

Ben irkildim; Patti’nin yüzünde özür dileyen bir ifade belirdi.

“Yok, böyle iyi,” dedim güçlükle.

Yan aynaya baktım. Dört araba arkamızdan geliyorlardı. İŞitme duyumu onlara doğru uzattım ama bir ses duymadım.

İlkokulun yanındaki viraja yaklaşıyorduk. Virajı dönerken yaklaşık on saniye boyunca bizi göremeyeceklerdi. Okulun hemen yanında küçük bir koru vardı, korunun ötesinde ise futbol, beyzbol ve oyun sahaları... Oraya ulaşabilirsem onlardan kaçma şansım olurdu.

Virajı dönmeye başlarken kalp atışlarım hızlandı. Patti kolumu hafifçe sıktı. Kapıyı açtım ve dışarı atladıktan sonra mümkün olduğu kadar sessiz bir Şekilde kapattım.

Deliler gibi koşmaya başladım; hayatımda koŐmadıęım kadar hızlı depar atıyordum.

Arabanın kapısının kapanmasını veya ben koşarken ayak seslerimi duymadıklarını sanacak kadar aptal değilim. Yalnızca saklanabileceğim bir yere ulaşabilecek kadar hızlı olduğumu umuyordum. Okulun yanındaki koru görüş alanıma girmişti.

Binanın yanından hızla geçip ağaçların içine daldım. Dallar yüzümü çiziyordu ama yavaşlamadım. Yakınlardaki sahalardan gelen sesler duyulmaya başlamıştı. *Neredeyse vardım.* Ben korunun içinden uçarak geçerken bütün duyularıma enerji dolmuştu.

Aniden arkamdan gelen bir ses duydum, bu ses sahalardan gelenlere kıyasla çok daha yüksekti. Çalılara sertçe basan ayak sesleriydi bunlar. Başka biri daha koşuyordu. Hızlı koşuyordu.

“Dur!” diyen ses, koşmaktan nefes nefese kalmış bir erkek sesiydi. Bacaklarımı; kaslarım yanmaya başlayana dek daha da hızlı çalışmaya zorladım ama yeterince hızlı olmadığımı biliyordum. Ben uzun mesafelerde dayanıklılık koşuları yapmaya alışkındım. Arkamdaki adam bir sürat koşucusuydu. Ayrıca tek bir hamleyle benim nefesimi kesmesine bakılacak olursa ikinci hat savunma oyuncusuydu da. Derken suratım kuru yaprak ve çamur karışımına gömüldü.

Ellerinden kurtulmaya çalışarak, beni tutmasını güçleştirmek için yerde yuvarlanıp sağa sola savruldu. Koca kollarından bir tanesini kalçalarımın sarmıştı, diğeriyle de serbest olan koluma uzanıyordu ama ben kolumu yana savurunca burnuna öyle bir çarptım ki elimden zonklamasından bir çığlık attım. Homurdanan çocuk, kafasını sertçe sallayınca yerdeki çamura burnundan kan aktı; sonra beni altına alarak yere yapıştırdı. El bileklerimi tutarak ikisini de kafamın yanında yere çiviledi. Ben zar zor nefes alıyordum. O ise, gayet rahattı.

“Sakin ol. Güvendesin,” dedi. Konuşmasında nereden olduğunu tam anlayamadığım bir aksan vardı.

Çocuğa baktım. Burnunun kanaması durmuştu. Cildi kahverengiydi ve siyah, dalgalı saçları kısa kesilmişti. Ha-

yatımda gördüğüm en açık ela gözlerle sahipti; o bana bakar-ken top sahalarındaki stantlarda pişen bir yemek kokusunu aldım: Sıcak, fokur fokur kaynayan tereyağlı karamel... Bir dakika. Bu, çocuğun *kokusu* muydu? Yutkunarak kafamı geri, toprağa bastırdım ve göğsümü onunkine değdirmemek için fazla derin nefes almamaya çalıştım.

Şimdi başka bir çift ayak bize doğru koşuyordu.

“Kope!” diye bağırdı diğer çocuk. “Sen ciddi misin? Sende çita kanı falan mı var?”

Üzerimdeki çocuk arkadaşının sesini duyunca üzerimdeki ağırlığının birazını geri çekti.

“Şimdi kalkmana izin vereceğim,” dedi. Kulağıma çok yakından gelen sesi alçaktı. “Kaçma.”

Diğer çocuk soluklanmak için ellerini dizlerine dayadı. Siyah saçlarının rengi uçlara doğru açılıyordu. Saçlarını alnından geri attığında terden nemlenmiş olan saçlar aynen geri düştü. Siyah, badem gözlerine ve çıkık elmacık kemiklerine bakılacak olursa bu çocuk en azından bir taraftan Asyalıydı. Kim olduklarını fark ederek gözlerimi kapadım. Bunlar, Blake ve Kopano’ydu. Bu rahatlama hissini, onları beni kovalamak zorunda bıraktığım için hissettiğim mahcupiyet duygusu aldı.

“Cidden!” diye üsteledi Blake. “Nasıl o kadar hızlı koşabildin?”

Kopano gözlerini benimkilerden ayırmadan üzerimden kalktı ve “Afrikalıyım ben,” diyerek doğruldu.

“Ah, ha, ha. Komik çocuk!” dedi Blake.

Kopano yanıma otururken eliyle burnunu kontrol etti.

Ben kendimi aptal gibi hissederek, “Siz, Kaidan’ın arkadaşlarısınız,” dedim.

“Onun gibi bir şey,” dedi Blake. “Kendisi fazla arkadaş canlısı bir tip değildir de,” diye ekleyerek cebinden bir telefon çıkardı ve bir numara çevirdikten sonra telefonu kulağına götürdü.

“Selam. Okula dönün. Kope haklıymış; kız arabadan atlayıp kaçmış. Sorun yok ama... evet, bizimle birlikte... Tamam, söylerim.”

Aramayı sonlandırıp telefonu cebine geri koydu.

“Marna senin ödünü patlattığımız için özür dilediğini söylüyor,” dedi.

Kopano ve ben ayağa kalkarak üstümüzü başımızı silkeledik. Ben saçımdan çam iğnelerini temizledim. Blake’i ağaçların arasından boş okula doğru takip ederken hâlâ titriyordum. Arkamdan yürüyen Kopano’ya baktım.

“Burnun için özür dilerim,” dedim utanarak.

Kopano yere bakmaya devam etti ve başını önemli değil dercesine salladı. Tekrar önüme dönmekten önce onun düzgün yüz hatlarını ve dolgun dudaklarını inceledim. Yerde yatarken bana bakışıyla ilgili veya kokusuyla ilgili ne düşünmem gerektiğini bilemiyordum.

Korunun sonuna ulaşmış okulun otoparkına girene kadar zaman geçmek bilmedi; otopark siyah araba ve önünde duran, hayatımda gördüğüm en güzel iki kız dışında boştu. Konuşmalarını duyabiliyordum.

TATLI ŞEYTAN

“Bu kız on altı yaşında mı?” diye sordu biri şaşkınlıkla.

“Bana daha çok on iki yaşında gibi geldi,” dedi diğeri.

“İyi davran,” diye onu uyardı ilk konuşan kız.

Kim olduklarını hemen anladım: Pharzuph’un Londra’daki arkadaşı Astaroth’un tek yumurta ikizi kızları. Onların yazlık eteklerine ve topuklu ayakkabılarına bakarken, kot şortum ve rastgele topladığım atkuyruğumla nasıl göründüğümü fark ettim.

Kaidan bana ikizlerin dansçı olduklarını söyleyince ben onları sırık gibi balerinler olarak gözümde canlandırmıştım. Ama değillerdi. Bedenlerinden salsa ve tango fışkıırıyordu; fazlasıyla yuvarlak göğüs ve kalçalarının arasında incecik belleri vardı. Onların yaptığı her dans nihayetinde popo sallama dansına dönüşürdü. Benden fazla uzun sayılmazlardı; parlak kahverengi saçları kat kat kesilmişti ve modaya mükemmel derecede uygun takılar takmışlardı. Tıpkı Kaidan gibi, üzerlerinden cinsel çekicilik fışkıırıyordu. Diğeri iki ocuk da gayet yakışıklıydı.

Görünüşe göre, Pharzuph içinde yaşayacağı bedenini çekici olmasına ve ocuk doğurmak için de çekici bir kadın seçmeye özen gösteren tek iblis değildi. Güzel ve çekici insanlar kendilerini birçok dertten sıyrabiliyorlardı.

Daire şeklinde dizilmiş, birbirimizi inceliyorduk.

“Korkuttuk seni, değil mi?” diyen Blake delinmiş olduğunu yeni fark ettiğim kaşını havaya kaldırdı. Boynuna, ortasında deniz kabuğu bulunan sıkı, kenevir bir kolye takmıştı ve nişanı da zehirli kıskançlık yeşiliydi.

“Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordum sesimin sakin ve güçlü çıkmasına özen göstererek.

“Buralarda bir Nefil kardeşimiz yaşıyor diye duyduk,” dedi Kopano. Açık renk gözleri koyu teniyle tezat oluştuyordu.

“Kimden duydunuz?” diye sordum.

Blake omuz silkerek, “Böyle haberler tez duyulur,” dedi.

“Ama beni nasıl buldunuz?”

“Marna ruhlardan birine göğüslerini gösterdi; o da bize yolu gösterdi...”

“Blake! Kes sesini,” diyen Marna çocuğu hafifçe itti. “Yalan söylüyor. İsmi Kai’dan öğrendik sonra da biraz araştırma yaptık çünkü bize seninle ilgili başka hiçbir şey söylemiyordu.”

“Sanki bir şeyleri saklamak ister gibiydi,” dedi diğer kız kardeş, kollarını göğsünde birleştirip bana bakarak. Karşılık olarak ona attığım sert bakış etkisiz kalmıştı. Kaidan’ın anlattıklarından kızın adını hatırlayamadım ama aksi olan kız buydu.

Bir araba içeri girince okulun girişine doğru baktık. Muhtemelen okulun personelinden ya da hademelerden biriydi. Burada böyle boş boş duramazdık. Hızla onlara güvenmeye karar verdim. Safık etmemiş olmayı umuyordum.

“İsterseniz benim evimde konuşabiliriz,” diye teklif ettim. Birbirlerine baktıktan sonra kabul ettiler.

Blake ön yolcu koltuğuna binerken ben de kızlarla birlikte arkaya oturdum. Arabayı Kopano kullandığı için, ara-

banın onun olduğunu varsaydım. Benim ara sıra yol tarif etmem dışında kimse konuşmuyordu.

Evin anahtarı hâlâ cebimdeydi; Kopano'yla gŦreřtiđimiz sırada anahtarın dŦřmemiř olmasına şaşır mıştım. Arabayı park edip inerken o anı hatırlayınca yanaklarım kızardı.

Kopano rahat gŦrŦnŦyordu ama diğer ũçŦ evimin kŦçŦk oturma odasında pek rahat değillerdi sanki. Kızlar eski mobilyalara bakarak saçlarını savurdular. Kollarımı gŦğsŦmde birleştirip sŦzde on iki yaşındaki bedenim izin verdiği ŧlçŦde sert gŦrŦnmeye çalıştım.

“Bir telefon etmem lazım,” dedim onlara.

“Kime?” diye sordu ikizlerden aksi olanı.

“Demin birlikte olduğum kadına. Patti'ye.”

Daha fazla açıklama yapmak istemiyordum. Onların bakışlarını gŦrmezden gelerek tezgâha yŦrŦdŦm ve Patti'nin cep numarasını çevirdim. Patti ilk çalışta cevap verdi.

“Benim,” dedim. Onu, ızdırap veren endişelerinden bir an ŧnce kurtarmak isteyerek hızlı hızlı konuşuyordum. “Ben iyiyim. Takip edenler Kaidan'ın arkadaşlarıymış. şimdi evdeyiz.”

Patti rahatlayarak nefes verdi.

“İstediğin zaman eve gelebilirsin,” dedim ona.

“Tamam. On beş dakikaya oradayım. Sen iyi olduğuna emin misin?”

“Eminim. Birazdan gŦrŦřŦrŦz.”

Telefonu kapattım.

İkizlerin kötü olanı minik televizyonumuza bakarak, "Babanın parası yok mu?" diye sordu.

"Burası onun evi değil. Ben burada üvey annemle yaşıyorum."

"Baban hâlâ hapiste mi?" diye sordu kibar olan ikiz kardeş.

"Evet."

"Biz de öyle düşünmüştük. Bir Dükün bulunabileceği yerlere öylece gitmekten hoşlanmayız," dedi. Dük kelimesini söylerken tüyleri ürpermişti sanki. Yarım çember şeklinde ayakta duruyor, bu tuhaf sessizlik anını paylaşıyorduk.

Blake, cadde bebesi ağzıyla, "Senin nişanına n'olmuş öyle?" diye sordu.

"Doğrusunu istersen, bilmiyorum," dedim.

Onları birbirinden ayırt edebilmeyi dileyerek kızlara baktım.

"Siz, Ginger ve Marna'sınız, değil mi?"

"İsmimizi nereden biliyorsun?" diye sordular aynı anda.

"Siz benim ismimi nereden biliyorsunuz."

Kötü olan ikiz yine gözlerini kısıp bana baktı. Bunun derdi neydi böyle?

Blake, "Söylentiye göre sen ve Kai iş ortaklarıymışsınız," deyip göz kırptı. Yüzüm yanmaya başlayınca kayıtsızca omuz silktim. Güçlü kız numaramı yuttuklarını hiç zannetmiyordum.

"Haftalardır ne görüştük ne de konuştuk," dedim.

İkizlerden Kötü Olanı telefonunu çıkarıp kayıtlı numaralar listesini aşağı kaydırды.

Numarayı çevirdi. “Öff, telesekreter... Hey! Kıç suratlı! Senin Şu küçük Anna’nın evindeyiz. Beni hemen ara,” dedi ve parmağım kaydırıp aramayı bitirdikten sonra bana pis pis baktı. “Hâlâ aynı numarayı kullanmasına Şaşırdım,” dedi. “O dangalak numarasını tanıdığım herkesten daha sık değıştiriyor.”

İçim hiç rahat değıldi. Benden ne istediklerini hâlâ bilmiyordum. Aralarından biri bile herhangi bir duygu rengi göstermiyor ve hepsi çok histerik davranıyordu.

“Siz Şöyle oturun da içecek bir Şeyler getireyim,” dedim. Beni kesinlikle Patti Whitt yetiştirmişti.

Kopano kanepenin bir ucuna oturdu. Blake de omuz silkip diğerk ucuna oturdu.

“Ben böyle iyiyim,” dedi İkizlerden Kötü Olanı elini Şöyle bir sallayarak. Sen bilirsin, dedim içimden.

Kibar olan ikiz kardeş arkamdan mutfağı gelince Şaşırdım. Ben bardaklara buz koyup sürahiyi buzdolabından çıkarırken beni ilgiyle izledi.

“Bu nedir?” diye sordu.

“Buzlu çay,” dedim. Gri gözlerini kocaman açıp gülümsedi. İnce, yuvarlak bir yüzü vardı. Çok güzeldi.

“Aaa, Ginger, buzlu çay! Ben bunu duymuştum,” diye seslendi.

“İğrenç bir Şeye benziyor,” dedi Ginger.

“İstersen sana sıcak çay yapabilirim,” dedim. Kibar olmaya çalışsam da kötü ikiz Ginger için değıerli gülümsemelerimi boşa harcamıyordum.

“İyi,” diye poflayıp iki çocuğun arasına, kıpırdanarak oturdu.

Suyu ısıtırken çayı acaba ne kadar yanlışı yapıyorum diye merak ederek kafamı kaldırıp Marna’ya baktım ama onun beni eleştirmek gibi bir derdi yoktu. Ona bir bardak buzlu çay verdim; o da bir yudum aldı.

“Mmm. Tadı değişikmiş. Kötü değil ama. Kötü değilmiş, Ginger!”

“Aferin sana. Hepsini dik kafaya. Afıyet olsun.”

Kız kardeşleri birbirinden ayırt etmek çok da zor olmayacaktı.

“Amerika’ya ilk defa mı geliyorsunuz?” diye sordum Marna’ya.

“Evet. On sekiz yaşındayız, okulu yeni bitirdik. Şimdi de dünyayı geziyoruz.”

“Hayır, gezmiyoruz, Marna. Millete şunu söylemeyi bırak. Sadece Amerika’ya geldik. Sonra da Londra’ya döneceğiz.”

Marna, “Ben öyle hissediyorum işte,” diye bağırdıktan sonra tatlı bir gülümsemeyle bana döndü. “Blake ve Kopano ile Boston’da buluştuk, sonra buraya kadar birlikte arabayla geldik. Yol çok uzundu.”

“Boston’da ne var?” diye sordum. Orada yaşayan bir Dük olduğunu sanmıyordum.

“Kope, Harvard’daki ilk senesini yeni bitirdi,” dedi. Biz dönüp Kopano’ya bakınca çocuk utanarak başıyla onayladı, sonra bakışlarını yere indirdi.

Harvard, vay canına! Böyle büyük, ünlü bir okula giden kimseyle tanışmamıştım daha önce.

“İçine ne koyayım?” diye sordum Marna’ya, kardeşinin sıcak çayını kastederek.

“Bir kepçe Şeker. İhtiyacı var. Tam bir suratsız.”

alan müzikle birlikte Ginger telefonunu çıkardı. O, parmağını kaydırarak cevap verirken benim mideme kramp girdi.

“Pharzy evde mi?” diye sordu selamlama cmleri olarak. Kaidan. “Hay, lanet! O halde biz Şimdilik burada kalacağız... Merak etme. Senin zavallı kıza işkence etmedik. Amerikan buzlu çayıyla bize işkence etmeye çalışan, o... Bizi atlatabileceğini zannetme... Ne zaman, bu gece mi? Bekle,” diyerek telefonu kulağından uzaklaştırıp bana baktı. “Double Doors adındaki bir kulübe nasıl gidileceğini biliyor musun?”

“İıı, sanırım. Arkadaşımdan ğrenebilirim. Yol tarifini sizin için yazarım.”

“Yok yle Şey,” dedi Marna Şarkı söyler gibi. “Sen de bizimle geliyorsun.”

Kalp atışlarım hızlandı. Jay beni davet ettiğinde bu tuzaktan ucuz kurtulmuştım. Herkes bana bakıyordu ve benim tek düşünebildiğim Kaidan’ın hattın diğerk ucunda olduğunu.

“Gelemem,” dedim kafamı sallayarak.

“Neden?” diye tersledi Ginger.

“İşim var,” dedim. *Hiçbir Şey yapmak.*

"Gelsene," dedi Kopano. Sesi, sessiz odada yankılanmış gibiydi. Gözlerini gözlerime dikti ama ben bakışlarımı kaçır-dım. İçli gözleri bana bakarken sanki en gizli sırlarımı görebiliyormuş gibi hissediyordum.

"Lütfen," dedi Marna yanımda parmaklarını birleştirerek.

Jay'i ve eğer konsere gidip onun şarkısını dinlersem ne kadar mutlu olacağını düşündüm. Marna'nın yalvaran gözlerine ve Kopano'nun gizem dolu, ciddi yüzüne baktım.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Yedide orada olacağız," dedi Ginger, sonra da gösterişli telefonunu sertçe kapattı.

Aman Tanrım, Kaidan'ı görecektim! Bütün bedenim heyecan ve korkuyla titriyordu.

İçeceğimi aldım ve yere bağdaş kurarak diğerlerinin önüne oturdum; hiçbirinin elimin hafifçe titrediğini fark edecek kadar gözlemci olmadığını umuyordum. Marna kararsızca eski halıya baktı ve sonra iç çekerek yanıma oturdu. İkizi kanepeden aşağı doğru, bana bakıyordu.

Ginger söze başladı. "Bilmen gereken ilk şey şu; biz, her türlü palavrayı anlarız. Bu yüzden bize her konuda doğruyu söyle. Anladın mı?"

Palavra atmak zaten benim tarzım olmadığından başımla onayladım ve yerde oturmanın kötü bir fikir olduğunu fark ettim; Ginger'dan daha aşağı bir konumda kaldığım için ona alttan bakmak zorundaydım. Ve kızın benimle konuşma şekli hiç hoşuma gitmemişti.

"Öncelikle, Kaidan'la aranızda ne var?" diye sordu.

İlk içgüdüm, bunun onu ilgilendirmediğini söylemekti. Belli ki Kaidan ona bir Şey anlatmamıştı, yoksa bunu öğrenmek için beni sıkıştırmazdı. Ama kaba olmanın da bir manası yoktu, ayrıca kaçamak cevaplar verir gibi görünmek istemiyordum. Güvenlerini kazanmayı umut ettim.

“İki ay önce onun konserlerinden birinde tanıştık. Ben, benim gibi başkalarının da olduğunu bilmiyordum. Aslında ne olduğumu bile bilmiyordum. Bütün hayatım boyunca babam hapisteydi, beni de bir insan kadın büyüttü. Kaidan bana bazı Şeyleri açıkladı ve bilmem gerektiğini düşündüğü bazı Şeyleri öğretti. Babamla tanışıp onunla konuşabileyim diye beni California’ya götürdü. Durum, aşağı yukarı bu.”

“Babanın ismi Belial’di, değil mi?” diye sordu Blake.

“Evet.”

Marna başını ilgiyle yana eğerek, “Kaidan seni neden götürdü ki?” diye sordu, sanki Kaidan’ın bir iyilik yapması düşüncesi çok acayipmiş gibi.

“Bilmiyorum. Meraktandır belki? Bir keresinde beni çözmek istediğini söylemişti, sanırım bir tehdit teşkil etmediğimden emin olmak istedi. Ayrıca, Pharzuph ondan bana işleri öğretmesini istemiş.”

Blake bir kahkaha atarak, “Oooo, güzeeeel,” dedi. Onu duymazdan geldik.

“O zaman neden uzun zamandır konuşmuyorsunuz?” diye sordu Ginger.

Yutkundum ve konu benimle ilgili değilmış gibi taraf-sızca anlatmaya çalıştım. Yaram hâlâ kanamıyormuş gibi.

“Çünkü biz onunla arkadaş falan değiliz. İkimiz de öğrenmemiz gerekenleri öğrendik.”

“Sev ve terk et, desek durumu daha net açıklamış oluruz, bence,” dedi Blake. “Rowe’un vaktini Nef kardeşlerimizle harcamak istemediğini sanıyordum.”

“Durum öyle değil,” derken sesim gereğinden fazla kendimi savunur gibi çıkmıştı.

“Öyle değil mi?” diye sordu Ginger yüzünde kötücül bir gülümsemeyle. “İkiniz baş başa tatile çıktınız ve düzüşmediğinizi mi söylüyorsunuz yani?”

O sırada Kaidan’ın, hayatında reddettiği tek kızın bir Nefil olduğuna dair yaptığı rastgele yorumu hatırladım. Ginger’ın suçlayıcı ses tonu ve ters davranışları beni düşündürdü. Kaidan bu kızı reddetmiş olabilir miydi? Daha neler.

“Biz şey yapmadık...” diye Biz hiçbir şey yapmadık, demek isteyerek söze başladım ama bu da yalan olacaktı, bu yüzden bu düşüncüyü yarıda keserek öylece havada bıraktım.

“Yaa tabii,” dedi Ginger ters ters.

Marna konuyu değiştirdi.

“Yani Belial buralarda olmasa bile ona çalışıyorsun, değil mi?”

Kararsız kalarak ağzımı açtım ve “Hayır,” dedim.

Hepsi tuhaf tuhaf bana baktılar.

“Babacığının iyi mallarının tadını çıkarmıyor musun? Bunları diğer çocuklara da dağıtmıyor musun?” diye beni konuşturmaya çalıştı Blake.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim ona. “Ama ben uyuşturucu kullanmıyorum. Uyuşturucular beni... çıldırtıyor.”

“Eminim öyledir,” diye gülümsedi Blake.

“Of, çeneni kapat,” diyen Ginger, Blake’in göğsüne elinin tersiyle vurunca Blake güldü.

“Korkma, Gin, benim gözüm senden başkasını görmüyor.”

Ginger, gözlerini abartıyla devirdi ve kollarını göğsünde birleştirip bacak bacak üstüne attı.

“Yani uyuşturucu kullanmıyor musun sen?” diye sordu Kopano öne doğru eğilerek. Aksanı hafif ama belirgindi.

“Hayır,” dedim.

Kopano’nun beni dikkatle inceleyen yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti ve artık bana başka bir gözle bakarak tekrar arkasına yaslandı. Bu çocuk kesinlikle sessiz, gözlemci bir tipti.

“Peki, bu yaptığın senin nasıl yanına kaldı?” diye sordu Marna.

“Bilmiyorum, sanırım beni bir Dük yetiştirmediği için işler farklı.”

Marna, adeta huşu içinde, “Evet, ama yine de o yokken sana işleri yapmayı öğretmesi için yanına birini bırakmış olmaması çok ilginç,” dedi.

Birdenbire gerilmiştim. Kendim için değil, babam için. Eğer bu grup beni duyduysa, kesinlikle diğerleri de duymuştu; örneğin Dükler. şu anda Belial’in kararını mı sor-

guluyorlardı acaba? Onun görevlerini ihmal ettiğini mi düşünüyorlardı?

“Bu konuşma aramızda kalmak zorunda,” derken sesim titriyordu.

“Merak etme. Biz babalarımıza hiçbir şey söylemeyiz,” dedi Blake alaycı bir homurtuyla.

Ona inanıyordum.

“Belial bütün hayatın boyunca hapisteydi ve sen onunla yeni tanıştın, öyle mi?” diye sordu Kopano.

“Evet.”

“Belki de kızının varlığından Dükün haberi yoktu,” dedi Kopano diğerlerine.

Onu düzeltmem gerekirdi ama babamın isyanının ulaştığı boyutları sindirmeye çalışarak sessizce oturdum.

“Belki senin nişanında biraz beyaz olmasının sebebi de budur,” dedi Marna. “Çalışmak zorunda kalmamış olman.”

“Ama biz çalışmaya başlamadan önce hiçbirimizin nişanında beyaz falan yoktu,” dedi Ginger.

“Belki bunun, benim Lejyonerleri göremiyor olmamla bir ilgisi vardır,” dedim.

Ya da belki annemin bir ışık meleği olmasıyla...

“Onları göremiyor musun?” diye sordu Marna. “Şanslısın. Bazıları inanılmaz derecede çirkin. Benim de onları görmem bayağı zaman aldı. Şeye kadar...”

Bunun ardından ortama sessizlik çöktü, dört Nef bakışlarıyla nahoş bir anıyı paylaşıyorlardı. Marna kıpırdanıp somurtarak başını yere eğdi. Ginger hemen onun omzunu

nazikçe sıvazladı. Ne olduğunu merak ettim ama sormaya cesaret edemedim.

“Her neyse. Söylediklerin hâlâ mantıklı gelmiyor,” dedi Ginger. “Daha önce ne olduğunu bilmiyordusyan bile Şimdi biliyorsun. Babanla da tanıştın. Neden hâlâ çalışmıyorsun?”

Tehlikeli sularda yüzyorduk. Kaidan’ın arkadaşı olabilirlerdi ama onlara güvenebileceğimden emin değildim. Başımı eğerek buzlu çayına baktım ve söyleyecek tek bir Şey bile bulamadım.

“Ay kızı rahat bırakalım,” dedi Marna.

Ben gözlerimi kaçırmaya devam ettim. Odadaki sessizlik de sürdü gitti.

“Dükler bunu öğrenirlerse, hayatına mal olur, biliyorsun, değil mi?” dedi Ginger gereğinden fazla coşkulu bir sesle.

“Kızı rahat bırak,” dedi Kopano. “Bizi tanımıyor bile. Hazır olduğuunda bize anlatır.”

Ginger arkasına yaslandı. Kopano’ya, minnetimi yansıttığını umduğum bir bakış attım.

“Bu gece nerede kalacaksınız?” diye sordum.

“Pharzuph gitmiş olsaydı Kaidan’da kalacaktık ama bu durumda bir otel bulacağız,” dedi Blake.

“Burada da fazla yer yok, farkındayım ama...”

“Ayy! Anna’yla pijama partisi yapabilirsiniz, Gin!” diye sözümü kesti Marna.

“Aaa, evet, yaşasın,” dedi Ginger ruhsuz bir tonlamayla. “Siz ikiniz hikâyeler anlatırken ben de bir köşede kusarım.”

Marna'ya dönerek, "Sen kalabilirsin istersen..." diye söze başladım.

"Hayır," diye sözümü kesti Ginger. "Marna'yla biz ayrılmayız."

Marna bana, teselli edercesine gülümsedi. Onu sevmiştim. Ve her ne kadar Ginger'ın kişiliğinde birçok kusur bulunuyor olsa da, kızın Marna'ya olan sadakati takdire şayandı. Ginger hakkında söyleyebileceğim tek iyi şey, buydu.

"Buradan şu kulübe gitmek ne kadar sürer?" diye sordu Blake.

"Kırk beş dakika, bir saat falan."

"Tamamdır. Biz saat altıda seni almaya geliriz. O saate hazır ol."

"İıı..." diye söze başladım. Bu geceyi düşününce geriliyordum; Kaidan'ı yeniden görecektim olma düşüncesi, bu sağı solu belirsiz Neflerle takılma düşüncesi -ve Jay'i onlarla tanıştırmaya düşüncesi, ayrıca iki farklı hayatımın bir araya gelmesi düşüncesi beni geriyordu. "Akşam ben en iyi arkadaşım Jay'in arabasıyla gideceğim. Siz de bizi takip edersiniz."

"Jay kim?" diye şüpheyle gözlerini kıstı Ginger.

"İnsan bir arkadaş sadece. Bizimle ilgili hiçbir şey bilmiyor. Kendisi şarkı yazıyor ve Kaidan'ın grubu da o şarkılardan birini bu akşam çalacak."

"En iyi arkadaşın bir insan demek," dedi Blake.

"İşler gittikçe güzelleşiyor," diye mırıldanan Ginger, artık soğumuş ve bir yudum bile içilmemiş olan çayını uza-

TATLI ŞEYTAN

tarak ayağa kalktı. Ben de ayağa kalkarak fincanı ondan aldım.

Dışarı ıkarlarken Kopano beni başıyla kibarca selamladı, Marna da el salladı, ben de onlar çıktıktan sonra kapıyı kapattım.

Dört saat sonra Kaidan'ı görecekdim.

Ginger'ın dokunmadığı ayı titreyen elim sayesinde sağa sola saçıldı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

KISKANÇLIK

Jay'i telefonda Kaidan'ın dört arkadaşı konusunda peşinen uyardım ama o, onları görünce yine de olduğu yerde donakaldı. Kulüpte Jay'i neredeyse salyalar akıtarak ikizlere bakarken yakalayınca kolunu çimdikledim. Ama Jay yalnız değildi. Kulüpteki erkeklerin hepsi, mini elbiseler ve topuklu sandaletler giymiş olan ikizlere bakıyordu. Jay o akşam Braves beyzbol şapkasını kafasına ters takmıştı.

Double Doors iki katlı bir kulüptü. İkinci kattaki bardan aşağıdaki sahne ve kalabalık görünüyordu. Kopano, Jay ve benim bileklerimizde reşit olmadığımızı gösteren bantlar vardı; birisi bize içki verecek olsa barmenlerin bunu görmezden gelmesini engelleyecek değillerdi tabii. Diğer üçünün sahte kimlikleri ve içkileri vardı. Aşağıdaki çılgın sahne önü çetesiyle mücadele etmektense üst katta kalarak sahneyi korkulukların üzerinden izlemeyi

tercih ettik. Bir yanımda Jay, diğer yanımda Nefler duruyordu.

Grup anons edilince davulun olduğu tarafa bakmadım. Diğerlerinin ona olan bakışlarını izlemesinden korkuyordum. Kaidan'ın vereceği tepkiden daha da çok korkuyordum. İlk olarak Jay'in şarkısını çaldılar. Şarkı başladığında Jay'in elini sımsıkı tuttum.

Bu melodiyi iyi biliyordum. Jay bu melodiyi mükemmelleştirirken farklı versiyonlarını onun orgundan defalarca dinlemiştim. Ama şarkıyı bütün bu müzik enstrümanlarıyla ve bütün ihtişamıyla yetenekli bir şarkıcının ağzından dinlemek, çok farklıydı. Bu şarkının sadece sahnede çalınması yetmezdi, bir albüme konmalıydı. Müziğe odaklanmayı seçerek hâlâ doğrudan Kaidan'a bakmamıştım; Michael'a ve yerinde duramayan kalabalığa bakıyor ve arada Jay'in gurur dolu yüzüne göz atıyordum.

Şarkı bitince kulakları sağır eden bir alkış koptu; ben Jay'in bana her zamanki gibi sımsıkı sarılması için kollarımı kaldırdım. Yine beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"İyi ki gelmişim," diye bağırdım ona. "Şarkı, şahaneydi! Sen harikasin."

Marna yanıma sokularak Jay'e baktı. "Bu şarkıyı sen mi yazdın şimdi? Gerçekten şahaneydi."

Jay beni bırakarak Marna'ya döndü.

"Teşekkürler," deyince Marna saçlarını savurdu. Aralarındaki bu etkileşim beni rahatsız etmişti. Marna iyi birine

benziyordu ama kimsenin Jay'i űzmesini istemiyordum. Bunu dile getirecek kadar gerilmiřtim.

"Sakin Jay'i kendime ařık edeyim deme," dedim Marna'ya řaka yollu, onunla gűz gűze gelip bakıřlarımı onunkilere kilitlemiřtim. "Sen Londra'ya dűnűnce onun kırık bir kalple arkandan űzűlmesini istemiyorum."

Jay gűldű, Marna da bařını hafifçe sallayarak uyarımı dikkate alacađını belirtti.

Onlar sohbet etmeye bařlayınca ben kendimi fazlalık gibi hissettim. Yűzűmű tekrar korkuluđa dűndűm ve istemedem dođrudan Kaidan'a bakmıř oldum. O műzik yapmakla meřguldű, ben ise gűzlerimi ondan alamıyordum. Kalbimin çok hızlı atacađından ve řarkının sonuna gelince yorgun dűřűp duracađından korkuyordum.

Kaidan, kırmızı tiřűrtűnű giyiyordu. Bir zamanlar ondan űdűn aldıđım tiřűrtű. Bu gece, bu tiřűrtű beni dűřűnerek setiđini hayal ettim. Aptalcaydı. Ben de kırmızı, kolsuz bir bluz giyiyordum. Okul alıřveriři gűnlerimden birinde aniden almaya karar vermiřtim.

Bakıřlarımı ondan ayıramadıđım için kendime çok kıızıyordum. Beni fark etmesini hem istiyor hem istemiyordum. Onun gűzlerinde gűreceđim řeylerden korkuyordum. Bu yűzden Kaidan kafasını kaldırıp gűzlerime bakınca nefesimi tuttum. İkimiz de ne hareket ettik ne de bir tepki verdik.

İnce bir kol omzuma dolanıp beni korkuluklardan geri çekti. Gűzlerimi Kaidan'dan zorla ayırdım.

“Senin şu küçük insanın şeker gibiymiş,” diye fısıldadı Marna.

“Kız arkadaşı var mı?” diye sordu Ginger yanımıza gelerek.

“Hayır,” dedim.

“O halde zahmet etme,” dedi Ginger. “Üzerinde çalışmaya değecek birini bul.”

“Jay’in üzerinde çalışılmayacak,” dedim.

“Ben de böyle bir şey planlamıyordum zaten, gerçekten bak,” diyen Marna ikizine döndü. “Bir gececik olsun izin yapamaz mıyım yani? Tatildeyiz şurada!”

Kardeşinin alt dudağının büzüldüğünü gören Ginger’in demir gibi sağlam kararlılığı çözölmeye başladı.

“Of, peki. Sen bilirsin. Ama ciddi Marna, bir gün...”

Ginger dirsekleri üzerine dayanarak arkasındaki korkuluğa yaslandı ve omzunun üzerinden gruba baktı. Kaidan’ın kısa bir hareketle kıza başıyla selam vermesini izledim; kız ise hiç de kibar hanımların tarzı olmayan bir hareketle karşılık verdi. Kaidan’ın ağzının kenarı muzipçe kıvrıldı. Bu ikisinin arasında bir şeyler yaşanmış olmalıydı. Böyle bir gazezin altında yatan bir şeyler olmalıydı.

“Aaa,” diye fısıldadı Marna. “Senin şeker çocuk bu akşam pek de iyi olmayabilir...”

Ginger ve ben dönünce, Jay’in korkuluklarda tek başına durduğunu gördük. Koruyucu meleği, etrafında dört dönüyordu. Olamaz! Jay, beyzbol şapkasını çıkardı ve şapkayı çevirerek siperliğini alnına indirdi. Ben ona doğru hareket-

lenince Ginger kolumu tutup “Müdahale edemezsin,” diye tısladı. Kolumu ondan kurtarınca Jay’in koruyucu meleğinin sakinleştüğünü gördüm.

“İblis gitti mi?” diye fısıldadım kızlara.

“Evet, şimdi aşağıda, kalabalığın içinde,” dedi Marna.

Fısıldayanın geri gelip beni fark etmemesini umarak Jay’in yanına yürüdüm. Ginger arkamdan küftetti.

Jay’in, bir kısmı şapkanın altında saklı olan gözlerinde karanlık bir ifade vardı. Elimi koluna koyduğumu fark etmedi bile. Gözlerini aşağıdaki gruptan alamayan Jay’in duygularına, zehirli bir parlak yeşil renk sızıyordu. Beni izleyen Blake’e baktım. Aslında dördü de beni izliyordu. Bunu, fısıldayanın gittiğine dair bir işaret olarak algılayıp Jay’e yoğunlaştım.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum ona.

Jay kafasını salladı. Meleği, bulutsu kollarıyla onu sarmalamıştı. Belki meleğiyle güç birliği yaparsak, onu bu ruh halinden kurtarabilirdik.

“Benim şarkımı başkalarının çalması berbat bir şey,” derken her kelimesinden öfke akıyordu. “Kendi şarkımı kendim çalmak istiyorum ben. Ama asla bir grubum olmayacak. Ben her zaman sahne arkasındaki kısa boylu, şişko çocuk olacağım.”

“Jay!” dedim şaşkın şaşkın. “Bir kere sen şişko falan değilsin. Sağlıklı, yakışıklı ve güçlüsün. Sonra, şu aşağıdaki çocukların hepsi senin gibi sıfırdan müzik yaratabilmek için her şeylerini verirlerdi. Şarkı, inanılmazdı ve bu, se-

nin şarkındı. Ama her şeye birden sahip olamazsın. Mesela şarkı söyleyebilseydin ama yaratıcı bir hayal gücün olmasaydı, sen Jay olmazdın. O zaman hiçbir derinliği olmayan, sığ solist Michael olurdun. Hepimiz performans sanatçıları olamayız ki. Eğer o sahne arkasındakiler olmasaydı, müzik endüstrisi diye bir şey olmazdı. Bu, ne kadar berbat olurdu düşünsene!”

“Dediklerini anlıyorum,” deyince iğrenç yeşil renk yavaş yavaş kaybolmaya başladı. “Sadece, bir kere de sahnedeki çocuk olmak güzel olurdu.”

Ses tonumu yumuşattım. “Bütün kızların bundan hoşlandığını mı düşünüyorsun. Çünkü öyle değil. Sonuçta kazananın iyi çocuklar olduğunu unutma, Jay,” dedim. “Bir gün o kızlar seninle evlenmek için birbirleriyle yarışacaklar.”

“Tabii, yıllarını onlara iğrenç davranan dangalakların peşinde koşarak harcadıktan sonra. Kırılan kalplerini de biz onaracağız. Bu, haksızlık.”

“Evet, haksızlık. Doğru söylüyorsun,” diyerek kollarımı onun devasa göğsüne doladım ve ona sıkıca sarıldım. O da bana sarıldı.

“Sağ ol, Anna. Huysuzluk ettim, kusura bakma,” diyerek geri çekildi ve şapkasını yukarı kaldırıp düzelitti. “Sen nasılsın peki? Burada olmak sana tuhaf geliyor mu?” diyerek Kaidan’ın olduğu tarafı işaret etti, ben de diğerlerinin Jay’in ne demek istediğini anlamamaları için çabucak kafamı salladım.

“İyi ki gelmişim. Her şey yolunda.”

“İstediğin zaman gidebiliriz. Sen söyle yeter. İki Şarkı daha söyleyecekler. Bu gece sahne arkasına gitmeyeceğim,” dedi. Marna’nın olduğu tarafa baktığını fark ettim.

“Bu aralar Kaylah ile aranız nasıl?” diye sordum.

“Pek bir Şey yok. Gözden ırak olan gönülden de ırak oluyor. Onunla takılmak eğlenceli ama aramızda ciddi bir Şey olmaz.”

“O zaman git Marna’yla konuş,” dedim kafamla ikizlerin durduğu yeri işaret ederek. “Ben tek başıma kalabilirim, gerçekten.”

Karar veremiyormuŐ gibi dudaklarını birbirine bastırđı ama ben elini sıkıp gittim. Marna’nın Jay’i özlemek isteyeceğini düşünmüyordum ama eğer zerse karşısında beni bulurdu.

Etrafa bakıp sadece davulcuya odaklanmamak için byk çaba sarf ediyordum ama bu, hiç de kolay değildi. Kaidan kafasını kaldırıp duruyordu. Benden rahatsız mı oluyordu acaba? Onu izlemeyi kesip gitmemi mi istiyordu? Onun böyle düşündüğünü hayal etmek canımı yakıyordu.

Koluma, sıcak bir kol değdi. Kopano yanıma gelmişti.

“Selam,” dedim.

“Bu müziği sever misin?” diye sordu.

“Evet. Sen?”

“Henüz karar veremedim,” deyip beni güldürdü.

“Bu arada evdeyken beni kurtardığın için teşekkürler,” diye fısıldadım. Metal korkulukları tutan ellerine bakıp başını hafifçe salladı.

Kafasını kaldırıp gözlerime bakarak, "Hazır olduğunda," dedi. "Senin hikâyeni öğrenmeyi çok isterim."

Onun bu açık sözlülüğü karşısında şaşırmıştım. Bir kez daha, bana bakışlarının fazla anlamlı olduğunu düşündüm. Yanımda durması, teninin sıcaklığı ve gözlerindeki sessiz tutku birden gözüme batmaya başladı. Bu sefer ben korkuluklardaki ellerime baktım, sonra da şarkı arasında dinlenmekte olan Kaidan'a döndüm. Gözlerim kocaman açıldı.

Kaidan yüzünde öfkeyle doğrudan bana bakıyordu. Bu, benim görmekten korktuğum tepkiydi. Kalbim küt küt atmaya başlarken korkulukları daha da sıkı tutarak onunla göz temasımızı kestim.

Kopano gözlerini benden sahneye çevirdi.

O anda Jay, elinde bir afişle yanımızda bitiverdi. "Konserden sonra bir parti varmış," dedi. "Gitmek ister misiniz?"

"Hayır, benim birazdan eve gitmem lazım," diye cevapladım.

"Neden?" diye sordu Jay.

"Yarın iş var."

"Saat on bire kadar açmıyorlar bile mekânı!"

Marna yanımıza yaklaştı ve afişi Jay'in elinden ince parmaklarıyla çekip aldı.

"Anna partiye gidecek," dedi Marna. "Hepimiz gideceğiz."

Akıllı, kendini korumaya çalışan tarafım bu teklifi reddetmek istiyordu ama aptal tarafım sadece arkamda çalmaya başlayan şarkının vuruşlarını dinleyebiliyor ve bu vuruş-

ları yapan kiřinin partide belki de benimle konuřabileceęini dūřünüyordu.

“Jay’in arabasında gitme sırası bende,” dedi Marna.

Jay ona şaşkın şaşkın bakıp “şahane!” dedi. Sonra da şapkasını çıkarıp ters çevirdi.

Daha önce de belirttiği gibi Ginger, Marna’dan ayrılmayacaktı; bu yüzden bir otoparka doğru yürürken o da Jay’in arabasına binmek konusunda ısrar etti. Ginger’ı, Jay’in arabasının minik, yırtık pırtık arka koltuğunda, yemek poşetlerinin arasında hayal etmek benim için inanılmaz komikti. Bir de üstüne, Ginger’la yakın olmak için her türlü fırsatı kullanan Blake kızla birlikte arka koltukta yolculuk etmeyi önerince kıs kıs gülmeme engel olamadım.

Ginger, “Ne var?” deyip ters ters baktı.

“Hiç,” dedim.

Kopano’ya, “Sorun olmazsa ben seninle geleyim,” dedim. Başıyla onayladı.

Otoparka gelince bana kapıyı açtı, ben de arabaya bindim.

Dięerleri arabayla uzaklaşırken ikimiz arabada oturuyorduk. Kopano’nun elinde, üstünde yol tarifi yazan bir afiř vardı, ben de benimle konuşmak için onların önden gitmesini beklediğini dūřündüm. Davranışları beni utandırıyordu. Ona bakamıyordum. İlk defa, eęer Kaidan olmasa Kopano’yla yalnız kalmak nasıl olurdu acaba, diye dūřündüm. Aslında Kopano, Kaidan’ın tam zıddıydı ama ona

doğru çekildiğimi hissediyordum. Sanırım erkeklerle ilgili olarak benim “tipim” dış görünüşle değil, elektrikle ilgiliydi.

Birkaç dakika sonra Kopano arabayı sürmeye başladı. Benimle konuşmak için kulüpten bir buçuk kilometre uzaklaşmamızı bekledi.

“Senden hoşlandım.”

Evet, *bunu* gerçekten beklemiyordum. Ne cevap vereceğimi bilemeyerek sessizce oturdum.

“Demek istediğim,” diye açıkladı. “Senden insan olarak hoşlandım. Daha önce bizden birinin bir insanla bu şekilde arkadaşlık kurduğunu hiç görmemiştim. Ben bile kişisel olarak kendime onlardan hoşlanma izni vermedim.”

Yine sessizleştik. Dudağımı ısırığımı fark edince durdum.

“Kaidan bana senin hikâyeni anlatmıştı,” dedi. “Bana senin hayatta olduğun için şanslı olduğunu söylemişti.”

“Bu, doğru. Diğer dördünden herhangi biri babalarına karşı gelmiş olsaydı, öldürülürlerdi. Dükler çocuklarını sevmeyizler. Benim babam bir istisna.”

“Benimki de,” diye fısıldadım. Sırrımı açık etmiş olmanın gerginliğiyle nabzım yükseldi. Kopano cevap vermeden önce bana baktı.

“Ben de bunu merak ediyordum. Senin hayatta olduğunu en başından beri biliyordu, değil mi? Haklı mıyım? Seni kendi haline mi bıraktı?”

“Evet. Ama lütfen kimseye bir şey söyleme.”

“Senin sırlarını saklayacağım. Ben ölümden korkmuyorum.”

“Peki... cehennemden?”

“Hayır,” dedi sakın ve kendinden emin bir Şekilde. “Cehennemde sonsuza kadar kalmayacağız. Nefler için bile mahşer günü olacak.”

Onun bu güveni karşısında ağzım açık kalmıştı. Hayatın ve ölümün ona getireceği her Şeyle yüzleŐmeye hazırđı.

“Bunu diğerlerine de anlattın mı?” diye sordum ona.

“Geçen yıllarda, evet. Ama onların durumları daha farklı.”

“Sence onlar yaptıkları Şeylerin doğru olduğunu mu düŐünüyorlar?”

“yle dŐnselerdi onlarla birlikte olmaya tahammül edemezdim. Blake ve Marna kendilerine söyleneni yapıyorlar ama bundan hiç hoŐlanmayarak, sadece görev icabı. Kaidan ve Ginger gerçekten çok iyi çalıŐıyorlar ama zaman içerisinde onları çok iyi gözlemledim. Hayata çok bağlılar ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorlar. Ama mutlu değiller. BaŐkaları tarafından kontrol edilmek ve sevilmemek, güzel bir yaşam Şekli değil.”

“Haklısın, değil. Peki ya diğer Nefiller?”

“Nefillerin hepsi mutsuz değiller. Birçoğu yaptıkları işten memnun ve davaya inanıyorlar. Sanırım, kişi test edilmeden gerçekten kalbinde yatanın ne olduğunu bilmeye imkn yok.”

Partiye giderken yolun geri kalanında, huzurlu bir sessizlik içinde yol alırken bu sözleri düşündüm.

Tanımadığım birinin evinde, kanepede Jay ve Kopano'nun arasında otururken kendimi gergin hissediyordum. Jay, diğer yanında oturan Marna ile sohbet ediyordu. Ginger ve Blake duvardaki, birçoğunda müzisyenlerin imzası bulunan fotoğrafları inceliyorlardı.

Bir sürü heyecanlı kız ön odada grubun gelmesini bekliyordu. Bu partinin hayran kızlarla dolup taşacağını tahmin etmem gerekiyordu. Kendi kendime, Kaidan'ı başka bir kıza dokunurken gördüğüm an, eve yürüyerek dönmem gerekse bile oradan gideceğime yemin ettim. "Onun çalışması gerekiyordu, biliyordum ama ben buna şahit olmak zorunda değildim.

Erkeklerin hepsi biraları kafalarına dikip, heyecanla akustikten, enstrümantal parçalardan ve evin her yerinde bulunan seş sisteminden bahsediyorlardı. Her odanın duvarlarından grubun şarkıları yayılıyordu.

Bacak bacak üstüne attım, sonra üstte olan bacağımı indirip alttaki bacağımı üste aldım. Kopano benim rahatsızca kıpırdanışına baktı ama bir şey söylemedi.

Diğer odadaki kızlardan biri, "İnanamıyorum, geldiler!" diye ciyaklayınca benim karın kaslarım gerildi.

Marna'nın elindeki yarısı dolu birayı kapıp kafaya dikmek için ani bir istek hissettim. Kapı açılınca insanlar tezahürat etmeye başladılar. Nemli avuçlarımı, Jay'in ablasının doğum günümde bana hediye ettiği kot eteğe sildim.

Jay bana döndü.

"İyi misin?"

Başımla onaylayıp zorla gülümsedim. Jay'ı aldatamıyordum tabii ki; bana o şapşal yarı gülümsemesiyle baktığında, eğer ondan beni eve götürmesini istesem, Marna'yla konuşmasını yarıda kesmek zorunda kalsa bile hiç tereddüt etmeden beni anında eve götüreceğini biliyordum.

Grup üyeleri teker teker odaya girdiğinde partideki herkes bir noktada toplandı. Herkes bir araya gelmiş, dikkat çekmeye uğraşıyor ve onlarla konuşma şansı yakalamaya çalışıyordu. Kaidan'ın etrafında toplanıp ondan göğüs çattallarına ve bacaklarına kalıcı kalemle imza atmasını isteyen kızlara bakmamaya çalıştım.

Kopano ayağa kalkarak bana, "Gel," dedi. Soru sormadan peşinden gittim. Mutfağa girerek boş bir köşe bulduk. Ben içeceklere şöyle bir baktım.

Bir kola şişesine uzandım.

"Sen de ister misin?" diye sordum.

"Ben kafeinden uzak duruyorum," dedi.

"Vay canına, senin yanında ben bile yaramaz kız gibi kalıyorum ki bu hiç kolay bir şey değildir."

Yüzünde ilk defa kocaman bir gülümseme gördüm. Gülümsemesi, sağ yanağındaki derin gamzeyi ortaya çıkarmıştı. Karnımda bir kelebek kanat çırpı. El yordamıyla beceriksizce bir bardak aramaya başlayarak dikkatimi tekrar içeceklere çevirdim.

"Baskı yapmış olmayayım," dedim. "Şaka yapıyordum sadece. Haklısın, kafeine yüklenmemize gerek yok. Zencefilli gazozu ne dersin?"

“Onu sadece hazımsızlık çekenler içmiyor mu?”

“Hayır, tadı bayağı iyidir,” diyerek bir bardağa azıcık doldurup ona uzattım. “Al, bir yudum iç.”

Bardağı alıp içti. “Tadı bana şampanyayı hatırlattı,” dedi.

“Sen şampanya içtin mi?”

“Küçükken, hayatımı değiştirmeden önce.”

Bardağı elinden alarak dörtte üçünü zencefilli gazozla doldurdum ve geri uzattım.

“Hayatını değiştirme kararını nasıl verdin?”

Bardağını alırken, anılarını hatırlayarak, dingin bir sesle konuşmaya başladı. “On beş yaşımdayken iki erkek kardeşimle birlikte Gallerli misyonerlerin kurduğu bir kampa gitmiştik. Niyetimiz bela çıkarıp kamptakilerin öfkesini tetiklemektir. Biz oraya vardığımızda dua ediyorlardı. Daha önce kimseyi dua ederken görmemiştim. Bir tuhaf oldum. Hayatımda ilk defa umut denen duyguyu hissetmeye başladım. Eve dönüp babama artık çalışmayacağımı söyledim. Bunu söyler söylemez beni evlatlıktan reddedeceğini sanıyordum ama o sessiz kaldı. Söylediğimi duymamış gibi davrandı. O zamandan beri geçen yıllar içinde bana bir elin parmağını geçmeyecek cezalar verdi ama asla beni çalışmaya zorlamadı. Yaşım geldiğinde de üniversiteye başvurdum ve evden ayrıldım.”

Ona çok saygı duymuştum. Neden gizemli Erdem Kılıcı’nın ona miras bırakılmadığını merak ediyordum. Eğer herhangi bir şeyden korkuyorduysa da bunu belli etmiyordu.

Parti kalabalıklaştıkça mutfağa daha fazla insan gelmeye başladı; bizi ittire ittire birbirimize yaklaştırıyorlardı. Kaidan'ı odanın diğler tarafında, yanında platin sarısı saçlarını savurarak onunla konuşan kızla tezgâha yaslanmış vaziyette gördüm. Karnıma bir ağırı girdi. Onun içeri girdiğini fark etmemiştim. Kız, altın renginde bir içki doldurduğu shot bardağını Kaidan'a verdi. Kaidan shot bardağını kafasına dikip indirirken benim olduğum tarafa doğru ters ters baktı. Ben de ona sırtımı dönüp içeceğimi yudumladım.

Bu akşamki kalabalığın aurası, oraya buraya serpiştirilmiş birkaç bulanık gri dışında canlı ve pozitif renklerden oluşuyordu. İçkiler hızla tüketildikçe renkler solmaya ve sesler daha yüksek çıkmaya başladı.

Marna ve Jay kalabalığın arasından güçlkle ilerleyerek Kopano ve benim yanımıza geldiler. Ginger ve Blake de arkalarından geliyorlardı. İki dakika sonra Kaidan da elinde bir likör şişesi, shot bardakları ve yeşil limon dilimleriyle kalabalığın arasından çıktı. Bir şekilde kızıdan kurtulmayı başarmıştı demek.

"Tekila isteyen var mı?" diye sordu gruba ama gözleri benim üzerimdeydi.

"Olmaz olur mu, aç bakayım şunu," dedi Blake.

Bir adım gerilemeye çalıştım ama fazla uzaklaşamıyordum.

Kaidan içkileri doldurarak ikizlere ve Blake'e birer tane verdi.

"Jay?" diye sordu.

“Yok, birader. Araba kullanacağım.”

“Kope? Anna?”

İkimiz de cevap vermeden tuhaf tuhaf baktık.

“Ah, doğru ya, az kalsın unuttuyordum,” dedi Kaidan hafif bir umursamazlıkla. “Prens ve prenses asla bu kadar alçalmaz. Eh, o zaman biz köylülerin şerefine.”

Bu da neydi böyle? Herkes gergin gergin birbirine baktı. Jay, ayıplarcasına Kaidan’a baktı ama Kaidan gözlerini kaçırdı.

Dördü bardaklarını kaldırıp tekilalarını içti ve yeşil limonlarım ısırdı.

Sert, tuzlu tekilanın kokusunu alınca bir elimle tezgâha tutunmam gerekti.

“Kolan nasıl, prenses?” dedi Kaidan. Sakin bir sesle konuşuyor olsa da sesinde bana acı veren tehditkâr bir ton vardı.

“İğrençleşmene gerek yok!” diye fısıldadım.

“Bana sorarsanız, prenses kara şövalyeleri tercih ediyor,” diyen Ginger suratını asıp birasından büyük bir yudum aldı.

“Tercih etmiyor ama tercih ettiğini sanıyor,” dedi Kaidan.

İki yanımda duran ellerimi yumruk yapıp duruyordum. Yaşadığımız onca şeyden sonra nasıl karşıma geçip beni tahrik edip aşağılayabiliyordu? Onu susturmak için bir şeyler söylemek istiyordum ama panikledikçe dilim tutuluyordu.

“Anna,” dedi Jay. “Biz kaçalım mı?”

Ama Jay öyle kolay kaçamayacaktı.

“Hayır! Hemen gitmeyin,” diye yalvardı Marna. Kai-

dan'ın tişörtünün önüne yapıştı. "Herkesi korkutup kaçı-
yorsun, Kai! Eğer kendine hâkim olamayacaksan bu kadar
zil zurna olma."

"Sarhoş demek istedi," dedi Blake bana abartılı bir fı-
sıltıyla ve gözlerini devirerek, "İngilizler işte," diye ekledi.

Blake'in şakayla ortamı yumuşatma çabaları pek işe ya-
ramadı.

"Özür diliyorum," dedi Kaidan, Marna'ya. Elinin tersiy-
le şişeyi geriye itti, Marna da elinde buruşturduğu tişörtü
bırakarak düzeltmeye çalıştı. Ben Kaidan'a bakıyordum
ama gözlerini kaçıırıyordu.

"Hadi," dedi Jay. "Burası çok kalabalık. Arka tarafa çı-
kabiliriz."

Yedi kişi hep beraber arka verandaya çıktık ve ahşap mer-
divenlerden inerek devasa bir meşe ağacının altında bahçe
sandalyeleri bulduk. Kaidan geri yaslanarak sandalyeyi
arka iki bacağı üzerinde dengede durdurdu.

"Doğruluk mu cesaret mi oynamaya ne dersiniz?" dedi
Marna.

Bunu duyunca hemen endişelendim. Tam ben başka
bir şey önerecekken Kaidan konuşunca kalp atışlarım
hızlandı.

"Ben başlayayım," dedi. "Bence Kope, Anna'yı öpsün."

İçim, öfke ve utanç duygularıyla kavruluyordu. Kaidan
ukala bir tavırla kollarını kavuşturarak daha da geriye yas-
landı. Düşünmeden ayağa kalktım ve ayağımı sandalyesi-
nin altına takıp hızla yukarı tekmeleyerek onu geriye dü-

şürdüm. Yerden şaşkın şaşkın bana baktı, sonra yüzündeki ifade sırtışa dönüştü.

İkizler ve Blake gülmekten kırılıyorlardı. Gülme krizine giren Blake de sandalyesinden yana düştü; bu da kahkahalara Jay'ın de katılmasını sağladı. Artık onlarla, orada oturamazdım. Bütün gece, tam bir fiyasko olmuştu. Dönüp yürümeye başladım. Ginger'ın şen kahkahaları arasından konuştuğunu duydum.

"Demek ki bu kız görüldüğü kadar kötü değilmiş!"

Nereye gittiğimi bilmiyordum. İki evin arasında sokağa doğru yürürken arkamdaki çimenlerden gelen ayak sesleri duydum.

"Bekle! İyi misin?" dedi Jay. Durup onun bana yetişmesini bekledim.

"Gelmemeliydim, biliyordum."

"Evet, haklısın. Ama belki durum sandığın kadar kötü değildir. Seni diğer çocukla flört ederken görünce şey sandı..."

"Şşş!" dedim gözlerimi açarak. Jay'ın omzunun üzerinden geriye baktım ama diğerleri görüş alanımızda değillerdi.

"Ne oldu?" diye sordu şaşkın şaşkın. "Bizi duyamazlar."

"*Flört etmiyordum*," dedim tıslamaya benzer bir fısıltıyla.

"Eh, birbirinize sokulmuş ciddi bir şeyler konuşuyordunuz..."

"Tamam, anladık! Belki öyle görünüyordu ama biz sadece sohbet ediyorduk. Ortam kalabalıktı."

“Hey,” dedi Marna köşeyi dönerek. “Kai’ı boş ver. Sarhoőken böyle olur. Hadi geri dön.”

“Gelmesem daha iyi olur,” dedim. Olanları unutup rahat davranabilmeyi isterdim ama Kaidan kalbimi kırmıştı.

“Onu őzőr dilemeye göndereyim mi?” diye sordu Marna.

“Hayır!”

“Kaidan!” diye bağırdı. “Buraya gel!”

Nabzım hızlandı. Kollarımı göğsümde birleştirip bakışlarını ayaklarıma indirdim.

Kaidan’ın uzun çimenlerin arasından yaklaştığını duydum. Marna ve Jay de uzaklaőtıő olmalıydılar çőknek kafa-mı kaldırdığımda yalnız ikimiz vardık. Yere bakıp kesilmiş bir ağacın yerdeki kőkünü ayağıyla dőrttü.

Ağac kőkünü bir kez daha dőrtme işine odaklanarak, “Őzőr dilerim,” dedi.

Vay canına! Őzőr dilemiőtı. Yumuőadıgımı hissettim.

“Ben de őzőr dilerim, sandalyeden dőőürme şeyi için.”

“Gerek yok, hak etmiőtım.”

Aramızda bu kadar acı verici metre varken göz göze gelince kalbim öyle bir sıkıőtı ki nefes alamadım. Ayılmaya baőtlaımıőtı ama ben dudaklarında hâlâ tekila tadı olduğunu biliyordum. Tekrar nefes alabilmek için gözlerimi yere indirmem gerekti.

“Eğer baőtka bir şey söylemeyeceğime söz verirsem geri gelir misin?” diye sordu.

Baőtımla onayladım, Kaidan cebinden kőçük bir şişe çıkararak bundan kocaman bir yudum aldı ve şişeyi tekrar cebine koydu. Neden bu kadar içiyordu?

Gruba kadar onu takip ettim, ikimiz de oturduk.

“O zaman sıra bende,” dedi havadaki gerilimi görmezden gelip aptal oyunu oynamakta kararlı görünen Marna. Ben hiç oyuna katılacak havamda değildim. “Ginger, doğruluk mu cesaret mi?”

“Cesaret.”

“Kai’in fikrini çaldığım için özür diliyorum ama seni Blake’le öpüşmeye...” derken kız kardeşinin dik dik bakışları üzerine isteğini değiştirdi. “Ah, hadi ama! Sadece dudaklarına küçücük bir öpücük kondur.”

Ginger’in reddedeceğini zannettim ama belli ki bu kız bir meydan okumayı reddedecek türden biri değildi. Blake’e dönüp parmağını sallayarak “Hele bana bir dokunmaya kalk, Anna’nın sandalyeyi tekmelemesi benim yapacaklarımın yanında hiç kalır,” diye uyardı.

Blake sırtıttı. Ginger eğilip dudaklarını Blake’inkilere bastırırken ikisi de bir, iki, üç saniye boyunca gözlerini kapattı. Öpücük masum görünüyordu ama geri çekilip arkalarına yaslanırken ikisi de utanmış gibiydi.

“Peki,” dedi Ginger boğazını temizleyerek. “Sıra bende. Jay, doğruluk mu cesaret mi?”

“Doğruluk.”

“Marna hoşuna gitti mi?”

“Bunun ne demek olduğunu pek anlamadım ama eğer ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı ve onun hayatımda gördüğüm en güzel kız olduğunu düşünüp düşünmediğimi ve buraya taşınmasını dileyip dilemediğimi soruyorsan, cevap, evet.”

Marna ve ben, onun bu cesur, âşık açık sözlülüğü karşısında kıkırdadık.

Kaidan omzunun üzerinden hızla geriye bakıp ayağa kalktıktan sonra gidip koca meşe ağacının görünmeyen kısmına yaslanınca dikkatimiz dağıldı. Tam o anda evin arka kapısı gıcırdayarak açıldı ve sarışın kız etrafa göz gezdirdikten sonra da bakışlarını bizim gruba çevirerek dışarı çıktı.

“Baksanıza, Kaidan Rowe orada mı?” diye sordu.

“Hayır,” diye yalan söyledi Blake.

Kız kaşlarını çatıp tekrar eve girdi. Kaidan yavaşça dışarı çıktı ve tekrar yerine oturdu.

“Birader, kızın geleceğini nereden bildin?” diye sordu Jay.

“İnsanüstü duyma yetisi,” diye cevapladı onu Marna.

Jay bir kahkaha atıp şapkasını düzeltti. “Sıra bana mı geldi?” diye sordu.

“Hayır, sana soracaklarım henüz bitmedi,” dedi Ginger.

“Daha önce hiç kız arkadaşlarını aldattın mı?”

Jay ona gözlerini kısarak baktı. “Hayır. Ben öyle şey yapmam.”

“Yaparsın,” diye düzeltti Ginger. “Herkes aldatır.”

“Hiç de bile,” dedi Kaidan. Herkes ona bakınca omuz silkti. “E öyle ama.”

“Sen ne anlarsın?” diye sordu Ginger.

“Anlamam, galiba. Ben sadece bir içki daha içmekten anlarım.”

Kaidan ayağa kalkıp eve doğru yürürken hepimiz onu izledik.

Marna, ikizine, "Bunun derdi ne böyle?" diye sordu.

"Onun her şeyi dert. Muhtemelen koskoca bir saattir kimseyle yatamadığı içindir. Huysuzlanıyor."

Jay dalgın dalgın çenesindeki sakalları çimdikliyordu. Derken grup birden sessizleşti. Bir kapının çarptığını duydum. Kaidan merdivenlerde beni izliyordu. Etrafıma bakınca diğer Neflerin de bana baktığını gördüm; arkama ya da etrafıma da bakıyor olabilirlerdi. Sonra *Korkma* diye bir fısıltı duydum.

Bunu kim söylemişti? Bir şekilde; bunun sesli olarak söylenmediğini, sesi kafamın içinde duyduğumu biliyordum.

"Jay," dedi Marna dikkatle. "Bana bir içki getirebilir misin rica etsem? Bir kokteyl mesela?"

"Tabii, hemen geliyorum."

Kaidan, Jay'in yanından geçerek yaklaştı. Diğerleri ayağa kalkınca ben de kalktım.

"Kimindi bu?"

"Ben tam çıkaramadım," dedi Kaidan.

"Bana tanıdık geldi. Bence bu kesin Azael'di. Ama ne yapıyordu öyle?" diye sordu Marna.

"Azael mi?" dedi Ginger tükürürcesine. "Anna'yla ne alakası olabilir ki onun?"

"Azael, iblis mi?" diye sordum birden ürperip arkamdaki karanlık bahçeye bakarak. Bu isim bana tanıdık gelmişti. "Siz zaten iblisleri sürekli görmüyor musunuz? Neden bu kadar paniklediniz?"

"Herhangi bir iblis değil," diye fısıldadı Blake.

“Şeytan’ın elçisi. Onlar Nefleri ne tanır ne de umursar, ama o senin etrafında dolaşıyordu.”

Ginger, bana “*Shiza!*” diye yabancı bir küfür savurdu. “Bizden ne saklıyorsun?”

Mideme kramp girdi. Gözlerimi Kaidan’ınkilere çevirdim; o, olduğu yerde donmuş, bir şeyleri dinliyordu. Yavaş bir hareketle kafasını çevirdi. Hepimiz onun bakışlarını evin karanlık köşesine doğru takip ettik; derken bir adam karanlıktan dışarı bir adım attı. Adam, kot pantolon, büyük botlar ve tam ortasında büyük, kehribar rengi bir nişanın parladığı deri bir ceket giymişti. Kafası sıfıra vurulmuştu ve sakalları yine keçi sakalı şeklinde kesilmişti. İçimi bir neşe kapladı; aynı anda yanımdakilerin de içinde bir dehşet dalgasının yükseldiğinden kesinlikle emindim.

Adam, verandadan bir hayalet gibi geçerek bize yaklaşıncı benim dışımda herkes bir adım geriledi.

Boğuk, tehditkâr bir homurtuyla, “Seni bulmak da hiç kolay değilmiş,” dedi. “Cep telefonun yok mu senin?”

“Hayır, efendim,” dedim. Aslında hiç de korkmamıştım; hatta gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. Ama kesinlikle acayip korkutucu görünüyordu. Gözleri benim üzerimdeydi; diğerlerine henüz bakmamıştı.

“Seninle dolaşan insan kim?”

Diğerlerinin yanında ne kadar rol yapmam gerektiğinden emin olamadım, bu yüzden ihtiyatlı davrandım.

“Okuldan bir çocuk.”

O, bir kez daha homurdandı. Jay, tam o sırada, sanki sı-

rasmı bekliyormuşçasına verandadan çıktı ve elinde içkiyle merdivenlerden inerek yanımıza geldi. Sonra durdu ve babama bakarken yüzünden ve aurasından bir dizi duygu geçti; en sonunda geriye bir tek korku kaldı.

“Jay, bu, benim babam,” dedim. Bir an önce söyleyip kurtulmak en iyisiydi. Korkusu, araya biraz da şaşkınlık alacak kadar dağılınca Jay gülümsemeyi başardı.

“Ah, şaşırdım, merhaba... efendim.”

“Seninle tanıştığımıza sevindim, Jay,” dedi babam alçak sesle. “Sen eve gidiyordun herhalde. İyi geceler sana.”

Jay’ın bakışları bulanıklaştı. Babam onu etkiliyordu! Jay her ne kadar zararlı bir şey yapmaya zorlanmıyor olsa da onun adına kızmıştım.

“Hı-hı, yani, evet, efendim. Ben de tam gidiyordum. Sizinle tanıştığımıza sevindim. İşte içkin, Marna,” diyerek içkiyi Marna’ya verdi ve ikisi birbirlerine mahcup mahcup baktılar. “Eh, iyi geceler millet,” diyen Jay el sallayıp hemen uzaklaştı. Bütün gözler tekrar babama çevrildi. Ben herkesi tanıştırmam gerektiğini düşündüm.

“Baba bunlar Marna ve kardeşi Ginger, Astaroth’un kızları,” dedim. Babam başıyla onayladı ve kızlar kıllarını bile kıpırdatmadan yere baktılar. “Kopano, babanın adı... Alo-cer miydi?” dedim. Kopano başıyla onayladı. “Bu Blake, babası... adını hatırlayamadım, özür dilerim.”

“Melchom’un oğluyum, efendim,” diyen Blake gözlerini yerden kaldırmadan hafifçe eğilerek selam verdi.

“Ve bu da Kaidan...”

TATLI ŞEYTAN

“Pharzuph’un oğlu,” diye araya girdi babam, Kaidan’a ters ters bakarak. Babamın suçlayıcı bakışlarının karşısında altını ıslatmadığı için Kaidan’ı takdir ettim. Saygıyla başını eğip tıpkı diğerleri gibi bakışlarını yere indirdi.

Babamı yumuşatmak için elimi koluna koymayı düşündüm ama buna gerek kalmadı çünkü sert bakışlarını Kaidan’dan bana çevirdi.

“Benimle geliyorsun. Eğitimine başlama vakti geldi.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İBLİSLERİ GÖRMEK

Konuşma sırası babamdaydı; o yüzden sabırla söze başlamasını bekliyordum. Babamı basit bir kiralık arabanın direksiyonunda görmek tuhaftı. Biraz fazla normaldi. Rahibe Ruth'un bana bıraktığı şeyi ona anlatmak için sabırsızlanıyordum. On dakika sessiz geçince endişelenmeye başladım. Ben bacağımla endişeyle oynatmaya başlayınca babam uzanarak koca elini benimkinin üzerine koydu.

“Seni sevdiğimi bil, Anna.”

“Biliyorum,” dedim ama babamın sesinde kasvetli bir şeyler vardı.

“Bunu unutma, olur mu?”

İki elini de direksiyonun üzerine koyduğunda içimi bir korku kapladı.

Yüzünde kederli bir ifadeyle yolu izliyordu. “Hapisten çıktığım zaman seni aramak istedim ama bu, güvenli olma-

yacaktı. Seni arayıp bulmayı ve yüz yüze konuşmayı tercih ettim. Manastırda rahibeyle görüşmen nasıl geçti?”

Hiçbir zaman öğrenemeyeceğimiz bilgileri düşününce içim sıkıldı.

“Yetişemedik. Rahibe, seninle tanıştığım günün akşamında ölmüş. Ama bana bir şey bıraktı... bıçak kısmı olmayan bir kılıç kabzası.”

Araba hafifçe yoldan çıktı. Ben anlatmaya devam ettim.

“Kaidan, bunun Erdem Kılıcı olduğunu düşünüyor.”

Babam direksiyonu sertçe yol kenarına doğru kırıp frenlere asıldı. Ben kapı kolunu kavrayarak kendimi kazaya hazırladım. Durduğumuzda etrafa bakındım ama arkamızda araba yoktu. Babam, suratında dehşet dolu bir ifadeyle bana dönüp “Tarif et şunu,” dedi. Kabzanın nasıl görüldüğünü, Kaidan ile ona dokunduğumuzda neler olduğunu anlattım. Birkaç uzun saniye boyunca gözü dönmüş vaziyette bana baktıktan sonra ellerini sertçe birbirine vurarak, “Yaşasın!” diye bağırdı.

Ben oturduğum yerden sıçradım. Anlayamadığım bir şeyler vardı herhalde çünkü kabzayı düşününce benim sevinç çığlığı atasım gelmiyordu. Ama onun bu saf heyecanı beni de içine çekiyordu.

“Bir şeyler olacak. Hem de büyük bir şeyler. Ne olacağını bilmiyorum ama melekler seni kullanacak. Benim küçük, asker kızım.”

Asker kız mı? Bu senaryo imkânsız olduğu kadar, gülünçtü de.

“Sence benim ne yapmam gerekiyor?”

“Şimdilik hiçbir Şey, bebeğim. Öncelikle ğrenmen gereken çok Şey var. Ben yanında olmadığımda kendini koruyabilmeni istiyorum. Bir gün, güvende kalmak için hoŐlanmadıđın Şeyler yapman gerekebilir. En azından *alıŐıyormuŐ gibi* grnmen gerek,” deyip beni Şöyle bir szgd. “İlk olarak, sende tam doğal-tatlı-masum kız havası var. Her ne kadar bunu söylemekten nefret etsem de, görünüŐüne biraz arpıcılık katman gerekebilir. Ve içkiyle ilgili sınırlarını da öğrenmen gerekecek. Sınırları fark etmeden aÇıp kendini tuhaf bir durumda bulmanı istemiyorum.”

“Bunu nasıl öğreneceğim?”

“İceksin. Benim gözetimim altında. Belli bir sürede ne kadar içkiye dayanabildiğini göreceğiz ve bu miktarı kontrol altına alma egzersizleri yapacağız; böylece hem göze batmayacak hem de sarhoş olmayacaksın.”

Kalbim göğüs kafesime kt küt vuruyordu.

“Bu gece mi baŐlıyoruz?” diye sordum.

O, boğazını temizleyip “Hayır. Yarın baŐlayacađız,” demeden önce ürkütücü bir sessizlik oldu.

Arabayı tekrar yola çıkarıp gaza bastı. O an ilk kez Cartersville’e doğru ilerlediğimizi fark ettim. Beni eve götürüyordu. Bir anda kontrol edilemez bir sarılma arzusu hissettim. Görüşümü, ağaç çizgisi ve yol boyunca uzattım. Görünürde kimse yoktu, ben de kollarımı onun kalın boynuna dolayıp başımı omzuna koydum. Bedeni boğuk

kıkırdamalarla sarsıldı. Bir elini direksiyonun üzerinde tutarken diğeriyle uzanıp omzumu sıvazladı.

Tekrar, "Seni sevdiğimi hiç unutma," deyince sevgisinden şüphelenmem için ne yapabileceğini merak ettim.

O gece yatak odamın penceresinden dışarı baktığımda ay ışığının veya yıldızların olmadığını fark ettim. Kış göğünü, büyük, gri bulutlar kaplamıştı. Dışarıdaki ürkütücü havayı görünce odamın kapısını kilitlemeye karar verdim.

Zor bir gün geçiren Patti'yi rahatsız etmemeye çalışarak yatmaya hazırlandım. Babamla tanışmamdan bu yana otorite merkezinin hafifçe değişmiş olmasına alışmakta zorlanıyordu. Patti artık son sözü söyleyemiyordu çünkü beni onun bile koruyamayacağı çok daha büyük, çok daha tehlikeli bir tehdit söz konusuydu. Artık onun bütün yapabileceği, beni iyi yetiştirebildiğini ümit etmekte.

Rahat yatağıma bağdaş kurarak oturup ellerimi birleştirdim. Gözlerimi kapattım.

Benden ne yapmamı veya nereye gitmemi isteyeceksin bilmiyorum ama Sana güveniyorum. Lütfen harekete geçme vakti geldiğinde bunu bana göster. İşaretleri fark etmeme yardım et. Kalbimle konuş ve duymama izin ver.

Sabahın üçünde korkuyla uyandım. Pencere camına yağmur damlaları çarpıyordu. Gözlerimi kapatıp içimdeki garip hissi uzaklaştırarak rahatlamaya çalıştım. Tam tekrar uykuya

dalmak üzereyken, kesin olarak izlendiğimi hissettim.  ocuk gibi yorganın altına sığınmak istiyordum ama hareket edemeyecek ve gözlerimi a amayacak kadar korkuyordum. Nefesimi tuttum. Odamda biri mi vardı?

Zihnimde, bir pazaryerinde duran, etrafı alışveriş yapmakta olan her yaştan  ocuk ve kadınla çevrelenmiş genç bir adamın görüntüsü belirdi. Dehşet dolu gözlerle etrafındaki kalabalığı inceleyen adamın endişelerini ve korkularını hissedebiliyordum. Adam başını eğip elindeki küçük f nyeye baktığında, adamın vücuduna bir sürü bomba sarmış olduğunu dehşetle fark ettim. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. *Hayır, yapma!* Ona sesleniyordum ama o beni duymuyordu. Haykırıp düğmeye basınca gözleri k r eden bir parlaklık oluştu.

Yatakta doğrulmaya çalıştım ama göğsümde bir ağırlık vardı.

şimdi başka bir yerdeydim. Bir adam ofisindeydi, elinde bir telefon vardı; görüntü değişerek telefonun diğer ucundaki kadını, sofrayı hazırlayan karısını, gösterdi. Adam geç saatte bir toplantısının olacağını söylediğinde kadının yüzü düştü. Adam bu yalanı söylerken, metresi pantolonunun düğmelerini çözüyordu. Adamın şehvetinin parlak kırmızısı, hissettiği su lıluk sisini g lgeliyordu. Zihnim kapkaranlık oldu.

Neler oluyor böyle? Nefes almaya çalışarak yorganımı  eneme kadar çektim.

Bir başka görüntü belirdi: Etraflarındaki insanlar g le

eğlene tezahürat edip alkışlarken, sopalarla dürtülerek sinirlendirilen, sonra da birbirlerini parçalamaları için aynı yere atılan korkmuş köpekler. *Durun! Bu, eğlence değil!* Hayvanların gözlerindeki panik ve insanların şiddete olan açlığı midemi bulandırıyor. Nefes almaya çabalamaya devam ettim ama bir türlü ciğerlerime hava dolduramıyordum.

Şimdi yaşı benden büyük genç bir çocuk, bodrum veya kilere benzeyen bir yerde çatı kirişine bir halat bağlamış, halatın diğer ucunu boynundan geçirerek bağlamaya çalışıyordu. Kafamı sallayarak şüphe ve yalnızlık hislerini içimden atmaya çalıştım; beni boğmaya çalışan kara parmaklar gibi boğazıma uzanıyorlardı. Çocuğa elimi uzattım. İzin ver de sana yardım edeyim, diye yalvardım. *Yalnız değilsin.* Ama onun gözleri ifadesizdi, kendini boşluğa bıraktı.

Vücudu seğirip havada asılı kalırken *Hayır!* diye haykırdım. Bir düşünce seli içinde görüntü kayboldu.

Hayatından nefret eden, bu acıyı kendi seçtiği bir acıyla gölgelemek isteyen bir kız kolundaki yumuşak deriyi bir jiletle kesiyor, gittikçe daha da derine iniyordu.

Hırsızlar tarafından soyulup tecavüze uğramış çelimsiz, yaşlı bir kadın, kendi hayatları ve işleriyle meşgul çocuklarının zamanında arayarak veya ziyaretine gelerek onu kurtaracaklarından ümidi kesmiş vaziyette, evinin zemininde kanlar içinde yatıyordu.

Bir korkunç görüntü gidiyor, diğeri geliyordu. Duygular o kadar ağırdı ki umutsuzluk içinde boğulacağımı zannettim. Bunun bitmesi için yalvararak kafamı ileri geri sal-

ladım durdum. *Biri onlara yardım etsin!* Görüntüler artık daha hızlı, daha canlı geliyordu.

Bir adamın gölgesi yatağın üzerine eğilirken uyuyormuş gibi yapan küçük bir kız.

Yüzü kendi kusmuğunun içine gömülmüş genç bir çocuk.

Ağır palalarla tehdit edilen, dizlerinin üstüne çökmüş merhamet dilenen küçük çocuklu, kendini savunamayan aileler.

Ağlamaktan yüzü kızaran bebeğine donuk gözleriyle tuhaf tuhaf bakıp bebeği suya daldıran ve çırpınışları bitene kadar onu küvette tutan bir anne. Kadın ifadesiz bakışlarını hiç başka yere çevirmemişti.

“Hayır! Hayır!” diyerek gözyaşlarıyla ıslanan saçlarını çekiştiriyordum.

şimdi, sebepsiz nefret ve saf korkuyla dolu beş adam yerdeki birinin etrafına dizilmiş, onu tekmeliyorlardı. Kurban sürekli değişiyordu: Siyahi oluyordu, beyaz oluyordu, Müslüman oluyordu, Yahudi oluyordu, eşcinsel oluyordu. Ve anlayamadığı her şeyden korkan beş adam her bir kurban için öfke yayararak tekmelemeye devam ediyordu. Ve suratına atılan son bir tekmeyle gelen kırılma sesiyle her şey sona eriyordu.

Bunlar, bütün hayatım boyunca düşünmekten kaçındığım vahşetlerdi ama ben bunları kabul etsem de etmesem de hep vardılar. Orada öylece yatıp buna katlanamazdım. Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Kapım vuruldu, arkasından sesler geldi.

“Anna?” dedi Patti. “Ne oluyor orada? Aç kapıyı!”

Odaklanmaya çalışarak gözlerimi açtım ve şimşekle aydınlanan odamda onları gördüm.

İblisler!

Sırayla üzerime gelip fısıldıyorlardı. İblis ruhları, insan boyutlarındaydı ama çarpık, canavarımsı suratları ve duvarlara ve birbirlerine çarparak yavaşça çırttıkları kanatları vardı. Bazılarının boynuzları, uzun sivri dişleri ve pençeleri de mevcuttu.

Bizimle cehenneme gel, ait olduğun yerē...

Çığlık atarak kafamı karyolanın başlığına vurana dek geri çekildim.

Patti, “Anna!” diye kapıyı yumrukluyordu şimdi ama artık onu neredeyse duymuyordum. “Kapıyı aç!”

Ensest. İnsan kaçırma. Cinsel taciz. Yalvaran kurbanı üzerinde yavaşça çalışan bir seri katil.

En az on iblis başıma toplandılar, kesik kesik gülüyorlardı.

Ne oldu, küçük kız? Öcülerden mi korktun?

“Beni rahat bırakın!” diye bağırdım. “Kafamdan çıkın!”

Korkum onları mest ediyordu.

Yatağımdan sendeleyerek çıktım, kitap çantama doğru çökerek çantanın fermuarını yırtarcasına açarak kutuyu içinden çıkarırken sırtımı duvara dayadım.

Yakında gerçek evinde olacaksın, işte o zaman seninle gerçekten eğlenebiliriz.

Ayağa kalkarak kutunun kopçasını beceriksizce açtım

ama kutu ellerimden kaydı. Bir kırıma sesiyle yere düştü. Diz çökerek nafle bir çabayla kutuyu aramaya başladım. İblis ruhları gece görüşümü bulanıklaştırıyorlardı. Tekrar topuklarım üzerinde geri yaslandım ve gözlerimi sımsıkı kapattım.

Lütfen gitsinler!

Odayı insanlık dışı çığlıklar doldurunca gözlerimi hızla açtım. İblisler pencereden vakumla çekilirmiş gibi dışarı çekiliyorlardı, bir süre sonra hepsi gitmişti. Odaya ani bir hareketsizlik çöktü, şimdi tek ses dışarıdan gelen yağmurun pıtırtilarıydı.

Yan tarafımdan patırtılar yükseliyordu, az sonra kapım savrularak açıldı ve Patti ışığı yaktı. Onun koruyucu meleğini görünce nefes nefese kaldım. Şimdi onu açık bir şekilde görebiliyordum. Hatlarını ve kanatlarını seçebiliyordum. Bir asker gibi güçlü, heybetli ve iriydi. Odaya göz gezdirip yatağımın altını işaret etti. Kutu, yatağın altına gitmişti. Melek, kutunun içinde ne olduğunu biliyor olmalıydı. Emekle-ye emekle-ye gidip kutuyu alarak göğsüme bastırdım.

“Ne oldu, Anna?” diye sordu Patti, ağlamaklı.

Elinde, kapı tokmağını sökmek için kullandığı düz uçlu tornavidayı tutuyordu.

“Artık iblisleri görebiliyorum,” dedim. “Bana... kâbus gördürüyorlardı.”

“Kâbustan çok daha fazlasıydı!” dedi. Yanıma çökerek saçlarımı nemli yüzümden çekti. “Sanki biri sana saldırı-yormuş gibi bağırıyordun.”

“Sadece korkunç görüntüler,” dedim ama bu doğru bile olsa gerçekten bundan çok daha fazlasıymış gibi hissediyordum. Tepeden tırnağa titriyordum. Patti’ye konuşamayacağımı göstermek için bir parmağımı dudaklarıma koydum. Biri bizi dinliyor olabilirdi.

Ön kapı sertçe vurulunca ikimiz de sıçradık.

Titrek bacaklarımla koridoru koşarak geçtim ve kapı deliğinden dışarı baktım. Gelen, Kopano’ydu.

Kapıyı açtım ve Kopano ciddi, hüzünlü gözleriyle etrafa bakınarak soğuk bir rüzgârla birlikte içeri girdi. Bir elini omzuma koydu. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken onun bileğini tutarak güç aldım.

“Anna?” Patti içeri gelmiş, Kopano’ya tuhaf tuhaf bakıyordu.

“Bu, arkadaşım Kopano,” dedim ona. “Beni dinliyormuş demek ki.”

Kopano yanına gitti, el sıkıştılar. Patti, kollarını ince geceliğini gizlemek istercesine göğsünde kavuşturdu.

“Ben sabahlığımı alayım,” deyip yatak odasına gidince biz de konuşma fırsatı bulduk.

“Fısıldayanlar buradaydı,” dedim Kopano’ya. “Onları gördüm. Bana korkunç şeyler gösterdiler. Mantıklı düşünemiyordum. Tanrım, Kope, cehennem aynen böyle olacak.”

Tam o teselli etmek üzere bana uzanırken ön kapı hızla açıldı. Geriye sıçrayarak bir çığlık attım. Alnı endişeyle kırışmış olan Kaidan dağınık saçlarıyla kapıda duruyordu.

Koridorun karşısındaki komşunun kapısı açıldı ve beli bükölmüş yaşlı bir adam oksijen tüpüyle birlikte dışarı baktı.

“Burada neler oluyor böyle?” diye sordu hırıltılı bir sesle.

“Hiç, Bay Mayer, çok özür dilerim.”

Kaidan’ı içeri çekerek kapıyı kapattım.

“Sen neden buradasın?” diye sordum.

Kaidan’ın gözleri, sabahlığının önünü kapatıp gördüklerini sindirmeye çalışan Patti’nin durduğı yere kaydı. Ben içimde yükselen panik duygusuyla tekrar Kaidan’a döndüm.

“İblisler geri gelip bizi beraber görürlerse babana söyleyebilirler! Evine git!”

Yerinden kıpırdamadı ama Kopano’ya bakınca ifadesi değışti ve yüzü, benim içimi acıtan, perişan bir hal aldı.

“Evet, gideyim,” dedi Kaidan. “Sana yardım edecekler var.”

O arkasını dönerken koluna uzandım ama o, parmaklarımdan sıyrılarak dışarı çıktı.

Yüzümü ellerime gömerek kanepeye oturdum. Onun yerine Kopano’yu seçtiğimi düşünmesini istememiştim. Böyle olmadığını bilmesi lazımdı. Ben onun için endişeleniyordum.

Ayrıca ikisi de buraya niye gelmişlerdi ki? İkisi de yakınlarda bir yerde durmuş, bütün gece beni mi dinliyorlardı?

Kopano, “Ben onun yanına gideyim,” diyerek evden çıktı ve kapıyı kapattı. İşitme duyumu genişleterek onları merdivenlerin aşağısında, çatıdan şelale gibi akan yağmur

tabakasının tam yanında buldum. Hâlâ etkisinde olduğum korkuyu görmezden gelmeye çalışarak odaklandım.

Patti köşeden bana baktı, ben de bir şey dinlediğimi işaret ederek onu elimle yanıma çağırdım. Lambalardan birini yakarak gelip yanıma oturdu ve üşüyen bacaklarımı ovdu.

“Bir yere gidip konuşalım,” dedi Kopano, Kaidan’a.

“Burada konuşabiliriz. Anna duyularını hiç kullanmaz.”

Evet. Resmen onları gizlice dinliyordum ama suçluluk hissetmiyordum. Kaidan’ın aklından geçenleri öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Yağmur şakırtıları arasından alçak sesli konuşmalarını duymak zordu.

“Bozulma, Kai! Sadece onun için endişelendim.”

“Eminim öyledir.”

Kaidan’ın kısa, sert cevabı, Kopano’nun sakın sözleriyle taban tabana zıttı.

“Sen bile kendini onun için riske atmaya hazırsın, kardeşim.”

“Evet, çünkü ben onu gerçekten tanıyorum. Senin sebebin ne? Sanırım sen de onu tanımak istiyorsun?”

“Sen, Anna’ya o şekilde yaklaşamayacağımızı net bir şekilde belirttin. Makul ol biraz. Burada risk altında olan birçok şey var. Ben sadece yardım etmek istedim.”

“Senin yapabileceğin bir şey yok, Kope!”

Sessizleştiler, Kaidan’ın burnundan aldığı ağır nefesleri duyabiliyordum.

“Lütfen bana güven, kardeşim,” dedi Kopano. “Pharzuph için kullanabileceği en güçlü silah, sizin birbirinize karşı

ilginiz. Senin ona yardım etmek için buraya geldiğini öğrenirse, ona karşı olan bütün kozlarını yitirirsin. Pharzuph'un seni harcamayacağını düşünerek kendini kandırma."

"Haklısın, aramızdan bazılarının böyle şeyler için endişelenmesi gerekiyor. Hatırlattığın için teşekkürler."

Bunun ardından gelen sesler kanımı dondurdu. Su birikintilerine sertçe dalan ayak sesleri ve bir sustalı bıçağın metalik çınlaması. Elimi kalbime götürerek ayağı fırladım. Bunun ardından derin, boğuk bir gülme sesi geldi. Babamın sesi.

"Bıağ yerine koyun, ocuklar. Testosteron partinizi bozduğum için kusuruma bakmayın."

Kanepeden fırlayarak kalktım, evden çıkıp beton merdivenleri koşarak indim, merdivenlerin dibinde ne az daha arpıyordum. Babam sırlıklam olmuştu, Kaidan'a ters ters bakarken kafasında boncuk boncuk su damlaları parlıyordu.

"Baba!" der demez elimle ağızımı kapattım. Babam gözlerini Kaidan'dan bana çevirirken yeni fark ettiğim bilgiyle sarsıldım.

"Sen yaptın," dedim kalbim kt küt atarken. "Onları sen gönderdin."

Babam bunu inkr etmeye çalışmadı.

Topuklarım üzerinde geriledim. İblisleri bana zarar vermek isteyen biri gndermemişti. Onları gönderen babamdı; bana olan sevgisini gerçekten tuhaf bir yolla gösteriyordu.

Merdiven sahanlığından bir hışırtı geldi. Sabahlığı ve terlikleriyle Patti merdivenlerin başından bizi izliyordu.

“Sorun yok,” dedim. “Birazdan geliyorum,” diye de ekledim. Başıyla onaylayıp bir saniye sertçe babama baktıktan sonra geri gitti. Babam dikkatini tekrar, gözlerini ayaklarından ayırmayan Kopano ve Kaidan’a yöneltti.

Babam, “Bu aranızdaki şey,” diye söze başladı parmağıyla havada Kopano, Kaidan ve beni işaret ederek bir üçgen çizerek, “devam etmeyecek. Artık Annā için endişelenmenize gerek yok. Duydunuz mu?” dedi. İkisi de başlarının tek bir hareketiyle onayladılar. “O halde kaybolun. Kendi işinize bakın.”

Şimdi sadece yağmurun sesi duyuluyordu; az sonra araba motorlarının çalışma sesi ve hızla tekerleklerin sular saçarak uzaklaşma sesi geldi. Babam özür dileyip yine kederli bir bakış atamadan önce kollarımı ona doladım.

“İçeri gelecek misin?” diye sordum başımı göğsüne yaslayarak.

“Patti’nin o bakışından sonra gelmesem daha iyi olur,” dedi ve bir elini saçlarımda gezdirdi. “O iki çocuğun senin için kavga ettiğini biliyor mu?”

“Benim için kavga etmiyorlardı. Ayrıca Patti, Kaidan’ı sever.”

“Hımm. Neyse, öğleden sonra saat üçte buraya geleceğim. Annene söyle çünkü içeri girip ikinizle de konuşmam gerekecek. Şimdi git ve biraz uyu bakalım. Uykuya ihti-

TATLI ŞEY TAN

yacın olacak. Ve endişelenme. Bu gece seni başka ruhlar rahatsız etmeyecek.”

Sert bir Őimşek karanlık gökyüzünü aydınlattı. Babam başımın tepesini öptü ve bir Őimşek kükremesi ayaklarımın altındaki toprağı sarsarken yağmurun içinde kayboldu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BİR ISLIK ÇAL

Babam her an gelebilirdi. Patti gerim gerim gerilmişti. Saç tokasından çıkan isyankâr saç tutamları, uykusuz yüzünü çevreliyorlardı. Bütün sabah asık bir suratla evi köşe bucak temizlemiş; ben yardım etmek istediğimde de beni yanından kovalamıştı.

Geçen gece ben de hemen tekrar uykuya dalamamıştım. Patti salonda benimle birlikte oturmuştu ve ben ne olduğumu öğrendiğimden beri onu korumak için gerçekleri ondan saklayanın bu kez ben olduğumu fark etmiştim. Nihayet artık dayanamamış ve ona içimde tuttuğum her şeyi anlatmıştım. Nefillerin sadece birer eşya olarak görüldüğünü anlamıştı ama çalışmak için zorlandığımızı veya her birimizin “uzmanlık alanları” olduğunu bilmiyordu. Beni Şehvet’in oğluyla eyaletler arası bir seyahat-

te gönderdiğini öğrenince başını gökyüzüne kaldırarak sallamıştı.

Ama onu asıl çıldırtan ayrıntı; o iblisleri bana musallat edenin babam olmasıydı. Her ne kadar ona ruhları görebilmemin çok gerekli olduğunu anlatmaya çalışsam da öfke-den küplere binmişti. Saat üçe yaklaştığında onun hâlâ yumuşamadığını görünce endişelenmeye başladım.

Babam geldiğinde Patti tezgâhın yanında kollarını kavuşturmuş bekliyordu. Babam her zamanki gibi iri ve korkutucu görünüyordu. Kimsenin bulaşmak istemeyeceği türden biri...

Patti, doğruca babamın yanına gidip yüzüne bir tokat indirdi.

Ben şaşkına döndüm. Babam gözlerini kırıştırdı. Patti onun tam karşısına geçip bir parmağını sertçe babamın göğsüne bastırdı ve diğer elini hesap sorarcasına beline koydu.

"Bunu ona yapmaya *nasıl* cüret edersin? Sebeplerinin ne olduğu umurumda değil. Onun çılgınlıklarını duydun mu? Bir daha sakın o canavarları Anna'nın üzerine salma. Sakın!"

Babam Patti'nin rahatlamasını bekleyerek onu sakın bir ifadeyle izledi. Patti'nin parmağıyla babamın göğsüne bastırdığı eli diğer kalçasına gitti ve Patti güçlükle nefes alarak babama dik dik bakmaya devam etti. Bedeninden koyu öfke kırmızısı yayılıyordu.

"Sana yemin ederim," dedi babam dikkatle. "Anna'nın hayatının geri kalanında o ruhları ondan uzak tutmaya çabalayacağım."

TATLI ŞEYTAN

“O halde neden bugün onu *eğitmen* gerekiyor? Eğer onu koruyacaksan buna ne gerek var? Neden onu tehlikeden uzak tutmuyorsun?” derken Patti’nin sesi çatladı ve öfkesi korkuya dönüşürken bir elini kaldırarak ağzını kapattı. Babam onu izledikten sonra konuşmaya başlayıp söyledikleriyle ikimizi de şaşkına döndürdü.

“Mariantha’ya o kadar benziyorsun ki. Görünüş olarak değil ama ruhsal olarak. Sevgi dolusun ama sende de aynı erdemli inatçılık var. Evet, Mariantha seni tasvip ederdi; ben de ediyorum. Çok iyi bir iş çıkarmışsın. İyiden de öte. Bunun için sana teşekkür etmek istiyorum.”

Patti’nin elinin altından bir hıçkırık kaçtı. Babam onu yumuşak noktasından vurmuştu. Sadece onun anneliğini övmekle kalmamış, aynı zamanda onu bir meleklerle kıyaslamıştı.

Gözyaşlarının yol yol ettiği yüzüyle Patti, “Ama ben başarısız oldum,” dedi. “Onu rahibe Ruth’a zamanında götürmedim.”

“Bu suçluluğu bir kenara bırak; her şey planın bir parçası.”

“Ya ben planı mahvetmişsem?”

Babam bilmiş bilmiş gülümsedi.

“Plan daima değişip yeniden düzenleniyor. Planı mahvedemezsin.”

Patti yüzünü kuruladı. Korkunun karanlığı solup gitmişti. Ben hâlâ kıpırdamamıştım. Patti’nin babamı öldürmek istemekten babam tarafından teselli edilmeye geçişini hâlâ tam olarak kavrayamamıştım.

“Biraz buzlu çay ister misiniz?” diye sordu. *Bayanlar baylar, karşınızda Patti Whitt.*

“Evet, hanımefendi, çok iyi olur.” *Ve babam: İnsanda korku uyandıran centilmen.*

Patti mutfığa giderken babam omzumu sertçe sıvazladı. Ben hayretle kafamı salladım. Biz de gidip küçük masaya oturduk.

“Eee, şu işi nerede yapalım istersin, evlat?” diye sordu babam.

Patti içecekleri hazırlamakla meşguldü ama renklerinin çıldırmasından bizi dinlediğini anlamıştım. Omuz silktim. “Şu işi” Patti’nin yanında yapmak istemiyordum. Patti, çay bardaklarını getirip masanın üzerine koydu.

“Aslında,” diye başladı. “Ben çok yorgunum ve dün kütüphaneden yeni bir kitap aldım, yani bütün öğleden sonra odamda olacağım. İsterseniz siz burada kalın, bana ihtiyacınız olursa buralardayım. Daha sonra mola vermek istediğinizde gelip size akşam yemeği hazırlayabilirim.”

Başım la onayladım. Patti odasında kaldığı sürece benim için sorun olmayacaktı. Patti eğilerek yanağımı öptü, sonra odasına yöneldi.

Babam, “Eşyalar arabada,” diyerek başparmağıyla arkasındaki kapıyı işaret etti.

Babam eşyaları kendi başına getirebileceği konusunda ısrar ettiyse de ben yardım etmek üzere onunla gittim. Arka koltuktaki zulayı gördüğüm zaman gözlerim az kalsın yuvalarından fırlayacaktı. Poşetler dolusu şişeler içinde

bira, Şarap, likör, meyve suyu, gazozla birlikte her türden atıştırmalık ve  ilek, limon ve zeytin gibi farklı lezzetler. Hepsini yukarıya taşıdık.

Babamla içki sofrasına oturmak üzere olduğuma inanamıyorum. Bu, her açıdan yanlış geliyordu bana.

Soğutulması gereken içki ve yiyecekler buzdolabına yerleştirildi, geri kalanlar da tezg hın üzerine kondu. Ben gergin bir Şekilde kollarımı ovuşturdum. En azından karşımda bir uyururucu büfesi durmuyordu        o zaman tamamen kafayı yiyor olurdum.

“Bir içki içmenin hiçbir sakıncası yok, Anna,” dedi babam. O iki shot bardağı çıkarıp bir tanesinin içine saydam renkli bir sıvı doldururken ben de bardağın önüne oturdum. Şişeye baktım. Romdu bu. “Bize hiçbir zaman i mememiz emredilmemiştir. Sadece ayyaş olmamamız konusunda uyarılmışız. İkiisi arasında ince bir çizgi vardır ve biz de senin  izgini bulmaya çalışıyoruz, hepsi bu. İ erken bir yandan da bolca su içip bir Şeyler yemeye devam edeceksin. Bunun sana yardımı olur,” dedi. Shot bardağımı ileri itti. Benim bardağım onunki kadar dolu değildi.

“Senin ne kadar sarhoş olduğunu  l mem için renklerini görmem lazım.”

Her ne kadar duygularımın önündeki engeli hep aktif tutmak artık benim için alışkanlık haline gelmiş olsa da zihinsel gardımı düşürmenin bana iyi geleceğini düşündüm. Ama gardımı düşürünce kendimi çıplak hissettim ve renklerimi gördüğünde babam gözlerini kırpıştırdı. Kaidan’ı d -

şünmemeye çalışıyordum ama çalıştıkça onu daha da çok düşünüyordum. Babam burnunun kemerini sıktı. Sanırım, küçük kızının duygu dolabında kırmızı tutkulu aşk olmasını beklemiyordu. Ama bu konuda bir şey söylemedi; sadece derin bir iç çekip söze başladı.

“Saati not et. İçki içtiğinde zamana çok dikkat etmelisin. Saatin var mı?” dedi. Kafamı iki yana sallayınca babam kendi saatini çıkarıp bana doğru fırlattı. “Bu akşam bunu kullan ama kendine de en yakın zamanda bir saat al. Saat üç yirmi beş. Bardağını kaldır,” dedi. İkimiz de minik bardaklarımızı havaya kaldırdık. “Hepsini bir seferde iç. Yudumlamaya veya birden fazla yutkunarak içmeye çalışma. Ve sakın tüküreyim deme.”

Anlamıştım. Sorun yoktu. Bunu yapabiliirdim. Sıvı, tıpkı su gibi renksizdi. Babamın peşinden bardağı dudaklarıma götürüp kafamı geri atarken bir baş dönmesi hissettim.

Iyy!

İçki aşağı inerken bütün yüzüm, ağzım ve boğazım alev aldı. Tükürükler saçarak öksürüp masayı yumrukladım. Babam gülüp hafifçe sırtıma vurdu. Ben tükürükler saçarak nefes verdim; tiksinti ifadesini yüzümden silemiyordum.

“Geri çıkarmadığın için tebrikler,” dedi babam.

“Korkunçtu! Kim bunu bile bile içer ki?”

Sonra sıcaklık duygusu geldi. Göğsümde başlayarak göbeğime, oradan bütün uzuvlarıma yayıldı.

“Haa.”

“Güzel, değil mi?” diye sordu babam ama artık gülüm-

semiyordu. Ben gözlerimi rom ŐiŐesinde ve sonra tezg hta dizili beni bekleyen diğer ŐiŐelerde gezdirirken beni izliyordu.

“Bu gecenin sonunda artık rahat rahat içiyor olacaksın. Ben sana bir noktada artık yeter dediğimde bana sinirleneceksin ama bir sonraki içkinin seni alttist edeceği o anı öğrenmeni istiyorum senden. Seni sadece sen kontrol edebilirsin, bebeğim. Sadece bu akŐamlık, yavaŐlanan ve kendini dizginlemen gerektiğinde ben ıslık çalacağım. Anladın mı?”

“Anladım. Ama Şeyi merak ediyorum. Inı, uyuŐturucularla da eğitim yapacak mıyız?”

“Sen hiç uyuşturucu kullanmayacaksın, Anna, hiç,” derken sesinde çok katı bir ciddiyet vardı. “Ő z konusu sen olunca uyuşturucunun adı bile anılmayacak; sen ilk aŐamayı geçip doğrudan keŐ gibi bir Şey olursun. Hatta daha da kötüsü. Seni çalıŐtırmak gibi bir planım yok kesinlikle ama beklenmedik bir durum olma ihtimaline karşı temel bilgilerin olması lazım. Şimdi. İçmeye hazır mısın?”

Ben başımla onaylayınca babam kaşlarını çattı. Görünüşe göre biraz fazla büyük bir coŐkuyla onaylamıŐtım.

Dokuz saat, iki pizza, bir kavga,   kuma olayı, bir milyon ıslık, tonlarca çerez ve sayısız içki sonrası sadece on sekiz dakikada bir yani bir saatte   içki iebileceğimi  ğrendik. Bundan daha fazlası kesinlikle mümkün değildi. V -

cludumun alkolü hızla yakma yeteneğine rağmen, babamın deyişiiyle “hafif sıklet” olduğum ortaya çıkmıştı. Düzenli olarak içki içmeye devam edersem toleransım yükselecekti ama şimdilik tahminlerimize bağı kalacaktık.

En popüler kokteyllerin tariflerini öğrendim. Tekila dışında hiçbir içkiyi sek içmekten hoşlanmamıştım. Ben, kesinlikle tekila kızıydım. Şarap midemi ekşitiyordu. Bira ise benim güvenli limanımdı.

Patti yemek yapmak üzere dışarı çıktığında Patti ve John LaGray arasında küçük bir sürtüşme daha yaşandı. Babam, ona yemek yaptırmaktansa pizza sipariş etmek konusunda ısrar edince Patti üzüldü. Mutfak, savaş alanına dönmüştü. Ama pizza bizim hiç para harcamadığımız bir lükstü. Babam, Patti’nin fazla gururlu davrandığını söyleyince Patti kollarını kavuşturup somurtarak “leş kokulu pizzayı” sipariş edebileceğini söylemişti.

Benim kafam o sırada biraz iyiydi ama onların bu şapşal atışmalarına gülmeye başladığım zaman Patti’nin gözlerini kısarak attığı bakışlar zihnimi hemen temizlemişti.

Bütün akşam boyunca babam hayatımla ilgili birçok soru sordu. Jay ve tanıştığım dört Nefle ilgili her şeyi bilmek istiyordu. Kopano’nun hikâyesiyle özellikle ilgilendi.

“Alocer’in zayıf bir noktasının olduğı hiç aklıma gelmezdi. İnsan şaşıyor...”

“Komik, değil mi?” dedim sözcükleri ağızda yuvarlayarak. “Birçok insan yaptıkları kötü şeyleri saklıyor; Dükler ise yaptıkları iyi şeyleri saklıyorlar.”

TATLI ŞEY TAN

O akşamki son tuvalet molam sırasında babam kiralık arabasının bagajından mor-siyah bir kitap çantası getirdi. çantanın etiketleri hâlâ üzerindeydi.

“Bu sizin için kızlar,” diyerek çantayı kanepeye, Patti ile aramıza koydu. “Lütfen itiraz etmeden kabul edin. Ve beni dikkatli dinleyin. Anna, bir saat alman lazım. Görünüşünü de değiştirmelisin. Hemen bu işi halletmeni bekliyorum.”

Ben gözlerimi açık tutmakta zorlanarak başımla onayladım.

“Bir şey daha. Artık kiliseye gitmeseniz daha iyi olur, sanıyorum.”

Ben bu konuyu hiç düşünmemiştim. İblislikten çok uzak olan normal, günlük hayatımla ilgili değiştirmem gereken çok şey vardı.

“İbadetimizi burada, birlikte yapabiliriz,” dedi Patti sırtımı sıvazlayarak. Bu gece, ikimizin de gerçeklerle yüzleşmemizi sağlamıştı. Benim oynadığım role destek olmak ve iblislerin radarına yakalanmamı engellemek adına hayatımızda değişiklikler yapmamız gerekiyordu.

Babam kollarını kavuşturup bir bar fedaisi gibi durarak başını kitap çantasına doğru salladı ve “çantayı aç,” dedi.

çantanın fermuarını açtım ve Patti’yle birlikte kafamızı uzatarak içinde ne olduğunu görmeye çalıştık. Sonra birbirinden sadece santimler uzakta olan yüzlerimizi çevirerek birbirimize baktık. şanta, nakit para desteleriyle doluydu. Patti’nin aurası griye döndüğünde neler düşündüğünü anladım. Bu, uyuşturucu parasıydı. Kirli

paraydı. Kanlı paraydı. Neler düşündüğümüzü babam da anlamıştı.

“Nereden geliyor olursa olsun para şu anda sizin elinizde, sizin üzerinize düşen size verilenlerle iyi işler yapmak. İlk olarak yangına karşı dayanıklı bir kasa almanızı öneririm. Yan cepte yeni bir cep telefonu bulacaksınız. Orada numaram var. İhtiyacınız olduğunda beni arayın. Cevap vereceğime dair garanti veremem ama eğer cevap vermezsem ve acil bir durum varsa bana A-acil durum diye mesaj atın. Bu, ‘Anna acil durum’ anlamına geliyor. Sesli mesaj bırakmayın veya ayrıntı veren bir mesaj atmayın.”

Ayağa kalkıp onun güçlü bedenine sarıldım ve yanağımı ceketinin yumuşak derisine yasladım. Tıpkı bir önceki gece yaptığı gibi elini saçımda gezdirdi.

“Seni bir daha ne zaman göreceğim?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Hareket halinde olacağım. Bana bir iyilik yapar mısın?”

Geri çekilip kafamı kaldırarak ona baktım.

“Çantanın diğer yan cebine de bak,” dedi.

Elimi küçük bölümün içerisine soktum ve üzerinde kapı açma ve kapama butonları bulunan büyük, siyah bir anahtarlığa bağlı bir anahtar çıkardım. Kafamı kaldırınca babamın yüzündeki ciddi ifadeyi gördüm. Patti elini ağzına götürmüştü, hiçbir şey söylemiyordu.

“Artık delikanlıların seni arabalarıyla gezdirmelerini istemiyorum, anladın mı?” derken babamın sesi pürüzlüydü. “Bundan sonra seyahate kendin çıkabilirsin. En son ihtiya-

cın olan Şey ocuğun tekinin senin dikkatini dağıtması ve bu durumu olduğundan daha da karmaşık bir hale getirmesi. Bana Pharzuph'un oğlundan uzak duracağına söz ver.”

Ağzımı atımda ama sözcükler kuruyan boğazımda takılı kaldı. Alnımda sıcak ter damlacıkları oldu.

“Ben bunu bir kez denedim, John,” diye onu uyardı Patti. “Ama pek işe yaramadı.”

“ocuğun ona nasıl baktığını gördün mü?” derken babam Patti'ye bakıyor ama beni işaret ediyordu.

“Evet. Anna'nmda ona nasıl baktığını da gördüm. Aslını istersen, bence birbirlerine ihtiyaçları var.”

“Evet, aynen ateş ve barutun birbirine ihtiyaç duyması gibi. Güven bana. AÇık olup bunun iŐlerinin önüne geçmesine izin verdikleri için öldürülen Nefil çocukları biliyorum ben.”

“Eh, endişelenmenize gerek yok çünkü biz aÇık değiliz,” diye lafa karıŐtımda. “Kaidan beni o Şekilde sevmiyor.”

Babam gürültüyle nefes verdi. “Bir Şeyler hissettiği kesin çünkü diğer çocuğun sana yaklaşmasını kesinlikle istemiyor.”

“Senin ilgilendiğin başka biri mi var?” diye sordu Patti. Renklerimi geri çektim, içeri tıkıŐtırdımda ve bariyeri de tekrar yerine çektim. Sonra, küçük bir saniye Kopano'nun tatlı gamzesini hayal ettikten sonra bu görüntüyü uzaklaŐtırdımda.

“Bunu düşünmeye hazır değilim,” diye cevap verdim. Babam kafasını geriye atarak tavana baktı ve koca elle-riyle yüzünü kapatarak konuşunca sesi boğuk ıktı. “Ben bütün bunlar için çok yaŐlıyım.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

OKULA DÖNÜŞ

Bir hafta sonra okul başladığında, her şeyin zor olacağını biliyordum. Jay beni, partide Scott ile aramda neler olduğuyla ilgili yazın birçok dedikodu döndüğü konusunda uyarmıştı. Ama ben okulda herkesin arkamdan fısıldayacağını düşünmüştüm. Pek öyle olmadı.

Üzerimde yoğunlaşan ilgidен rahatsız oluyordum. Saçlarımın otuz beş santim kadarını Şevgi Tutamları'na* bağışladıktan sonra platin sarısı balyaj yaptırıp kaşlarımı aldır-mış olmamın da hiç yardımını dokunmuyordu.

Bana hayatında tek kelime etmemiş olan, okulun birinci beyzbol takımının üstün yetenekli oyuncusu Bobby Donaldson, okul başlamadan önce ben dolabımın yanındayken aşırı şehvetli kırmızı bir aurayla yanıma yaklaştı.

* Ç.N. Locks of Love. Amerika merkezli, kâr amacı gütmeyen bir hayır kurumu. Kurum, tıbbi sorunlar nedeniyle saçlarını kaybeden Amerikalı ve Kanadalı çocuklar için peruk yapmak üzere saç ve para bağışlarını kabul ediyor.

“Selam. N’aber?”

“İıı, iyiyim?”

“Ben, Bobby. Sen neredensin?”

Dolabımı bir hışımla kapatıp mor-siyah çantamı omzuma asarak uzun perçemlerimi kulağımın arkasına itmeye çalıştım.

“Ben yeni değilim. Beni tanıyorsun. Anna Whitt?”

Gözlerini yüz hatlarımda gezdirdi.

“Hadi ya, ciddi misin?”

Gözlerimi devirmemeye çalışarak yanında hışımla yürüyüp geçtim. Bana yetişmek için koşturdu.

Okulun ilk gününde heyecanlı seslerin uğultusunun üzerinden, “O zaman Scott’la takıldın, ha?” diye bağırdı.

“Hayır, takılmadım.”

Koridorda yürüten diğer öğrencilerin arasından sıyrılarak hızlandım ama Bobby ensemdeydi.

“Çünkü eğer takıldıysan da önemli değil. Baksana, bir ara bir yerlere gitmek ister misin?”

O kadar ani bir şekilde durdum ki Bobby yanımdan geçen bir kıza çarptı.

“Benim, Bobby. Üç yıldır gençlik grubunda ve bilim dersinde beraber olduğun ama hiç konuşmadığın aynı tuhaf, iffetli kızım ben. Tek farkım bir partiye gitmiş ve saçımı kestirmiş olmam.”

“Artık o kadar da iffetli değilmişsin diye duydum.”

Ve ben ona yanlış duyduğunu söyleyerek cevabı yapıştıramadan yanağımdan bir makas alarak sınıfına ilerledi.

TATLI ŞEYTAN

Boğazıma kadar yükselen kusmuğumu yuttum ve akmak için hazır bekleyen gözyaşlarımı gözlerimi kırpıştırarak geri ittim. Bobby için ağlayacak değildim. Onun ne düşündüğünün önemi yoktu. İlk derse girdim.

Öğle yemeğine geldiğimizde Jay'in uyarılarını yeterince ciddiye almadığımı açıkça görmüştüm. Söylentiler kontrolden çıkmıştı. Bana atılan bakışları ve fısıltıları görmezden gelebilirdim ama bilgi almak için beni sıkıştıran insanları görmezden gelemezdim. *Scott'la aranda ne oldu? Uyuşturucu mevzusunu senin uydurduğunu söylüyor. Gerçekten de bir müzik grubunda çalan biriyle birlikte oldun mu? Bu hafta sonu bir parti veriyorum, gelmek ister misin?*

Hepsine, o konu hakkında konuşmak istemediğimi söyledim.

Scott'la sadece bir ortak dersimiz vardı, yine İspanyolca. Sınıfın diğer ucuna oturdu ve benim olduğum tarafa hiç bakmadı. Veronica bile benden kaçıyordu; belki de en iyi arkadaşım olduğunu söyleyip durduğu için utanıyordu. Bu ikisi, okulda benimle konuşmak *istemeyen* yegâne insanlardı.

Daha önceki yıllarda sosyal biri olmadığımı düşünürdüm ama bu yılın ilk birkaç haftası tam anlamıyla inzivaya çekilmiştim. Gözlerimi yerden ayırmıyor; okuldan sonra doğrudan eve gidiyordum. Futbol maçları izlemeye gitmiyordum. Jay'in evinde takılmıyordum. Ve kesinlikle partilere veya kulüplere de gitmiyordum.

Ama ne kadar görünmez olmaya çalışsam da bütün göz-

ler benim üzerimdeydi. Beni titreterek kendime getirebilen sadece bir kişi vardı.

Çok çalışkan ve utangaç bir kız olan Lena başkalarını etkilemek için kendinden ödün vermiyordu; bunlar benim takdir ettiğim özelliklerdi. Genelde yüzünü gür, parlak siyah saçlarının ardına gizleyip fikirlerini kendine saklardı.

Lena bir sabah teneffüste peşimden tuvalete geldi. Beni takip ettiğini fark ettim. Yanıma geçip süt beyaz cildini incelemek için aynaya doğru eğilince göz göze geldik. İkimiz de saçlarımızla oynadık, sonra o konuşmadan önce kabinlerde biri var mı diye eğilerek kapıların altını kontrol etti.

“Şeyi...” diye başladı, cesaretini toplamak istercesine dudağım ısırarak. “Scott McCallister’in sana yaptıklarını duydum.”

“Öyle mi?” derken bir eşyayı arıyormuş gibi yapmaya devam ettim, bir yandan da onun böyle bir dedikoduyu dikkate alacak kadar alçalmasına şaşıyor ve lafı uzatmamasını umuyordum. Bunun ardından yavaşça söylediğı sözleri neredeyse duymayacaktım.

“Aynı şeyi bana da yaptı.”

Gerildim ve kafamı kaldırarak ona baktım. “Gerçekten mi?”

“Yani, sayılır,” dedi. Duruşunu değiştirerek duvar fayanslarındaki çatlakları incelemeye başladı. “Geçen yıl Noel tatili sırasında bir partide.”

Demek Kaidan haklıydı. Bana yaptığı tek seferlik bir şey

değildi. Ben hemen cevap vermeyince Lena'nın açık gri aurası kaygıyla karardı.

"Sana inanıyorum, Lena."

Onu temin eden bu sözlerle gri endişeleri dağılarak yerini gök mavisi bir rahatlamaya bıraktı.

"Sana..." diye başlayan cümlesini tamamlamadı ama ben ne sormak istediğini biliyordum.

"Hayır," dedim ona. "Biri araya girdi."

Omzundaki kitap çantasının askısını ayarlayıp gözlerini benden kaçırarak konuşmaya devam etti. "Ne güzel! Maa-lesef benim için araya kimse girmede. Bana uyuşturucu vermedi. Yani, beni uyuşturucu içmeye ikna etti ama sonra çok aşırı davrandığımı ve beni o şekilde beğenmediğini söyledi. Sadece kibarlık etmeye çalışıyordu."

"Aman Tanrım, Lena. Bu..." diye başladım ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Şimdi bana bakıyordu.

"Sen bunu anlattığım ilk kişisin. Sadece yalnız olmadığını bilmeni istedim."

"Teşekkür ederim," dedim.

Başıyla onaylayarak hızla kapıdan çıktı. İki dakika boyunca dalgın dalgın olduğum yerde kaldım ve ilk defa bir derse geç girdim.

Jay yemek masasında yanıma oturduğunda titriyordu. Müzik grubundan ve tiyatro kolundan çocuklar masanın diğer ucunda oturuyorlardı.

“Senin yemeğin nerede?” diye sordum.

“Yemeyeceğim,” dedi. Gözlerini yemekhanede gezdirirken bacağına gergin gergin oynatıyordu.

“Ne oldu?” dedim tepsimi önümden iterek.

“Hiç.”

Midem bulanmaya başlamıştı. Daha da yaklaştım. “Söylesene.”

“Sanıyorum, okuldan atılacağım.”

“Neden? Ne yaptın?” diye sordum.

“Henüz bir şey yapmadım.”

“Scott’la mı ilgili?”

Jay onun ismini duyduğu anda kaskatı kesilerek başıyla onayladı. “Neler söylediğini bir bilsen.”

“Bilmek istemiyorum,” dedim.

“Başını belaya sokmaya değmez o, Jay.”

“Ondan emin değilim. Çenesini kapatmaya değebilir.”

Jay’ın nefret dolu bakışlarını, güreşçi çocukların masasının yanında, ayağı takılıp yere düşen birinin taklidini yapmakta olan Scott’ın durduğu yere doğru takip ettim. Çocuklar onu şen kakhahalarıyla ödüllendiriyorlardı. Bugüne kadar kaç kızdan faydalandığını merak ettim.

Onunla yüzleşme fikrinden nefret etsem de, yaptıklarını onun yanına bırakamazdım.

“Scott’ı, insanın ödünü kopartan babana söylemelisin,” diye mırıldandı Jay.

“Onu öldürür,” dedim.

“Aynen.”

TATLI ŞEYTAN

Elimi onun kolunun üzerine koydum. “Şimdi beni dinle bakalım. Ben gidip Scott’a bir Şey söyleyeceğim ama müdahale etmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum. Sadece burada bekle veya başka bir yere git.”

Jay bir an ellerini ovuşturarak sessiz kaldı.

“Jay.”

“Peki. Burada bekleyeceğim ama sizi izliyor olacağım.”

Ayağa kalkıp tepsimi boŐaltarak kirli tepsilerin bulunduğu tezgha koydum. Scott diğer masaya geçerek Veronica ve Kristin Miller’in karşısına oturdu. Derin bir nefes akarak titrek bacaklarla ona yaklaştım.

Milletin dikkatini çekmemeye çalışarak Scott’a sessizce, “Konuşabilir miyiz?” dedim. Őakaklarım ve boğazımdaki damarlar kt küt atıyordu. Beni domuz ağılında yuvarlarken izliyormuŐçasına omzunun üzerinden baştan aşağı szdi.

Ayağa kalktı ve cssesini beni geri çekilmeye zorlamak için kullanarak, “Ne hakkında konuşacağız?” dedi. “Benim tek yaptığım sana iyi davranmaya alıŐmakken sen herkese benimle ilgili yalan söylediğin için özür m dileyeceksin?”

Cevap vermeden önce bir nefes aldım. “Lütfen, Scott, koridora gidip yalnız konuşalım.”

Ellerini yana açarak, “Benim saklayacak bir Şeyim yok!” dedi.

Ben onunla bunu özel olarak konuşmayı istemiŐtim ama madem bu olayı bir gösteri haline getirmek istiyordu, öyle olsun. Yumruklarımı sıktım.

“Özür dilemiyorum çünkü hiçbir şey hakkında yalan söylemedim ve sen de bunu biliyorsun,” dedim. “Söylentileri yayan da ben değilim.”

“Sanki benim sana uyuşturucu vermeye ihtiyacım var,” dedi. Şimdi bütün masa bizi izliyor ve dinliyordu. “Sen o kadar zavallıydın ki neredeyse üzerime atlıyordun.”

Onun bu çirkinliğinin beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. Zihnimi berrak tutmam gerekiyordu. İzleyenlerin beni göremeyeceği bir açıda durdum ama ben cevap verirken etrafımızdaki herkes susmuştu.

“Beni partiye çağırarak nezaket gösterdiğini zannetmiştim ama senin gibi bir çocuğun benim gibi bir kıza neden ilgi gösterdiğini anlayamamıştım. Şimdi anlıyorum. Yapmayı planladığın şeyin ortaya çıkabileceğini biliyordun ve bu durumda bu insanların hepsinin bana değil sana inancağını düşündün. İkimiz de ne yaptığını biliyoruz. Veronica ve Kristin de biliyorlar.”

Kristin ben kafayı yemişim gibi kısa bir kahkaha attı; aurası benim durumumla eğlendiğini gösteren kirli bir turuncu rengindeydi. Gözleri fal taşı gibi açılan Veronica bakışlarını kaçırdı, aurasında siyah bir kendinden utanma duygusu hâkimdi. Scott’a gelince, mor gurur ve koyu gri korku karışımı bir pelerin giymiş gibiydi; bu, tehlikeli bir kombinasyondur. Bir saniyeden kısa bir an, gücümü kullanarak üçüne de doğruyu söyletmeyi düşündüm. Bu, beni tatmin ederdi ama onların özgür iradelerine balta vurmayacaktım.

Sesimi alçaltarak fısıltıyla konuştım. "Ayrıca bunları yaptığın ilk kızın ben olmadığımı da biliyorum."

Gözlerine sert bir ifade geldi. "Gerçekten insanların buna inanacağını mı sanıyorsun? Sen psikopatsın!"

"Sen hep psikopatları mı öpmek istersin?"

Masadan kahkahalar yükseldi.

"Evet, tabii," dedi Scott. "Çok beklersin."

"Anna yalan söylemiyor." Hepimiz kendine güvenle konuşmuş olan Veronica'ya döndük. Kızın şu anda korku karasıyla çevrilmiş olduğunu sadece ben görebiliyordum.

"Kapa çeneni, aptal sarhoş!" dedi Scott ona. "O koca burnunu bu konuşmaya sokma sen."

"Sen yalancısın!" diye bağırarak Veronica, ayağı fırlatarak yemekhaneden koşarak çıktı.

Scott aşağılayıcı gözlerini bana çevirdi. "Herkes senin artık müzik grubu fahişesi olduğunu biliyor."

Onu tokatlama isteğıyle avuç içim kaşındı. "Kendinden utanmalısın, Scott!"

"Oooo!" diye kafasını salladı. "Güzel cevap."

"Rol kesiyorsun," diye fısıldadım. "Ve bu gerçekten çok üzücü. Hayatını, seni olduğun gibi kabul etmeyen bir grup insanı etkilemeye çalışarak geçiriyorsun. Ama helki de bunun sebebi kim olduğunu *senin* de bilmemendir."

Scott'ın ruhunun derinliklerinden kara, iğrenç bir balon yükseldi. Burun delikleri genişledi ama ben bir adım ileri çıkarak sadece onun duyabileceğı alçak bir sesle konuşmaya cesaret edebildim.

“Kendine olan nefretinin üstesinden gelmen lazım Scott, bunun acısını masum insanlardan çıkaramazsın. Gerçekten olmak istediğin kişi olmak için geç kalmış değilsin,” dedim. Aurasının kara çamurları içinden şaşkınlık, suçluluk ve paslanmış umut renkleri yükseldi. “Sana iyi şanslar, Scott.”

Onu iterek geçtim ve hızla koridora çıktım. Orayı mümkün olduğu kadar hızlı terk etmiştim. Tuvalette, aynanın karşısında sert darbelerle saçını taramakta olan Veronica’yı buldum. Beni görünce durdu.

“Herkes daha önce söylemeliydim,” dedi.

“Önemli değil.”

“Hayır, önemli. Bütün yaz seninle ilgili söylediği yalanları dinledim. Olayın unutulup gitmesini bekleyip durdum,” dedi. Tarağı çantasına geri sokup burnunu çekti.

“Bana arka çıktığın için teşekkür ederim,” dedim. Kalabalık olan tarafın karşısında durmanın kolay olmadığını biliyordum.

“Gene’in partisinde berbat şeyler oldu, biliyorum ama ben o gece seninleyken eğlenmişim,” dedi Veronica.

“Ben de.”

Şimdi hisleri sadece açık griydi.

“Şu grubun davulcusuyla aranda bir şeyler olduğunu duydum. Uzun boylu, kahverengi saçlı mıydı?”

Başımınla onaylayınca Veronica birden tekrar canlanarak kolumu kavradı.

“Aman Tanrım, partide koridorda sana bakan çocuk kesinlikle oydu bence!”

“Ah, doğru, ben onu unutmuşum.”

“Bir ara bize gelip takılmak ister misin?” diye sordu. Ondan yayılan pastel rengi umut ve mutluluk duygularını içime çekerek kendiminkilerle karışmalarına izin verdim.

“Tabii ki. Belki şu aptal saım konusunda bana yardım edebilirsin.”

Uzun peremlerimi ekiştirdim. Veronica saçlarımı inceleyip sa stilime övgüler yağdırırken ben, insanoğlunun mizacı ve çok çirkin bir olaydan arkadaşlık gibi güzel bir şeyin doğabilmesi karşısında byleniyordum.

Dişi bir arkadaşına sahip olmakla ilgili söylenebilecek birçok şey vardı. Ayak parmaklarım artık eskisinden daha güzeldi. Veronica, eğer parmak arası terlik giymek istiyorsam oje srmem gerektiği konusunda ısrar etmişi. Yatak odasında yere oturup o bir tp ojeyle ayaklarımın üzerine eğilirken en güzel sohbetlerimizi ediyorduk.

Ekim ayının son günlerinde bir öğleden sonra ayaklarıma bir kat parlak mavi oje sürerken Veronica, “Scott o günden beri benimle konuşmadı,” dedi. “Benim için sorun yok, tabii.”

Yemekhanedeki gösterinin üzerinden bir aydan fazla bir süre geçmişi. O günden sonra durumun daha da kızışacağından endişelenmiştim ama çılgın bir dedikodu furyasının ardından Scott konuyu kapatmış, konuşmalar bitmişi. Onun başka bir okuldan bir kızla çıktığını duymuştum.

Nihayet Jay ve Veronica ile okulun dışında da takılmaya başlamıştım ama dışarı çıkmaktansa evlerimizden birinde olmayı tercih ediyordum. Alışveriş merkezi gibi bir yerlere gittiğimiz zaman hep, fısıldayanlara karşı tetikte oluyor, arkadaşlarımdan onların hedef olabileceğiyle ilgili paranoyalar yaşıyordum. Veya hedef, insanlarla çok sıkı fıkı görünen ben olabilirdim. Veronica ayak tırnaklarıma oje sürmeye devam ediyordu.

"Kaidan'la birlikte olmak nasıldı, anlat bakalım," dedi.

Onu düşününce başta heyecanlandım, sonra üzüldüm. Bazen özlem bütün benliğimi öyle sarıyordu ki saatlerce aralıksız onu düşünebiliyordum. Veronica'ya öpüşmelerimizi ve benimle nasıl flört ettiğini anlattım. Ama ona açıklayamayacağım çok şey vardı.

"Onu hâlâ seviyorsun, değil mi?" dedi. Cevap vermemi beklemedi. "Onu görmeyeli ne kadar oldu?"

"Üç ay falan."

"Sana yeni bir adam bulmamız lazım."

"Yok, iyiyim ben. Kimseyi istemiyorum."

"Hâlâ onu istiyorsun. Sorun da bu," dedi.

Gerçekten de hâlâ onu istiyordum.

"Peki, senden n'aber?" diye sordum. Jay'de kullandığım konuyu değiştirme taktiğini kullanmıştım ama Veronica'nın çıktığı o şüpheli çocuktan konuşmak istemiyordum aslında.

"Sanırım sabırsızlanmaya başlıyor," dedi. Başını eğerek zaten mükemmel durumda olan tırnaklarını tekrar boyamaya başladı.

“Sadece birkaç haftadır birlikteŖiniz,” dedim.

“Biliyorum ama bana daha uzunmuő gibi geliyor çünkü birbirimizi her gün görüyoruz ve her gece telefonda konuőuyoruz, dün gece de bana ‘bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum. Bakire değilsin ki,’ dedi,” derken çocuğun sızlanan erkek sesini taklit etti.

Veronica’nın Mike Ramsey ile dokuzuncu sınıfın tamamı boyunca devam eden iliőkisini düşündüm ve hemen onun adına savunmaya geçtim.

“Sana böyle bir şey söyleyemez. Bakire olsan da olmasan da bu büyütülecek bir olay. Sadece suçluluk hissettiğin için onunla bir şey yapma.”

“Yapmayacağım. Yani kötü falan dvranmıyor aslında. Bana... beni sevdiğini söyledi.”

Onlar’ ilk çıkmaya baőladıklarında Veronica’ya çocuğun bende kötü bir his uyandırdığını söylemek istemiőtım ama o, bunu görmemekte kararlı gibiydi. Ve şimdi de, Veronica’nın yanında azıcık da olsa pembe duygu hissetmemesine rağmen onu sevdiğini söylüyordu. Bu gergin düşünceleri sesime yansıtımmaya çalıştım.

“Bunlar sadece kelimeler, Roni. Eğer seni seviyorsa, bunu bekleyerek gösterecektir.”

“Evet, tabii... sen Kaidan’ı ne kadar beklettin?”

Tırnağımın altındaki deriye bulaőtım şeyi sildim.

“Biz hiç şey yapmadık. Sadece pőtk falan.”

“Cidden mi?” diyen Veronica gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve ben oeyi onun elinden alarak tüpün kapağını,

Veronica'nın fildişi rengi halısına dökülmesin diye sıktım.

"Yani sen hâlâ bakire misin?"

"Evet. Herkesin düşündüğünün aksine."

Gözleri çocukken koleksiyon yaptığı tek boynuzlu at heykellerinin olduğu rafa kaydı.

"Bazen ben de öyle olmayı diliyorum. Ama bu insanın geri alabileceği bir şey değil."

Gür saçlarını kulağının arkasına itti. Saçları omuzlarına kadar uzamış ve öndeki bir şerit mor dışında siyaha boyanmıştı. Boğazını temizleyerek bacaklarını uzattı.

"Sen dindar birisin, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

Karışık olumsuz duygularla dolu güçlü, gri bir titreşim yaymaya başladı. Ona düşüncelerini toplaması için süre vererek hâlâ ayak tırnaklarıyla ilgileniyormuş gibi yaptım.

"Hakkımda kötü şeyler mi düşünüyorsun?" diye sordu.
"Yani geçen yıl olanlar yüzünden?"

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Hangi olanlar?"

"Biliyorsun ya," dedi halının püskülüyle oynayarak.
"Kürtaj yüzünden."

Kalbim çarpmaya başladı. Belli belirsiz, geçen yılın başlarında birinin kürtaj olduğuyla ilgili dedikodu çarklarının döndüğünü hatırladım ama ayrıntıları öğrenmeye hiç çalışmamıştım.

"Hakkında kötü şeyler düşünmüyorum, Roni."

Hemencecik rahatladı.

“Babam zorladı,” dedi Veronica yutkunarak. Veronica güçlü bir kızdı, benim gibi sulu göz değildi ama Şu anda gözyaşlarını zor tutuyordu.

“Kızım Şimdi beş aylık olacaktı.”

“Kız mı?” diye fısıldadım.

Omuz silkti. “Onu hep kız olarak hayal ediyordum. Bebek falan istediğim yoktu ama... bilmiyorum. Babam küplere bindi. Mike’ın ailesiyle konuşmaya gitti ve hepsi birleşerek bir daha görüşmememizi istediler. Tabii Mike hemen yeni bir sevgili buldu...” dedi parmaklarını şaklatarak. “Ama her neyse. En kötüsü kliniğe gittiğimiz gündü. Dışarıda bir sürü insan vardı.”

Renkleri yine karardı.

“Protestocular mı?” diye sordum.

“Evet. Ellerin de resimli afişler vardı, onları görmezden gelmeye çalıştım ama bir kadın ben yanından geçerken bana tükürdü. Ne dediğini kelimesi kelimesine hatırlıyorum. ‘Sen bir katilsin! Bu yaptığın için cehennemde yanalıcsın!’”

Veronica’dan yayılan siyah-gri suçluluk, öfke ve korkuyu ittim çünkü ben kendiminkilerle uğraşıyordum ve bu kadarı bana fazla geliyordu. Göğsüm kasıldı, sesim kalın çıkıyordu.

“Sana böyle bir Şey söylemeye hakkı yok. Yaptığı yanlış. İnsanların birbirlerini sevmeleri ve birbirlerine yardım etmeleri gerekir, yargılamaları değil. O, senin kalbini bilmiyor.”

Veronica, elini tutmama izin verdi. Kollarımız bedenlerimiz arasında uzanıyor, parmaklarımızla birbirine bağlanıyordu. Veronica hâlâ ayak parmaklarına bakıyordu ama etrafındaki karanlık dağılmaya başlamıştı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

CADILAR BAYRAMI

Jay ve Veronica ikilisinden oluşan çetenin beni bu Cadılar Bayramı partisine gelmeye ikna ettiğine inanamıyordum. Diğer Neflerle tanıştığım geceden beri ilk defa gece dışarı çıkıyordum. Bu gece dört grup sahne alacaktı. Lascivious çalmayacaktı ama Kaidan'ın orada olacağını biliyorum. Jay'i o davet etmişti. Onu göreceğimi düşünmek bile bütün bedenimi geriyordu.

Jay, Veronica ve ben, bir araba denizinden geçerek yüzlerce gürültücü insanla dolu devasa boş bir alana yürüdük. Bu, gruplar için geçici bir sahnenin yapıldığı bir açık hava partisiydi. Biz kalabalığın eteklerine, orman sınırının hemen kenarına yerleştik.

Havada çılgın bir elektrik vardı. Herkes kostüm giymişti. Bir mağara adamının zevkle çığlık atan bir Harika Kadın'ı omzuna almasını izledim. Bir yanımızda bir Ro-

bot bir Uzaylının bira doldurmasına yardım ederken öbür tarafımızda Pokemon karakterleri fiçı standı kuruyorlardı. Sahnenin önünde büyük bir kalabalık zıplayıp kafalarını sallayarak dans ediyordu.

Kaidan'ın ne tür bir seksi kostüm giyeceğini merak ediyordum. Belki peştamal giyip Âdem olurdu? Peki, bu gece onun Havva'sı kim olacaktı? Iyy.

Buraya gelmek, berbat bir fikirdi.

Üzerimdeki dar, siyah elbiseyi düzelttim. En azından uzun kolluydu ve ayak bileklerime kadar uzanıyordu. Sanırım bu, Veronica'nın ortaokuldayken giydiği bir kostümdü. Bana çok dar olmadığına dair yemin etmişti. Yalan söylediği için vicdan da azabı hissetmemişti.

Yüzüm, boynum ve ellerim yeşile boyanmıştı. Müthiş doktorluk becerilerimle kendime sakızla bir siğil yapmıştım ve Veronica'yı şaşırtarak bunu burnuma yerleştirmiştim. Eski, siyah bir peruk ve sivri uçlu siyah bir şapka takmıştım.

Veronica beyaz puanlı kırmızı elbisesi içinde baştan çıkarıcı bir Minnie Mouse olmuştu. Jay de göz bandı ve omzunun üzerinde ürkütücü bir şekilde oturan korkunç sahte papağanıyla korsan olmuştu.

Kollarımı göğsümde birleştirip kalabalığa şöyle bir göz gezdirdim. Gözlerim, bizim olduğumuz tarafa bakan upuzun bir gorilin üzerinde asılı kaldı. Gorilin kürklü göğsünde kırmızı bir nişan vardı. Hiç kıpırdamadan birbirimize ne kadar baktık hiçbir fikrim yok, ardından el salladım.

TATLI ŞEY TAN

“Kime el sallıyorsun?” diye sordu Veronica.

“İıı, Şuradaki koca maymuna. Sanırım... bize bakıyor.”

Ve o anda goril bir kolunu kaldırarak koltuk altını kaşıdı. Bu Şapşal hareket içimi neşeyle doldurdu. Ama onun yanına gitmeyecektim.

Başparmağımın tırnağını kemirerek yüzümü arkadaşlarıma döndüm. *Lütfen buraya gel.* Tekrar o tarafa baktığımda bize doğru geliyordu. *Evet!* Nabız atışlarım çıldırdı.

O bize yaklaşırken Veronica kıkırdadı ama goril başlığını çıkarıp terle nemlenmiş saçlarını savurduğunda birden susuverdi. Göz ucumla Veronica’nın beyaz puanlarının kırmızıyla kaplandığını gördüm. Doğrusunu söylemek gerekirse bu beni rahatsız etmişti ama onu suçlayamazdım. Goril, Jay’e döntünce rahatladım.

“Ooo, birader,” dedi Kaidan.

“N’aber dostum?” diyen Jay elini uzattı.

“Bir bilmecem var,” dedi Kaidan ona. Jay kafasını salladı. “Bir davulcu ile tasarruf bonusu arasında ne fark vardır?”

“Bilmem. Neymiş?” diyen Jay, parlak sarı renk saçıyordu.

“Tasarruf bonusunun vadesi dolar ve para kazandırır.”

Gürültülü bir erkek kahkahası atıp tekrar beşlik çıktılar. Onların dikkati dağılmışken Veronica gözlerini bana doğru açarak kafasını Kaidan’a doğru salladı. Ben kafamı sallayınca bana Şaşkın Şaşkın baktı. Renkleri sakinleşmişti artık. Kaidan bakışlarını tekrar biz kızlara çevirdi.

“Bu, arkadaşım Veronica,” dedim ona. “Bu da Kaidan.”

“Ah, hakkındaki her şeyi duydum,” diyen Veronica, Kaidan’a kocaman bir gülücük attı.

Kaşı havaya kalksa da Kaidan yemi yutmamıştı. Bunun yerine bana tuhaf tuhaf baktı. “Siğilin güzelmiş,” derken bana doğru eğildi ama bana dokunmadan burnumun ucundaki siğile parmağıyla vurdu.

Veronica garip bir kahkaha atarak benim kostümümü giyenin aslında o olması gerektiğini kanıtladı.

“Sana bunun aptalca olduğunu söylemiştim!” diye böbürlendi.

İşaretparmağımla burnumun etrafındaki boyayı boş kalan noktaya yaydım. Kaidan hâlâ beni izliyordu.

“Saçın uzamış,” dedim ona.

“Senin de popon büyümüş.”

Gözlerim fal taşı gibi açılırken yüzüm kıpkırmızı oldu. Veronica iki büklüm olarak kahkahalara boğuldu. Hain Jay bile yüksek sesle güldü.

Kaidan’ın bu kadar iyi bir gözlemci olmamasını dilerdim ama dediği doğrudu. Hayatım boyunca kendilerini benden mahrum bırakan kadınsı kıvrımlar nihayet kendilerini göstermeye başlamışlardı. Aptal dar elbise.

“Birader, sen söyleyince tuhaf olmuyor,” dedi korsan, insan suratlı maymuna.

“Ben iltifat ettim sadece.”

“Harikaydı!” diyen Veronica, Jay’in elini tuttu. “Hadi. Gidip bana içki bulalım.”

Onlar yavaş yavaş uzaklaşırken Veronica bana göz kırp-

tı. Bir süre dikkatimi kuru, ezilmiş imlere ve etrafa saılı-
mış içki kutularına yönelttikten sonra konuşacak cesareti
buldum.

“Babam bana telefon hediye etti,” dedim. Bir de araba.
Tonlarca da para.

Kaidan maymun kafasını yere bırakıp tüylü cebinden
etrafa kahverengi kumaş tiftikleri saçarak telefonunu ı-
kardı. Sonra tüylü parmaklarını tuşların üzerinde beklete-
rek başıyla numarayı söylememi işaret etti. Ona numaramı
söylemeye başladım ama koca, kostümlü elleri onu çileden
ıkarınca kaşlarını çattı.

“Ben yazayım,” dedim telefonunu alarak. Numaramı
onun telefonuna kaydedecek olmak beni heyecanlandırmıştı.

Telefonunu tekrar cebine koyup merakla bana baktı.
“Babanla eēitim nasıl geçti?”

“İyi geçti. Sanırım,” deyip kollarımı kavuşturdum. “Ar-
tık içki sınırlarımı falan biliyorum.”

Beni inceleyerek başıyla onayladı. Kostümün
içinde göze arpmayacaēımı ve kendimi daha güvende
hissdebileceēimi düşünmüştüm ama keşke yeşil
olmasaydım diyordum. Gözlerimle kalabalıēı taradım.
Her an fısıldayanların kara gölgelerini grecekmişim gibi
geliyordu ki bu da Kaidan’a söyleyeceklerimi bir an önce
söyleme isteēi veriyordu bana.

“Birlikte olmamızın tehlikelerinden bahsederken ne de-
mek istediēini şimdi anlıyorum,” diyerek ona yaklaştım. “O
zaman anlamamıştım, Kai ama şimdi anlıyorum.”

Müzik çalmaya başladı ve Kaidan yüzünü sahneye doğru dönerek bakışlarını benden kaçırdı. Kafası şarkının ritmiyle hareket ediyordu, acaba başının bu hareketlerinin farkında mı diye merak ettim.

“Görüşmemiz riskli, biliyorum,” diye devam ettim sabit bir sesle. “Ama baban buralarda olmadığı zamanlar telefonda konuşabiliriz. Eğer istersen.”

Onun tepkisini beklerken kendimi her şeye hazırladım. Umutluydum.

“Bu pek iyi bir fikir değil,” dedi grubu izleyerek.

Fazla açık davranarak onu kendimden uzaklaştırmış olmaktan korkuyordum. İçimde bir panik dalgası yükseldi. Az sonra Kaidan kendini çekmeye başlayacaktı ve bu konuşma da sona erecekti. Söylemek istediğim çok şey vardı.

Yakınlardaki bir grup insandan çığlıklar yükseldi. Yoda gibi giyinmiş bir çocuk, bir varilden etrafa bira fişkırtıyordu. Kaidan onları izlerken ben ona bir adım daha yaklaştım. Şimdi aramızda sadece santimetreler vardı.

“Sürekli seyahatimizi düşünüyorum,” diye fısıldadım. Grup, Yoda’yı boğuşarak yere yıkarken Kaidan onları izlemeye devam ediyordu. “Sen de düşünüyor musun?”

Cevap verirken gözlerini kalabalıkta gezdiriyordu. “Bazen.”

Beni kendinden uzaklaştırıyordu. Alarm seviyesini artırdım. Kaidan’ın goril göğsündeki tüyleri iki elimle kavradım ve onu bana bakmaya zorladım ama bakmıyordu.

Duygularımı derinlere ittim, bu işin peşini bırakmayacaktım. “Neden Jay’i bu partiye davet ettin?”

“Bilmiyorum,” dedi.

Kürkü daha sıkı kavrayarak çekiftirdim.

“Ben bu Şekilde yaşamaya devam edemem, Kai. Ne hissettiğini bilmem gerek. Öyle ya da böyle bilmem gerek ki ben de bu sayfayı kapatayım.”

“Ben Şimdiye kadar bu sayfayı kapatmış olursun diye düşünmüştüm,” dedi. Nihayet sert bakışlarını indirip bana baktığında onun göğsünü yumruklamak istiyordum.

“Öyle olmuyor işte,” dedim.

Gözlerini gözlerime dikti ve başka bir Şey söylemedi. Demek ki işler böyle yürüyecekti. Öyle olsun. Kostümünü bırakıp geri çekildim. Hava kararmıştı artık. İki ateş yakılmıştı, alevlerin ilginç dansı benimle dalga geçiyordu sanki. Yoğun ve boğucu bir duman bize doğru savruluyordu.

“Jay’i bir daha partilere davet etme, Kaidan. Eğer senin de orada olacağına dair küçük bir ihtimal bile varsa ben zaten gitmeyeceğim. Seni görmek bana çok acı veriyor.”

“O halde neden geldin?” diye sordu kayıtsızlıkla.

Gerçekten neden gelmiştim? Peruğun ve Şapkanın ağırlığı fazla gelmeye başlamıştı. Onları çıkarıp yere atarak dağınık saçlarımı omuzlarıma düşürdüm. Söyleyecek tek bir Şey bile bulamıyordum.

Benim kısa kesilmiş, rengi açılmış saçlarımı görünce açık kalan ağzını hemen kapattı.

“Gitsen iyi olur o zaman,” dedi alçak sesle.

Şaşkına dönmüş bir Şekilde başımı salladım. Bitmişti artık. Kaidan bana asla kendini açmayacaktı, ne bu gece ne de

başka bir zaman. Yüzündeki inatçı, sert kayıtsızlık ifadesi bana acı veriyordu. Arkamı dönüp ne tarafa gittiğimi bilmeden yürümeye başlarken ona hoşça kal diyecek cesareti bulamadım. *Arkamı dönme*, diye emrettim kendime.

Arkadaşlarımın ne tarafa gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Bir dakika,” diye seslendi Kaidan arkamdan. Bir saniyeliğine gözlerimi sımsıkı kapadım ama yürümeye devam ettim. Ondan sonra elinin bileğine dolandığını hissettim, beni yarım daire şeklinde döndürerek göğsüne doğru çekti. Yüzü çok yakınımdaydı. Uzanarak kürklü eliyle yüzümü tuttu ve başparmağıyla dudaklarımın üst köşesini sertçe sil-di. İrkilerek geri çekildim.

“Ne yapıyorsun?”

“Ben...” diye söze başladı. Ne yaptığını kendi de bilmiyor gibiydi. “Benini görmek istedim.”

Yüzünden hassas bir sevecenlik ifadesi geçti; bunu görmek soğuk ifadesini görmekten daha çok acı vermişti bana. Son bir öpücük için yalvarmamak adına içimdeki bütün irade kırıntılarını kullanmam gerekti. Yumuşayan ifadesi hızla silinerek yine taş döndü.

“Benden ne istiyorsun, Kai?”

“Başlangıç olarak,” derken alçalan sesi, seksi ve tehlikeli sularda yüzmeye başladı. “Vücudundaki tüm benlerle tanışmak istiyorum.”

Şiddetli bir titreme nöbeti aldı beni.

“Yani sadece fiziksel bir şey mi?” diye sordum. “Bütün istediğin bu mu?”

TATLI ŞEYTAN

“Benden nefret ettiğini söyle,” dedi. Konuşurken nefesini yyzmde hissettim.

“Senden nefret etmiyorum ki. Edemem.”

“Edersin,” dedi beni daha da yakına çekerek. “Etmelisin de.”

“Senden vazgeiyorm,” derken sesim titredi. “Ama tek sebebi vazgeçmek zorunda olmam. Hayatma devam etmem gerekiyor ama senden asla nefret etmeyeceğim.”

“Kaan balık büyük olur,” diye mırıldandı Kaidan.

“Kaan balık falan yok,” dedim. “Ve eğer bizim ilişkimizi henüz bitmemiş ve zaman geldiğinde oynanacak bir oyuna benzetmeye devam edersen, yemin ediyorum...”

Beni bırakarak bir adım geriye sendeledi. Ona yapışıp duyguları her ne idiyse bunları itiraf etmesi için yalvarmaya başlamadan oradan gitmem gerekiyordu. Bu yara bandını hızla çekip ıkarmalıyđım. Böylece kırılan kalbimi imen üzerinde peşimden sürükleyerek, tpk havaalannda yaptığım gibi ondan uzaklaştım. Dönüp arkama bakmadım. Oyun bitmişti.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

TATİL MUTSUZLUĞU

Daha önce depresyona giren insanlar görmüştüm. Etraflarındaki havayı ağırlaştıran umutsuzluk beni şaşkına çevirirdi. Etraflarını kum torbaları kadar ağır, kasvetli fırtına bulutları sarardı.

Cadılar Bayramı'nın ardından ben de kendi kederli bulutumu yanımda taşımaya başladım. California'dan döndüğüm zamanda olduğumdan çok daha kötüydüm. Her gün kendimi dizginlemeye çalışıyor, kendime her zaman için umut olduğunu hatırlatıyordum. Dünya için umut vardı, insanlık için umut vardı. Sadece Kaidan ve benim için umut yoktu. Ve benim problemim, büyük resme bakıldığında sadece küçük bir nokta da olsa canımı acıtıyordu.

Kendimi dış dünyaya kapatarak bu acıyla mücadele ediyordum. Ne kadar uyusam o kadar iyiydi. Birkaç kere, sadece yatağımda yatmak istediğim için okulu astım. Önemli

bir sınavda başarısız oldum. Kilo verdim. Ama zamanın acımı dindireceğini ve her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Hayatıma devam edebilirdim. Yaşama geri dönecektim. Eninde sonunda. Ama henüz değil.

Patti, Şükran Günü'nde en sevdiğim yemekleri yaptı: lokumlu tatlı patates, mısır lapası ve limonlu pasta. Bu muhteşem sofranın, beni deliğimden çıkarmak için hazırlandığını biliyordum. Yemekte sadece ikimiz vardık. Eskiden Şükran Günü sabahlarında aşevinde çalışır, akşam yemeği kutlamasını da Patti'nin kiliseden arkadaşlarıyla yapardık ama artık böyle şeyler yaparken görülmememiz gerekiyordu.

Patti önüme tepeleme doldurulmuş bir tabak koyarak havadan sudan konuşmaya başladı. Mutlu görünmeye çalışıyordu ama bugünlerde o da huzursuzdu. Hindiden bir dilim kesip yerken onu izledim.

"Anna, lütfen ye."

"Pek aç değilim."

"Miden eriyip bitti de ondan."

Bir yudum su alarak ağzımı meşgul ettim.

Patti, "Yeter artık," deyip peçetesini masaya fırlattı. "Kaidan'ı arayacağım. Bunun arkasında onun olduğunu biliyorum."

Patti'nin sözleri beni canlandırdı. "Olmaz!"

"O zaman kendini toparlayacaksın," dedi. "Yeter artık! Tanrı aşkına, Anna! İlaçların etki edeceğini bilsem seni çoktan doktora götürmüştüm. Vazgeçemezsin. Her konuda

abalamaya devam etmen gerekiyor, özellikle de okul konusunda.”

“Okul...” diye söze başladım. Ah, yok artık; tutarlı bir cümle bile kuramıyordum.

“Okul hl önemli,” diye belirtti Patti. “Sen de ylesin. Hayatta oradan oraya savrulmak olmaz; tetikte kalman lazım. Senin hayatının bir amacı var. O amacı yerine getirmek için bugün de çağrılan yüz yaşındayken de çağrılan, o zamana kadar toplumun üretken bir bireyi olmak zorundasın! Önümüzdeki kim bilir kaç yıl boyunca senin yatağında yatmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?”

Kafasını salladı. Haklıydı. Bir ay boyunca yas tutmuştum ve buna ihtiyacım vardı ama hayata dönme vakti gelmişti.

Tabağımıza bakıp tatlı patateslerden küçük, çekingen bir lokma aldım. Tatlar ve kokular güçlü anıları da beraberinde getirdi. Ağızımdaki zengin tat, içimi çocukluğumda hissettiğim sevgi ve huzurun özlemiyle doldurdu. Başımı kaldırıp Patti’ye baktığımda gözyaşları yüzümde sıcak yollar oluşturuyordu.

“zr dilerim, Patti.”

“Tatlı kızım,” diyen Patti güçlükle yutkunarak yanıma geldi. Biz sarılıp ağılarken hissetmekten kaçındığım bütün duyguları yaşamak için kendime izin verdim. Bu durumun sebebi sadece Kaidan’ın ne hissettiğini asla bilememenin gvensizliğı değıldi. Aynı zamanda bir Nef olarak yaşamanın adaletsizliğıydi.

Ben çocukken Patti'yle birlikte her Şükran Günü'nde sırayla nelere şükrettiğimizi söyledik. İkimiz de sonuncu olmak istediğimiz için her seferinde oyun biraz daha uzardı. Küçük detaylara şükretmeye başladığımızda her seferinde kahkahalara boğulurduk. Bu yıl o oyunu oynamayacaktık ama Patti'ye sarılırken ben, o yanımda olduğu için şükreliyordum.

Noel tatilinden önceki son okul günümüzde otoparkta Veronica ve Jay ile birlikte yürüyordum. Soğuk bir rüzgâr esince ceketimin fermuarını çektim. Okula gelirken sırayla arabaları değiştiriyorduk. Bugün, Jay'ın günüydü.

Yolcu koltuğunun kapısını dışarıdan gıcırdatarak açtı. Ben de yolcu koltuğunu öne almak için koltuğun altındaki kolla güreşmeye başladım. Kol nihayet kıpırdadı ve koltuk torpidoya doğru uçtu. Arka koltuğa geçtim. Yerlerimizi ne zaman değiştirdiğimizin farkında değildim: Ben arkada, Veronica önde oturuyordu. Jay ile Veronica beklediğimden daha iyi anlaşıyorlardı.

Araba kuyruğu otoparktan yavaşça çıkarken Kaylah ve arkadaşlarının yanından geçtik. Kaylah, Jay'e el sallayınca Jay de bir elini direksiyondan kaldırarak karşılık verdi.

"Ondan hâlâ hoşlanıyor musun?" diye sordu Veronica. Aurasından yeşil sızıyordu.

"Yoo," dedi Jay.

Bir ona bir öbürüne bakıp durdum. Aa! Peki *bu* ne zaman olmuştu?

Arkadaşlarıma çok ilgisiz davranmıştım. Kendimi kötü hissediyordum.

Emniyet kemerimin izin verdiği ölçüde ne eğildim. "Baksanıza ocuklar, tatilde birlikte mi takılsak?" diye sordum.

Auralarına yayılan sevinçli rahatlamayla birlikte suluk duygusu, kalbime bıçak gibi saplandı.

"Nihayet," diyen Jay dikiz aynasından bakışlarını ya-kaladı.

"Evet. Ayak parmakların şu an feci durumdadır herhalde," dedi Veronica.

"Bu kadar... sizden uzak olduğum için özür dilerim."

İkisi de sessiz kalarak, konuyu kimin açacağını belirlemek için zihinlerinde adeta taş-kāėıt-makas oynadılar. Veronica kaybetmişti.

"Cadılar Bayramı'nda ne oldu?" diye sordu.

Motordan gelen gürültü dışında araba sessizleşti.

"Kaidan ve ben bir daha asla görüşmemek konusunda anlaştık."

"O ocuk seni allak bullak ediyor," dedi Veronica. "Bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Eh artık resmen bittiğine göre hayatıma devam etmeye hazırım, öyle işte."

"Olmayınca olmuyor işte," dedi Vernica i çekip.

Ayaklarımı yerden kaldırıp altıma alarak arka koltukta küçücük kaldım.

"Her şey yoluna girecek," dedi Jay.

Güçlükle yutkunup aynadan ona gülümsedim.

Noel geçti gitti, benim duygu radarıma tek bir görüntü bile takılmadı. Bir yandan da babamın aramasını bekledim ama aramadı. Kaidan'ı merak ettiğim gibi onu da merak ediyordum.

Yeni yıldan birkaç gün önce Veronica ile alışveriş merkezine gittik. Kışlık kıyafetlerimin birçoğu artık bol geliyordu ve yılbaşı partisi için bir elbiseye ihtiyacım vardı. Veronica benimle alışverişe çıkmaya bayılıyordu çünkü bütün kıyafetlerimi onun seçmesine izin veriyor, sadece arada bir bazı kıyafetleri reddediyordum. Ama artık benim ne giyip ne giymeyece imi   renmi ti. Hayatımda ilk kez havalı kıyafetlerim olmuştu ve Veronica'nın beni seçtiği elbiseler içinde görünce mutlu olması hoşuma gidiyordu.

Do ruca onun en sevdiği, lo  a aydınlatılmış ve hoparlöründen pop müzik yayılan mağazaya gittik. Gömlek sıralarını bir uzman hızıyla geziyor, ilerlerken askıları şıkırtıyordu.

"Sence Jay tatlı mı?" diye sordu. Gözleri kıyafetlerdeydi ama renkleri  ıldırmı tı.

"İı..." dedim. Dikkatli olmam gerekiyordu. "Evet, onun tatlı bir  ocuk olduğunu d   nm    md r hep ama ona karşı bir şey hissettiğim falan yok. Neden? Sence yakışıklı mı?"

"Hayır," dedi ve elini askılar üzerinde gezdirmeyi bırakarak bana baktı. "Bence o çok seksi."

Bir saniye birbirimize bakakaldık ve sonra ikimiz de nihayet konuyu açıkça konuşmuş olmanın rahatlığıyla gülmeye başladık.

Yemek bölümünde Jay ve Gregory ile buluştuk. Diğerleri pizza yerken ben biraz kraker kemirdim. Jay ve Veronica o kadar çok cilveleşiyorlardı ki Gregory bana bakarak gözlerini deviriyordu. Çöplerimizi atarken Jay şapkasının siperliğini kaldırarak yemek bölümünün karşısına baktı.

“Şu herifi daha önce görmüştüm,” dedi. “Onu nereden tanıyorum?”

“Kim? Nerede?” diye sordu Veronica. Jay adamı gösterdi.

Hareket eden onca insanın içinde, dondurma standının yanında tek başına dikilip beni izleyen biri vardı. Cildi pürüzsüz kahverengiydi. Kıvrıcık, kabarık saçları biraz uzamıştı.

“Kopano,” dedim; yüreğim ağzıma gelmişti.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Veronica. “O, *koca adam* gibi.”

Haklıydı. Kopano’ya artık çocuk denilemezdi. Bizden sadece birkaç yaş büyüktü, on dokuz veya yirmi yaşındaydı ama çok ciddi bir ifadesi vardı. Büyüklerinki gibi.

Burada ne yapıyordu?

“Ben onunla konuşayım,” dedim. “Yarım saat sonra sizinle burada buluşurum. Olur mu?”

Ellerimi arkamda birleştirerek Kopano’dan birkaç metre ötede durdum. O bana bakarken nabzım sabit hızda atmaya devam etti.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Evet. Umarım seni korkutmamışımdır,” dedi. Yumuşak ses tonu hiç değişmemişti; hayatında hiç sesini yükseltip yükseltmediğini merak ettim. Gizli öfkesini ne kadar derine itmişti ve yüzeye çıkarması için ne olması gerekiyordu? Bu düşünce ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Başım la mağazaların olduğu koridoru işaret ederken, “Yürüyelim mi?” diye sordum.

Kopano yanıma geldi. Dikkatimi Kopano’ya verince arka plandaki gürültü halini alan alışverişçi denizinin arasında yürüdük. Neden geldiğini açıklamasını umarak sabrettim.

“Nasılsın?” diye sordu.

“Açıkçası zor bir dönem geçirdim ama şimdi daha iyiyim.” Önümüzdeki cilalı zemine bakarak başını salladı.

“Sen nasılsın?” diye sordum.

Gözlerini yerden ayırmayarak, “Yazdan beri seni çok düşündüm,” diye cevapladı.

Onun bu açıklığı karşısında vücudum yanmaya başladı. Ellerim karıncalandı. Ne cevap vereceğimi bilemiyordum.

Birkaç gün önce Noel Baba mağazasının bulunduğu açık bir alana geldik. Alanda çeşme dışında bir şey kalmamıştı. Biz de çeşmenin mermer kenarlığına oturduk. Kopano, dibi bakır ve gümüş dilek paralarıyla dolu olan suya baktı.

“İkizler yarın ziyarete geliyorlar,” dedi. “Atlanta’ya uçuyorlar, Marna da benden gelmemi istedi.”

“Hımm,” dedim Atlanta’ya gelmesinin tek sebebinin ben

olmadığımı fark ederek. İlk tepkim, karmaşık bir durumla uğraşmam gerekmeyeceğı için rahatlamak oldu. Ama bunun hemen ardından hayal kırıklığı geldi. Kalbimin sahibi hâlâ Kaidan olduğı için hayal kırıklığına uğramamam gerekiyordu ama uğramıştım işte. Belki de sebebi, asla Kaidan ile birlikte olamayacağımı bilmemdi.

“Seni görmeyi umarak erken geldim,” diye devam etti Kopano. “Evine gittim. Annen burada olduğunu söyledi.”

“Beni aramamasına şaşırdım,” dedim. Telefonumu çıkartıp bakınca utanarak gözlerimi devirdim. “Telefonum açık olsaydı arardı herhalde.”

Gamzeli gamzeli gülererek her zamanki gibi karnımda kelebeklerin uçuşmasına sebep oldu. Bakışlarımı telefonuma indirdim.

“Telefonun var mı?” diye sordum.

Telefonunu çıkardı ve birbirimizin numaralarını kaydettik.

Bulunduğumuz yerden, birbiriyle alay edip gürültü yapan bir erkek grubu geçti. Aralarında Scott’ı görünce hemen döndüm ve kafamı eğerek saçlarımla yüzümü gizledim.

“Onları tanıyorsun,” dedi Kopano.

“Bazıları benim okulumdan,” dedim. Başka bir şey söylememiştim ama tansiyon yükselmişti.

“İçlerinden biri seni üzmüş.”

Renklerimiz gizli olmasına rağmen bu kadar belli etmiş miydim? Çocuklar sırtlarını bize döndükleri için başımı kaldırdım.

“Bu yaz bir olay olmuştu,” dedim.

Bana beklentiyle bakıyordu; ben de başımı yerden kaldırmadan hikâyenin özetinin özetini anlattım. Sözlerimi bitirip başımı kaldırdığımda kalp atışlarım çıldırmıştı. Kope, Scott ve arkadaşlarının gittiği yöne bakarken güçlkle kontrol ettiği öfkesinin vücut bulmuş haliydi. Burun delikleri genişlemiş, ağzı gerilmişti.

“Kope?” diye fısıldadım.

Cevap gelmedi. Onun kendini kaybettiğini ve Scott’ın peşine düştüğünü hayal edince ani bir korkuya kapıldım. Onun benimle konuşurken hep kullandığı sakin, yumuşak ses tonunu kullandım.

“Kope, bana bak,” dedim. Göğsü hızlı nefeslerle yükselip alçalıyordu. Bana patlamasından korkarak uzandım ve elimi onun koluna koydum. Dokunuşum karşısında sıçrayıp gözlerini bana çevirdi. Öfkesi bir saniye sonra kaybolunca gözlerini kapattı. Ona kadar mı saymıştı yoksa dua mı etmişti, bilemiyordum ama ne yaptıysa işe yaramıştı. Gözlerini tekrar açtığında siniri geçmişti. Gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını kaçırarak suya yöneltti. Eğer teninin rengi biraz açık olsaydı utançla kıpkırmızı olurdu.

“Özür dilerim, Anna. Benden korkmanı istemiyorum. Sana asla zarar vermem.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım ama afallamıştım. “Sorun değil, Kope. Scott’la olanlar geride kaldı. Ben onunla yüzleştim ve artık kızmıyorum. Bitti gitti.”

Başıyla sertçe onaylayıp etrafa bakındı, bakışları el ele bir kuyumcudan çıkan çifte takıldı.

“Geleceğin için neler planlıyorsun, Anna?”

Ani sorusu hassas bir noktaya temas etmişti. Ben de aylardır kendime aynı soruyu soruyordum.

“Bilmiyorum,” dedim. “Eskiden ne istediğimi bilirdim ama artık bilmiyorum.”

Merakla beni izleyerek söylediklerimi dűřündű. “Eskiden ne isterdin?”

Aşağı uzanarak suya dokundum. “Bir aile isterdim en çok.”

“Bunu artık istemiyorsun, öyle mi?”

Duygulanmamaya çalıřarak ellerimi kot pantolonuma sildim. Bir zamanlar, her řeyden çok sevgi dolu bir koca ve bir ev dolusu ocuk isterdim. Ama bu rűyalardan vazgemiřtim artık. Evlat bile edinemezdim. Beni evcilik oynarken grűrlerse Dűkler ne derlerdi?

Kopano’nun bakışlarından kaçmaya devam ederek, “Bunlara sahip olamam,” dedim. “Ve sahip olamayacağım şeyleri istemekten yorulдум.”

Kopano alçak bir sesle cevap verdi. “Belki ocuklar konusunda yapacak bir şey yok ama gizlice evlenebilirsin.”

Gözlerimi hızla kaldırarak onunkilere baktım ve ke-limelerini idrak ederken tenim yanmaya başladı. Ağzımı açtım ama konuşamıyordum. Ela gözleri benimkilere meydan okuyor, söylediklerinde geri adım atmıyordu. Kaybetmiştim.

“Bu çok tehlikeli,” dedim.

“Gensin,” dedi. Bunu aşağılar bir ifadeyle söylememiş-

ti ama ben yine de sinirlenmiştim. "Bir gün sen de bazı tehlikeleri göze almak gerektiğini anlayacaksın."

Çılgın kalbimin göğsümden fırlamaya çalışmayı kesmesini dileyerek yutkundum. Parlak zemin üzerinden bize doğru gelen ayak sesleri duyuldu.

Veronica, Jay ve Gregory bize yaklaştılar.

"Selam, çocuklar," dedim. Üçü de bir Kopano'nun bir benim ciddi ifadelerimize bakıp durdu. Ben onları rahatlatmak için glmseyemiyordum çünkü kalbim hl Kopano'nun sesi ve söyledikleri nedeniyle kt küt atıyordu.

"Selam, dostum, Kopano'ydu, değil mi?" diye sordu Jay.

"Evet," diyen Kopano ayağa kalktı ve el sıkıştılar.

"Nasılsın?" diye sordu Jay.

"ok iyiyim, sen?"

"İyidir, sağ ol." Tuhaf ama kibar bir selamlaşmaydı bu.

Veronica bütün bu süre boyunca aval aval baktı. Daha sonra bütün detaylar için başımın etini yiyeceğini vadeden kocaman açılmış gözleriyle bana bakıp durdu. Kopano'yu, Veronica ve Gregory ile tanıştırdım. Veronica el sıkıştıktan sonra hiç gizleme ihtiyaı hissetmeden Kopano'yu baştan aşağı szd, büyülenmiş bir ilgiyle dolu aurası parlak renklerdeydi.

"Ben yola çıksam iyi olacak," dedi Kopano bana.

"İkizlere selamımı söyler misin?"

Başıyla onayladı. Hepimiz ayakta ne yapacağımızı bilemeden dururken bir sessizlik çöktü. Veronica boğazını temizleyerek Jay'in kolunu tuttu.

"Hadi gidelim," dedi ona. Jay, Kope'a el salladı ve arklarında Gregory ile birlikte uzaklaştılar.

"Eğer hep beraber takılmak falan isterseniz beni ara," dedim Kope'a.

Çekingen bir hareketle bir adım yaklaştım ve kısaca sarılmak isteyerek ellerimi beline doladım ama yaptığımız şeyin kısaca bir sarılmayla ilgisi yoktu. Sarılmayı çok severdim ben ama sarılmalarım her zaman kolları-dola-sırtı sıvazla-ayrıl kıvamında olurdu. Kopano beni şefkate aç olan bir adam gibi kendine çekiyordu. Gözyaşlarımı geri itip ellerimi sırtında gezdirdim. İri ve güçlüydü, beni bırakmak gibi bir niyeti de yoktu. Ben de beni tutmasına izin verdim. Yüzümü göğsüne bastırıp yumuşak, tropikal kokulu kumaşı içime çektim. Onun yaydığı karamel feromonları hayal etmeye başladığımda artık geri çekilmek zorundaydım, gözlerine bakamayacak kadar utanmıştım.

"Kendine iyi bak, Anna," dedi.

"Sen de," diye fısıldadım.

Ertesi günü, Kopano'nun evlenmekle ilgili söylediklerini kara kara düşünerek ve ayrıca ikizlerin neden Kope'a daha yakın bir şehre değil de Atlanta'ya uçtuklarını anlamaya çalışarak geçirdim. Tabii ki eğer Pharzuph New York'taysa Kaidan'ı da görmek istemiş olabilirlerdi. İkizlerin Kaidan'ı arayıp görebilmelerini kısıkanıyordum.

Sonra bir de Kopano mevzusu vardı. Sözleri beni rahat-

sız etmişti. Aslında sadece varsayımlar üzerinden konuştuğu düşünülebilirdi ama ben öyle sanmıyordum. Bizden bahsettiğine inanıyordum. Bir erkekte aradığım her şey onda vardı: Yakışıklıydı, alçakgönüllüydü, oyun oynamıyordu. Eğer ilk onunla tanışsaydım ne olacağı aşikârdı. Ama ilk Kaidan ile tanışmıştım ve ondan vazgeçmem gerektiğini biliyor olsam da buna hazır değildim.

Ertesi gün tam güneş batarken bavulunu hazırlamakta olan Patti'nin yatağının kenarına oturdum.

“Keşke fikrini değiştirip benimle gelsen,” dedi.

“Yılbaşı için Jay ve Veronica ile plan yaptım bile.”

Gazetelerden biri Times Meydanı'ndaki top yuvarlama* etkinliği için Patti'yi görevlendirmişti. İyi bir temsilciyle anlaşmış olmalıydı çünkü bu tarz bir işi almak önemliydi. Bırsız gittiği için üzüldüğünü görebiliyordum.

“Sorun yok, Patti. Beni merak etme.”

“Biliyorum. Ama yılbaşını hep birlikte kutlardık. Seni özleyeceğim.”

“Ben de seni özleyeceğim.”

Onunla gitmeyi düşünmüştüm aslında. Jay ve Veronica'nın baş başa olması daha iyi olabilirdi, her ne kadar onlar bu fikre katılmasalar da. Henüz resmi olarak birlikte değildiler ama ben top düşüp de herkes birbirini öpmeye başlayınca işlerin değişeceğini düşünüyordum.

Telefonum cebimde öttü. Cebimden çıkarıp ekranda

* Ç.N. İngilizcede “ball dropping”. Times Meydanı'ndaki bir binanın üzerinde bulunan büyük zaman topunun yılbaşında aşağı yuvarlanması etkinliği. Top, 11.59'da bırakılır ve aşağı inmesi altmış saniye sürer.

babamın numarasını görünce nabız atışlarım fırladı. Daha önce bana hiç mesaj çekmemişti.

Bu gece buluşuyunuz. Seni almaya bir araba gelecek. Hazırlan.

“Her şey yolunda mı, tatlım?” diyen Patti titreyen elimdeki telefona bakıyordu.

Ona mesajı okudum. Önümde durmuş omuzlarımı ovarken aurasından keskin, karanlık bir korku geçti. Patti’nin koruyucu meleği ona fısıldayınca korkusu hafifleyerek belli belirsiz bir gerginliğe dönüştü.

“Sorun yok. Kötü bir şey olmayacak. Baban da gelmiş,” dedi ve alnını benim alnıma yaslayarak gözlerini kapattı. Ben de aynısını yaparak onun yulaf aromalı şampuanının rahatlatıcı kokusunu içime çektim.

Saçlarımı tepemde dağınık bir topuz yapmıştım,  st m başım da perişan haldeydi. Süper hızlı bir duş alıp siyah kotumu, Veronica’nın seçtiği siyah tişörtü ve siyah  izmelerimi giydim. Saçlarımı j leleyip taradım, dişlerimi fır ladım. Fön makinesi veya d zleştiriciyle uğraşacak vaktim yoktu. Titreyen ellerimle suratıma birazcık makyaj yapmayı başardım. Kapı zili çaldığında saçlarım h l  ıslaktı.

Maskarayı makyaj çantamın içine tikiştirip fermuarlı, mor eşofman  st m  alarak “Ben bakarım,” diye seslendim.

Kapıyı a an Patti’nin sesini duydum. Oturma odasına geçip Patti’nin birine sarıldığını görünce tökezleyip düşecek gibi oldum. Odanın ortasında, şaşkın şaşkın kalakaldım. Kapıdakini neredeyse tanıyamayacaktım.

Gözlerinde her zamanki yoğun ifade vardı. Saçlarını kısacık kestirmiş, bu da sol şakağından fırlayan ve diğerlerinden zıt yöne giden küçük bir tutam saçı ortaya çıkarmıştı. Ve spor salonuna artık daha sık gittiği de kesindi çünkü omuzları ve kolları irileşmişti. Onu görünce oturup derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim. Kurukafa desenli, kapüşonlu, siyah bir eşofman üstü ve bol bir kargo pantolon giymişti. Elinde de gri bir bere vardı.

“Özür dilerim, Anna ama benimle gelmen gerekiyor,” dedi. Özür dilemesi iyiye işaret değildi.

Patti’yle aynı anda “Neler oluyor?” diye sorduk.

“Babam Amerika’daki bütün Düklerle bir toplantı yapacak ve senin de gelmeni istediler. Senin baban da özellikle gelmeni istedi.”

“Sorun mu çıkacak?” diye sordu Patti.

“Bu, sadece bir formalite. Eminim Anna’nın babasının bir bildiği vardır.”

Bir süre endişe üçgeni oluşturarak birbirimize baktıktan sonra ben Patti’ye sarılıp havayı dağıttım.

“Seni en kısa zamanda ararım,” dedim ona. Yüzü endişeyle gerilmiş olan Patti başını salladı. Onu yalnız bırakmaktan nefret ediyordum. Kaidan kalın beresini kafasına geçirdi.

Ben kapıyı arkamdan çekerken Patti’nin, “N’olur, n’olur, n’olur,” diye fısıldadığını duydum.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ŞEKER TORBALARI

Bizim mahalleden çıkarken, “Babam neden benden tek başıma gelmemi istemek yerine seni gönderdi?” diye sordum.

“Diğer Düklere senin arabanın olmadığını söyledi.”

Babam Kaidan’ın beni önceden uyarmasını istemiş olmalıydı.

“Yine de seni göndermesine şaşırdım,” dedim.

“İnan, bence o başka birini göndermeyi düşünüyordu ama babam beni önerdi.”

“Başka kim var?”

“Babam bir parti veriyor, dolayısıyla ev çok kalabalık. Resmi toplantılarını bitirdiler. Ben çıkarken Belial ve Melchom kâğıt oynuyorlardı, babam da havuzdaydı. Biz oraya vardığımızda hâlâ öyle olmasını umuyorum. Eğer babamla aynı odada bulunmamayı başarabilirsen

senin varlığını hissedemeyecektir. Doğrudan babanın yanına git, sonra evden çıkabiliriz. Tanıdığın diğer dört Nef de oradalar; Dükler bu gece bir partide çalışacağımızı zannediyorlar. Blake'i babası gelmeye zorlamış. Diğerleri de fırsat bu fırsat, küçük bir tatil yapıyorlar. İkizler buldukları her fırsatta İngiltere'den kaçmaya bakıyorlar. Ah, bir de Ginger bugün ışık saçıyor," deyip gözlerini devirdi.

İşte yine gün ışığına çıkmıştı; Kai ve Ginger arasındaki gizemli şey. Olumsuz da olsa Kaidan'daki duyguları ortaya çıkarıyordu Ginger. Blake'in orada olduğunu öğrendiğime nedense sevindim. Belki Ginger onun geleceğini biliyordu ve Atlanta'ya bu yüzden gelmişlerdi. Birileri beni bu Dük toplantısı konusunda uyarsaydı iyi olurdu.

"Pekâlâ," dedim bir genel tekrar dersine ihtiyaç duyarak. "Bir hatırlatma yapar mısın? Melchom, Blake'in babası mıydı?"

"Evet."

Dikkat çeken nişanımı saklamanın bir yolu olsa keşke diye düşündüm. Düklerin nişanımdaki beyaz kısmı görüp neden farklı olduğumu merak etmesini istemiyordum. Ben dudağımı ısırırken Kaidan bana bakıp kafasını salladı ve gözlerini tekrar yola çevirerek bir eliyle direksiyonu tutarken diğeriyle ensesini ovdu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Şu an muhtemelen tehlikedeyiz ama benim tek düşünebildiğim..."

“Neymiş?” diye sordum. Beklentiyle doldum ve t yle-
rim ürperdi.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi gönülsüzce. Y nl  Őap-
kasını çekip çıkardı ve kısacık saçları canını acıtıyormuş
gibi kafasını ovdu.

Ben dudaklarımı sıktım ve bundan etkilenmemiş g -
r nmek için elimden geleni yaptım. Onun bu sözlerine se-
vinmek istemiyordum. Onu kalbimden çıkarmak için çok
uğraşmıştım ama o tekrar yaralarımı kanatıyordu.

“Babam bu gece nasıl görünüyor?” diye sorup konuyu
değiştirdim.

“Sıra dışı görünen bir Şey yok ama ben onun tersini g r-
mek istemezdim.”

“İnsanın gözünü korkutuyor, değil mi?”

“Birazcık.”

Kaidan’ın Dükler, Nefler ve insanlarla dolu evini hayal
etmeye çalıştım. Biz hızlıca girip çıkarken fark edilmeme-
miz için yeterince kalabalık vardır diye umdum. Diğer Nef-
leri tekrar göreceğim için memnundum. Yani genel olarak.
Kopano’yu düşününce bedenime bir gerginlik dalgası ya-
yılıyor, Ginger ve Kaidan’ın geçmişiyle ilgili birçok soru
aklımı kurcalıyordu.

“Kaidan sana bir Şey sorabilir miyim? Bu konuyu ko-
nuşmak istemiyorsan anlarım,” dedim. Bana soru soran
gözlerle bakınca ağzımdaki baklayı çıkardım. “Ginger ile
aranızda ne oldu?”

İ  geçirip dalgın dalgın ensesini ovuşturdu.

"Bilmiyorum. Çocukken birlikte çok zaman geçirirdik. Ben on üç yaşına girene kadar çok yakındık."

"Yakın derken?" diye sordum, ağzım kurumuştı. "Ben hep senin yalnız olduğunu düşünmüştüm."

Gergin bir yüzle kafasını salladı. "Hep Ginger'la beraberdik."

"Hımm," dedim. Eh, bu her şeyi değiştiriyordu. Zihnimde yeni bir resim oluştu. Bunun bencilce olduğunu biliyordum ama Kaidan ile aralarında çocukluktan gelen bir bağ olduğunu düşünmek istemiyordum.

Kaidan, kelimeler ağzından zorla çekilip çıkartılıyormuşçasına güçlüklerle konuşmaya başladı.

"Bunu düşünmek bile benim için garip ötesi. O, başka bir hayattı," dedi. Sonra o kadar uzun süre sustu ki ben konuşmayı bitirdiğini düşündüm.

"Bana anlatabilirsin," diye fısıldadım.

Benim terapist gibi çıkan sesim karşısında söylendi ve duygularını gizlediği kutunun kapağını açarak hepsini ortaya döktü.

"Ben ne kadar kabul etmek istemesem de Ginger ile ben birbirimize çok benziyoruz. İkimiz de bizden ne beklendiğini çok erken, daha diğerleri anlamadan anladık ve merak ettik. Birlikte deneyler yaptık; ciddi bir şey değildi ama sadece çocukça şeylerdi. Ben sekiz, Ginger dokuz yaşındayken dadısı bizi yakaladı. Kadın babalarımıza söyledi, onlar da tabii ki bunun acayip eğlenceli olduğunu düşündüler. Ben on iki yaşındayken babam bir yıllığına

İtalya'ya gönderilmişti. İkizler on üç yaşına basıyorlardı, bu yüzden o sene çalışmaya başlayacaklardı. Ben İngiltere'ye döndüğümde Ginger değişmişti, tamamıyla farklı biri olmuştu. Sertleşmiş, herkesi eleştirmeye başlamış ve özellikle Marna konusunda aşırı korumacı olmuştu. Bu da, bana olacakların habercisiydi aslında. Ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Onunla veya başka biriyle konuşmamanın daha kolay olacağını düşündüm ben de.”

Kaidan onu hayatından çıkarmıştı. Bunu yapmak konusunda çok becerikliydi zaten. Ama bir çocuk olarak bunu yaşamak daha da travmatik olmalıydı.

“Belki de kendini senin kız arkadaşın olarak görmüştür,” dedim.

“Ama ben bununla ilgilenemezdim. O sıralar benim hayatım değişiyordu. Ginger'ı veya çocuk gibi davranmayı düşünemezdim artık. Geriye bakmak yoktu. Ertesi sene Blake bizimle takılmaya başladı ve en başından itibaren Ginger'la ilgilendi. İlgi de Ginger'ın her zaman hoşuna gitmiştir. Bir gece Londra'nın dışında bir partide çalışıyorduk, Blake bir kızla yakınlaşmış, oracıkta kızın dudaklarına yapışmıştı. Durup dururken Ginger bana asılmaya başladı.”

“Blake'i kıskandırmaya mı çalışıyordu?”

“Galiba. O zamanlar on altı yaşımıdaydım ve genellikle bir daha görmeyeceğim yabancılarla birlikte oluyordum ama hayatımın geri kalanında Ginger'ı görmekten kaçamazdım. Geçmişimiz zaten ilişkimizi yeterince karmaşık bir hale getiriyordu. Sanırım o, benim her zaman önüme

gelenle birlikte olduğumu ve benim için bunun sorun olmayacağı düşün­dü. Ona, eğer azdıysa gidip kendine başka bir herif bulması gerektiğini söylediğimde olay çirkinleşti. O zamandan beri de aramız berbat. Sonra bir de Blake'in çıldırması meselesi var."

Ben şaşkına dönmüş bir şekilde ona doğru eğildim. "Blake bir keresinde bir kız için kıskançlık krizine girdi de­miştin, bu muydu?"

Kaidan başıyla onayladı. "Aramızda geçen konuşmanın tamamına şahit oldu. Öptüğü kızı bıraktı ve öfkeden deliye dönmüş halde bağırıp çağırarak eline geçirdiği her şeyi fırlattı."

Blake'i kıskançlık krizine girmiş, bağırıp çağırırken ve eşyaları sağa sola fırlatırken tasavvur edemiyordum. Bu hikâyelerin altında yatan çok fazla gizli duygu olmalıydı.

"Bence Ginger'ın sana karşı hâlâ hisleri var," dedim.

"Hayır. Bence hayatına öfke duyuyor ve kendi dengi saydığı birine yakın olmayı özlüyor. Marna daha çok onun oyuncak ayıcığı gibi."

İçimde yükselen duyguları geri ittim.

"Sana söylemediğim için üzüldün, değil mi?"

"Biraz," dedim. Doğrusu buydu.

"Çok uzun zaman önceydi."

"Ama zaten hepimiz çocuklukta başımıza gelen şeylerle şekilleniriz. Ginger hâlâ acı çekiyor. Sen de onu özlemiyor musun? En azından arkadaşın olarak?"

"Onu yıllardır ilk kez düşünüyorum, o da sen sordun diye."

İçimi çekerek kollarımı kavuşturdum ve öfkeyle ayakucumu yere vurmaya başladım. Birkaç kilometre daha gittikten sonra Kaidan huzursuzca kıpırdanarak bir eliyle kafasını sıvazlamaya başladı.

“İkizler ve babaları Astaroth hakkında anlattıklarımı hatırlıyor musun?” diye sordu. “İnsanlar arasındaki duygusal bağları hissedebilmeleriyle ilgili?”

“Evet.”

“Bu yaz hepimiz bir aradayken içkiye yüklenmemin sebebi buydu. Aramızda bir şeyler olduğunu bilmelerini istemedim. Onlara hiçbir şey açıklamak veya saçmalıklarını dinlemek istemiyorum.”

Nabzım hızlandı. Aramızda bir şeyler olduğunu itiraf ediyordu. Karşılıklı bir şeyler.

“Bu gece ne olacak?” diye sordum ceketimin fermuarıyla oynayarak. Koltuğunun altından cevap olarak küçük bir şişe çıkardı ve kalp atışlarım göğüs kafesimde dörtnele koşmaya başladı.

“Merak etme. Şu anda içkili değilim. Park ettiğimiz zaman içmeye başlayacağım.”

“Benim de içmem gerekiyor mu?”

“Hayır. Birimizin içmesi yeterli.”

Bir tutam saç parmağıma doladım ve gözlerimi önümdeki konsoldan ayırmayarak “İçmesen ne görürler ki?” diye sorarken kekelememeye çalıştım.

Direksiyonu sıkıca tutarak yola baktı. Cevap vermesi uzun sürmüştü. Fazla uzun.

“Bilmiyorum. Belki aramızdaki çekimi. Belki hiçbir şey. Çok zaman geçti. On kilometreye şimdi giriyoruz.”

Belki hiçbir şey derken ne demek istemişti? Kimin duyguları muhtemelen bitmişti; benimki mi onunki mi? Umutlanmamalıydım. Tabii ki Kaidan benimle ilgilendiğini başkalarının bilmesini istemezdi. Ama bu, bana olan hislerinin ilgiden öteye geçtiğini göstermiyordu.

Koltuğumda büzüldüm. Onu tekrar görmek benim iyileşmemi sekteye uğratacaktı ama o karanlığa geri düşmeyecektim. Zihnimi boşaltmaya çalışarak gözlerimi kapattım. Zihnimde Kopano'nun görüntüsü belirdi. O beni asla bu şekilde geçiştirmez veya kafamı karıştırmazdı. Keşke Kai'ı istediğim şekilde isteyebilseydim onu da. Ama kalbin işlerine akıl sır ermiyordu.

Evine yardığımızda Kaidan güvenlik sistemine sertçe bir kod girdi ve arabalarla tıka basa dolu yola girdi. İhtimale duyumu evin içine doğru genişlettim ve poker dilinde konuşan boğuk bir ses bulana kadar evi aradım. Masadaki diğer sesleri tanıyamamıştım; bu da Pharzuph'un orada olmadığı anlamına geliyordu. Kaidan şişesini açarak kafaya dikti. Viskinin keskin tatlı kokusu oturduğum yerde bana kadar ulaştı. Ben de bir yudum alsam muhtemelen içkinin markasını ayırt edebilirdim. Şişeyi pantolonunun yan cebine soktu ve arabadan indik.

İlk önce insanlarla dolu bodruma indik. Blake bir adama son model, yüksek teknoloji telefonunu gösterirken adam yeşile boğuluyordu. Ginger ve Marna, Hawaii tarzı bara

oturmuş içkilerini yudumluyorlar ve alanın diğeri ucunda bir kadınla sohbet etmeye çalışan ama bir içim su ikizler için duyduğu şehvetle ilgisi dağılan bir adama göz süzüyorlardı.

Kopano, Marna'nın yanındaki taburede oturuyordu. Marna dikkatini ona yönelterek havalı, seksi bir etki yaratmak için Kopano'nun saçlarının ucunu kıvırdı. Kopano kafasını kaldırıncı göz göze geldik. İkimiz de bir süre tamamen hareketsiz kaldık; sonra o başıyla selam verdi, ben de ona karşılık verdim.

İkizler ilk olarak Kopana ve beni, sonra da Kaidan ve beni şöyle bir süzdükten sonra birbirlerine dönüp bilmiş bilmiş sırttılar. Bir şey görüp görmediklerini öğrenmek için babamın paralarından bir tomar verebilirdim.

"Birazdan şu partiye gideceğiz," dedi Kaidan onlara. Bana da, *Kope ile aranızdaki o bakışmayı gördüm*, diye bağıran bir bakış attı.

Ben de kaşlarımı kaldırarak ona sessizce, *Sana ne?* diye cevap verdim.

"Off," diye homurdandı. Merdivenlerden çıkarken onu takip ettim.

İnsan kaynayan evi geçip ısıtıcıların çalıştığı verandaya çıktık; şişelerden kaliteli viski içip hep bir ağızdan konuşan adamlar bir masanın etrafında toplanmıştı. Babamı görünce içimde yükselen duygularla savaşmak zorunda kaldım. Başımı yere eğdim.

Beni gördüğünde gözlerindeki ifade sertleşti.

"Buraya gel, evlat," dedi, sesinde daha önce duymadığım tehditkâr bir tınıyla. Küçük adımlarla gidip yanında durdum. "Yılbaşı için planların var mı?"

"Evet, efendim," diyerek boğazımı temizledim. "Atlanta'da büyük bir otelin partisine gidiyorum," demiştim ki bu doğrudu.

"Parti için şekerleme torbaları," diyerek bana içinde kurutulmuş yeşil ot ve beyaz toz olan poşetler verdi. Esrar ve kokain. *Sakin ol kızım*, dedim kendime torbaları karnıma bastırırken.

Gözlerimi yerden ayırmadan, "Teşekkürler," diye fısıldadım.

Babamın yanındaki biri konuştu. "Yılbaşında bütün bu Nefleri aynı işte çalıştırmayı düşünebiliriz aslında," dedi. Gözlerimi yerden kaldırdınca, Kıskançlık Dükü Melchom olduğunu düşündüğüm yakışıklı bir Japon'u gördüm. İnce purosunu dudaklarından alıp elindeki kâğıtları açınca masadaki herkes söylenip kendi kâğıtlarından yakınmaya başladı. Gülümseyerek kazandıklarını toplarken purosunu dudaklarının arasına yerleştirdikten sonra ağzının kenarıyla konuştu: "Demek istediğim, bütün grup büyük bir partide beraber çalışırlarsa çok daha fazla zarara yol açabilirler. Benim Blake için başka bir planım yok. Astaroth ve Alocer'in de karşı çıkacağını zannetmiyorum."

"Öyle olsun," diyen babam benden tarafa "Yılbaşında hep birlikte çalışıyorsunuz," diye gürledi.

Eliyle kovar gibi bir hareket yapıp beni azat etti. Tam ben

dönüyordum ki diğ er tarafta bir hareket gördüm; Pharzuph kapalı havuzun olduğu bölümden bornozuyla bize doğru geliyordu.

Babam, “Sen hâlâ burada mısın?” diye azarladı beni. Topuklarımın üzerinde dönüp kapıya doğru ilerledim. Kaidan orada beni bekliyordu. Biz aceleyle çıkarken Pharzuph’un sürmeli kapılardan verandaya girdiğini göz ucuyla gördüm.

Kaidan yüksek sesle, “Gidelim,” dedi. Ön kapıya vardığımız sırada dört Nef de bodrumdan yukarı gelerek bize katılmışlar, ceketlerini giiyorlardı. Hepsinin gözleri dalgındı, dinliyorlardı. Ben de evden çıkarken iş itme duyumu verandaya doğru genişleterek onlara katıldım.

Pharzuph babama, “Ş u senin kız leş gibi erdem kokuyor,” dedi alçak ve tiksinti dolu bir sesle; oradaki diğ er insanların duymasını istemiyordu.

Kahretsin! Oradan zamanında çıkamamış tım demek!

Daha hızlı yürümeye başlayarak Kaidan’ın arabasına sıkış tık.

“Eh fazla uzun sürmeyecek,” derken babamın sesi o kadar samimiydi ki bu bana acı verdi. “Ş u anda sadece iş ini daha iyi yapmaya uğ raş ıyor. Gerisi zamanla gelir. Ama buradaki herkesten daha çok içebileceğ inden kesinlikle eminim.”

Bundan sonra sadece pokerle ilgili konuştular ama menzilden çıkana kadar ben yine de dinlemeye devam ettim.

Blake yolcu koltuğ unda oturuyordu. Arkada üç üncü bir koltuk daha vardı ama geri kalanlarımızı ortada sıkış ılarak oturmayı seç mişt ik; Kopano, ben, Marna ve Ginger.

Marna elimi tutarak kendi elinin içine alana kadar başparmağımın tırnağını kemirdim. Kaidan Düklerin bizi duyabileceği on kilometre sınırından çıktığımı haber verir vermez Blake koltuğunda dönüp bana baktı.

“Sen bakire misin?” dedi. Başımla onaylayınca bana anormalmişim gibi baktı, sanırım gerçekten öyleydim. Kahkaha atarak koltuğun başlığına vurdu. “Dostum, sen işin içinde olunca her şey ilginçleşiyor.”

Koltuğun altına kıvrılarak yüzümü saklamak istiyordum.

“Yılbaşında gerçekten birlikte mi partiye gideceğiz?” diye sordu Marna.

“Sanki başka şansımız varmış gibi,” dedi Ginger.

Bize bir partiye gitmemiz emredilmişti ama çalışıp çalışmayacağımızı nereden bileceklerdi? Ya aralarından biri bizi kontrol etmeye karar verirse? Sonra bir şeyi idrak ettim: Kopano’nun da orada çalışması beklenecekti. Ona doğru döndüm.

“Belki sen bir bahane falan bulursun,” dedim. Kendimi korkunç hissediyordum. Kafasını salladı.

“Babamı veya sizi tehlikeye atamam. Çalışacağım.”

Arabaya bir ölüm sessizliği çöktü. Burada kimse Kopano’nun çalıştığını görmemişti daha önce. Bu, çok yanlış. Gerçeklerle yüzleşirken hepimiz düşüncelerimizi kendimize sakladık. Marna elimi sıktı.

“Bizim şeker Jay ne yapıyor bakalım bu günlerde?” diye sordu. Benim kafamı dağıtmaya çalışması çok hoşuma gitmişti.

TATLI ŞEY TAN

“İyi. Aslında, sanırım yakında bir kız arkadaşı olacak, arkadaşımız olan başka bir kızla çıkacaklar.”

“Öyle mi?” derken kocaman açılmış gözlerinden bir heyecan ve meydan okuma geçince yaptığım hatanın farkına vardım. O da ne yaptığının farkına vardı ve başını eğerek ellerimize baktı.

“Onun için sevindim,” diye fısıldadı.

Diğer elimdeki iki plastik torba beni rahatsız ediyordu. Zihnim dönüp dolaşıp Pharzuph’un bakire olduğumu bildiği gerçeğine gidiyor ve beyaz tozdan bir nefes çekmenin ne kadar rahatlatacağını düşünüyordum. Torba elimde duruyor, beni alkolden çok daha fazla çekiyordu. Tek yapmam gereken parmağımı torbaya sokup –Hayır!

Torbalardan kurtulmam gerekiyordu. Kopano’ya yer değiştirmek istediğimi söyledim. Ben onun kucağının üzerinden geçtim, o da bana dokunmamaya çalışarak altımdan kaydı. Camı birkaç santim indirdim. Bizim şeritte arkamızdan gelen başka bir araba yoktu. İlk önce esrar poşetini ellerim titreyerek açtım ve içindekileri camdan dışarı savurdum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Blake.

“Bunlardan kurtuluyorum,” dedim sabırsızca.

“Mükemmel malı harcıyorsun!” diye çıkıştı Blake.

“Kusura bakma,” diyerek geri kalanları da attım.

“İntihara meyilliyiz demek,” dedi Ginger. “Ne güzel!”

Elimdeki toz dolu poşete baktım. Ginger’ın sözleri üzerine pastanın üzerine çileğini de koyarak camı tekrar indir-

dim ve poşetin ucunu dışarı sarkıttım. Toz hızla esen rüzgâra karışıp arkamızda kıvrılarak giden bir buluta dönüşürken nefesimi tuttum. Büyük bir arzuyla bu bulutu inceledim ve garip bir ses duydum. Son tozlar da dışarı uçarken havada kıvrılarak giden bir şey vardı.

“Arabayı durdurun!” dedim. “Poşetin içinde bir şey varmış!”

Kaidan arabayı kenara çekti ve hepimiz dışarı fırlayarak üstün görüşümüzle yeri taradık.

“Neydi o?” diye sordu Marna.

“Kâğıttı galiba.”

“Evet, ben de gördüm,” dedi Kopano.

“Şurada!” diyen Ginger bir ağaca doğru koştu ve bir kâğıt parçasını alarak bana uzattı. Kâğıdı açıp sessizce okudum. Hayır, hayır, hayır. Dizlerim titredi ama Kaidan’ın koşarak yaklaştığını görünce kendimi dik durmaya zorladım.

Yoldan iki araç yaklaşıyordu, hâlâ epey geridelerdi. Hepimiz aynı anda fark ettik ve hemen arabaya bindik. Aklıma yazdığım notu koltuğun üzerinden arabayı çalıştıran Kaidan’a uzattım.

Bizden şüphelenmeye başlıyorlar. Çok söylenti var. Lejyoner casuslar yılbaşında seni izleyecekler. Çalışmak zorunda kalacaksın. Eğitimini hatırla. Yanındakilere ruhların nasıl iletişim kurduğunu sor.

Kaidan’ın notu okuduktan sonra elini direksiyona vurduğunu gördüm.

TATLI ŞEYTAN

“Bizimle de paylaşmak ister misiniz?” diye sordu Ginger sabırsızlıkla.

Dikiz aynasında Kaidan’ın endişe dolu gözlerine bakarken kararımı verdim. Onlara her şeyi anlatmanın zamanı gelmişti.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

YILBAŞI

Patti'nin bana bir şey olmayacağına dair iddialarına inanması ve New York'a gitmeye karar vermesi için iki saatte fazla konuşmamız gerekti. Benim ve Neflerin yılbaşında çalışmamız gerektiğini biliyordu ama fısıldayan iblislerin beni izleyeceği ayrıntısına değinmemiştim. Ruhlar meselesi hassas bir meseleydi.

Yılbaşı partisi Atlanta şehir merkezinde sık bir otelde olacaktı. Tanıdığımız insanların katılmayacağı başka bir parti bulmayı düşündük ama bölgedeki en büyük parti buydu. Ne kadar çok insan olursa ruhların dikkati o kadar dağılacaktı. Nefler, fısıldayan iblislerin dikkatinin kolayca dağılabileceğini söylüyorlardı. Ben de onların haklı olduklarını umuyordum çünkü iki en iyi arkadaşımın bulunacağı bir partiye ruhların salınması konusunda kendimi aşırı rahatsız hissediyordum.

Jay, partinin müziğini yapacak olan diskjokeyin asistanı olarak işe başlamıştı. Biz de şehrin en büyük eğlencesine giriş biletlerimizi bu şekilde elde etmiştik. Yerel bir radyo da partide bulunacaktı. Jay, gecenin bir bölümünde çalışıyor olacağı için oraya erkenden gitti. Veronica'yı partiye ben götürdüm. Beş Nefle orada buluşacaktık.

Veronica, Atlanta'ya girene kadar gerginliğimin farkına varmadı. Bir karın ağrısıyla direksiyonun üzerine eğildim. Kalabalık sokaklar hem gökkuşağı renginde hem de siyah tonlarda duygularla doluydu, hepsi döne döne havaya yükseliyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Veronica dudak parlaticısını havada tutarak.

"Sadece parti yüzünden geriliyorum galiba."

Otelin içi çok şıktı, tek bir detay bile atlanmamıştı. Avluda bir çeşme vardı, her masaya şahane çiçek demetleri yerleştirilmişti ve her yan göz alıcı desenleri olan pelüş halılarla kaplıydı. İnsanların çoğu lobide, odalarına giriş işlemlerini yapıyorlardı. Veronica'nın saat bir buçukta eve dönmesi gerekiyordu, bu yüzden gece burada kalmayacaktık. Eğer bir sorun olursa ve benim kalmam gerekirse Jay onu eve götürebilirdi. Büyük ihtimalle casuslar benim bütün gece partide kalmamı bekleyeceklerdi.

Otelin içinde heyecan hâkimdi. Veronica etrafa bakınırken parlak turuncu bir aura yayarak kolumu sıktı. Ben de etrafa bakındım ama benim sebeplerim başkaydı. Tekrar o

TATLI ŞEYTAN

irkin ruhları görmek konusunda hiç heyecanlı değildim. Hem de hiç.

Babamın verdiği bir gecelik hızlandırılmış ders sırasında fısıldayan iblislerle ilgili yeni bir Şey ğrenmemiştim. Sanırım o zamanlar iblislerin benim için bir sorun oluşturmayacağını düşünmüştü ama bana musallat oldukları o geceden sonra iblis konusu benim için hl hassas bir konuydu. Neyse ki Nef arkadaşlarım bana temel bilgileri öğretmişlerdi.

Fiziksel kütleleri olmadığı için ruhların iletişim yetileri sınırlıydı. Görüşleri'son derece keskin olsa da işitme duyuları iyi çalışmıyordu. Sadece yakındayken duyabiliyorlardı çünkü ses titreşimleri yakındayken güçlü oluyordu ve insanların zihnine yakındayken girebiliyorlardı. Müziğin yüksek çaldığı partiler onların işitme duyuları için bir kaos ortamı oluşturuyordu ki bu da bizim için iyiydi çünkü konuşmalarımızı uzaktan duyamayacaklardı. Biz de aynı Şekilde onların sesini sadece yakına geldiklerinde duyabilecektik. Yakın durduğumuz zaman zihnimizi açıp onlarla telepatik olarak iletişim kurabilirdik; karşılıklı fısıldaşma gibiydi bu.

Babam, hiçbir Dkn yakınlardan bizi dinliyor olmayacağına dair teminat vermişti. Kaidan babasının yılbaşını New York City'de geçireceğine emindi, Patti'nin de orada olacağını bildiğimden bu beni rahatsız etmişti ama topun yuvarlanmasından sonra doğrudan odasına gideceğini biliyordum. Yine de aynı şehirde nefes alacakları fikrinden nefret ediyordum.

Balo salonuna giden koridora girdiğimizde Veronica kolumu daha da fazla sıktı.

“Sen iyi olduğuna emin misin?” diye sordu.

“Açıkçası kendimi pek iyi hissetmiyorum.”

Durup beni kendisine doğru çevirdi. “Eve gidip ilaç almak ister misin?”

“Hayır. Geçer şimdi,” dedim. Birçoğu üniversite çağında olan diğer iyi giyimli çocukların oluşturduğu sıraya gelene kadar onu ileri doğru çekiştirdim. Yirmi bir yaş ve üzerindekiilere parlak turuncu bileklik veriliyordu. Yirmi bir yaşının altındakilerin ellerine, kalıcı kalemle kocaman X işareti çiziliyordu. İçeri girerken Veronica güzel ellerindeki cirkın işaretlere kaşlarını çatarak baktı.

X işaretleri içki olayını mahvedecekti ya da en azından zorlaştıracaktı. Bu yasağı delmenin yolları olduğuna eminim ama ben bu yolların ne olduğunu bilmiyordum. Parti henüz kalabalık değildi, salonun yalnızca yarısı dolmuştu.

“Aaa, bak, Jay şurada!” diyen Veronica topukları üzerinde sekerek doğrudan DJ kabinine yöneldi. “Affedersiniz, beyefendi, bir şarkı isteyebilir miyim?”

Jay ayağa kalkarak uzun bariyerin üstünden bize baktı. Kulaklıklarım çıkardı.

“N’aber? Partiye hazır mıyız bakalım kızlar?”

Ben dişlerimi göstermeden gülümserken Veronica, “Vuuu!” diye bağırdı.

Kulaklığının bir yanını kulağına dayayarak. “Bendensiniz kızlar,” dedi Jay. “Bunu senin için çalışıyorum, Roni.”

Şarkı çalmaya başladığında Veronica neşeyle bağırıp beni aşırı parlak ve aşırı boş olan dans pistine çekiştirdi. Ritim duygum olmadığından değildi. Ama nedense toplum içinde dans ederken kendimi çok rahatsız hissediyordum, özellikle de sarhoş değilken.

Jay popler bir şarkı alarak iyi etmişti çünkü insanlar gelip dans etmeye başladı ve otelin ışıkları loŐlaŐtı. Böylesi çok daha iyiydi.

Veronica, dansa kendini bıraktı ve beni döndürmek için ellerimi tuttu. Bir an için onun neŐesine ortak olup sadece eğlenen normal bir kızmıŐım gibi davrandım. Bunun gerçek olmadığını bilsem de içimde bu anın keyfini çıkarmak için güçlü bir arzu uyanmıŐtı. Ben de öyle yaptım. Şarkıya eşlik ederek ellerimizi havaya kaldırıp kalalarımızı tokuşturduk.

Şarkı sona erdiğinde ellerimle kendime çekidüzen ve-rip etrafıma bakındım. Uzaktaki duvarın yanında duran göz alıcı grubu görünce kollarım yanlara düştü. Nefler gelmişti ve kalabalığın içinden doğrudan bana bakıyorlardı.

Kendime bir an Kaidan'ın görüntüsünü içime çekmek için izin verdim. Siyah kumaŐ pantolon ve uzaktan bile gözlerini ortaya çıkardığı belli olan koyu mavi bir gömlek giymişti. Kravatında açık mavi, siyah ve gümüş rengi desenler vardı. Ellerini cebine sokmuŐtu, cüzdanının sallanan zinciri kıyafetlerinin uyumsuz olan tek özelliğiydi. Gözlerini ben-den kaçırmadı, beni dans ederken görüp görmediğini merak ederek kızardım.

Bakışlarımı takip eden Veronica, "Bu, düşündüğüm kişi

mi?" diye sordu, başımla onayladım. Cadılar Bayramından sonra nasıl enkaza döndüğümü bildiğinden, Kaidan'ın burada olmasına pek sevinmemiştii. Ama mesafeli duracağımıza söz verdim.

"Ben bir içki alıp Jay'le konuşacağım," dedi Veronica. "Sen de bir şey ister misin?"

"Bana bir su getirir misin, lütfen? Ben tuvalete gideceğim."

Veronica başıyla onayladı ve kıvrılan vücutların arasından sıyrılarak dans pistinden çıktık. O bara doğru, ben de koridordaki kapılara doğru yürüdüm; bir yandan da alanı tarayan Neflere göz ucuyla bakıyordum. Marna hızlıca gülümseyerek bakışlarını çevirdi.

Dev, lüks tuvalette ellerimdeki X işaretlerini yıkayarak çıkarmaya çalıştım ama çıkmıyorlardı. Dikkatleri üzerime çekmemek için en köşedeki lavaboya gitmiştim. Arkamdan sıcak vücutların yaklaştığını hissettim ve ikizlerin aynadaki yansımasını gördüm. Ginger ince çantasından bir şey çıkararak lavaboya koydu.

"Bunu kullan," dedi.

Pütürlü malzemeyi fişkırttım ve kısa tırnaklarımla cildimi birkaç saniye ovaladım. Leş gibi kokuyordu. Ovalamayı bitirdiğimde X'lerden eser kalmamıştı. Eser kalmaması gerekirdi zaten çünkü derim neredeyse soyulmuştu. Ellerimi bir havluyla kuruladım. İkizlerin ikisinin de daha on sekiz yaşında olmalarına rağmen turuncu bilekliklerinin olduğunu fark ettim. Ah, doğru ya onların sahte kimlikleri vardı. Marna aklımı okumuş olmalıydı ki derin dekoltesinin

içinden bir başka bileklik çıkarıp bana verdi, ben de bilekliği parmak uçlarımla tuttum.

“İn, teşekkürler.”

Gölerek bilekliği elimden aldı; bana kendisi takmaya karar vermişti.

“Sizce ne zaman gelirler?” diye fısıldadım. Tuvaletle bir sürü kız gelip gidiyordu ama kimse bize dikkat etmiyordu.

“Sen onu düşünme,” dedi Ginger. “Sanki hep buradalar-mış gibi çalış sadece.”

“Anna,” dedi Marna alçak sesle, “ben on üç yaşım-da çalışmaya başlamak zorunda kaldığımda onları hâlâ göremiyordum, biliyor musun?”

“Bu konuda konuşmak zorunda değilsin,” dedi Ginger. Marna ona baktı.

“Sorun değil. Ona anlatmak istiyorum,” diyen Marna duyabilmem için daha da yaklaştı. “On üç yaşına bastığımda, bir yıldır aldığım eğitime falan rağmen onları hâlâ göremiyordum. Bu yüzden babam, beni kalan masumiyetimden kurtarmak için Thamuz’un oğullarını çağırttı.”

“Cinayet Dükü,” diyen Ginger, cinayet kelimesini sanki kendisi de bir cinayet işlemeyi düşünüyormuş gibi söylemişti.

“Nefilleri mi çağırttı?” diye sordum.

“Evet, ama onlar bizim gibi değiller. Onlar acımasız. Bakire değildim ama... hiç kimse canımı o kadar yakmamıştı. Her çığlık attığımda veya ağladığımda bana vuruyorlardı. Beni öldüreceklerini sandım. Sonra ruhlar geldi, Thamuz’un

oğulları sırayla işlerini yaparken bana fısıldadılar. Sanırım en kötüsü, düşüncelerime hâkim olamamamdı. Başıma gelenleri *düşünmemek* gibi bir şansım yoktu.”

İkizlerin yanından kaçıp aceleyle engelli tuvaletine girdim ve tırabzanlara dayandım. Marna hikâyesini anlatınca kusacak gibi olmuştum. Biraz tuvalet kâğıdı kopararak gözlerimin altını kuruladım. Bu gece ağlarken yakalanmayacağıma dair söz verdim kendime. Bu, çok tehlikeliydi.

İkizler peşimden kabine girdiler. Ginger kapıyı kapatıp sürgüledi. Marna saçımı ve yanaklarımı okşadı. Kendimi toparlamadan önce son bir ürperti hissettim.

“Sana bunu hazırlıklı ol diye anlattım,” dedi Marna. “Sana bir sürü şey söyleyecekler, bunları duymazdan gelmen lazım. Seni etkilemelerine izin veremezsin. Sükûnetini koru ve bu seslerin sadece rahatsız edici bir televizyon programı olduğunu farz et. Sen onlara izin vermezsen sana zarar veremezler. Ben izin verdim ve senin de aynı hatayı yapmanı istemem.”

Ağzım kurumuştü. On üç yaşındaki tatlı Marna’nın görüntüsünü alıp zihnimin gerisine attım, onun için daha sonra yas tutacaktım. Şu anda beni hüngür hüngür ağlatacak hiçbir şey düşünemezdim. Marna sırtımdan V şeklinde inen elbisemin ipek kumaşını sıvazlayarak bana sarıldı. Sonra geri çekildi. Ben de başımı iyiyim dercesine salladım.

“Peki... dans ettiğin şu kız?” diyen Marna cümlesini tamamlamadan topukları üzerinde kıpırdandı.

TATLI ŞEY TAN

“Veronica,” dedim gözlerimin altını son bir kez silerek. “Jay ile onun arasında bir bağ görüyor musunuz?”

“Hayır, ama yeterince yakın durmuyorlardı. Hadi, salona dönelim.”

Tuvaletten çıkarken ellerim acıyordu; bu da bugün yaşanacakların habercisiydi. Balo salonuna girince Ginger çalışmaya başlamak üzere bizden ayrıldı ama Marna benim yanımda kaldı. İblisler henüz gelmemişti.

Marna’nın yeteneğini kullanarak iki arkadaşımın arasında neler olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum. Onları DJ kabininde gördük. Jay kulaklarını boynuna asmış, Veronica’yı izliyordu. Veronica her zamanki gibi kur yaparak konuşuyor, konuşurken abartılı el hareketleri yapıyordu.

Marna kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu.

“Aaa ne oldu?”

Benim sorumu duyunca kollarını çözüp omuz silkti.

“Hiç, sadece burada şu an çok insan var. Böyle durumlarda bağlar... bulanıklaşabiliyor.”

“Yani hiçbir şey göremiyor musun?”

“Aralarında bir... çekim var,” dedi. Eh, orası kesindi ama bu kadar mıydı? Aralarında çekim olduğunu anlamak için zaten duygusal bağları görebilme yeteneğine sahip olmak gerekmiyordu. Ben daha fazlasını ummuştum. Marna onlara bir süre daha baktıktan sonra salonun geri kalanını incelemeye başladı.

“Daha sonra beraber bir içki içelim,” dedi Marna ve göz kırparak kardeşinin yanına gitti. Ben DJ kabinine giderek

konuşmalarını bölmek istemediğimden bir süre bekledim. Jay ile Veronica sohbetle öyle dalmışlardı ki beni fark etmediler. Jay dikkatle Veronica'yı izliyor, Veronica da onun bu dikkati karşısında mest oluyordu. Sadece çekim mi vardı yani aralarında? Gerçekten mi?

Veronica dönüp beni görünce irkilerek güldü.

"Aman Tanrım bu çocuk çok olmaya başladı," diyen Veronica, Jay'ın koluna vurmak için uzandı ama Jay onun elini yakalayınca birbirlerine baktılar... ve işte. Pembe. İkisi ellerini yavaşça ayırırken auraları arasında koyu eflatun rengi dalgalandı. Jay ve Veronica'nın koruyucu melekleri memnun bir şekilde birbirlerine kafa salladılar.

Ben de sevincimi ifade etmek istiyordum ama bunun yerine bakışlarımı kaçırmak için bir bahane arayarak çıkıntının üzerinde duran suyumu aldım. Ben suyumu yudumlar-ken bir masada duran Marna'nın bizim olduğumuz tarafa baktığını gördüm. Bana gülümsedi ama gülümsemesi her zamankinden daha zorlamaydı. Sonra gülümsemesi silindi ve Marna kaskatı kesildi.

İblisleri göremiyordum ama geldiklerini biliyordum. Tam arkamdaydılar. İblisler gelmiş, beraberlerinde de sırtımdan yukarı örümcekler tırmanıyormuş gibi bir his getirmişlerdi. Kendimi toparlayarak iki arkadaşımın ve yakaladıkları o tatlı havadan uzaklaştım. Kendimi hiç onlardan bu kadar farklı hissetmemiştim.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Doğrudan bara gittim.

Kalabalığın içinden yürürken arkamdan eli baltalı bir katil takip ediyormuş gibi çığlıklar atarak kaçmamak için kendimi zor tuttum. Arkamı dönüp tehlikeyi ölçmek için duyduğum istek, greceklerimden duyduğum korku kadar güçlü değildi.

İçkilerini alan bir çift bardan uzaklaşırken ben bara ulaştım. Barmen gr sarı saçlarını alnından geri iterek beni szd. Kalbim sağlıksız derecede hızlı atıyordu.

Barmen barın üzerinden bana doğru eğilerek, “Ne istersin?” diye sordu.

Yan yana dizilmiş bira şişelerine bakıp hafif bir birayı gösterdim. Barmenin bakışları bileğimdeki banda gitti.

“Yirmi bir yaşında gstermiyorsun,” dedi dostça bir ses tonuyla, birayı açarak.

“Evet, biliyorum,” diyerek verdiği soğuk şişeyi aldım. Sonra küçük siyah çantamdan para çıkardım.

Fısıldayanların beni izleyip izlemediğini merak ediyordum.

Parayı barmene vererek, “Teşekkürler, st kalsın,” dedim. Barmen, parayı aldı ama benden uzaklaşmadı.

Onunla havadan sudan konuşmayı düşündüm. O da ko-nuşacak bir şeyler bulmaya çalışıyor gibiydi.

“*Seni odasına davet etmeyi dşntyor.*” Kafamdaki çatallı ses yüzünden tüylerim diken diken oldu. Drtlerime uyarak şişeyi kafama diktim ve büyük bir yudum aldım. İıyy. Biranın tadını sevmiyordum ama en azından içimi alev alev yakmıyordu. İblis kulağımın dibinde kahkahalarla güldü. Sesi kafatasımın içinde yankılandı.

“Ağzını şişeye dayaman hoşuna gitti. Bir daha iç.”

Sapık! Sapık! Sapık! İblise bağıra bağıra kafamın içinden çıkmasını söylemek istiyordum. Şişeyi kafama dikip içmeye başladım, hepsini bitirene kadar da durmadım. Adam, etrafını çevreleyen parlak kırmızı şehvetle bana bakıyordu. Boş şişeyi gülerek alıp çöpe attıktan sonra soğutucudan yeni bir şişe çıkardı.

“Çok iyiydi,” dedi. “Al bakalım. Bu seferki benden. Bu arada ben Trevor.”

Kulağımın dibindeki bana aynen devâm etmemi söyledikten sonra barmenin etrafında dönmeye başlayan iblisin iğrenç sözleri karşısında irkilmemeye çalışarak ikramı kabul ettim.

Normalde iki bekâr insanın flört etmesi kötü bir şey değildi. Ama bu iblis benden Trevor’ı yanıltmamı, dikkatini vücuduma çekip onu kıvrım kıvrım kıvrandırmamı istiyordu. Arzuyla yanıp tutuşsun, işinde çuvallasın istiyordu. İblis, flört gibi masum bir şeyi bile berbat ediyordu. Trevor’a bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum ama gözlerim acıyıp beni gözyaşlarıyla tehdit etmeye başlamıştı. *Duygularına yenilme!*

“Gözlerin çok güzelmiş,” dedi Trevor. “Parlıyorlar.”

İblis kıkır kıkır güldü. *“Romeo’nun kız tavlama numaralarına çalışması gerek. Çok sıkıcı.”*

“Teşekkürler, benim adım Anna,” dedim. Flört etmem gerekiyordu. Dudaklarıma bir öpücük kondurup elimin bir hareketiyle saçlarımı öne savurdum. “Bütün gece burada mı çalışıyorsun?”

TATLI ŞEYTAN

“Evet, bire kadar. Sonrasını kim bilir? Őehir merkezinde yapacak bir sűrű Őey var.”

“Eminim vardır,” dedim.

Őimdi ne olacaktı? Ona gűz kırpmam falan mı gerekiyordu? Yabancılarla flűrt etmek en iyi yaptığım Őey olmayabilirdi ama içmek kesinlikle űyleydi ve bu barmenin de hoŐuna gidiyordu. Bűyűk ve soĐuk bir yudum daha aldım ve ilk biram vűcuduma yayılıp etkisini gűstermeye baŐlar-ken rahatladığımı hissettim. Tűh, saate bakmayı unutmuŐtum. BileĐimi çevirip gűműŐ saati- me baktım. Dokuz yirmi.

Bir grup insan bara geldi. Barmen onların sipariŐlerini aldı ama bana bakmaya devam etti. Ben de ona cilveli cilveli el salladım. Bu hareketi kızların Jay’e yaptığını gűrműŐtűm. Kendimi aptal gibi hissettim ama aurası sabit bir kırmızıyla çevrelenmiŐ olan barmen sırtıp saçlarını yana doğru savurdu.

Ne yapacağımı bilemeyerek bardan ayrıldım ve iki fısıldayan iblisin korkunç gűlgelerinin arasından geçtim. Onları hissedemesem de sislerin arasından geçerken tiksintiyle irkildim.

Parti őimdi hareketleniyordu; DJ mikrofonun baŐına geçmiŐ anonslar yaparak herkesi heyecanına ortak etmeye çalıŐıyordu. Takip edildiğimin kesinlikle bilincinde olarak hareket eden bedenlerin ortasında durdum. Jay, DJ kabininde koŐuŐturup patronu için iŐleri organize etmeye çalıŐıyordu. Veronica’yı hiçbir yerde gűrememiŐtim.

Diğer NeŐleri aramaya başladım ama sonra kendimi

durdurdum. İstedığım en son şey Kaidan'ı işinin başında görmektir. Dikkatimin dağılmasını göze alamazdım. Kai'ı düşünmek bile içkimin yarısını bitirmeme sebep olmuştu. İkinci içkimi çok erken bitirmiştım. Şimdiden çakırkeyif olmaya başlamıştım.

"Anna! İşte buradasın! Vay... O ne öyle?" diyen Veronica bir elini kalçasına dayayıp biramı işaret etti. "Ayrıca o bilekliği nereden buldun?"

"Bağlantılarım var," diye cevap verdim. "Rahatlamaya ihtiyacım vardı da." Etrafımızı saran fısıldayanlar bizi izleyip konuştuklarımızı dinlemeye çalışınca gerilmiştim. Kalbim küt küt atmaya başlamıştı.

Veronica gözlerini kırpıştırarak şaşkın şaşkın bana baktı. Onu, içkiye karşı olan tutumumu "değiştirdiğim" konusunda uyarmam gerekirdi. Eğilip kulağına "Dikkatli olup eğlenmemize bakalım, olur mu?" diye fısıldadım.

Benim bu alışılmadık davranışım karşısında ne yapacağını bilemeyen Veronica, "İyi, tamam," dedi. "Bana da içki bulursan sorun olmaz."

Fısıldayanlardan biri Veronica'nın kulağına eğilince koruyucu meleği aralarına girdi. Bunu görmemiş gibi yaptım ve Veronica'yı dirseğinden tutup DJ kabinine doğru çektirdim ama birden olduğum yerde kalakaldım. Jay eğilmiş, sırta sırta Marna ile konuşuyordu. Veronica gözlerini kıstı. Ortalık karışacaktı. Ben yönümüzü bara çevirdim.

Ama Veronica geri çekilip onları seyrederek, "Dur bir dakika," dedi.

İki ahlaksız ruh, Veronica'nın etrafını saran, yeşil kıskançlıkla karışık kara hayal kırıklığın görebiliyordu. İblislerin ikisi de koruyucu meleğın onları durdurma çabasına rağmen aynı anda saldırıya geçti. Veronica'nın aurası kararıp yeşil renk daha da canlanırken ben zor nefes alıyordum. Müdahale etmeden öylece izlemek hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi.

O sırada Marna, Jay'i kabinden çıkarmak istercesine kolundan çekince Jay gülerek kafasını sallayıp çalıştığını işaret etti. Derken Marna parmak uçlarında yükselip Jay'in patronuna bir şeyler söyleyince patronu sırtıp Jay'in sırtını sıvazlayarak omuz silkti. Marna başarısını ellerini çırparak kutladı ve Jay'i elinden tutarak dans pistine götürdü. Bunlar ne yapıyorlardı böyle?

Veronica onları izleyip kendi içinde mücadele ederken fısıldamayı bitiren ruhlar meleğini daha da kışkırtmak için etrafında dansa başlamışlardı.

"Kız sadece Kai'ın İngiltere'den bir arkadaşı. Jay onunla yazın tanışmıştı," diye fısıldadım ona.

"İngiliz kız o mu? Jay bana ondan bahsetmişti, biz sadece şeyken..."

"Arkadaşken," diye sözünü tamamladım.

İkisi gittikçe daha da yakınlaşarak dans ederken Veronica gözlerini onlardan bir an bile ayırmadı. Marna dolgun göğüslerini Jay'in göğsüne bastırıyor, kalçalarını Jay'in kalçalarıyla birlikte oynatıyordu. Başım dönmeye, midem bulanmaya başladı. Biramın

kalanını bitirip saate baktım. On dört dakikada iki bira. Bu iyiye işaret değildi.

Veronica'ya endişelenmemesini, ikizlerin yarın gideceğini söylemek üzere tekrar eğildim ama zihnimi tırmalayan bir iblis sesi düşüncelerimi bıçak gibi kesti.

"Kıza daha fazla fısıldamak yok."

Başımı kaldırıp tepemizde dolanan şeye baktım. Onun çukura kaçmış, yapış yapış gözlerini görünce ayaklarım kendiliğinden geri geri gitti. Ruh formunda bile, hırlayan bir delikten ibaret ağzı ve çökmüş avurtlarıyla, bir deri bir kemik görünüyordu. Gözlerimi kaçırdım.

Veronica'nın dirseğini kavrayarak "Hadi Veronica," dedim, "gidip içki alalım."

Ama o kıpırdamadan Jay'i izlemeye devam etti.

"Ben oraya gidiyorum," dedi. Sesi çok kararlı çıkmıştı. Derken durdu. Dans pistine baktım. Marna'nın elleri Jay'in başının arkasındaydı; ikisi oracıkta, alenen öpüşüyorlardı. Jay, kırmızı bir şehvet girdabına kapılmıştı. Bu hiç de iyiye işaret değildi.

Veronica, tuvaletlerin yanındaki çıkışa doğru koşmaya başladı. Kaslarım onun peşinden koşmak için yanıp tutuşuyordu. Kibirli ruhlar havada keyifle süzülüyorlardı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Ne Veronica'yı teselli edebilirdim ne de Marna ve Jay'e bir şey söyleyebilirdim.

Çalışmam gerektiğini bildiğim için bir ilham kaynağı bulmayı umarak etrafıma bakındım. İki iblis yükselip alçalarak kalabalığı incelemeye ve hızla yere inerek

insanlara fısıldamaya bařlayınca benden sıkıldıklarını dűőűnűp korktum. İćimde bir paranoya dalgası yükseldi.

Tam yanımda biri, "Korkma, onlar hep böyle hiperaktiftir," deyince dűnűp baktım. Kűűk bir pipetle kokteyli-ni yudumlayan Ginger, DJ kabinine kořan Jay'i izliyordu. Marna dans pistinin kenarında durdu. Beni gűrűnce diğerk tarafa dűnerek kalabalıđın arasında gűzden kayboldu.

"Ama seni hatırlamaları uzun sürmez," diye uyardı Ginger. "O yűzden iře koyul."

"Evet, teőekkűrler," dedim.

Kalćalarını sallaya sallaya uzaklařtı. Ruhların dikkati dađılmışken balo salonunu hızlı adımlarla terk ettim. Veronica řiřmiř gűzlerle tuvaletten çıkıyordu. Beni gűrűnce durdu. Čenesi titremeye bařlamıřtı. Onun böyle durumlarda saldırganlařacađını dűőűndűğűmden, dođrudan yanlarına gidip ikisini de fırçalamasını beklemiřtim. Onu gűzyařları ićinde gűrmek ićimi acıtmıřtı. Yanına gittim. Arkaya dođru řűyle bir bakınca etrafta ruh falan olmadıđını gűrdűm. Ona sarılmamak ićin kendimi zor tutuyordum.

"Ben bir daha ićeri girmem," dedi bana. "Eve gitmek istiyorum."

"Ama..." diye başladım. Normal şartlar altında onunla birlikte oradan derhal çıkıp giderdim.

Veronica'nın arkasından, dev kanatlı bir yaratık űzerimize dođru gelince nefesim kesilecek gibi oldu. Čirkin suratı yűzűmden sadece birkaç santim űtedeydi. Sinmemeye ćalıřtım. Eđer gerćek vűcutları olsaydı eminim etleri ve

nefesleri leş gibi kokardı. İblisin puslu şeklinin arkasındaki Veronica'ya odaklandım.

"Benim arabamı al," dedim umursamaz bir şekilde. Burnunu çekti. Şaşırmıştı. "Benim burada kalıp bazı şeyleri halletmem gerekiyor ama sen benim arabamı alıp gidebilirsin, ben kendime bir araba bulurum."

İblis, biraz daha yaklaşıncı -artık daha ne kadar yaklaşabilirse- ondan uzaklaşmak için duruşumu değiştirdim. "*Neden bu kız için endişeleniyorsun?*"

Hızlıca düşünüp ona zihnimden bir mesaj gönderdim. "*Ona gereken zarar verildi, okulda onun üzerinde çalışmama devam edebilmem için arkadaşım olduğunu düşünmesi gerek.*"

Bu cevap iblisi yatıştırmış gibiydi ama kalbim gereğinden hızlı atmaya devam ediyordu. Daha dikkatli davranmalıydım.

"Seni yarın ararım," dedim Veronica'ya. Tekrar burnunu çekerek anahtarlarını aldı. Gitmesine sevinmiştim. Ama gitmesi için kalbinin kırılması gerekmeseydi keşke.

Şimdi Jay'den beni eve bırakmasını rica etmem gerekecekti. Balo salonuna geri döndüğümde DJ kabinine ulaşmam bu sefer daha uzun sürdü çünkü mekân artık tika basa dolmuştu. Arkamı kontrol ettim; bir iblis takipteydi. Jay'in çalıştığı bölüme ulaşırken ciğerlerimdeki bütün havayı dışarı verdim. Jay hayallere dalıp gitmişti.

"Hey!" diye seslendim. Beni görünce olduğu yerde dönüp etrafına bakındı.

TATLI ŞEYTAN

“Roni nerede?” diye sordu.

“Benim arabayla eve gitti. Benim seninle dönmem gerekcek,” dedim. Jay’in yüzü asıldı, duyguları karman çorman oldu.

Yanımdaki ruh, Jay’i daha iyi görebilmek için yükseldi. Dönüp gidiyordum ki Jay, “Anna, bir dakika!” diye seslendi.

Omzumun üzerinden “Sonra konuşuruz!” diye bağırarak aramıza mesafe koydum.

Jay muhtemelen ona kızdığını düşünecekti ama ben o fısıldayanın Jay’in yanına yaklaşmasını istemiyordum. Çocuk Şu an zaten yeterince kırılıyordu.

Bara doğru yola yarılamışken Jay’in yine bana seslendiğini duydum, sesi bu kez daha yakından gelmişti; derken beni dirseğimden yakaladı. Onun için duyduğum korku yüzünden az kalsın bağırp çağıracaktım ama yüzündeki ızdırabı görünce kendimi tuttum. Bunun yerine kollarımı kavuşturdum.

“Veronica neden gitti?” diye sordu. Cevabı zaten bildiği, yüzünden belliydi.

“Sizi gördü Jay.”

Jay gözlerini sımsıkı kapattı. “Öyle olmasını istemedim, Anna. Marna benim asla elde edemeyeceğim türden bir kız, anlıyor musun? Ben hiç böyle olacağını... Mantıklı düşünemedim işte,” diyerek alnını ovuşturdu.

Ginger’a göre herkes aldatırdı. Hatta Jay’in de aldatacağına dair kehanette bulunmuştu.

Jay, "Biz daha resmi olarak çıkmıyoruz bile," diyerek sessiz düşüncelerime cevap verdi. "Ben hâlâ yalnızım!"

Tekrar, "Daha sonra konuşuruz," deyip işinin başına dönmesi için DJ kabinini işaret ettim. Sonra da onu orada öylece bırakıp gittim. Daha önce ona hiç bu kadar soğuk davranmamıştım.

Gecenin başlangıcı bu kadar kötüyse, sonunu görmek bile istemiyordum.

İblis bara gittiğimi anlayarak önüme geçti. Aklıma bir fikir gelince durdum. Ben durunca iblis de gerileyerek yanıma geldi. Normalde, bu gece izlendiğimi bilmemem gerekiyordu. Belki bu yaratığa aptal numarası yapıp ondan biraz bilgi alabilirdim. Diğer Nefler, iblislerin işlerinde kurnaz ve acımasız olabileceğini ama nihayetinde bencil yaratıklar olduklarını söylemişlerdi. Düklerin emirlerini istemeye istemeye yerine getiriyor, ama Neflerin ne yaptıklarını hiç mi hiç umursamıyorlardı. Güvenilmez, kaypak asalaklardı bunlar.

Ruha düşüncemi ilettim. "*Beni neden takip ediyorsun? Burada çalışmaya çalışıyorum ama sen benim dikkatimi dağıtıyorsun. Seni babam mı gönderdi?*"

Yaratığın kahkahası ruhumda çınladı. Çocuk gibi, "*Seni hiç de ilgilendirmez,*" diye cevap verince ona karşı hissettiğim korkunun küçük bir bölümü kaybolup gitti. O anda ikinci casus iblisin gitmiş olduğunu fark ettim.

"*Görüyorum ki diğer ruh seni terk etmiş,*" diye onu kışkırtmaya çalıştım. "*Muhtemelen dışarı çıkıp kendine yapa-*

TATLI ŞEYTAN

cak eğlenceli bir Şeyler bulmuştur. Sensiz. Ne yapsam beni rahatęa ęalıřabilmem için yalnız bırakırsın?”

Yaratığın suratına pis bir gülümseme yayıldı. Gülme-
siyle oluşan ęatlaktan dışarı kurtçuklar çıkacak zannettim
bir an.

“Bana bir gösteri yap,” dedi iblis. Kalp atışlarını hızlandı.

“Tamamdır.”

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Kalabalığın içinde
ilerlerken boynumu uzatıp etrafı taradım. Sağ tarafımdan te-
zahratlar yükseldi. Kalabalık bir grup, bir Şeyin etrafında
toplanmıştı. Belki de Blake, yeni bir elektronik aletini göste-
rerek hava atıyordu diye düşünüp o tarafa yöneldim. Grubun
yanına gidip kafamı iki kişinin arasından içeri uzattım.

Kopano birkaç insanla bir masaya oturmuş, kâğıt oynu-
yordu. nnde bir yığın para vardı. Çikolata renkli ceketini
ıkarmış, altın benekli kravatını gevşetmiş ve beyaz gm-
leğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrımmıştı. Kope kumar-
baz mıydı yani?

“Vay canına!” dedim kendimi tutamayarak.

“Bu adam inanılmaz,” dedi sağımdaki ocuk.

“Ne oynuyorlar?” diye sordum.

*“Yirmi bir. Adam henüz hiç kaybetmedi. şu, kartları
okuyabilen tiplerden herhalde. Ama yanındaki adam sinir-
lenmeye başladı.”*

Kopano elindeki kartları “ciddi” bir ifadeyle aın-
ca kalabalıktaki herkes sihirbazlık gösterisi izliyormuş
gibi alkışlamaya başladı. Ruh, masanın etrafında dönme-

ye başladı; para el değiştirip de masadaki adamlardan biri ayağa fırlayarak hile yapıldığını haykırmaya başlayınca heyecanlanmıştı. Diğerleri araya girerek oynama sırasının kimde olduğunu tartışmaya başladılar. Mini elbiseli, uzun boylu bir kız Kopano'nun omuzlarını ovdu ama Kopano kafasını kaldırıncı benimle göz göze geldi. Kalp atışlarım inanılmaz hızlanırken boğazımı temizleyip kalabalıktan uzaklaştım.

Daha birkaç adım uzaklaşmıştım ki arkamda bir gürültü koptu. Kalabalığın arasında birileri beni arkamdan itti. Poker masasında kavga çıkmıştı. Kopano! Parmak uçlarımda yükselerek onu görmeye çalıştım. Kahverengi ceketini omzuna asıp başını yere eğmiş vaziyette, burnu bile kanamadan gidiyordu.

Otelin güvenlik görevlileri alana akın ederken ben kenara çekildim.

Ağızına kadar dolup taşan dev balo salonuna bakınırken kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. Ne zaman kısa saçlı bir çocuk görsem mideme kramplar giriyordu ama Kaidan'la karşılaşmadığıma seviniyordum. Onun nerede olduğuna dair merakımı kafamdan atmaya çalışarak başımı salladım.

Dans pistinin çevresinde yine bir insan kalabalığı toplanmıştı. Ne olduğunu merak edip yakınlardaki bir sandalyenin üstüne çıktım. Göreceklerimden korkuyordum ama Blake dans pistinin ortasında sadece break dans yapıyordu. Ve bu çocuk gerçekten de süper dans ediyordu. Televizyonda yayımlanan dans programlarındakilerden çok daha

iyiydi. Herkes onun yeteneğini kıskanıyordu. Diğer erkekler de bu gösteriden sonra kaç kızı elde edebileceğini düşünerek kıskançlığa kapılmıştı. Fısıldayan, üzerime üzerime gelince nefesim kesilir gibi oldu. Sandalyeden inip tekrar görevime odaklandım.

Bu iblise gösteri yapmanın zamanı gelmişti.

Derken aradığım kişi yi gördüm. Ben kahlkahalarla gülen bir çiftin yanına giderken iblis de peşime takıldı. Marna uzanarak adamın kravatını düzelitti ama şeytani glgemle benim geldiğimi görünce şaşırarak elini indirdi.

“Kusura bakma,” dedim adama. Marna’yı elinden tuttum. “Shot içmenin vakti geldi.”

“ok çılgın,” diyen Marna elimi sıkarken geride bıraktığı avına dönüp bakmaya tenezzül bile etmedi.

Bekleyen müşterileri dirseklerimizle ite ite onu doğrudan Trevor’a götürdüm. Marna yanıma sıkıştı. İblis de kafasını merakla aramıza soktu ama biz onunla ilgilenmedik.

Trevor beni görünce diğer müşterileri atlayarak yanıma geldi.

“Nihayet döndün,” dedi. “Bir bira daha götürmeye hazır mısın?”

Kafamı sallayarak, “Tekila shot ve yeşil limon,” dedim. Bir kaşını kaldırıp etkilendiğini göstererek şişeye uzandı.

“Baksana, biz daha önce gelmiştik!” diye bağırdı bir adam.

“Hemen geliyorum,” dedi Trevor ona.

Saatime baktım. Birinci saat bitmişti.  içki içebilir-

dim. Trevor önümüze iki altın renkli shot ve bir tuzluk koydu. Ama yeşil limon yoktu. Diğer barmene seslenip ona bir yeşil limon dilimi attı. Diğer barmen sırtıp başını salladı. Ne yapıyorlardı böyle?

“Eğer limonlarınızı istiyorsanız gelin de alın,” dedi Trevor. Diğer barmenle birlikte önümüzde dikilmiş, limon dilimlerini dişlerinin arasında tutuyorlardı.

Marna gülerek bileğini yaladı ve nemli derinin üzerine tuz döktü. Zor değildi. Bunu ben de yapabilirdim. Bileğimi tuzladıktan sonra ikimiz de shot bardaklarımızı aldık. Kadehlerimizi kaldırdığımızda aramızda anlık bir uzlaşma oldu. Bir özür. Özrün kabulü. Kader ortaklığı.

Kadehleri tokuşturduk, tenimizden tuzu yaladık, shotları kafaya diktik ve barın üzerine eğildik. Adamlar da bizimle beraber eğildi. Küt küt atan kalbim yüzünden etrafımızda tezahürat eden insanların sesini zar zor duyabiliyordum. Yüzümü yaklaştırdım ve barmene dokunmadan dişlerinin arasındaki limonu ısırdım. Ama ben limonu alırken barmen sıcak dilini alt dudağımda gezdirdi. Tekilanın kokusu ve adamın dilinin bıraktığı his aklıma Kaidan’ı getirince başım döndü.

“Eğlenceliydi.” İblisin tiz sesiyle az daha olduğum yerde sıçrayacaktım. “*Sırada ne var?*”

“Bir shot daha,” dedim Trevor’a.

“Tekila mı?” diye sordu.

Bir an duraksadım. Kararsız kalmıştım. Çıtayı yükseltmem gerekiyordu. Bara yaslanmış duran insanlara

baktım. Yaklaşık on kişiydik, arkamızda daha da fazla insan vardı. Çantamın içi para doluydu. Marna'nın yanında diki-len kıza doğru eğildim. Kızın elinde boş şarap şişesi vardı.

"Baksana, bizimle bir shot içmek ister misin?" diye sordum neşeyle.

"Ben mi? Ah, yok. Alkol beni çarpıyor, sadece şarap içiyorum."

"Aaa, yapma ama. Yılbaşındayız!" dedim neşe saçarak. "Ben ısmarlıyorum."

Kızın renkleri puslu isteksizlikten turuncu bir hevese döndü.

"Peki, ama sadece bir tane!" dedi.

"Shot mı içeceksin?" diye sordu diğeri yanında duran arkadaş.

"Şu an barda bulunan herkese shot ısmarlamak istiyorum," dedim Trevor'a. Trevor'm kaşları havaya kalktı.

"Herkese mi? Kaç para tutacağını biliyor musun?"

"Evet. Merak etme, param var," deyip göz kırptım; bu benim bir erkeğeri ilk göz kırpışımdı. Tenim adrenalinle zonkluyordu.

Yakınlardaki kızlarla ne içeceğimize dair bir oylama yaptık. Benim bilmediğim bir kokteyl önerdiler. Trevor işe koyulup en az yirmi küçük bardağı yan yana dizdi.

Farklı malzemelerden bir karışım hazırlaması gerekince Trevor hünerlerini sergileme imkânı buldu; bir şişeyi havaya attı ve düşerken yakalayıp bardakları doldurdu. Bunu farklı şişelerle defalarca yaptı. Sonra salladı, salladı, salladı.

dı ve pembe kokteyller ortaya çıktı. Ben bunları insanlara dağıtırken çoğu mutlu mutlu teşekkür etse de birkaçını içmeye ikna etmem gerekti. İnsanları ısrar ederek yoldan çıkarmak en iyi yaptığım şeylerden biri değildi ama ensemde bekleyen bir iblis olunca içki içsinler diye uğraşıyordum. Suçluluk duygusuyla daha sonra ilgilenecektim.

Hep bir ağızdan *yihuuu* diye bağırırken havaya yirmi shot bardağı kalktı. Marna ile kadehlerimizi tokuşturup içkileri kafamıza diktik. Tadı acımsı şeker gibiydi. Arka arkaya içtiğim iki içkinin sıcaklığı vücuduma hızla yayıldı; karıncalanan ayaklarıma varıncaya kadar hissedebiliyordum sıcaklığı. Bütün vücudum yeni bir shot için yalvarıyordu. Trevor bir elini saçlarında gezdirip bir sonraki talebimi bekledi. Alkol damarlarımda dolaşırken onun veya etrafımdakilerin renklerini seçmekte zorlanıyordum.

Bu tatlı ve şeytani oyunumuz sayesinde arkadaş olduğumuz iki kızı işaret ederek "Bir tane daha, dördümüz için," dedim Trevor'a. "Şaşırt bizi," diye de ekledim. Trevor hiç tereddüt etmeden işe koyuldu. Saate baktım. Bu benim neredeyse gece yarısına kadar içeceğim son içki olmalıydı. Bana yetmesini umuyordum.

Trevor kahverengimsi içkileri önümüze koyunca Marna'nın "Vay canına!" diye mırıldandığını duydum. Ben yine bir shot bekliyordum, çünkü içkiler küçük shot bardaklarındaydı ama içindeki sek liköre benziyordu.

"Bu nedir?" diye sordum.

“Mahşerin Dört Atlısı,” diye açıkladı Trevor. “Jack, Jim, Johnny ve Jose.”

Vay canına gerçekten de.

“Hayatta olmaz,” dedi Marna’nın yanındaki kız.

Diğer kız da, “Sen ne yapmaya çalışıyorsun?” diye sordu Trevor’a. “Bizi öldürmeye mi?”

Öteki barmen eğilerek araya girdi. “Sizi barın üstünde dans ettirmeye alışıyor.”

Shot bardağını alıp havaya kaldırarak “Bu işimizi görür,” dedim. “Hadi kızlar. Yılbaşınm ve yeni arkadaşlarımızın Şerefine.”

Marna’nın yanındaki kız kadeh kaldırmadan önce bardağına endişeyle baktı. Marna kendi kadehini kaldırırken yüzünü buruşturdu. Dördümüz bardaklarımızı tokuşturup kafaya diktik. İçkiyi neredeyse geri ıkariyordum. Epey sertti. Aksırıp tıksırmadan bardağıma geri koyarak babamı gururlandırmakla kalmadım etrafımızı saran yabancılardan ve ağzı kulaklarına varan Trevor’dan tezahürat aldım. Trevor bana, küçük, kare bir peçete uzattı. Peetenin üzerinde “Oda 109” yazıyordu ve altı iki kez çizilmişti. Katlayıp çantama soktum ve hazır çantamı açmışken içinden beş yüz dolarlık banknotlar çıkardım. Hazırlıklı gelmiştim.

Parayı Trevor’a verip “Üstü kalsın,” dedim arsızca.

Mahşerin Dört Atlısı kanıma karışırken teknik olarak üç içkiden fazlasını mı tükettim acaba diye merak ettim. Trevor bardakları kesinlikle babamdan çok doldurmuştu. Az kalsın yanımdaki çocuğun üzerine düşüyordum.

"Dikkat et," diyen çocuk dik durmama yardım etti. Kırdadım.

"İşte şimdi oldu," diye mırıldandı iblis.

"*Gösteri daha bitmedi,*" dedim ona. Her kime rapor verecekse bu raporun çalıştığıma dair şüpheye yer bırakmamasını istiyordum.

"Dans etme vakti," dedim Marna'ya. Barın üzerine vur-
dum, Marna da başıyla onayladı. Topuklularını çıkarmak için eğildi, ben de aynısını yaptım. Sonra yabancıların yardımıyla taburelere çıktık, oradan da barın üstüne geçtik. Ve ortam zıvanadan çıktı. Trevor ve diğer barmen aceleyle boş bardakları ve şişeleri kaldırarak barın üstünü kuruladı.

"Siz de geleceksiniz herhalde," dedim diğer iki kıza.

Marna ve ben onları ellerinden tutup bara çıkarırken kendi sakarlıklarımıza gülüyorduk. Diğer kızları da bize katılmaya davet ederek sağdan soldan insanları yukarı çekmeye başladık. Az sonra sekiz kişi, ellerimizi havaya kaldırmış, kalçalarımızı müziğin ritmine uygun olarak oynatıyorduk. Vücuduma pompalanan alkolü göz önünde bulundurunca barın üstünde dik durabilmem bile mucizeydi.

Tam arkamda durmuş manzaranın tadını çıkararak bize belli belirsiz gülümseyen Trevor'a baktım. Bana bu akşam ne kadar yardım ettiğinin farkında değildi. İçimi aniden bir şefkat duygusu kapladı ve eğilerek ellerimi yüzüne koyup dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. Geri çekiliyordum ki o beni kendine çekti ve bütün duyularımı işgal ederek bana gerçek bir öpücük verdi. Öpüşmemiz bittiğinde

ellerimi tuttu ve benim tekrar dik durarak dans etmeme yardım etti. Bacaklarım bedenime tam anlamıyla uyum sağlayamıyordu. Bunu belli etmiş olmalıydım ki Marna elini belime doladı.

Şarkı bittiğinde bir otel yöneticisi gelmiş, bir yandan aşağı inmemizi işaret ederken bir yandan da barmenleri fırçalıyordu; barmenler ise barı ele geçiren çılgın kızları kontrol edemediklerini göstermek istercesine ellerini kaldırıyorlardı. Biz aceleyle aşağı inmeye çalışırken kısa boylu bir çocuk kollarını bana uzattı. Eğilerek omuzlarını tuttum ve çocuk, kalçalarımı kavrayıp beni kollarına alırken ciyaktı. Göründüğünden daha güçlüydü. Bir an için bütün salon etrafımda döndü.

Kulağıma, “Benimle dans eder misin?” diye fısıldadı, başımla onaylamayı başarabildim.

Beynim görüntüŐe göre bacaklarıma düzgün bir şekilde ileriye hareket etmeleri için sinyal göndermeyi kestiğinden yürümek zor oluyordu. Neyse ki çocuk dik durabilmem için beni tutmaktan memnundu. Saçları asker tıraşı kesilmişti, yüzü de sinekkaydı tıraşlıydı.

Dans pistine geldiğimizde kollarımı boynuna dolayıp belimi kavradı. Bir elinde bir kokteyl tutuyordu. Yavaş bir Şarkı çalıyordu, ben de başımı göğŐüne yasladım.

“Adın ne?” diye sordu.

“Anna,” diye mırıldandım.

“Ben de Ned. Susadın mı? Rom kola ister misin?”

Ağırlaşan kafamı kaldırarak bana önerdiği Şeyi incele-

dim. Eğilerek pipetinden büyük bir yudum aldım. Ona tekrar baktığımda artık her şeyi bulanık görüyordum. Hayatını ortaya koymaktan çekinmeyen bu cesur askeri düşününce içimi yine o sıcak şefkat duygusu kapladı. Onu çekerek dudaklarına ıslak bir öpücük kondurdum ama o bunu dert etmemiş gibi görünüyordu. Bir kolunu belime dolayarak güldü.

“Kızım sen benim sandığımdan da sarhoşsun. Bir süre içmesen iyi olur.”

“Yok yaaaaaaa, ben iyiyim,” diyerek elindeki içkiye uzandım ama o içkiyi havaya kaldırıncı sendeleyerek içkiye ulaşmak için zıplamaya başladım. Boşta kalan eliyle hâlâ beni tutuyordu. O gülüp eğleniyordu ama ben içkisinin kalanını cidden istiyordum. İçkisini vermemesi beni çileden çıkartıyordu ama görünüşe göre o bunun aşırı derecede sevimli olduğunu düşünüyordu.

Biz içki için pazarlık ederken tanıdık bir ses duydum. Isık sesi. Isık ışığın vurguları babamın eğitimde çaldığı ısıklarla aynıydı ama sesin yüksekliği farklıydı. Ağır çekim gibi gelen bir hızla salona göz gezdirdim.

İşte ısıık sesi yine gelmişti!

Yavaş hareket eden gözlerim duvara yaslanmış olan Kope’u buldu. Onu gördüğümü anlayınca su dolu bardağını havaya kaldırdı.

Ned dans etmeye çalışarak bizi ileri geri sallayıp duruyordu.

“Tuvalete gitmem lazım,” dedim ona. Yani en azından

böyle demek istedim ama heceleri birbirine karıştırmıştım; ben onun kollarından kurtulup insanlara çarpa çarpa Kope'un olduğu tarafa doğru sendelerken meseleyi anladığını umdum. Nihayet Kope'a ulaştım. Kope elindeki suyu uzatıp yanındaki sandalyeyi işaret etti. Suyu aldım ama oturmadım. Benimle o çıldırtıcı derecede sakın ve nazik ses tonuyla konuşuyordu.

"Biraz dinlen. Lejyoner gitti."

Yaşasın! Artık tek ihtiyacım olan şey bir başka içkiydi. Ama Kope beni ayıltmaya çalıştığından içkimi gizlice almam gerekiyordu. Aaa bir dakika...

"Islık çalan sendin," dedim parmağımı ona doğrultarak. Başıyla onayladı ama bana bakmadı, benden utanıyor mu acaba diye merak ettim. Bu düşünce karnımı ağrıtınca, "Tuvalete gitmem gerek," dedim.

Yana doğru sendeleyince Kope kolumu tuttu. Tek kelime etmeden çenemden tutup yüzümü kaldırdı. Başparmağının çenemin üzerinde ileri geri hareket etmesini hissederken onun ela gözlerine baktım; bu onun benim hakkımda kötü düşünmediğini söyleme yoluydu. Onun bakışından güç aldım ve bir içki daha içmemeye karar verdim. Başımı hafifçe salladım.

O elini çenemden çekince başım döndü; bir elimle duvardan destek olarak ondan uzaklaştım ve en yakındaki çıkışa ulaştım. Tuvaletin olduğu koridora yöneldim ama girişte durdum. Neden burası bu kadar karanlıktı? Ah, bir dakika. Burası doğru yer değildi. Burası malzeme odasıydı ve içeride iki kişi öpüşüyordu.

Bir tanesini tanıyınca olduğum yere çakılıp kaldım. O anda bakışlarımı çevirmem akıllıca olurdu. Ama Kai'ın düzgün sırtına ve güçlü omuzlarına bakarken hissettiğim çekim ayaklarımı yere zincirliyordu. Kai kızı sertçe öperken kızın manikürlü parmakları onun saçlarında geziniyordu. Kıyafetlerini çıkarmamışlardı ama Kai, kızın üzerine öyle bir abanmıştı ki çıplak gibiydiler. Kız, bir bacağına kaldırıp elbisesini kalçalarına kadar çekti ve kırmızı iç çamaşırı ortaya çıktı. Kaidan'ın mavi gömleğini pantolonunun içinden çıkararak ellerini gömleğinin altından soktu ve onun sırtına dokundu. Kaidan'ın ipeksi cildinin nasıl bir his yaratacağını çok iyi biliyordum.

Nihayet aklımı başıma toplayarak o odadan çıktım. Köşeyi dönünce Ginger'la burun buruna geldim, kolumu mengene gibi kavradı. Ne gördüğümden emin olmak için kafasını köşeden uzatarak baktı ve beni koridorda çekiştirerek onlardan uzaklaştırdı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye fısıldadı sıkıdığı dişlerinin arasından. "Rahat bırak da çalışsın!"

"Tuvaleti arıyordum," diyerek kolumu onun elinden kurtarmaya çalıştım.

"Tabii," dedi tükürürcesine.

"Benimle böyle konuşmak zorunda değilsin! Ayrıca bırak şu kolumu!"

Kolumu sertçe bırakarak tekrar yüzüme baktı. Pharzuph'un yakınlarda bir yerde kamp kurmuş bizi

dinliyor olmadığım umdum çünkü belli ki Ginger benim ipimi çekmekte hiç tereddüt etmeyecekti.

“Bu gece seni izledim, Anna. Çok hoşuna gitti, değil mi? Barmenin sana ilgi göstermesine, dans ederken onca adamın seni izlemesine bayıldın. Kabul et! Bayıldın!”

İnkâr etmek istiyordum. Ben bütün hayatım boyunca görünmez olmuştum. Dikkatleri üzerime çekemeyecek kadar iyiydim. Bu gece kalabalık tarafından kabul edildiğimi hissetmiş, peşimdeki iblise rağmen eğlenmişim.

“Sana ilgi gösteren bütün o adamlar var ya?” diye devam etti Ginger. “Evet, seni yatağa atmak istiyorlardı. O barmen var ya? Nişanlı o. Daha sen buraya gelmeden ben onu araştırmıştım. Ayrıca sen barın üstünde dans ederken elbisenin altından bakmaya çalışan erkeklerin kız arkadaşlarının ne biçim kıskandıklarını fark ettin mi hiç? Çünkü sen eğlenirken olanlar bunlardı.”

“Sus. Haksızlık ediyorsun.”

“Haksızlıkmış,” dedi alay edercesine. “Sen bizden daha iyi değilsin.”

“Hiçbir zaman öyle olduğumu düşünmedim zaten.”

Ben Ginger’ın gözlerine bakarken mekân tekrar etrafımda dönmeye başladı. Arkamızdan biri gelmiş, bizimle konuşuyordu. Odaklanmak için büyük çaba sarf ettim. Gelen Blake’ti. Yumruğunu bana doğru uzattı, ben de büyük bir çabayla yumruğumu onunkiyle tokuşturdum.

“Ayakkabılarını kaybettiysen güzel bir gece geçirmişsin demektir,” diyerek güldü. Kafalarımızı eğerek tırnakla-

rı parlak kırmızıya boyalı çıplak ayaklarıma baktık. "Kim derdi ki birkaç içki içip herifleri öpmeye başlayacaksınız?"

Mahşerin Dört Atlısı midemde dörtlüyle koşmaya başladı, peşinden de rodeo geldi. Bir elimle ağzımı kapatıp koşmaya çalışırken Kopano'nun verdiği bir bardak suyu düşürdüm. Üzerine su sıçrayınca Ginger çılgınlığı bastı. Tuvalete koşup kapıyı hızla açtım ve son anda klozete eğildim.

Tek tek bütün içkileri çıkarıp sifonu çektikten sonra tertemiz fayansların üzerine oturdum. Tuvaletin öbür ucunda başka biri kusuyordu. Eğilip kapının altından bakınca kusanların bardaki diğer iki kız olduğunu gördüm. İçmeye zorladığım kız, arkadaşı arkasında beklerken öğürüp ağlıyordu. Doğrulup gözlerimi sımsıkı kapattım. Birkaç dakika sonra işlerini bitirip beni tuvalette yalnız bıraktılar.

Tuvalet etrafımda dönmeye devam ediyordu. Malzeme odasındaki görüntü tekrar karşımda belirince gözlerimi kapattım. Tekrar kusmamak için kendimi zor tutuyordum.

Tuvaletin dışında bir itiş kakış oldu. İki kişinin tartıştığını duydum, sonra kapı açıldı.

"Anna?" Ah, olamaz. "Ann?" Onun sesini duyunca kalbim acıyla ezildi.

"İyiymi ben, Kai," dedim. Boğazım acıyordu.

Yüksek tavanda yankılanan ayak seslerinin ardından bulunduğum kabinin önünde parlak siyah ayakkabılar belirdi.

"Kusuyorsun. Kapıyı aç."

"Hayır. Geçti."

"Marna'yı göndereyim mi o zaman?"

“Hayır. Yalnız kalmak istiyorum. Sen git, ruhlar geri gelebilir.”

Uzun bir süre durakladı. Çabucak gitmesi için dua ediyordum çünkü bütün gece saklı tuttuğum bütün duygular yüzeye çıkmak üzereydi. Yüzeye çıktıklarında da kimsenin şahit olmasını istemediğim salya sümük ağlama nöbetine gireceğimi biliyordum. *Lütfen tek kelime daha etme...*

“Bu gece... iyi iş çıkardın,” dedi. Sesindeki isteksiz duyarlılık, duygularımın önündeki barajı tamamen kaldırmıştı.

“Git,” dedim güçlkle. “Yalnız kalmak istiyorum. Lütfen *git buradan!*”

Dışarıdan tuhaf ritmik sesler geliyordu; hâlâ ekstra duygularımı kullanamadığım için kendimi zorlayıp duymaya çalışırken ondan geriye saydıklarını fark ettim. Derken alkışlar koptu ve parti boruları çalındı.

“Mutlu yıllar,” diyen Kaidan çıkıp kapıyı arkasından kapatır kapatmaz başımı eğip ağlamaya başladım.

"Bazıları günahla yükselir, bazıları da faziletle yere düşer."

–William Shakespeare, Kısasa Kısas

OTUZUNCU BÖLÜM

BAZILARI FAZİLETLE YERE DÜŞER

Ertesi sabahın altı buçuğunda birisi evimin kapısını çaldı. Altı buçukta! Koridorda sendeleye sendeleye yürüdüm. Ayakta zor duruyordum. Midem hâlâ kötüydü. Kapı deliğinden babamı görünce başım zonkladı. Kapıyı açtığımda babam yanımdan geçip mutfığa yöneldi.

“Keyfine bak,” dedim ona.

“Sana da günaydın, huysuz,” diyen babam kendine bir bardak çay doldurup sandviç hazırladı. Uykulu gözlerle onu izledim.

“Dün gece kusmuşsun.”

Nerden anlamıştı? Kötü mü kokuyordum? Bana bakıp kaşlarını çatarak sandviçini ısırdı.

“Su içmeyi unuttum,” diye mırıldandım.

“Sebebi Mahşerin Dört Atlısı da olabilir,” dedi.

“Sen nereden...” diye söze başladım ama sonra anladım.

“Bütün gece oralardaydın!” dedim. Başıyla onayladı. “Eh, o ruh ensemdeyken başka ne yapabilirdim ki? Ona gösteri yaparsam beni rahat bırakacağını söylemişti. İçkiye hayır diyecek durumda değildim yani.”

“Bir barmene asla şaşırt bizi deme. Sadece içebileceğin şeyleri iste.”

İç çekip şakaklarımı ovarak kanepeye çöktüm. Saat çok erkendi.

“Bunu uçakta konuşacağız. Kalkıp hazırlan. New York City’ye gidiyoruz.”

Birinci sınıf uçuş güzeldi. Ama ben bunun tadını çıkaramıyordum tabii. Midem enkaza dönmüştü ve başım çathyordu. Su içip küçük bir çörek yemeye çalıştım.

Dükler bir acil durum zirvesi düzenliyorlardı ve bütün Nefillerin de katılması istenmişti. Dünyanın dört bir yanındaki Nefler bir önceki gece yola çıkmışlardı. Benim arkadaşlarım Pharzuph’un özel jetiyle uçacaklardı.

Havaalanına giderken babama neden Neflerin de katılması gerektiğini sormuştum. Bana Neflerin zirvelere, sadece aralarından birinin başı beladaysa çağrıldıklarını söylemişti. O an bütün vücuduma garip bir uyuşukluk yayılmıştı. Güvendiği fısıldayanlarından bazılarını bilgi edinmeleri için göndermişti ama tek öğrenebildikleri dışı bir Nefilin işini yeterince iyi yapmadığı ve diğerlerine ibret olsun diye hakkından gelineceğiydi. Havaalanına yolculuğumuzun

geri kalanında hiç konuşmadık ama benim beynim fazla mesai yapıyordu.

Düklerin ben test edildikten saatler sonra bir acil durum toplantısı düzenlemesi büyük bir tesadüftü. Babamın yüzündeki sert ifade bana onun söylemek istediğinden fazlasını anlatıyordu.

Uçuş sırasında babam, “Dün gece birisi ısıık çaldı,” dedi. Uçağın motorlarından bir vınlama yükseliyordu. Yanımızda oturan kimse yoktu.

“Kopano’ydu.”

“Ona ısııktan bahsetmiş miydin?” diye sordu.

Dudağımı ısıırıp kafamı iki yana salladım.

“Demek ki senin eğitimiini dinlemiş,” dedi. Ön dişlerinin arasından nefes aldı. “Cesurca.”

“Kızmadın mı?”

Fark etmez dercesine omuz silkti. Zirve konusunu yeniden açınca içim daraldı.

“Düklerden mümkün olduğu kadar uzakta otur,” dedi. “Nefler zirvelerde konuşmazlar. Ne olursa olsun konuşma. Eğer bir sorun olursa ben hallederim. Ve ben söylemediğim sürece de o lanet kılıcı çekme. Ona ancak bütün seçenekler tükendiğinde başvuracağız. Kılıç kınından çıktıktan sonra geri dönüşümüz olmaz.”

Birlikte kılıcın kabzası için ayak bileğime sardığımız bir kılıf uydurmuştuk. Babam bileğimi acıtmasm diye deri bir kese bulmuştu. Ben ayak bileklerimi örtecek kadar uzun, siyah bir pantolon giymiştim. Babam metal detektörlerinin bu

kutsal nesneyi tespit edemeyeceğini söylemiş ve haklı çıkmıştı. Fark edilmeden havaalanı güvenliğinden geçmiştim.

Zirvenin en korkunç yanı ne bekleyeceğimi bilemememdi. En kötü senaryoya hazırlıklı olmam gerekiyordu.

Aşağılanma! İşkence! Acı! Ölüm! Cehennem!

Sonsuza kadar lanetlendiğimi düşündükçe beni bir titreme alıyordu. Tam o anda uçak türbülansa girip sallanmaya başladı. Koltuğumun kolunu kavradım. Sonsuza kadar değil, dedim kendime. Bu, geçici bir şeydi, buna dayanabilirdim. Derken zihnimde bir başka korkunç düşünce belirdi: Kaidan ve Kopano zirvede Düklerin beni incitmesine engel olmaya çalışırsa ne olacaktı? O zaman onlar da cezalandırılırdı. Herhangi birinin araya girmesi düşüncesine dayanamıyordum. Gözümünden bir damla gözyaşı aktı.

Babam uzanarak gözyaşımı sildikten sonra elimi tuttu. Gözlerimi kapatıp başımı geriye yasladım.

“Seninle ilgili olmayabilir,” diyerek beni rahatlatmaya çalıştı. *Ama olabilirdi de...*

Uçağın küçük, yuvarlak penceresinden uzaklardan geçen, nokta kadar bir uçak gördüm. Gökyüzünde belli bir noktada, bu sabah eve dönecek olan Patti'nin uçağının yanından geçecektik. Gözlerimi kapatarak onun bana güçlü olmamı söyleyen yüzünü zihnimde canlandırdım. Bu geceyle ilgili haberi nasıl karşılayacağını düşünmek istemiyordum. Babam aramanın çok tehlikeli olacağını söylemişti, bu yüzden ona mektup bırakmıştım. Düzgün bir veda olmamıştı.

Tepemizde çalan zil sesiyle birlikte birbirimize baktık.

TATLI ŞEYtan

New Yok City'ye inişimiz başlamıştı. Elimizde ne bir bilgi vardı ne de bir plan.

“Oraya vardığımızda bir otele girişini yapacağız. Gitme vakti gelene kadar odada kal. Seni alması için birini günde-receğim.”

O gece, New York metrosundan beş Nefil arkadaşımla çıktı-đımızda, dondurucu soğukta Times Meydanı'ndaki partiye giden insan denizi tarafından yutulduk. Herkes kalın palto-lara, eldivenlere, atkılara ve berelere sarınıp sarmalanmıştı. Hayatımda hiç bu kadar insanı bir arada görmemiştim.

Yılın ilk günü ortalık bu kadar hareketliyse bir önceki gece, top yuvarlandığında nasıl olduğunu hayal bile ede-miyordum. Yılbaşı cuma gününe denk geldiğinden herkes kutlamaları bütün hafta sonuna yaymıştı.

Dev reklam panolarına ve binaların parlak ışıklarına bakarken Marna'yı kaybetmemek için paltosunun kumaşını kavradım. Donmakta olan diğer elimi ceketimin ce-bine soktum. Burada her şey kocamandı: Dev binalar, dev ekranlar, dev mağazalar bir araya toplanmış; insanı g-rnt ve seslerden oluşan bir yaylım ateşine tutuyorlardı. Bunların hepsini sindirmeye imkn yoktu; tek yapabile-ceğiniz sizi sarıp sarmalamalarına izin vermek, ilerinde kaybolmaktı.

Diğer Neflerin yüzündeki rahat ifadeyi öyle kıskanıyor-dum ki. Baskı altında hiçbir şey belli etmemek üzere eğitil-

miş olsaydım ben de böyle kasıla kasıla yürüyebilir miydim acaba?

Cıvıl cıvıl kalabalığın içinde göze çarpmıyorduk. Tatillerini Büyük Elma'da geçirmek üzere gelmiş yerli ve yabancı yüzler vardı etrafımızda. Binlerce koruyucu melek de görevinin başındaydı. Herkes konuşup gülüşüyordu. Atmosfere neşe hâkimdi; auraların birçoğu, kullanılan maddeler nede niyle bulanıktı.

Kalabalığın arasında on beş dakika yürüdükten sonra daha sakin bir sokağa saptık. Burası da hareketliydi ama en azından sıkış tıkış değildi ve az ileride kalabalık dağılıyordu. Varmak üzereydik, birkaç sokak kalmıştı. Kaidan da bunu hissetmiş olmalıydı çünkü yürüyüş temposunu yavaşlatarak yanıma geldi; ileriye bakmaya devam ediyordu. Ona yakın olmak daha iyi hissetmemi sağladı; Kaidan'ın ara sıra koluma değen kolunun tadını çıkardım. Paltolarımızm altından bile aramızdaki çekimi hissedebiliyordum.

Bir kulüpten çıkan kalabalık bir grup kaldırımı doldurdu. Bir anlık cesaretle Kaidan'ın serçe parmağını yakaladım; kimsenin bizi görmeyeceğini biliyordum. Elinin kasıldığını hissettim. Derken birden yan sokağa saptık. Beni serçeparmağıyla çekiştiriyordu. Birlikte daracık merdivenlerden aşağı inip karanlık bir bodrum girişinde durduk. Ona bu kadar yakın olmak içimi mutlulukla doldurdu.

Dudakları karanlıkta benimkileri buldu; şehvetli ve haşindiler. Hafif bir iniltiyle, yüzünü yüzüme daha da sert bastırarak kendimi ona bıraktım. Bu öpücükle, bir-

TATLI ŞEYTAN

birimize söyleyemediğimiz her Şeyi Őöylüyorduk. Beni, kontrol edemediği güçlü bir duygudan –öfkeden– kaynaklanan bir hırsla öpüyordu. Bu duygunun sebebini bulmaya çalıştım. Ona hissettirdiklerim yüzünden mi kızgındı? Yoksa bu gecenin sonucunu değiştiremeyeceği için mi? Bunu bilmiyordum ama onun öfkesini kucakladım. Kai'ın benimle paylaşmak isteyeceği bütün duygular kabulümdü.

Bu öpücüğe ihtiyacım vardı. Kendimi son kez hayatta hissetmeye ihtiyacım vardı. Bedenimi onunkine yaslayarak ona teşekkür ettim ve onu hafızama kazıdım. Ellerini sertçe sırtımdan kalçalarımaya indirerek beni daha da yakına çekip daha da sıkı tuttu.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında ikimiz de nefes nefeseydik. Kaidan, alnını alnıma yasladı. Ben de ellerimi ensesinden yüzüne kaydırdım. Baőparmaklarımı önce kaőlarında, sonra da elmacık kemiklerinde gezdirdim. Kaidan loş ışıkta beni izleyip inceliyordu. Sıcak nefeslerimiz soğuk havada buhar oluyordu. Uzanarak onun dudaklarına tatlı, yumuşak bir öpücük kondurdum. Kaidan gözlerini kapattı ve dudaklarımız birbirine hafifçe dokunurken orada öylece durduk.

Eğer ölümden sonraki hayata dünyevi hatıralarımı götürebilseydim, mahşer gününe kadar akıl sağlığımı koruması ve içimi sıcakık tutması için zihnimde tekrar tekrar oynatacağım anım bu olurdu.

“Öhöm!”

Merdivenlerin başında birinin öksürdüğünü duyunca sıçrayarak Kaidan'dan uzaklaştım.

Ellerini kalçalarına koymuş bekleyen Ginger, dizlerine kadar uzanan çizmeleri ve parlak siyah paltosuyla tanrıça gibiydi. Marna onun yanında durmuş, etrafı kolaçan ediyordu. Ginger kafasını öfkeyle sallayıp ayaklarını yere vura vura gitmemiz gereken yöne doğru uzaklaştı. Kardeşi de hemen onun arkasından gitti.

Kaidan bana kalbimi acıtan son bir bakış attı. Burada onunla birlikte kalmak tek arzumdu ama şansımızı zaten fazlasıyla zorlamıştık. Birbirimize yakın durarak merdivenlerden çıktık ve tekrar kalabalığa karıştık. Önümden giden Kopano kafasını çevirerek gözlerime baktı. Bakışmamızı fark eden Kaidan'ın yanımda gerildiğini hissettim ama gözlerimi Kope'un içli, kederli gözlerinden ayıramadım. Kaidan'la paylaştığım o tehlikeli anı Kopano'nun duyduğundan emin olduğum için, ne yapacağımı bilemez halde baktım ona. Beni başıyla hafifçe selamlayıp bakışlarını önce yere sonra da önüne çevirdi.

Neredeyse gelmiştik. Bir sokak kalmıştı. Ayaklarımı ileri doğru sürüklemek zorundaydım. Bütün bedenim olup bitenlere isyan ediyor, *Bile bile neden ölüme gidiyoruz ki?* diye çılgınlık atıyordu. Bu, çok tuhaftı.

Tepemizdeki sokak lambaları yanıp söndü. İnsanların hiçbirini fark etmemiş gibiydi. Lambalar tekrar yanıp söndü.

Kai çenesini gökyüzüne doğru kaldırarak, "Lejyonerler," diye fısıldadı.

Gökyüzü, dört bir yandan gelip ışıkları karartan yüzlerce iblis ruhla doluydu. İblisler rastgele dalışa geçip hiçbir şeyden haberi olmayan insanların kulaklarına fısıldıyorlardı. Sokaktaki atmosfer hemen değişiverdi; insanlardan yayılan olumsuz duyguları bedenimde hissedebiliyordum.

Önümüzdeki iki adam arasında kavgı çıktı. Kopano, sıçrayarak yoldan çekilmek zorunda kaldı. İnsanlar kavgayı iyi izlemek için toplanırken biz yanlarından uzaklaştık. Kalabalık daha da büyüdü. Kahkaha sesleri yükseldi. Arkamızdan bir kadın çığığı geldi. Ne olduğunu anlayamamıştım. Bir kargaşa çıkmıştı. Keyifleri yerinde olan iblisler üzerimizde dört dönüyor, şeytani neşeleriyle insanların arasına bomba gibi düşüyorlardı.

"İlk zirven için hazır mısın küçük ayyaş?" Kafamda duyduğum bu sesle irkildim. Kafamı kaldırıp bakınca dün geceki partide fısıldayanlardan birinin çirkin yüzünü gördüm. Onu duymazdan gelmeye çalışarak yürümeye devam ettim.

Havadan uçarak gelen bir şey Blake'in omzuna düştü. Dantelli, siyah bir sutyendi bu. Burnundan soluyan Ginger sutyeni alıp yere attı, biz de üzerinden geçip gittik.

Biraz ileride bir adamla tartışan üstsüz kadını gördük. Adam kadının üstünü kapatmak için ona bir gömlek fırlattı ama kadın gömleğı geri atıp kendi etrafında dönmeyi tercih etti. Kadını izleyenler tezahürat edip ışıklarken adam onlara pis pis bakıyordu.

Kaidan cebinden küçük bir şişe çıkararak kana kana iç-

meye başladı. Burnuma gelen keskin viski kokusu midemi bulandırdı.

İkizler yan tarafa yönelip siyaha boyanmış cam bir kapının önünde durdular. Gelmiştik. Nihayet. Kapının üzerindeki küçük tabelada *BAY KAHKAHA* yazılıydı. Dükler, zirveleri için bir komedi kulübünü kiralamışlardı. Yaptıkları bu ironi onlardan daha da fazla iğrenmeme sebep oldu.

Ginger kapıya uzanırken ben içimde yükselen dehşet dalgasıyla mücadele ediyordum. İçeri giremeyecektim. Bir adım geriledim, soluğum öyle hızlanmıştı ki bir panik atak krizinin eşliğinde olduğum kesindi. Koşmak için arkama dönünce, gri bir takım elbise giymiş, çatık kaşlı bir adamla burun buruna geldim. Kır saçları ve oval bir yüzü vardı. Ama en dikkat çekici özelliği, göğsünün ortasında nabız gibi atan döv, mor nişanıydı. Kibir Dükü, Rahab'dı bu.

Az önce ölümüne koşmaya niyetlenmemişim gibi davranarak tekrar önüme döndüm. Ensemde Bay Şeytan Dölü ile yürümeye çalışırken dengede kalmakta biraz zorlandım. Diğer Nefler çoktan içeri girmişlerdi. Kaidan ifadesiz bir yüzle kafasını yere eğmiş, kapıyı tutarak bekliyordu.

“Önden buyurun, Dük Rahab,” dedi. Kenara çekilerek Rahab'ın dondurucu bir rüzgârla yanımdan geçmesini bekledim. Kaidan'la göz göze gelince orada öylece kalakaldık.

İçeriden biri, “İçeri girip kapatın şu kapıyı!” diye seslendi. “İçeriye rüzgâr giriyor.”

Duygu yüklü bir saniye boyunca Kaidan kaçmamı bekleyerek bana baktı. Kaçarsam benimle gelmeye hazırdı.

Ama bunu ona yapamazdım. Bu yüzden içeri girdim. O da peşimden içeri girip kapıyı kapattı.

Gözbebeklerimi girişteki loş ışığa adapte etmem gerekti. Köhne mekân eski halıların altında yıllardır biriken duman ve küf yüzünden kokuyordu, ama sıcaktı. Duvarlar, eski ve yeni gösterilerin ve komedyenlerin afişleriyle doluydu. Dar koridor, kapının yanındaki karşılama platformu dışında boştu. Herkes çoktan içeri girmişti.

“Pharzuph oğlu,” dedi kızıl saçlı bir erkek Nef. Kısa boylu ve zayıftı ama dövüşçülerinkine benzer bir vücudu ve duruşu vardı. Ateş kızılı saçları öyle kısa kesilmişti ki zar zor görünüyordu. Elinde bir metal detektörü tutuyordu.

Kaidan onu başıyla selamlayıp “Mammon oğlu,” dedi. Demek ki bu Açgözlülük Dükünün oğluydu.

“Kolları kaldır, birader. Raconu biliyorsun,” dedi koyu bir Avustralyalı aksanıyla. Kaidan’ın ceplerinde gezdirdiğı dedektör ötmedi. Ama ayakkabılarına inince öttü.

“Ayakkabıları çıkar,” dedi çocuk Kaidan’a. Kaidan iç çekip botlarını çözmek için eğildi. Ayakkabılarının içinde metal olup olmadığını merak ettim. Nefin gözlerini üzerimde hissedince başımı kaldırıp ona baktım. Beni baştan aşağı arsızca süzdükten sonra otuz iki dişini göstererek sırttı.

“Sen kimsin?”

“Anna. Belial’ın kızıyım,” dedim. Kendimi *Beowolf* filmindeki karakterler gibi “Belial kızı,” diye tanıtmak bana hâlâ aptalca geliyordu.

Kaidan doğruldu ve çocuğun dikkatini tekrar botlarına

çekmek için öksürdü. Çocuk, botları üstünkörü taradıktan sonra sorun olmadığını başıyla işaret ederek dikkatini tekrar bana yöneltti.

“Adım Flynn Frazer,” dedi bana yaklaşarak.

Ben de bir adım atıp kollarımı kaldırdım. Nef, cihazı üzerimde gezdirirken bana gereğinden yakın duruyordu. Cihazı kalçalarımın hafifçe vurup o bölgeye özel bir ilgi gösterince Kaiden kollarını kavuşturup suratını astı.

Cihaz ayak bileğime yaklaşıırken kalbim delicesine atmaya başladı ama cihazdan hiçbir ses çıkmadı. Flynn dilini alt dudağında gezdirerek doğrulduğunda derin bir nefes aldım.

“Gelecek birkaç kişi daha var. Aşağıda görüşürüz,” diyerek koridorun sonundaki kapıya doğru kafasını salladı. Dar, siyah koridordan yürürken Kaidan ikinci şişesinden bir büyük yudum daha aldı. Bu gece üzerinde kaç şişe vardı acaba? Bende de bir tane olmasını isterdim ama zihnimin berrak olması gerekiyordu.

Koridorun sonuna gelince elimi cam kapının koluna dayayıp derin bir nefes aldım. Kaidan’dan yayılan sıcaklığın yakınımda olduğunu hissedebiliyordum. O an kalbime sekiz aydır yaşadıklarımın hatıraları hücum etti. Sekiz ay önce kim ya da ne olduğumu bilmiyordum. Sadece sekiz ay öncesine kadar, kimse beni tutkuyla öpmemişti. O zamanlar biri bana, beyefendi gibi görünen iblislerin elinde can vereceğimi söylese onlara güler ve akıl sağlıklarını sorgular-dım. Hayat ne kadar hızlı değişebiliyordu.

TATLI ŞEY TAN

Kapıyı çekerek açınca karanlık merdivenlerden yukarı bir müzik yayıldı. Dükler tekno mu dinliyorlardı? Bu, o kadar acayıptı ki neredeyse sinirden saçma sapan bir kahkaha krizine tutulacaktım. Ama kendimi tutarak kahkahamı bastırdım. Hareket etmenin vakti gelmişti. Adımlarımı dikkatli atmalıyım.

Bangırdayan müziğin ve pusuya yatmış iblislerin yuvasına doğru inerken daha önce defalarca okuduğum dizeleri okudum içimden. Bu sözlerin çok güçlü olduğunu düşünmüştüm hep ama bir gün güzelliklerinin gücüne kendim için ihtiyaç duyacağım aklıma gelmemiştir: Ölüm gölgesi vadisinde yürüsem de hiçbir kötülükten *korkmayacağım*, çünkü sen benimlesin.

Karanlık alana inip önümdeki manzarayı incelerken bu sözlerin anlamı ruhumun derinliklerinde yankılandı. Dikdörtgen şeklindeki salonda yaklaşık otuz adet, dört kişilik masa vardı. Ortada da küçük bir sahne bulunuyordu. Her an tepemize çökecekmiş gibi duran alçak tavan beni tedirgin etmişti.

Oraya indiğimde ne bulmayı umduğumu bilmiyordum ama salona girince herhangi bir tepkiyle karşılaşmadım. Birkaç Nef kafalarını kaldırıp baktı ama Dükler beni fark etmiş veya umursamış gibi görünmüyorlardı. Rahat bir nefes aldım.

Nefiller salonun farklı yerlerine dağılmış; tek başlarına veya küçük gruplar halinde ya sessizce oturuyorlar ya da ayakta duruyorlardı. Genç-yaşlı, yüz kadar Nef vardı. Ara-

mızda bir yakınlık, bir ortaklık varmış gibi geldi bana. İçlerinden kaç tanesi babalarının işlerini yaparken benim ve arkadaşlarımla hissettiklerini hissediyorlardı acaba?

Sahneyi çevreleyen protokol masalarına kurulmuş olan Dükler kendi evlerinde gibi rahat davranıyorlardı. Gözlerimi Düklerin üzerinde gezdirdim. Gürültücü Düklerle aynı masaya oturmuş olan, gri takım elbiseli Pharzuph gülüyordu. Parlak siyah ayakkabılarını masaya uzatmıştı.

Hepsinin bu kadar yakışıklı olması ürkütücüydü. Sert mizaçlı, haşın görünümlü olanların bile formları yerindeydi, özgüvenli duruşları da onları daha bir çekici kılıyordu. Şık İtalyan takım elbiselerine ve geldikleri yeri temsil eden geleneksel kıyafetlerine bakakalmıştım. Göğüslerine kazınmış rengârenk günah nişanları olmasaydı sadece güçlü, kendinden emin insanlar gibi görünürlerdi. Aralarında bir de kadın oturuyordu. Bana ondan bahsetmişlerdi; Jezebet'ti bu. Keskin yüz hatları ve yüzünü çevreleyen kestane rengi, kısa saçlarıyla modern Rus modasının bir örneği niteliğindedi.

Benim babam da Pharzuph'un masasının yanındaki masada üç sakın görünümlü Dük ile birlikte oturuyordu. Babam bana baktı. Babamı görünce içime dolan duyguları bastırmak için güçlükle yutkundum. Benim tarafımda da güçlü bir oyuncunun olduğunu bilmek benim için bir umut ışığı yaktı ama buna tutunmaya cesaret edemedim. Babam sakalını okşayıp bakışlarını kaçırdı.

Kaidan beni yandan dürttü. Nef arkadaşlarımla uzun

salonun öbür ucunda olduklarını görünce yanlarına gittim. Başım önümde duvara yakın yürürken, mesafemi korursam Pharzuph'un kokumu almayacağını umut ediyordum.

Blake ve Kopano birlikte oturmuştu, ikizler de yan masadaydı. Kaidan erkeklerin yanına gitti, ben de kızlarla birlikte oturdum. Sandalyelerimizi çevirerek sırtımızı duvara verip yüzümüzü sahneye döndük. Arkamızda kimse yoktu.

Orada otururken damarlarıma pompalanan kanın cildimin altında titreştiğini hissedebiliyordum. Başımı  ne eğip saçlarını yüzüme döktüm. Böylece salonda neler olup bittiğini izleyebilirdim.

Bacağım sallanmaya başlayınca Marna elini bacağıma koydu. Hareketsiz durmak için büyük çaba sarf etmem gerekiyordu. Bu daha ne kadar sürecekti?

Kaidan yan masada içmeye devam ediyordu. Stres yüzünden vücudum her zamankinden daha çok uyuşturucu istiyordu. Büyük kaçış. Derin, karanlık, arızı dolu bir çekim bana neredeyse çığlıklar attıracak, küfürler savurtacaktı.

Komedi kulübünün kapısı aralandığında başımı yukarı kaldırdım. Kızıl saçlı  ocuk, Flynn içeri girip kapıyı arkasından kapattı ve kapının önünde koruma pozuyla durdu. Düklere başıyla bir işaret verince müzik kesildi.

Günaha meyilli mizacımın arzuları tuzla buz oldu ve Pharzuph ayağa kalkıp sahneye çıkarken yerini derin bir korku aldı. Odayı inceleyip başını kibarca eğdi. Siyah saçları bu gece bir başka parlıyordu.

"Hepiniz hoş geldiniz. Umuyorum herkesin bu harika

şehir New York'a yolculuğu iyi geçmiştir. Böyle aceleyle toplanmamız gerektiği için üzgünüm ama artık ertelememiz gereken bir sorunumuz vardı. Hafta sonu bunca insan şehre akın ederken bunun, kaos yaratmak için mükemmel bir fırsat olacağını düşündük. Dükler, Lejyonerler ve Nefiller bu gece birçok ruha ulaşacak. Bu yüzden lafı fazla uzatmadan elimizdeki işi bitirelim ve işimizi yaparak daha büyük zevkler yaşamaya devam edelim. Başlayalım mı?"

Pharzuph büyüleyici bir şekilde gülümseyince Dükler alkışlarıyla onu desteklediler.

"İlk önce elçi Azael'i çağıralım da efendimiz Şeytan bu görüşmeler hakkında bilgilendirilebilsin."

Azael! Bana partide fısıldayan iblis. Babam ona güveniyordu.

Dükler hep beraber ısıklık çaldılar; uzun bir ısıklık, ardından iki kısa ısıklık ve sonra tekrar. Bu insani bir ses değildi. Ruhlarının derinliklerinden geliyordu herhalde; korku filmlerine yakışır türdendi. Odadaki Neflerin hepsi hareketsiz kaldı. Tüylerim diken diken olmuştu. Üç kat deodoranta rağmen terlemeye başlamıştım. Alnımı silmek istiyordum ama kımıldayıp dikkat çekmeye cesaret edemiyordum.

Azael birdenbire ortaya çıkıverdi. Devasa kanatlarıyla görkemli bir şekilde uçtuktan sonra kanatlarını katlayarak Pharzuph'un yanında bir hayalet gibi durdu. Azael'in yüzü, dün gece bana musallat olan diğer iblislerinki kadar korkutucu gelmemişti bana. Kediye benziyordu.

"Hoş geldin, Azael. Efendimiz Şeytan iyidirler umarım?"

Azael başını eğince Pharzuph konuşmaya devam etti:

“Güzel o zaman. Bu zirveye katıldığın için sana teşekkür ederiz. Umarım yakında onu mutlu edecek haberlerle geri dönersin,” diyerek Düklere döndü. “şimdi de Lejyonerlerimizi çağırıyoruz.”

Her Dük, Lejyonerlerine kişisel bir mesaj gönderirken yine kulak tırmalayan ısıklar yükseldi. Yine korkunçtular. Kulaklarımı kapatmamak için kendimi zor tutuyordum.

Dört bir yandan gelerek dumanlı defter sayfaları gibi üst üste dizildiler. İblis ruhları; geniş, kasvetli bir sis gibi tavan lambalarını örtüyordu. Masalardaki mumlar salonu loş, titrek bir ışıkla aydınlatıyorlardı. Gece görüşümü kullandım. Salon-da sadece bir çıkış vardı. Tam anlamıyla kapana kısılmıştım.

Pharzuph kollarını genişçe açarak karşısındaki karanlığa, “Hoş geldiniz, sadık Lejyonerler,” dedi sevgiyle. Ruhlar sahnenin etrafını boş bırakmışlardı ama ben yine de görebilmek için sandalyemde biraz kaykıldım.

Pharzuph dikkatini Düklere yöneltti.

“Son toplantımızdan bu yana iyi iş çıkardınız. İnsanlık, tarih boyunca hiç görülmediği kadar yozlaşıp çürüyor. Yakında, çok yakında hakkımız olanı almaya hazır olacağız ve kimse bizi istediğimiz diyarda yaşamaktan alıkoyamayacak!”

Onaylayarak baş sallayan Düklerden büyük bir alkış ve gürültü koptu. Harika! Pharzuph iblislerin amigo lideriydi. Rahab’ı eliyle sahneye davet ederken Pharzuph’un suratına geniş bir gülümseme yayıldı. İşte başlıyordu.

Lütfen bana güç ver. Lütfen çabucak olsun bitsin. Lütfen bana huzur ver.

Vücutuma yayılan serin, rahatlatıcı huzur dalgası kontrolü ele geçirmiş olan paniği alt etti. Bir an gözlerimi kapatarak Patti'nin yüzünü hayal ettim.

Rahab ağır bir Fransız aksanıyla herkesi selamladı. Pharzuph gibi gülümsemiyor veya milleti gaza getirmeye çalışmıyordu. Ses tonu soğuk ve çarpıcıydı.

“Uzun yıllardır Nefilleri çağırmaya ihtiyaç duymamıştık,” derken *Nefil* kelimesini tiksintiyle tükürür gibi söylemişti. “Ama tıpkı geçmişteki hatalarından ders almayan aptal insanlar gibi sizin aşağılık ırkınız da hatalarından ders almıyor. Her şey çok basit. Hayat, sizin hayatınız değil. Bize hizmet etmek için yaratıldınız. Ya bizim için çalışırsınız ya da dünyada olma ayrıcalığını kaybedersiniz. Aranızdan biri uyarılmasma rağmen yanlış seçimler yapmaya devam ediyor. Günah güzel bir şeydir ama bizim bile günahlarımızın kontrolüne girmememiz gerekiyor. Girersek insanları yeterince etkileyemeyiz. Gayet basit, değil mi?”

Sözü nereye getirecekti?

Rahab'ın parlak gözleri odada gezinirken nefesimi tuttum. Gözleri bizim grubumuzu geçti ve salonun ortasındaki bir masada durdu. Ellerini arkasında bağladı ve sahnede volta atmaya başladı. Pharzuph onu yan taraftan, yüzünde hevesli bir tapınma ifadesiyle izliyordu. Rahab durup o masaya tekrar baktı. Vücutumu hareket ettirmeye cesaret edemedim ama görüşümü uzatarak Rahab'ın kiminle ko-

TATLI ŞEYTAN

nuştuğunu anlamak için zımladım. Ortadaki bu masalarda kümelenmiş en az bir düzine Nef vardı.

“Gerlinda,” dedi Rahab. Bu ismi yılan gibi tıslayarak söylemişti. “Kobal kızı.”

Kobal mı? Ah, Oburluk Dükü. Neler oluyordu böyle?

Rahab gözlerinde alev alev yanan bir nefret ve aşağılamayla kızı işaret etti. Salonun ortasından biri bir köpek yavrusunu tekmelemiş gibi tiz, ızdırap dolu bir ciyaklama yükseldi. Birdenbire Gerlinda’nın etrafındaki masalardan geriye itilen sandalyelerin gıcırtıları yükseldi. Etrafındaki Nefiller kaçıp onu orta yerde bir başına bırakıyordu.

Gerlinda otuz yaşlarında, uzun boylu bir kadındı. Saman sarısı kısa saçları yüzünün etrafını çevreliyordu. Düzgün görünüyordu ama beni endişelendiren bir şey vardı: Dükler ve Nefler formlarına çok dikkat ediyorlardı. Ben başkaları-nın kilolarını tahmin etmekte pek başarılı değildim ama bu kadın muhtemelen yüz elli kiloya yakındı.

Bir elini, izni olmadan o ciyaklamayı çıkarmış olan ağzına g t rm şti. Gözlerinden panik ifadesi okunuyordu.

“Buraya kadar gelmeyi başarabilecek misin, Kobal Kızı Gerlinda?” diye sordu Rahab yine yılan gibi tıslayan, sokan, kışkırtıcı bir ses tonuyla. “Yoksa bir yemeğe mi ihtiyaın var?” diye devam etti ve cebinden bir şeker çıkarak alay edercesine salladı.

Dükler kakhahalar atarken gözleri fal taşı gibi açılmış olan Gerlinda koltuğunda donakalmıştı.

Süper model gibi görünen bir D k, İngiliz aksanıyla,

“Hadisene, yağ tulumu!” diye haykırdı. Bu, ikizlerin babası Astaroth olmalıydı. Ne kadar iğrençti.

Sonraki birkaç dakika, gürültücü Düklerin ahlaksız yorumları ve tiz kahkahalarıyla geçti.

“Onu sahneye yuvarlasak daha iyi olur belki!”

“Bak, cebimde ne var!”

Yorumların ardı arkası kesilmiyordu.

Bu sırada ben de bir duygudan diğerine geçiyordum. Kurtulduğum için saf mutluluk. Bu kadının gördüğü muameleye karşı tiksinti... Ona yapacaklarını oturup izlemek zorunda kalacağım için ızdırap.

Düklerden biri Gerlinda'ya bir şey fırlatınca birden kadının üstüne abur cubur yağmaya başladı. Unlu mamuller, şekerlemeler, cipsler. Bunu yapmak için hazırlanmışlardı. Babamın masasına baktım. Yanında, Blake ve Kope'un babaları Melchom ve Alocer ile Jezebet oturuyordu. Dördü yüzlerinde can sıkıntısıyla izliyor; bu gösteriye katılmayacak kadar havalı görünüyorlardı ama etraflarındaki şeytani Düklerin umurunda değildi bu.

Gerlinda'nın pembe yanaklarından aşağı gözyaşları akıyordu. Kadın ne hareket ediyor ne de kendini yiyeceklerden korumaya çalışıyordu. Onun için o kadar üzüldüm ki yüreğim acıdı. Acaba bu zavallı kadın bu geceki zirvenin tek sebebi miydi yoksa sadece asıl gösteriye geçmeden önceki giriş sahnesi miydi?

Sarı saçlı uzun ve zayıf bir adam gözlerinde buz gibi bir ifadeyle ayağa kalkarak kadını işaret etti ve Almanca,

“Gerlinda! *Erhalten Sie auf der B hne jetzt!*” diye bağı-rarak sahneyi gösterdi. Bu babası Kobal olmalıydı. Yanak-ları öfkeden kızarmıştı. Gerlinda hareket etmeyi reddedip kafasını sallayınca adam sandalyesini devirip tekmeleyerek doğruca onun yanına gitti. Gerlinda’yı kolundan tutup aya-đa kaldırdı ve sahneye doğru sürükledi. Gerlinda avazı  ık-tığı kadar bağınyordu. Dükler adama tezahürat etti.

Bunu izleyemeyecektim. Midem düğümlenmişti. İçimde iyi olan her Şey bu adaletsizliğe isyan ediyordu. Diğerleri seslerini çıkarmadan sadece izlediği için tarihte kaç kez masum insanlar zulüm görmüştü? Ben de o sesini çıkarmadan izleyenlerden olabilir miydim? Gözlerimi sımsıkı yumup kulaklarımı kapatmak istiyordum ama ben duymasam da görmesem de korkunç bir zulüm işlendiğini bilecektim.

Gerlinda’nın hayatında onu seven ve cesaretlendiren tek bir insan olduğundan Ő pheliydim. Uyuşturucuların aksine yiyeceklerden uzak durulamazdı. Hepimizin yemek yemesi gerekiyordu. Benim günahım oburluk olsaydı ben kendi-mi bu kadar iyi kontrol edebilir miydim? Kendimi, aşırı-ya kaçmadan, sadece az miktarda uyuşturucu kullanırken düşünemiyordum bile. Ya hep ya hi ti.

Kobal kızını sahneye çıkarıp masasına geri dönerken zor-balık kabiliyetleri sayesinde “kardeşleri” sırtına şaplak atıldar.

Sessiz hıçkırıklarla sarsılan Gerlinda, sahnede Rahab’ın yanında durdu.

*  .N. Almanca. “Gerlinda! Hemen sahneye  ık!”

Rahab ona küçümseyerek baktı. “Zırladığın yeter. Baban seneler önce seni uyardı. Hatta senin için tıbbi yardım bile aldı. Sen bir cerrahi operasyon geçirmedin mi?”

Gerlinda başıyla onaylayıp yürek yakan bir feryat kopardı; sanki o ana kadar içinde tutmuş ama artık tutacak gücü kalmamıştı. Dişlerini sıkıp birkaç kez yutkundum ve yanma hissini savuşturmak için gözlerimi kırıştırdım.

Tükürükler saçarak, “E sorun ne o zaman?” diyen Rahab’ın Fransız aksanı, bağırdıkça daha da anlaşılmaz hale geliyordu. “İştahın yüzünden davamıza olan sadakatini kaybettin. İradesizlik insanlar içindir. Nefler için değil. Senin ırkının eğlenceye ve rahata ihtiyacı yok. Siz bir hiçsiniz!”

Rahab başıyla Pharzuph’a işaret verince Pharzuph sahenin yanındaki küçük, yuvarlak masayı kaldırdı. Masanın üstünde üç tabak, içlerinde de üç farklı yemek vardı: Çikolatalı pasta, hamburger ve bir dilim limonlu pasta. Pharzuph masayı Gerlinda’nın önüne koyduktan sonra sahneden inip Düklerin masasına oturdu.

“Bütün hayatını tıkınarak geçirdiğin için, sana bu hayattan yemek yiyerek gitme fırsatı vererek incelik gösteriyoruz. Bir seçim şansın var, Nef kız. Seni gidi şanslı şey! Bu lezzetli yiyeceklerden iki tanesinin içinde seni öldürecek zehirler var. Zehirlerden biri hemen öldürür. Diğer zehir ise için dışına çıkana kadar kıvrım kıvrım kıvrandırır.” Rahab duraklayarak verdiği şeytani bilgilerin iyice anlaşılmasını bekledi. “Üçüncü tabağın içinde ise hiç zehir yok. Eğer zehirsiz olanı seçersen kendini bize kanıtlamak için bir yılın daha olacak.”

TATLI ŞEY TAN

Hayır. Bunu yapamazlardı. Babam ve masadaki diğ er üç Dük kibar bir ilgisizlikle izliyor, neş eli mırıltılara ve ara sıra yükselen kahkahalara katılmıyorlardı. Babamın buna bir son vermesini istiyordum; benim gözlerimdeki ifadeyi görmüş olmalıydı çünkü baş ını uzatarak bana bakmı ş tı. O kahverengi gözlerde sert bir uyarı vardı. Benim tek kelime bile etmememi istiyordu.

Ç enem titreyince alt dudağ ımı ısır dım. Babam gösteriyi izlemeye devam etti.

“Hangisini istersin, koca Gerlinda?” diyen Rahab bir elini üç tabağ ın üzerinde salladı. “Ö lümün hızlı mı olacak yoksa zehir mideni eritirken acı içinde kıvrınacak mısın?” diyerek keke bakıp sırtı tı. “Ç ikolatadan ö lüm. Eminim ö lümünün bu kadar güzel olacağını hayal bile edemezdin.”

“Ç ikolatayı ye!” diye bağı rdı Düklerden biri. Sonra, televizyon programı izliyorlarmış gibi tercihlerini haykırmaya başladılar.

Mide bulantısıyla sandalyenin ucuna kaydım. Hâlâ umut vardı; zehirsiz olan tabağ ı seçebilirdi. Arkadaş larıma bakmak istedim ama gözlerimi sahneden ayıramıyordum. Babam sandalyesinde kıpırdanıp yanağ ını iki parmağ ıyla kaş ıdı. Bana hızlı lca, kaçamak bir bakış attı ve parmaklarını tuhaf bir şekilde ileri geri oynatmaya devam etti. İ ki. İ ki. Bir işaret. Gözleri tekrar bana, sonra da üstünde yemek olan masaya kayd ı.

İ kinci yemek zehirli değ ildi! Babam beni diğ er Neflerden ayıran bir yeteneğ im olduğunu biliyordu. Ben onların zih-

nini etkileyebiliyordum ama diğer Düklerin hiçbiri bunu bilmiyordu. Benden şüphelenmezlerdi. Sahneye yakınlığının yeterli olmasını umdum.

“Seçme vakti geldi,” diye mırıldandı Rahab. Dükler kendi seçimlerini haykırıyor, tepemizdeki ruhlar heyecanla atlayıp zıplıyorlardı. “Hangisini seçeceksin, Gerlinda? Saygıdeğer liderimizle buluşmadan önce dudaklarında en son neyin tadı olacak?”

Kadın artık kendini kaybetmiş halde, kafasını iki yana sallayarak “*Nein, nein, nein!*” diyordu.

İkincisi, Gerlinda! dedim ona. *Hamburgeri seç!*

“Şimdi seç yoksa ben senin için seçeceğim,” dedi Rahab kadın feryat ederken. “Benim ne seçeceğimi tahmin edersin herhalde.”

Zangır zangır titreyen eliyle kaldırmayı başardığı çatalını limonlu kremalı pastaya batırdı. *Hayır!* Gerlinda’nın seçtiği yemeği destekleyen birkaç Dük tezahürat ederken diğerleri yuhhaladı.

“Ye bakalım, *chérie*,” diye gülümsedi Rahab. “Umarım beğenirsin. Biz kesinlikle beğeneceğiz.”

Pastayı yeme, Gerlinda! Hayır! Hamburgerde zehir yok! Masaya o kadar yaslanmışım ki masa hareket edince az daha öne düşüyordum. Gerlinda çatalını gürültüyle düşürdü ve gözlerini kapatarak parmaklarını şakaklarına bastırdı.

Aferin sana! dedim ona. İkinci tabaktakini yiyeceksin. *İkinci tabak.*

Gerlinda nefes nefese hamburgeri alınca Rahab kaşlarını

çattı. Pastayı isteyen Dükler bu karar değışikliği karşısında öfkeyle haykırırken hamburgeri isteyen Düklerden zafer dolu çığlıklar yükseldi. Hamburgeri yüzünün önüne getirdi ve sanki elinde tuttuğu canlı bir kemirgenmiş gibi yüzünü buruşturdu. Sonra derin bir nefes alıp ağlamayı keserek kendini sakinleştirdi. Ve hamburgeri ısırdı.

Salon sessizleşti. Kadın hamburgerin kalanını tabağa bırakıp öne eğilerek çiğnedi, bir yandan da yemeği çıkarmamak için elini ağzına götürmüştü. Lokmasını yuttu ve iki avucunu masaya koyarak nefeslerini düzenlemeye çalıştı. Nihayet, bana sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra Düklerden hiçbirine bakmadan ayağa kalktı. Çenesini kaldırarak ileri baktı. Başarmıştı.

Kadının onlara gösteri yapmayacağını anlayan Dükler çıldırarak ayağa kalkıp kafalarını salladılar ve bağırışmaya başladılar. Ben gülümsememi saklamaya çalışarak sandalyeme geri yaslandım. Başarmıştık!

Rahab, Dükleri susturmak için bir elini kaldırdı. Dükler sakinleşip Rahab'ın ellerini arkasında bağlayarak Gerlinda'nın etrafında dolaşmasını izlediler.

“Sen zeki bir kız olduğunu mu sanıyorsun? Yoksa sadece şanslı mısın? Hı?” dedi. Gerlinda cevap vermedi sadece ölü gibi ileri bakmaya devam etti. Rahab onun yanına sokuldu.

“Sana bir yıl sözü verilmişti, değil mi?” dedi. Gerlinda sessiz kaldı. “Ne yazık ki dürüstlük bizim en güçlü yönlerimizden biri değil.”

Rahab belinden susturuculu bir silah çıkardı ve kadının

şakağına dayadı. Salon sessizleşti ama Düklerin ve ruhların neşesi net bir şekilde hissedilebiliyordu. Gerlinda gözlerini kapattı ve Rahab tetiğe basmaya hazırlandı.

“Hayır!”

Bu çıkışım, salondaki herkes kadar beni de şaşırtmıştı. İki elimle ağzımı kapattım. Salondaki bütün kafalar dönerrek bize doğru baktı. Arkadaşlarım heykel gibi ileri bakıyorlardı. Artık çok geç olduğunu anlayarak ellerimi indirdim. Kendi kendimi mahkûm etmişim.

“Hanginiz bu kutsal zirvede konuşmaya    ret etti?” diye sordu Rahab.

Masanın kenarını kavrayarak ayağına kalktım; benim aksime arkadaşlarımla sessizliklerini korumaları için dua ediyordum.

“Benimki,” diyen babam da gergin ve rahatsız bir ifadeyle ayağına kalktı. “H     eğitim d  neminde. Onu uyarmalıydım. Bizim y  ntemlerimize alışı   değı  .”

“  yle olabilir, karde   Belial,” dedi Rahab. “Ama bu kızı bu m  dahalesi ve itaatsizliğı i  in bir ders verilmesi gerekiyor.”

“Katılıyorum. Ben icabına bakacağı  m.   imdi   u toplantıyı bitirelim de dı  arıdaki ger  ek i  lerimizle ilgilenelim,” diyerek yukarıdaki   ehri i  aret etti, sonra da sert bakı  larını bana   evirdi. “  imdi otur ve   eneni kapalı tut.”

Oturdum.

“Uygun protokol bu değı  , karde  im,” derken Rahab’ın sesi istediğini alamamı     ımarık bir   ocuğunki gibi   ıkmı  tı. “B  yle bir ihlalin icabına derhal bakılmalı.”

“Saygısızlık etmek istemem, Rahab,” dedi olgun bir kadın sesi. Herkes Jezebet’e döndü. “Ama o zamanlar ortalıkta binlerce Nefil vardı. Şimdi sayıları bu kadar azalmıőken, kişisel fikrim; cezaları her Dükün kendisinin vermesi yönünde. Kobal, kızının cezasının herkesin önünde verilmesini istedi. Bravo ona. Belial cezasını özel olarak vermek istiyor. Bence izin verelim. Ben kızın acı çekmesinin yeterli olacağına inanıyorum. Belial’a bir őans tanıyalım, ne dersiniz? Ne de olsa onun ilk çocuğu bu.”

Rahab ona hırladı. “Oylama yapalım! Bu kızın cezasının derhal verilmesini isteyenler ellerini kaldırsın.”

Babamın masasındaki dört Dük dışındaki bütün Dükler ellerini kaldırdılar. Sekize dört. Kaybetmiőtik. Bütün bedenime korku yayıldı. Babam Düklerle bakarak boynunu kütürdetti ve çenesini sağdan sola oynatarak parmaklarını çıtırdattı. Onun başına iş açtığım için kahroluyordum.

Zirve sırasında bir an gerçekten de bu geceyi atlatabileceğime inanmıştım. Ama zulmedilirken hiçbir şey yapmadan izleyen biri olmayı reddetmiőtım işte. Kalbim hassas ve kırılıgandı ama şu anda bile ben bunu bir zayıflık olarak görmeyi reddediyordum.

“Belial kızı, öne çık. Hemen,” diyen Rahab’ın gözleri üzerime çevrilerek beni ona yine meydan okumaya davet etti; böyle bir şey muhtemelen daha önce hiçbir zirvede yaşanmamıőtı.

Ayağa kalkıp yürümeye başlarken bacaklarımı hissedemiyordum. Acaba düşündüğüm kadar komik mi görünüyordum?

Üzerimdeki iblis lejyonu fısıldayarak beynimi yaylım ateşine tutuyorlardı: Rüzgârda savrulan kuru yaprakların sesi gibi yüzlerce ses iç içe geçmişti.

Pharzuph'tan mümkün olduğu kadar uzak kalarak, masanın babamın oturduğu tarafından geçerek sahneye çıktım ama yetmemişti. Ama sahnede Gerlinda'nın yanına geldiğimde bir öksürme ve abartılı bir öğürme sesi duydum. Pharzuph elini yüzünün önünde sallıyordu. Ne oyuncu ama!

"Ulu Cehennem aşkına, Belial! Bu kız hâlâ bakire," dedi. Bütün Dükler nefeslerini tuttu.

Kaya gibi yumruklarını masaya dayayan babam kayadan da sert yüzüyle ayağa kalktı ve Pharzuph'a kendi işine bakmasını söyledi. Araya birkaç renkli kelime daha sıkıştırınca azılı suçlularla geçirdiği hayatı net bir şekilde gözümde canlandırabildim.

"Onun bakire olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Kız hâlâ bakire çünkü ben ona bakire kalmasını söyledim. Zor etkilenen bir çocuk üzerinde koz olarak kullanıyoruz bunu. Kız onu çözmenin eşiğinde ve bu iş bittiğinde bekâreti de gitmiş olacak. Bunların hepsi patrona verdiğim raporlarda yazıyor, o yüzden sesini kes."

"Kokusu rahatsız ediyor," dedi Pharzuph.

"Katlanıver."

"Bu bekâret denen şey erkekleri çekmek için gerekli değil ki," diye diretti Pharzuph. "Kadınlar eski zamanlardan beri erkekleri bakire olduklarına inandırmayı başarabilmişler."

"Yeter!" diye bağırdı Rahab.

Gerlinda'ya itip ona yolundan çekilmesini söyledi. Ben yüzümü çeviremeden şakağıma bir yumruk indirince yalpalayarak yere düştüm. Kulaklarım çınılıyor, kafam zonkluyordu ama yavaş yavaş doğrulmayı başardım. Adamın gözlerindeki kana susamışlığı görmemek için gözlerimi yerden ayırmadım.

Kolunun havaya kalktığını görünce kendimi hazırladım. Yüzümün diğeri tarafına vurdu. Bu sefer düşmedim ama kulağımdaki keskin acıyla küçük bir çığlık attım. Güçlölkle nefes alarak tekrar ayağı kalktım ve ellerimi iki yanımda yumruk yaptım.

Kabzayı düşündüm. Babam onu kullanmam gerekirse bana işaret vereceğini söylemişti. O anda yüzü ölüm saçıyordu. O hareketsiz durduğı için ben de kımıldamadım.

Rahab silahı masaya koydu.

“Silahı al,” dedi bana. Ciddi miydi? Ölömcöl gözlerindeki bakış ciddi olduğunu gösteriyordu. Titreyen elimle silahı aldım. Göröndüğünden daha ağırdı. Silahı önömdede tuttum.

“Oturumumuzu bölmenin bedeli olarak, işi bizim için sen bitireceksin.”

Yutkunmaya çalıştım ama tükürüğüm kuruyan boğazımda takılı kaldı. Rahab geriye çekilerek Gerlinda'yı gösterdi.

“Onu sen öldüreceksin.”

İlk tepkim kafamı iki yana sallamak oldu. Hayır. Hayır. Hayır.

“Rahab...” diyen babamın sesi her zamankinden daha boğuk çıkmıştı. Rahab mükemmel cezayı bulmuş olduğunu

anlayarak sırtıttı. Bunun babamı rahatsız etmesi sadece olayı daha da tatlılaştırıyordu.

“Ya onu öldürüp kurtulursun ya da ikiniz de ölürsünüz,” deyip bir kahkaha attı. Birkaç Dük de ona katıldı. Attıkları kahkahalar o kadar yükseldi ki kafam karıncalanmaya başladı.

“Bana itaat edeceksin, Belial kızı. Silahı doğrult.”

Sahneye çıktığımdan beri ilk kez Gerlinda’yla birbirimizi baktık. Onun gözlerinde hiç umut yoktu. Kendimi kurtarmak için onu öldüreceğime inanıyordu.

Düklerden biri, “Kardeş Rahab,” deyip sahneye bir tabanca fırlattı. Rahab tabancayı yakalayıp alnıma doğrulttu. Nefesimi tuttum. Buraya kadardı. Ben ölecektim, zavallı babam ve arkadaşlarım da bunu izlemek zorunda kalacaklardı.

Beni kurtarabilecek sadece bir kişi vardı. *Lütfen bana yardım et.*

Rahab şeytani bir zevkle, “Son şansın,” dedi ve bir tık sesiyle tabancanın horozunu kaldırdı.

Salonda arkadaşlarımın oturduğu bölümden, geriye itilen sandalyelerin çıkardığı sese benzer gıcırtilar yükseldi. Kimse bunun ne olduğunu anlayamadan, birisi salonun arkasına bir el feneri, hayır bir *spot ışığı* tuttu. Parlak ışık belirginleşirken bütün başlar o yöne döndü.

Ne kadar şaşırmış ve merak etmiş olsam da benim aklım duyduğum gürültüde kalmıştı. Gözlerimi parlak ışıktan ayırarak arkadaşlarımın bulunduğu bölüme çevirince Kopano

ve Kaidan'ın ayakta olduklarını gördüm. Kaidan'ın elinde bir bıçak parlıyordu.

Panikleyerek, *Oturun!* Dedim zihnimden. İkisi de kararsız kaldılar, sonra Kopano oturdu. Kaidan'ın gözleri benimkilere kilitlenmişti. O inatla ayakta durmaya devam ederken ona yalvardım. Gittikçe parlayan ışık dikkatleri dağıtarak aramızdaki etkileşimi kimsenin fark etmemesini sağlıyordu.

Babam da dâhil olmak üzere Dükler ellerini gözlerine siper ederken Rahab silahı indirdi.

Lütfen otur, diye bir kez daha yalvardım Kaidan'a. Bu sefer oturdu.

Işık artık siyah duvarda gözleri kör eden ve gittikçe büyüyen bir yarık halini almıştı; derken içinden birer birer melekler çıkmaya başladı, safları salondaki bütün açık alanları doldurana kadar gelmeye devam ettiler. Bunlar, insanları koruyan yumuşak mizaçlı meleklerden değillerdi. Bunlar adalet saçan, savaşçı meleklerdi. Bendeki kabza gibi parıldayan zırhlar giymişlerdi. Hepsinin farklı uzunluklarda uçuşan saçları ve devasa beyaz kanatları vardı. Bu melekler aynı anda hem öfkeli ve ilahi hem de güçlü ve heybetliydi. Güçlkle nefes alıyordum.

Dükler sahneye doğru sendeleyerek geri çekildiler. Bütün tezahüratları ve yuhalamaları son bulmuştu. Üstümüzdeki iblis ruhlar köşeye sıkışmış kediler gibi tavana yapışmış tıslıyorlardı.

"N... ne..." diye söze başlayan Rahab kekelediğini fark

edince duruşunu dikleştirdi. "Buraya gelmeye nasıl cüret edersiniz!"

"Biz gönderildiğimiz yere gideriz," dedi ortalarında duran melek.

"Evet, evet, tabii öyle yaparsınız," dedi Rahab tükürürcesine. "Çünkü kendi aklınız yok. Ne istiyorsunuz?"

"Belial kızını öldürmeyeceksiniz," dedi melek. Odaya ölüm sessizliği çöktü. Kalbim göğsümde yükseldi.

"Nefiller sizi ilgilendirmez. Onlar *bizim!*"

"Bu dünyadaki hiçbir şey sizin değil, karanlık kişi."

Pancar gibi kızaran Rahab'ın ağzının kenarlarında tükürükler belirmeye başladı. "Sizin tütürünüz bizim işlerimize karışamaz! Bize insanlığı test etme ve kendi içimizdeki meseleleri halletme hakkı verildi."

Melek, "Kızın vakti gelmedi," dedi bana bakarak. "O, birçok ruhu test edecek."

Gergin bir sessizlik oldu. Sonra Rahab gülümsedi.

"İyi. Onun vakti gelmemiş olsun," diyerek tabancayı bana doğru salladı. "Ama onunki geldi," dedi ve kimse onu durduramadan silahı Gerlinda'nın alnına doğrultup ateşledi. Mide bulandırıcı bir çatlama sesi ve sıçrayan kanlar karşısında çığlığımı tutamadım. Gerlinda geriye düşerek duvara çarptı ve cansız bedeni yere kaydı. Elimde tuttuğum silah gürültüyle yere düşerken ben de yere çöktüm. Rahab'ın meleklerin emirlerine karşı gelip beni de öldürmeye çalışacağından o kadar emindim ki kabzaya doğru uzandım.

Erdemli bir öfkeyle dolan melekler aynı anda ileri doğru

harekete geçtiler. Liderleri benim hamlemi fark edip yere doğru dalışa geçerken kafasını salladı. Melek bu kadar yakına gelince Rahab feryadı bastı.

Melek bana, *“Erdem Kılıcı’nı bu gece işşa etmemelisin, çocuğum,”* diye fısıldadı.

Sesi ruhuma ilaç gibi gelmişti. Kabzayı kavrayan parmaklarımı çözdüm. Kendimi koruma iğüdümlü kaybolup gitmişti. Titreyerek ama huzur içinde doęrulдум.

Meleklerin hepsi az önce şahit oldukları katliam karşısında üzgün görünüyordı. Ortadaki melek Rahab’ın ica-bına tam orada ve o anda bakabilmek için aldığı emirlere karşı gelmeyi her şeyden çok istiyor gibiydi.

“Bir gün hesaplaşacağız,” dedi melek. Melekler ışığa doğru geri çekilip kaybolurken karanlık geri geldi.

Onlar gidince odada somut bir gerilim yükseldi.

Rahab yakıcı bir öfkeyle, “Bir gün bizim olanı geri alacağız,” diye fısıldadı. Babama döndü. “Kızı ölmekten beter edeceksin. şimdi iğrenç döllerinizi çekin gözümüzün önünden. Hepiniz! Defolun!”

Ben sahneden atlayıp inerken bir curcuna koptu. Nefiller bir an önce eşyalarımı toplayıp oradan çıkmak için sandalyelerine ve birbirlerine takılıp düşüyorlardı. Arkadaşlarım bana şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Yüzlerinden, o gece en az benim kadar ızdırap çekmiş oldukları belli oluyordu. Ginger bile dağılmış gibiydi. Ama beni asıl öldüren, Kaidan’ın donuk, ifadesiz bakışlarıydı.

Birkaç salise boyunca, bakışları tekrar etrafa odaklan-

maya başlayana dek onu izledim. Beni o sahnede görmek Kaidan'ın içindeki bir şeyleri paramparça etmişti.

Birisi beni dirseğimden tuttu: babamdı.

Beni dışarı akın eden Nefillere doğru iterek "Dışarı çık," diye hırladı. Ginger, Marna'nın elinden tuttu ve birlikte koşarak uzaklaştılar; Blake de hemen arkalarındaydı. Babam da beni itince hep beraber kalabalığa karıştı.

Babam, diğer Neflerle omuz omuza, beni ite ite daracık merdivenlerden yukarı çıkardı. Kai'ı görebilmek için arkama dönüp duruyordum.

Ve işte Kaidan oradaydı, o da Neflerin arasından yürümeye çalışıyordu. Kolumu geriye uzatınca babamın ellerinin belimi sertçe kavradığını hissettim. Kaidan'ın sıcak parmakları benimkileri sararken bakışlarımız birbirine kilitlendi. O gözlerde ruhumu acıtan, bitkin bir ifade vardı.

Babam, "Yeter!" deyip beni çekerek Kai'dan kopardı. Çığlık attım. Dondurucu soğuğa çıktığımızda babam bekleyen bir taksiyi çağırıp kapısını açtı ve beni içeri savurdu. Taksiciye yolu tarif etti.

Kucağıma bir tomar para atarak, "Doğrudan otele gidiyorsun," dedi. "Seninle sonra ilgileneceğim."

Kapıyı çarparak kapattı.

"O kulüpte neler oluyor?" diye sordu taksici gaz pedalına basarken. "Yangın falan mı var içeride?"

Cevap veremedim. Koltuğumda dönerek, arkaya baktım; Kaidan, kafasını ellerinin arasına almış, kaldırımın kenarında benim gidişimi izliyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

YÜZEYİN ALTINDA

O hafta sonundan sonra okula dönebildiğime inanamıyordum. Dikkatimi Jay'e ve Roni'ye vermeye çalıştım. İkisi de acı çekiyordu. Jay'in özür dileme çabalarına rağmen konuşmuyorlardı. Üzüntülerinin derinliği beni, beraber bir gelecekleri olabileceğine dair umutlandırıyordu. Birbirlerine ne kadar değer verdikleri açıktı.

Olumlu düşünmeye çalışarak günlük hayatıma geri döndüm. Meleğin, benim birçok ruhu test edeceğime dair söylediklerini aklımdan çıkaramıyordum. Belki de sadece Rahab'a blöf yapıyordu. Melekler blöf yapar mıydı? Melek ne demiş olursa olsun, babamın işlerini yapmama imkân yoktu. Ölmeyi yeğlerdim.

Zirveden sonraki gün Marna kötü haberlerle gelmişti. Kaidan hemen Los Angeles'a taşınacak, müzik grubu da kısa bir süre sonra onun peşinden gidecekti. Onu aramama

talimatı almıştım. O da veda etmeden gidivermişti. Onun yakınımda nefes aldığını bilmek benim için bir can simidiydi, ama artık yoktu.

Marna zirveyle ilgili bir bilgi daha paylaşmıştı. Kaidan botunun tabanına bir bıçak saklamıştı ki bu da benim için savaşmaya hazır bir şekilde ayağa kalktığında elinde tuttuğu bıçağın nereden geldiğini açıklıyordu. Neyse ki kimse görmemişti çünkü herkes dikkatini salondaki ışığa yöneltmişti.

Böylesi daha iyi, dedim kendime. Daha güvenli. Bunu beynime kazımak için defalarca tekrarladım.

Ocak ayının ilk cuma günü okuldan eve döndüğümde posta kutumuzu kontrol edip gelenleri eve çıkardım. Patti henüz işten eve dönmemişti. Kitap çantamı ve ceketimi masaya fırlatarak faturaları ve Patti'ye gelen mektupları ayırdım, reklamları da çöpe attım.

Az kalsın küçük bir kartpostalı da çöpe atıyordum ki Arizona damgasını gördüm.

Kartpostala ne kadar bir süre şaşkın şaşkın bakakaldığımı bilemiyorum. Sonra anahtarlarımı kapattığım gibi biraz araba kullanıp kendimi toparlamak için evden çıktım. Nereye gittiğimin önemi yoktu. Sadece yollarda olmam gerekiyordu.

Atlanta'yı giden yolu yarıladıktan sonra kendimi Lookout Point'in tepesinde buldum. Henüz gün ortası olduğu için yukarıdaki tek araba benimkiydi. Yasak bir yerde olmak heyecan vericiydi. Önümdeki geniş alana bakarken neden bu yere doğru çekildiğimi anladım.

TATLI ŞEY TAN

Arabanın motorunu kapattım ve kucağımdaki kartpostalı bakarak bir süre oturdum. Kartpostalın önünde Büyük Kanyon'un bir fotoğrafı vardı. Bu, çok güzel bir manzara olsa da gerçeğinin bundan çok daha güzel olacağından emindim. Kartpostalı çevirince adımın ve adresimin yanındaki kısacık yazıyı gördüm:

Özür dilerim.

Sadece bu yazıyordu. Ama bu kelimeler bana çok şey anlatıyordu. Keder ve pişmanlık. Kalp acısı ve kaçırılan fırsatlar. Ve elbette, fedakârlık.

Kaidan'ı, bütün eşyalarını toplayıp bir kamyonete atladıktan sonra yolunu biraz uzatıp o muazzam uçuşunun kenarına giderken hayal ettim. Kendini ne kadar da küçük hissetmişti kim bilir. Benim şu anda fark ettiğim gibi o da, evrenin bizden çok daha büyük olduğunu fark etmiş miydi acaba?

Arabadan çıkıp elimdeki kartpostalı sıkıca tutarak, soğuk rüzgâra karşı kollarımı vücuduma doladım. Bir halatla çevrili uçuşuma doğru yürüyüp büyük boşluğa baktım. Bu da bizim kendi kanyonumuzdu ama pek büyük sayılmazdı. Vadi çok alçaklarda uzanıyordu ve bitkilerin her santimi, yağmur ormanlarında olduğu gibi sarmaşıklarla kaplıydı. Japonsarmaşığı: Güney bölgeleri yiyip bitiren sarmaşık. Her zaman bu sarmaşığın vahşî bir güzelliğı olduğunu düşünmüştüm ama bugün öyle düşünmüyordum. Bugün yüzeyin altında boğulmakta olan ağaçlar için üzüliyordum.

Telefonumu çıkararak rehberimi aşağı kaydardım ve fik-

rimi değiştirmeden numarayı aradım. Ne söyleyeceğimi veya onun ne söylemesini beklediğimi bilmiyordum. Hiçbir şey söylemek, sadece karşılıklı sussak bile önemli değildi. Belki son bir kez onun telesekreterdeki sesinin tadına varabilirdim...

“Aradığınız numara kullanılmamaktadır...”

Demek ki sadece sesini dinlemenin tadına bile varamayacaktım. Bitmişti. Gerçekten bitmişti. Gözlerimi yavaşça kapattım ve seslerini duyduğum yağmur damlalarını, dakikalar sonra yüzümde de hissetmeye başladım. Cennetten düşen taze damlaların yumuşaklığını yüzümde hissediyordum. O anda bütün tabiat güçleri beni kucaklıyordu, Patti’nin kollarındaki gibi teselli buluyordum orada. Kendimi güvende hissediyordum. Bütün hafta boyunca içimde tuttuğum gözyaşlarıyla birlikte kalbimdeki acının da dışarı çıkmasına izin verdim. Ağlayacak bir şey kalmayana kadar yüzüm ellerimde, yas tutmaya devam ettim. Yağmur tuzlu gözyaşlarımı ykasın diye yüzümü bir kez daha gökyüzüne kaldırdım.

Artık Kai’ın bana ne göstermeye çalıştığını anlıyordum: Sahip olamayacağımız bir şeyi umutsuzca istemek sağlıklı bir şey değildi. Benim asla bir kocam ve çocuklarım olmayacaktı. Kaidan asla sevilme özğürlüğüne sahip olamayacaktı. Ve birbirimizi her görüşümüz bize bu gerçeği hatırlatarak acı verecekti.

Patti bana sevdiğimi özgür bırakmam gerektiğini söylerdi. Benim de Kai’ı böyle sevmem gerekiyordu. Parmakları-

mı açıp onun gitmesine izin vermeliydim. Hayatta kalmak için bu fedakârlığı yapmak zorundaydık.

Yağmur, benim yaşadığım bu aydınlanma anından memnun kalmış gibi durmuş, rüzgâr da geri gelmişti. Bulutlar dağılınca kış güneş i Lookout Point'in zirvesine vurup yüzümü ısıtarak beni yüreklendirdi. Başımı sallayıp derin bir nefes aldım ve hafifçe gülümsemeyi başardım. Babamdan bir günah miras almış olabilirdim ama annemden de umut miras almıştım ve benim kucaklamam gereken duygu buydu.

Kaidan'ı bir daha görüp göremeyeceğimi veya ne zaman göreceğimi bilemiyordum ama onu bütün hayatım boyunca seveceğimi biliyordum. Hatıralarımız hep bizimle kalacaktı: Kahkahalarımızın sesi ve dudaklarımızın bıraktığı his. Benim için ölmeye hazır olduğunu her zaman bilecektim. Bunları kimse benden alamazdı.

Bütün insanlar gibi ben de yarının ne getireceğini veya hayatımın büyük resimde ne şekilde kullanılacağını bilemiyordum. Ama kullanılacağımdan emindim. Eğer hayat herkesin dediğı bir oyunsa, ben bu oyunu kazanmak istiyordum. Ellerimi cennete doğru kaldırdım.

Ben de varım.

DÜK İSİMLERİ VE GÖREV TANIMLARI

Dük İsmi- Görev Tanımı-Çocukları

(*Tatlı Şeytan*'da Adı Geçen Nefiller)

Alocer (Al-ö-sehr): Öfke. Sevgiyi küçümseme, yıkım getirme, çabuk sinirlenme, bağışlamama: Kopano (Kō-pah-nō)

Astaroth (As-tı-roth): *Zina*. Evlenirken verilen sözleri bozmak, eşini aldatmak: Ginger ve Marna

Belial: (Beh-leel): *Madde bağımlılığı*. Başta uyuşturucu ve alkol olmak üzere fiziksel bağımlılıklar: Anna

Jezebet (Je-zı-bet): *Yalan*: Sahtekârlık ve yalancılık.

Kobal (Kō-bal): *Oburluk*. Kişinin bedeninin istediğinden veya ihtiyaç duyduğundan fazla tüketme ayrıca Tembellik, fiziksel veya ruhani görevlerden kaçınma, miskinlik, ilgisizlik: Gerlinda

Mammon (Ma-mun): *Açgözlülük*. Dünyevi kazançlara duyulan arzu, para hırsı, bencilce ihtiraslar: Flynn

Melchom (Mel-kom): *Kıskançlık*. Başkalarının özelliklerine,

statülerine, yeteneklerine veya konumlarına sahip olma arzusu; kıskançlık, özenme: Blake

Pharzuph (Far-zuf): Şehvet. Bedensel zevklere duyulan arzu, evlilik dışı cinsel ilişki isteği: Kaidan (Ky-den)

Rahab (Rā-hab): *Kibir:* Kendi yeteneklerine duyulan aşırı güven, yersiz gurur, diğer günahları doğuran bir günah

Shax (Shaks) *Hırsızlık.* Çalmak

Sonnellion (Sō-nee-lee-un) *Nefret.* Önyargıları teşvik etme, başkalarına karşı kötü niyet besleme, düşmanlık

Thamuz (Thā-muz): *Cinayet.* Başkasının canını almak